

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**PROMISE TO
LOVE YOU**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

SENİ SEVECEĞİME SÖZ VERİYORUM

J. SAMAN

Copyright © 2021 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Shanoff Designs

Fotoğrafçılık: Wander Aguiar

Düzenleme: Kardeşimin Editörü

Düzeltilme: Danielle Leigh

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1

EDEN

Bölüm 2 EDEN

Bölüm 3 EDEN

Bölüm 4 EDEN

Bölüm 5

HENRY

Bölüm 6

HENRY

Bölüm 7

HENRY

Bölüm 8 EDEN

Bölüm 9 EDEN

Bölüm 10

EDEN

Bölüm 11

HENRY

Bölüm 12

HENRY

Bölüm 13

EDEN

Bölüm 14

HENRY

Bölüm 15

EDEN

Bölüm 16

EDEN

Bölüm 17

EDEN

Bölüm 18

HENRY

Bölüm 19

HENRY

Bölüm 20

HENRY

Bölüm 21

HENRY

Bölüm 22

EDEN

Bölüm 23

EDEN

Bölüm 24

HENRY

Bölüm 25

HENRY

Bölüm 26

EDEN

Bölüm 27

HENRY

Bölüm 28

HENRY

Bölüm 29

EDEN

Bölüm 30

HENRY

Bölüm 31

EDEN

Bölüm 32

HENRY

Bölüm 33

EDEN

Bölüm 34

EDEN

Sonsöz

Ayrıca J. Saman

tarafından Kitap

Sonu Notu

Günahın Kıyısında Seni

Sevmek İçin Pervasız

PROLOGUE

HENRY

Mavi. Tahmin etmem gerekirse, seçeceğim renk bu olurdu. Yeşil olacak kadar yanardöner değiller ve karanlıktan o kadar uzaklar ki o güzelim süsenlerin kahverengi olmasına imkân yok. Ağır house bas, hiç bitmeyen ses seliyle beni kaplıyor, nabzımı hızlandırıyor ve kanımı ısıtıyor.

Sessizce, bunun için yaşıyorum.

Odanın özgürlüğü. Örtücü anonimliğin karanlığı. Cinsel enerjinin durmaksızın kabarması, sıcak, yapışkan havayı baharatlı bir tat ve erotik bir dokuyla doldurması. Burası benim kaçış yerim. Ve bir kez olsun grup arkadaşlarım, hayatım boyunca en iyi arkadaşlarım, bunu yaparken yalnız uçmamı sorgulamadılar. Bunu anlamıyor olabilirler ama buna olan ihtiyacımı anlıyorlar.

Bunun ardındaki nedeni bilmeseler ve asla bilmeyecek olsalar bile.

Ama bu kadın... şu an baktığım kadın... beş dakika önce bu devasa, dönen vücutlarla dolu odaya adım attığımdan beri baktığım ve anında fark ettiğim kadın... kanımı ateşliyor. Beni sertleştiriyor.

Ve en iyisi... O yalnız. Benim gibi.

Muhteşem. Bu bir soru bile değil. Ama o bundan daha fazlası.

Onun bir aurası var.

Eşsiz, egzotik ve büyüleyici bir şey. Onunla ilgili ne olduğunu bile çıkaramıyorum, ama bir saniye bile gözümü ayıramadım.

Bekledim. İzledim. Vücudundan akıp giden ve kaslarını harekete geçiren müziğin kölesiydi. Kolları başının üstünde, kalçaları dönüyor, gözleri kapalı. Ona yaklaşan, dikkatini ve vücudunu talep eden erkekler için burada değil.

Ve çok fazla oldu.

Onlar da benim gördüğümü görüyor. Ancak, hepsinin başarısız olduğu yerde ben başarılı olacağımı zaten biliyorum.

Bilse de bilmece de bu gece benim için burada.

Cesetlerin arasından geçerken nedenlerimi sorgulamıyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp "Karanlıkta bir yabancıyla dans etmek ister misin?" diye fısıldarken tereddüt etmiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ellerim belinde ve yüzüm tam onunkinin önünde olduğu için siktirip gidebileceğim tüm yolları açık bir şekilde anlatmaya hazır. Bunun yerine, özlü cevabı dilinde ölüyor, o derin mavilikler yüzümde gezinirken gözleri tanıma ile doluyor.

"Nereden bildin?" diye şakacı bir şekilde cevap veriyor, istemeden de olsa yaklaşıyor.

Bu gece oynadığımız gösterinin coşkusu hiç azalmadı. Hâlâ tenimde uğulduyor ve gülümsemesiyle dudaklarımı mızraklıyor. Ve şu anda bunun için minnettarım. Aksi takdirde, gözlerimin içine bakıp dünyaca ünlü bir rock yıldızı gördüklerinde binlerce kadında gördüğüm gülümsemeyi yansıtır olmasa beni cidden soğuturdu.

Yine de beni açıkça tanımış olmasından duyduğum hayal kırıklığı, kollarımı sırtına dolayarak muhteşem bedenini kendime doğru çekmeme engel olmuyor. Sonunda bana yaslanıp gözlerimin içine baktığında göğsümü yabancı ve ağır bir şey kaplıyor. Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, bu her neyse görmezden gelmeye çalışıyorum, bu yepyeni hissin adsız kalması için çaresizim.

Müziğin ritmiyle senkronize bir şekilde ona sürtünerek bizi hareket ettirmeye başladım.

Nefes nefese kalıyor, ağırlaşmış gözleri şokla büyüyor. Başını telaşa sağa sola çeviriyor, gözleri birileri tarafından yakalanacağımızdan korkuyormuş gibi etrafı tarıyor.

"Erkek arkadaşın var mı?" Soruyorum, çünkü ben bunu yapmam. Paylaşmam. Asla ve yakın bile değil.

"Hayır," diye kekeliyor ve sonra ellerimin sırtından yukarıya, uzun, kahverengi saçlarına doğru kaymasına tepki göstererek titriyor. "Sadece... senin... bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bana dokunuyorsun, bana bakıyorsun ve..." Dolgun dudaklarından kendini küçümseyen bir kahkaha dökülüyor. "Boş ver. Şimdi çenemi kapatacağım."

"Sana dokunmamamı mı isterdin?" Parmaklarım iniyor, boynundan aşağıya ve kollarının pürüzsüz, açıkta kalan derisi boyunca sürükleniyor.

Dokunduğumda neredeyse elektrikleniyordu. "Sana mı bakıyorum?" Yüzüm yaklaşıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda sadece birkaç santim mesafe var. Nefesim daha önce hiç olmadığı kadar sıkışıyor. *Lanet olsun...*

Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sanki beni okumaya çalışıyor. Ona karşı niyetimin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. İsteğimi saklamıyorum ve o bunu fark ettiğinde, gözleri sikimi seğirten bir sıcaklıkla canlanıyor.

"Bana dokunmandan hoşlanıyorum. Bana bakışını seviyorum. Durmanı istemiyorum. Sanırım yukarıda olacağını düşünmüştüm. Burada herkesle değil. Benimle birlikte."

Özel kattan bahsediyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak. Özel kattaki kadınlar benim için hiçbir şey yapmıyor. Hepsi aynı. Hiçbirinin dışında ya da içinde zerre kadar gerçek yok. Gündem odaklılar. Para ve şöhreti görüyorlar ve sıfırlıyorlar.

Hiçbirine dayanamıyorum. Bir gece bile.

"Burada yalnız mısın?" diye itiyor, bir kez daha etrafıma bakıyor.

"Başka birini mi arıyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Her zaman istediğim kişi sen olduğun halde değil. Ben sadece bizi bulmasını istemeyeceğimiz biri tarafından rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmaya çalışıyorum."

"Olmayacağız."

"Peki o zaman," diye mırıldanıyor, gülümsemesi büyüyor. "Bu durumda, elbette. Senin gibi bir yabancıyla karanlıkta dans etmeyi çok isterim." Kollarını boynuma doluyor, parmakları ensemdeki saç tellerine cesurca dolanıyor. Yine de gözleri temkinli, hareketleri tereddütlü, sanki onu itmeme bekliyormuş gibi. "Hep bunun hayalini kurduğumu ama gerçekleşeceğini aklımın ucundan bile geçirmediğimi söylesem itici mi olur?"

"Benimle mi?"

"Evet." Sorduğum için delirmişim gibi gülüyor. "Seninle, Henry Gauthier. Gerçi sen bunu zaten biliyordun."

"Çok güzelsin. Seninle dans eden her erkek şanslı sayılır. Benden önce birçok kişi denedi."

Kolları başının üzerinde havalanıyor, gözleri kapanırken başı geriye düşüyor ve benimle birlikte ağır house ritmiyle hareket ediyor. Az önce ona güzel olduğunu söylerken yalan söyledim. O bundan çok daha fazlası. Ve ona böyle bakarken, kollarımda, nefes alma yeteneğimi elimden alıyor. İhtiyatı elden bırakıp onu burada öpmek, ellerimi üzerinde gezdirmek

kısa elbisesinin altına uzanmak ve etrafımızdaki yüzlerce insanla birlikte onu boşaltmak o kadar zorlayıcı ki, inatçı ihtiyacımı bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Başka erkekler de denedi. Ama ben hiçbirini istemedim."

"Nedenmiş o?"

Dudaklarının kenarları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Çünkü onlar sen değilsin, değil mi?"

Vücudu geriye doğru savruluyor, onu düşürmeyeceğime güvenerek beni daldırmaya zorluyor. Kendini toparlamadan önce parmak uçları yeri sıyrıyor, gözleri parlıyor, yanakları ışıltıyor ve dudakları nefes nefese kahkahasıyla aralanıyor.

"Bu eğlenceliydi. Hareketlerin var mı, Henry? Şimdiye kadar tüm liderliği ben yaptım."

"Sana yaklaştım."

"Bu seni özel yapmaz." Siktir.

Bunu sevdim.

Ona ilk yaklaştığımda sahip olduğu sinirler gitti. Şimdi o bir siren. Seksi, kendinden emin bir doğa gücü. Kendimi içinde boğmak istediğim vahşi, günahkâr bir bela.

"Bu beni evet dediğin kişi yapar."

Ama yüzünü inceledikçe, tanıdık bir şey zihnimin en karanlık köşelerini daha fazla kurcalıyor. Bir türlü çıkaramıyorum. Onu bir şekilde tanıyormuşum gibi hissediyorum ama bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığıma neredeyse eminim.

Ya da belki de son zamanlarda karşılaştığım tüm kadınlardan daha çok ilgimi çekiyordur.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde benimkine bastırıyor. Teninin ve saçlarının kokusu beni çok etkiledi. Hafif, yumuşak ve karşı konulmaz bir şey. Onun her mükemmel santimini yalamak istememe neden olan bir şey.

"Tam olarak neye evet dediğimi sanıyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Bana. Şimdi. Burada. Bu gece."

Dilim gizlice dışarı çıkıp çenesinin hizasında gezinirken nefesi kesiliyor. Elim uyluğundan yukarı kayıyor, başparmağım iç uyluğunun yumuşaklığına dalıyor. O güzel maviler, benimkiyle eşleşen bir açıklıkla inanılmaz derecede koyulaşıyor.

"Bana hemen hayır de yoksa bu olacak."

"Bunun olmasını istiyorum. Şimdi. Burada.

Bu gece." "Hepsi bu kadar olacak," diye

uyarıyorum.

"Biliyorum." Ses tonundaki hüznü dokunuşunu kaçırmadım. Özlemin ipucunu. Ama bakışları benimkileri tutarken tereddütsüz.

"Emin misin?" Onu inceleyerek soruyorum.

"Evet. Neden sadece bu gece olduğunu anlıyorum ve tek bir gece benim tarzım olmasa da; seni hayır diyemeyecek kadar uzun zamandır istiyorum."

Elini tutup parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve onu kalabalık kulübün içinden, önceden belirlediğim karanlık oyuğa doğru sürüklüyorum. Kadınları toplum içinde asla öpmem. Fotoğraflarının çekilmesinden rahatsız olacağım şekilde onlara asla dokunmam.

Onu kulübün ana bölümünü acil çıkıştan ayıran siyah perdenin arkasına döndürüyorum, duvara bastırıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Anında karşılık veriyor, elleri trisepslerimi kavlıyor, beni sonsuz derecede daha yakına çekiyor. Tam temas talep ediyor. Dudaklarımız çılgınca hareket ediyor, dillerimiz birbirini arıyor, oynuyor, dans ediyor.

Tadı o kadar güzel ki; elimde olmadan ağzımı açıyorum, bağlantıyı derinleştiriyorum ve içine doğru inliyorum.

Ufak tefek. Minyon ve benzer kıvrımları var, tam sevdiğim gibi.

Ellerim yüzünde dolaşıyor, elbisesinin ince kumaşının üzerinden göğüslerini yakalayıp hızla aşağı çekiyor. Dudaklarım onunkilerden kaçarken nefesi kesiliyor, gergin bir meme ucunu ağzıma alıp emiyorum. Açgözlü ellerim saçlarımı avuçluyor, ben göğüslerini yalarken boynu duvara doğru eğiliyor, bir elim de kalçasının iç kısmına doğru kayıyor.

"Evet," diye tıslıyor gırtlaktan gelen bir iniltiyle, sesinin yarısı birkaç adım ötedeki kulübün kaosuyla karışıyor. Normalde bundan beslenirim. Kişisel olmayan doğasının bana rehberlik etmesine izin veririm. Ama bu kadınla ilgili bir şey tüm seslerini duymak istememe neden oluyor. Etinin her tatlı santimini görmek. Ona vereceğim zevkin her zerresini izlemek.

"Neyin var senin?" Beni duyamayacağını bile bile tenine doğru mırıldanıyorum. Bu soruyu kendime soruyorum çünkü onu gördüğüm andan itibaren içgüdüsel olarak bunun bir şey olduğunu anladım. Kulübün içinden süzülüp doğrudan bana ulaşan büyüleyici bir sihir yayıyor. Sıkı sıkı tutuyor. Beni açgözlü ve doyumsuz yapıyor. Tüm kurallarımı yıkıp onu biraz daha elimde tutmak istememe neden oluyor.

Parmaklarım külotunun pürüzsüz satenini buluyor, amını örten ince şeridin üzerinde ileri geri kayarak nem topluyor. O kadar ıslak ve o kadar iyi hissediyor ve tadıyor ki başım dönüyor.

Meme ucunu bırakıyorum, dudaklarını tekrar bulana kadar derin, açık ağızlı öpücüklerle boynuna doğru ilerliyorum. Sateni kenara iterek onu keşfediyorum, klitorisini ovuyorum ve açıklığıyla oynuyorum. Bana karşı kükrüyor, gıcırıyor, daha fazlasını arıyor. Nefes nefese pantolonları ve çılgın inlemeleri ağızıma süzülüyor, ürettiği her notayı duymak için zorlarken kendilerini içimde zorluyorlar.

"Bela," diye hırlıyorum ona, dişlerimi alt dudağına geçiriyorum ve ciddi olduğumu anlamasını sağlayacak kadar ısııyorum. "Sen lanet olası bir belası." "Güzel. Senin için hiçbir zaman kolay olmak istemedim. Her zaman seni bükmek istedim

her zamanki gibi beni kötü etkiliyorsun."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için başımı sallıyorum. Tanıdığına dair daha fazla ipucu canlanıyor ama iki parmağımı içine soktuğumda aynı hızla sönüyor. Gömleğimi yırtıyor. Umutsuzca çözmeye çalışıyor. Onu durdurmak için diğer elimi kullanıyorum.

Bu düğmeler eksikse üst kata çıkamam.

"Seni görmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum," diye yalvarıyor. "Burada olmaz. Yeterli zaman yok."

Hayal kırıklığı içinde gürlüyor, tırnaklarını başımın arkasına geçiriyor ve boynumdan aşağı sürüklüyor, şüphesiz beni işaretliyor. "Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyor, ben onu çalıştırmaya devam ederken duyguları sesini bulanıklaştırıyor.

Açıklanamayan bir nedenden ötürü, onun duygularını anlıyorum. Ben de ondan nefret ediyorum. İçime yaptığı her şeyden nefret ediyorum. Daha önce hiç savaşmak zorunda kalmadığım her şeyle şimdi burada, onunla birlikte savaşıyorum. "*Hadi otel odama gidelim*" demekten bir saniye uzağım.

Ama yapamam. Böyle bir kızla olmaz.

Ona verebileceğimden fazlasını isteyen bir kız.

Ben Rockstar'ı suçlardım. Yaşam tarzına. Ancak bu, gerçeklerden ya da gerçeklikten daha uzak olamazdı. Ve hayatımdaki hiçbir kadın için asla bir geleceğin olmayacağı bir yerde, şu andan ötesini yaşamamak en iyisi.

"Bakalım benden ne kadar nefret ediyorsun. Fermuarımı aç."

Beni geri itiyor, elim bacaklarının arasından kayıyor ve tam bitirmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, fermuarımı çekerken mavi gözleri benimkileri tutuyor. Parmaklarım ağızımı buluyor, onun tadına bakmak için can atıyorum. Uzun zamandır bir kıza oral seks yapmamıştım ve şu anda bunun arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Onun arzusuyla.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye suçluyor, benimle oynuyor.

Sanki onunla bir şeyler *hissetme* fikrinin bile beni kızdıracağını biliyor.

Flaş haber: Zaten orada.

Başımı sallayarak onaylıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Bunun üzerine şeytani bir baştan çıkarıcı gibi gülümsüyor.

Aletim elimdeyken prezervatifi takıyorum ve kendimi onun açıklığına doğru hizalıyorum. Duvara yaslanıp açımıza yardımcı olmadan önce bacağını yukarı kaldırıp kalçamın üzerinden geçiriyor. Başparmağım alt dudağında geziniyor. "Çok güzelsin," diyorum ona.

"Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsundur," diye düşünüyor, dudaklarında hafif bir gülümseme, gözleri şehvetle kararmış.

Ona göz kırpıyorum, bir an için afallıyorum. "Aslında bilmiyorum. Bunu asla söylemem." Sonra içine kaydım, kendimi kabzasına kadar gömdüm. Sırtı kavislendi ve yüksek sesle bir çığlık attı. Ağzım onu kavıyor, sesi bastırıyor. "İnsanlar duyacak ve seni öldürdüğümü düşünecekler."

Gülüyor. "Sanırım az önce yaptın. Tanrım. On üç numara ayakkabı gerçekten de birbiriyle ilişkili."

Kendimi tutuyorum. Bana alışması için ona bir saniye veriyorum, tamam, ama ayakkabı numaramı nereden biliyor? Bu pek yaygın bir bilgi değil. Sadece erkekler ve-

"Çekil. Lütfen, hareket etmen gerek."

Yapıyorum. Kafamdaki tüm düşünceleri siliyorum ve ona vurmaya başlıyorum. Bir elim kalçasında, diğeri uzun, kalın saçlarına dolanmış, onu tekrar tekrar alıyorum. Elleri her yerimdeydi. Saçlarımda. Gömleğimi kazıyor. Kumaş boyunca göğsümü, karın kaslarımı ve kollarımı kazıyor. Gözleri kapalı, başı arkada, ağzı açık ve ben ona bakıyorum. Onu izliyorum.

Hiç yapmadığım bir şey daha. Ne oluyor lan? "Daha sert. Evet, daha sert. Lanet olsun, Henry, aynen böyle."

Gözleri birden açılıp benimkilere kilitleniyor. Dudaklarındaki ismimin birleşimi bana bir şeyler yapıyor. Beni ona daha çok itiyor. Daha derine. Ona doğru bastırıyorum ve ağzını tüketiyorum. Vücutlarımız senkronize hareket ediyor, ritmimiz artıyor ve Tanrım bu mükemmel. Tanrısal derecede mükemmel. Vücudunun etrafımda sarsılmaya başladığını hissediyorum, zevk içinde kıvranırken inlemeleri çığlıklara dönüşüyor, kısıtlama olmadan geliyor. Onu kenardan takip ediyorum, homurdanırken, inerken ve hırlarken ciğerlerimdeki hava emiliyor, gözlerimin arkasında ışık parlamaları dans ederken aklımı kaybediyorum.

Alnım onunkine geliyor, nefeslerimiz kesiliyor.

Vücudunu tekrar yere indirirken dudaklarından şaşkın kahkahalar dökülüyor. Onu kaldırdığımı ancak şimdi fark ettim. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Kesinlikle öyleydi. Hem de en iyi şekilde. Kirpiklerinin arasından ona bakıyorum, gülümsemesini yalamak istiyorum. Belki bunu biraz daha uzatabilirim? Kurallarımı bu seferlik çiğneyebilir miyim? Tek bildiğim, ondan uzaklaşma ve onu bir daha asla görmeme fikrinin-

"Bu gece sizinle buluşmak için buraya geldiğimde bunun olacağını kesinlikle düşünmemiştim."

Bu beni kısa kesiyor. "Bu gece buraya bizimle buluşmak için mi geldin?"

Kıyafetlerini düzeltip her şeyi yerine koyarken kaşları çatılıyor. "Tabii ki öyleydin. Yoksa neden burada olayım ki?"

Yapbozun korkunç parçaları bir araya gelmeye başladıkça içimde dehşet birikiyor. Prezervatifi bağlayıp cebime koyuyorum ve sikimi pantolonumun içine sokup fermuarını çekiyorum. "Adın ne senin?"

"Benim adım mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor, yüzünde yanıp sönen acıyı hızla öfke takip ediyor. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bana bakıyor, gülmemi ya da şaka yaptığımı söylememi bekliyor. İnanılmaz bir hava üflüyor. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyordun, değil mi?" Ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor. "Buna inanamıyorum. Düşündüm ki..." Ciğerlerinden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Ne kadar aptalca. Bunca yıldan sonra nihayet beni geri istediğini sanmıştım," diye mırıldanıyor, son kısmı benden çok kendine söylüyor ama ben yine de duyuyorum.

"Özür dilerim..."

Elleri yere düşüyor ve gözleri -kirli yarıklar- benimkilere dikiliyor. "Eden Dawson. Bilirsin, *grup arkadaşının, en iyi arkadaşının* küçük kız kardeşi. Beni şimdi hatırlıyorsun, değil mi?" diye tükürüyor, her heceden kin damlıyor. "Beni sadece hayatım boyunca tanıdın."

"Eden." Adını söylerken boğuluyorum. Keith'in küçük kız kardeşi. Nasıl yapabildim... Suçluluk ve pişmanlık boğazımı tıkıyor. Ona uzandım ve o beni itti.

Uzakta.

"Dokunma bana. Sen tam bir pisliksin. Nasıl bilmezsin?!"

"Tanrım, Eden. Çok ama çok özür dilerim. Fark etmemiştim. Seni birkaç yıldır görmemişim ve çok farklı görünüyorsun. Keith'e ya da diğer kardeşlerine hiç benzemiyorsun. Yemin ederim bilmiyordum. Sana asla dokunmazdım eğer-" Yüzüme tokat attı. Sertçe. Yanağımda bir acı parıltısı belirliyor, onu yakıcı bir sıcaklık izliyor. Mavi gözlerinin içine bakıyorum.

En ufak bir şaşkınlık bile. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyorum. O haklı. Ben bir bok parçasıyım. Kesinlikle en kötü türden.

Çünkü onu tanıyamadım. Doğrusu, Eden Dawson'ı ya da Keith'in kız kardeşlerinden herhangi birini fark etmemeye özen göstermişim. Onu son gördüğümde on altı yaşındaydı ve on iki yaşında gibi görünüyordu. Karşımda duran bu kadın değildi.

Yüce İsa. Kardeşi beni durduğum yerde öldürecek. Hak ettiğim gibi. "Sadece git."

Başımı sallıyorum, ona tekrar dokunmaya çalışıyorum ama son anda elimi bırakıyorum. Onun dokunuşunu ya da bağışlamasını hak etmiyorum. Yine de... "Yapamam. Eden
-."

"Adımı söyleme. Seni piç, sadece git. Şimdi senden gerçekten nefret ediyorum." Hareketsiz duruyorum.

"Git," diye bağıyor, tüm gücüyle beni itiyor. Bu sefer dinliyorum. Kalbim boğazımda ve midem ona atabileceğim tüm kötü duygularla çalkalanırken, uzaklaşıyorum. Az önce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini herhangi bir anlamsız kadın gibi bir kulübün ortasında becerdim. Ama o anlamsız değildi, Keith'in kız kardeşi olduğu için de değil.

Adını bile bilmeden önce o daha fazlaydı. Kim olduğunu bilmeden.

Sırf bu yüzden, yüzüme zehir kusarken bana tokat attığı için rahatlamalıydım. Ben...

İçimde bir şeyler rahatsız edici bir şekilde kıpırdıyor. Bunu düzeltmem gerek.

Onu tekrar görmeliyim.

Ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşine ne yaptığımı öğrenirse ağabeyi beni öldürecekken olmaz.

BIR

EDEN

Üç yıl sonra

"Harry, seni sevdiğimi biliyorsun ama bunu daha fazla yapamayacağım," diyorum karşımda duran adama, gözleri ciddi ve umut dolu ama işe yaramayacak. Hiçbir yolu yok.

"Eden. Aşkım benim. Bunu başarabileceğini biliyorum. Lyric de böyle olmasını isterdi."

Patronumun adını bu şekilde söylemesi karşısında sırtımamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki sokaktaki acemi beni sinirlendirmek istermiş gibi. Öyle değil. Bu talimatı bana ileten Lyric'ti.

"Albümünüzdeki son şarkıyı sıkılaştırıyoruz. Albüm..." Hülyalı hülyalı iç çekiyorum, burada biraz esneyip esnetmediğimi umursamıyorum bile. "Bu mükemmel, Harry. Tek kelimeyle mükemmel. Senin en iyilerinden biri. Cyber's Law'ın en iyilerinden biri. Bu bir hit ve bu mükemmel albüme eklememiz gerektiğini düşündüğün şarkı onu sadece ağırlaştıracak."

Özellikle de bu sikik herif şimdiden yirmi parçaya ulaşmışken.

Bir an beni inceliyor, bakışları dikkatli ama sabit. Kolay kolay gözümü korkutamam. Keith Dawson ağabeyinizken altı çocuğun en küçüğü olmayı deneyin. Beni hiçbir şey korkutamaz. Lyric bu yüzden Siber Yasası'nı bana aktardı. Yıllardır albümlerinin yapımcılığını yapıyordu ve sanırım sonunda canına tak etti. Ayrıca Harry kayıtları New York'ta bitirmeyi reddetti ve Lyric de şu anda esas olarak orada yaşıyor.

"Gerçekten bana küçük bir yeni şarkıyı araya sıkıştırıramayacağımızı mı söylüyorsun?" İnanılmaz olmaya çalışıyor ve çok yetersiz kalıyor. Ama İngiliz aksanını bu konuşmayı devam ettirecek kadar seviyorum. Bitmiş olsa bile.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum. Ama bunun en güzel yanı, bir sonraki albümünüzü başlatacak harika bir şarkıya sahip olmanız."

Bir an için bunu düşünüyor, gözleri son sekiz saattir içinde çalıştığımız stüdyoyu tarıyor. Hatta son üç haftadır. Yemek bile getirdiler ve sanırım günde sadece bir kez tuvaleti kullandım. İşte bu kadar çok çalışıyoruz. Grup arkadaşları da öyle ama yeni şarkı hakkında yorum yapmaktan kaçınıyorlar.

Sanırım onlar da benim gibi bu albümle işlerini bitirdiler.

"Tamam aşkım, beni bir kez daha kazandın. Yeni parçayı bir sonraki albüme koyacağız. Bu akşam yemekle kutlamaya ne dersin?"

"Daha önce de defalarca açıkladığım gibi, Harry, birlikte çalıştığım insanlarla çıkmam." Ya da daha spesifik olarak, seninle çıkmıyorum.

"Ama çalışmayı bıraktığımızı daha yeni anladık."

Sivri bir kaş yüzümde yukarı kayıyor.

"Ah, sen bir belasın. Ama muhteşem bir bela, bu yüzden seni yıpratmak için çalışmaya devam edeceğim."

Bela. Neden herkes benim bela olduğumu düşünüyor? Birkaç piercing ve biraz mor saç boyasıyla yaşlı kadınları kapkaç yaptığımı sanırsınız.

"Bir sonraki albümümüzü yapıyorsun, değil mi?"

"Eğer sizi mutlu edecekse, bir sonraki albümünüzde yer almaktan onur duyarım. Ama seninle çıkma konusundaki cevabım değişmeyecek." Çantamı omzuma atıp hepsine el salladım ve o beni daha fazla oyalamadan kapıya yöneldim.

İzin versem bu adam saatlerce konuşabilir.

Harry'nin yoluna çıkan her genç ve çekici kadınla flört etme eğilimine rağmen onunla çalışmak, kariyerime Turn Records'ta prodüktör olarak başladıktan sonra bu kadar erken bir zamanda sahip olacağımı düşünmediğim bir deneyim.

Cyber's Law ile çalışma şansını elde etmiş olmak inanılmaz derecede güzel. Yani, Cyber's Law, değil mi? Bir milyon yıl önce kardeşimin grubu Wild Minds'ın onlar için açılış yaptığını hatırlıyorum. Şimdi kardeşim dünya turnelerine çıkıyor, kapalı gişe stadyumlarda çalışıyor. Bu cidden bir yolculuk.

Bunların hepsi.

Bu yeni iş. Bu yeni hayat. Bu yeni başlangıca çok ihtiyacım vardı.

Kapıyı arkamdan kapatarak beni garaja götürecek olan asansöre yöneliyorum. Bugün Cuma gecesi ve burada geçirdiğim uzun haftalardan sonra bu albümün tamamlanmasını margarita, pijama ve Netflix eşliğinde kutlamak niyetindeyim. Yanında bir de enchilada yapmayı düşünüyorum.

Bu nasıl bir bela?

Asansöre doğru hızla ilerlerken, parmağım aşağı okuna basmaya kıl payı kala, sesler duyunca olduğum yerde duruyorum. Ama sıradan sesler değil. Tanıdık sesler. Kardeşime ve arkadaşlarına ait olan tanıdık sesler.

Hardal kavanozundaki pislik. Beni burada bulamaz.

Başım telaşla sağa sola dönüyor ve kısacık bir an için aşağı düğmesine basıp şansımı denemeyi düşünüyorum. Ama o sesler... çok yakınlar. Sesleri yükseliyor. Ve zamanım tükeniyor.

Uzun ve yeşil bir şey gözüme çarpıyor ve arkasından koşuyorum, bu sırada lanet olası bitkiyi neredeyse deviriyorum. Tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve yere düşmeden önce onu kalın saplarından tutup geri çekmek zorunda kalıyorum. Hal böyle olunca, tertemiz halının üzerine biraz toprak dökülüyor ve çürük yapraklar sallanıyor.

Tek umudum, bir korkak gibi ağabeyimden saklanıp arkasına sinerken kimsenin bunu ya da beni fark etmemesi. Ve Henry'den de, çünkü Keith'le birlikte olduğundan eminim. Ama gerçekçi olalım, görmek isteyeceğim son adam o. Keith'i her zaman onun yerine koyarım.

Tam kendimi insan gözüne görünmez kılmayı umduğum bir pozisyona yerleştirmişken, kardeşim, Jasper Diamond, Gus Diamond ve Henry Gauthier, yanlarında menajerleri Marco Morales olduğu halde ortaya çıkıyorlar. Hepsi gülüşüyor ve neredeyse binmek üzere olduğum asansöre doğru ilerlerken birbirlerine laf atıyorlar.

Hala turnede olduklarını sanıyordum.

Günlerimi yanlış hesaplamış olmalıyım. Lanet olsun.

Beni burada yakalarlarsa, işim biter ve ben işimin bitmesini istemiyorum. En azından şimdilik. Bu her şeyi değiştirecek. Ve iyi bir şekilde değil.

Geçen ay Turn Records'ta çalışmaya başladığımdan beri kardeşim ve onun grup arkadaşlarından vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Beni küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeyen aşırı korumacı ağabeyimle

Kısmen büyümüş ve onu son gördüğümde beni mahvetmek zorunda kalan Henry'yi korkutmak için, bu eğil ve saklan rutini gerekli bir şey.

Eninde sonunda Keith'le yüzleşmek
zorunda kalacağımı biliyorum. Bu
konuda çocukça davrandığımın
farkındayım.

Ama Henry hemen yanındayken bunun zamanı değil.

O muhteşem piçten nefret ediyorum. Ondan yengeçten nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum ve yengece karşı ölümcül bir alerjim var. Henry ile asıl sorunum beni kazıklaması ya da bunun tek seferlik bir anlaşma olması değil. Kaba teklifini kabul ettiğimde bunu da kabul etmiştim. Sorun, sonunda beni *gördüğünü* sanmamdı.

Ve yapmadı.

Çocukluk aşkları böyle bir baş belasıdır ve benimki çok eskilere dayanır. Ağabeyimin en iyi arkadaşının beni halka açık bir yerde, onun için isimsiz bir yan parça gibi becererek yaptığı tek iyi şey, sonunda beni ona karşı ömür boyu süren dayanılmaz saplantımdan kurtarmak oldu. Umut ışığı, değil mi?

Rastgele konuşmalar ve kahkahalar bana doğru akıyor ve ben daha da aşağıya süzülüyorum, duvardaki bitkinin arasına en rahatsız edici şekilde sıkışıyorum ve sessiz ve gözlemlenemez olmak için elimden geleni yapıyorum.

Henry'ye bakmamak için kendimi zorluyorum.

Onun varlığında her zaman hissettiğim o tanıdık kelebek sürüsünü hissetmemek.

Büyük kol kaslarına ikinci bir deri gibi yapışan sade beyaz tişörtünü ve onu lezzetli, tehlikeli bir şekilde kötü adam gibi gösteren renkli dövmelemlerini fark etmemek. Koyu renk, düşük belli tasarım kot pantolonunun, sinir bozucu olmanın ötesinde aptalca mükemmel bir şekilde oturmasını görmezden gelmek. Yüzü taştan kesilmemiş, Tanrı tarafından yontulmamış ve cehennemin en sıcak derinliklerinden Dünya'ya gönderilmemiş gibi davranmak.

Göt herif!

Asansörün düğmesine basıyorlar, hepsinin sırtı bana dönük ve kapılar açılıp beş adam da asansörün önüne -ve bana- aynı anda bakacak şekilde adım atarken nefesimi tutarak izliyorum.

Yüzlerini tek tek tarıyorum, fark edilmemeyi umuyor, bunun için dua ediyorum. Ama tam kapılar kapanmaya başlarken Marco'nun gözlerinin kısıldığını, sanki bitkinin arkasındaki karanlık kütlenin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdiğini görüyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve onun araştıran ifadesi şaşkın bir eğlenceye dönüşüyor.

Ahududu renkli dudaklarım eğlenerek sırtıyor ve ben başımı şiddetle sallıyorum, ellerimi yalvarırcasına tutarak sessiz kalması için sessizce yalvarıyorum. O da sanki çok fazlaymışım gibi başını hafifçe sallıyor, ama merhamet ederek bir şey söylemiyor ve beni görmezden gelerek Jasper'la konuşmaya devam ediyor.

Kapılar nihayet kapanıyor ve adamlar binanın derinliklerine inip benden uzaklaşıyorlar. Başım arkamdaki duvara yaslanırken derin bir iç çekiş şeklinde göğsümün tam ortasına rahatlama vuruyor.

Bu çok yakındı.

Keith'in onun şehrinde yaşadığının farkında olduğunu biliyorum. Yapmamasını istememe rağmen beni ispiyonlayanın annem olduğundan eminim. Kız kardeşlerimin bunu yapacağını sanmıyorum, gerçi onlar için bunu kimse bilemez. Ailenin bebeği olmak ve kronik olarak öyle muamele görmek altı yaşındayken güzeldir. Yirmi iki yaşına gelip kendi hayatınızı kurmaya çalıştığınızda ve ailenizin size bebeklik yapmaya devam etmesinin tek açıklaması eski alışkanlıkların zor öldüğü olduğunda berbatır.

Keith çok sık arıyor ve bu daha önce hiç bu kadar sık yaptığı bir şey değildi. Kızgın mesajlar ve mesajlar bırakıyor, onunla konuşmamı talep ediyor. Kardeşimi çok seviyorum ve onun bana kızgın olmasını istemiyorum. Yeniden aynı şehirde yaşadığımız ve aramızdaki mesafenin açıldığı yıllarda olduğundan daha yakın olabileceğimiz için çok heyecanlıyım.

Ama bunun gerçekleşmesi için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Asıl önemli olan nişanlısı Maia ile olan arkadaşlığım. Beni aradı, buldu ve tatlı bir dille en iyi arkadaş olacağımızı söyledi. Belli ki Keith eşi kadar zeki ya da inatçı değil. Onda gerçekten sevdiğim bir şey var.

Onunla tartışmadım çünkü aileden biri olacaktı ve onu tanıdıkça daha çok sevdim, yani her iki taraf da kazanacaktı. Ayrıca, bir kızın yanında yeterince kız kardeş olamaz. Özellikle de ona eşit davrananlara.

Tek uyarım, ona ne iş yaptığımı ya da nerede yaşadığımı söylememem ve onun da sormamasıydı.

Hiç tereddüt etmedi bile.

Kendimi bitkinin arkasından çekip çıkarıyorum, yirmiye kadar sayıyorum ve sonra asansöre gidiyorum, giderken patronum ve Turn Records'un CEO'su Lyric Rose'u arıyorum.

Yapacağını bildiğim gibi hemen toparlanıyor. "Harry'yi şarkıyı ertelemeye ikna ettin mi?" diye soruyor, ama ben gerçekten istemiyorum.

Şu anda Harry Evans hakkında konuşmak istemiyorum. Hayır, aklım başka bir dizi rock yıldızında -cidden, kelime oyunu yapmıyorum- çıldırıyor.

"Evet. Tek yapmam gereken ona ve albüme iltifat etmektir. Çok işe yaradı."

Lyric güler. "Bunu duyduğuma sevindim. Güzel bir yüz için kolay lokma ve zararsız, ama seninkiyle haddini aşarsa bana haber ver."

"Başa çıkamayacağım biri değil."

"Bunu zaten biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. İş iştir ve bu ereksiyon hastaları tüm kadınların penislerinin zevki için orada olmadığını unutmuş görünüyor." "Bana çıkma teklif etti. Ben hayır dedim. Bıraktı.

Ereksiyon dokunuşu yoktu.

dahil." Artık boş olan asansöre bindim ve garaj düğmesine bastım. Ağabeyim ve arkadaşlarının çoktan arabalarına binmiş ve Los Angeles trafiğine karışmış olmalarını umarak dudağımı kemiriyorum. "Wild Minds'ın hâlâ turnede olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Dün eve döndüler. Neden soruyorsunuz?" diye temkinli bir şekilde devam ediyor.

Araba aşağı inerken sırtımı duvara yaslayarak nefes alıyorum. "Çünkü kardeşimden kaçmak için koridordaki dikenli bitkilerinizden birinin arkasına saklanmak zorunda kaldım." *Ve Henry!*

Gülüyor. Aslında biraz yüksek sesle. "Eden, ona benim için çalıştığını söyleyebilirsin. Eninde sonunda öğrenecektir ve ne derse desin ya da ne düşünürse düşünsün, seni işe almamın nedeni o değil."

"Bunu biliyorum." En azından ben öyle düşünüyorum. Ama Lyric yıllardır kardeşim ve grup arkadaşlarıyla yakın arkadaş. Yıllardır albümlerinin yapımcılığını üstleniyor. Her ne kadar onun adını kullanarak ticaret yapmak istemesem de, üniversitedeyken onunla yaz stajı yapmamın sebebinin o olduğunu biliyorum.

Bunun için ona minnettarım ama bu işin benimle ilgili olmasına ihtiyacım var. Onunla değil. Ve biliyorum ki kardeşim burada çalıştığını, sadece staj yapmadığını öğrendiğinde, bundan faydalandığını düşünecek.

Bu gerçekleşmeden ve Cyber's Law'ın albümünü bitirmeden önce çizgilerimi kazanmam gerekiyor.

başarı ilk adımdır.

"Güzel. Çünkü Siber Yasası ile ilgili çalışmalarınızı takip ediyorum ve bu çok iyi. Gerçekten iyi. Yapımcılığını üstlendiğin iki şarkı, albümün geri kalanında onlarla birlikte yaptığım şarkılar kadar iyi işlenmiş ve cilalanmış. Pazartesi günü, solo hip-hop sanatçılarımızdan biriyle çalışan Steven'ı gölgelemeni istiyorum. Arka plan enstrümanlarını nasıl oluşturduklarını ve bunları onun sesiyle nasıl eşleştirdiklerini izle ve öğren."

"Tamam. Kulağa harika geliyor. İşin bu yönünü öğreneceğim için gerçekten heyecanlıyım."

"Bu," diyor. "İşte bu. Hevesin ve sana verdiğim her görevi üstlenmeye istekli olman seni işe alma nedenim. Bana Robert Snow'un yanında staj yapmaya başladığım ilk zamanları hatırlatıyorsun. Dürüst olmak gerekirse o da babamın arkadaşıydı ve bu sayede işe *girdim*. Bu yüzden konumunuzu ve endişenizi anlıyorum. Ama ben nasıl yükseldiysem, sen de yükseleceksin. Bu iş sende Eden. Gerçekten yapabilirsin. Yeteneğinle kendini, beni ve sektörü şaşırt, kimse buna dokunamaz."

O kadar kocaman gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. "Teşekkür ederim, Lyric. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Telefon bağlantısını kesiyoruz ve yüzümdeki gülümseme ve göğsümdeki baş döndürücü çarpıntı beni aşağıya kadar taşıyor. Ben Keith gibi bir müzisyen değilim. Tek bir nota bile söyleyemem.

Ama nasıl müzik yapılacağını biliyorum. Nasıl harmanlanacağını ve aranje edileceğini. Sadece sesler ve notalardan daha fazlasını nasıl yapacağımı.

Bunu nasıl hayata geçireceğimi biliyorum.

Sadece kendime inanmaya ihtiyacım var. Cesarettime ve inançlarıma tutunmak için.

Bir daha kimsenin beni aşağı çekmesine ya da geri çekmesine izin vermemek için.

Asansörden inip arabama doğru yöneliyorum ve sevinçli gülümsemem ve kararlı düşüncelerim bir anda yere düşüp paramparça oluyor, sonra da kırık cam parçaları gibi garajın beton zeminine dağılıyor.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmadan, soğukkanlı kayıtsızlık maskemi yeniden hizalamadan ve arabamın yolcu kapısına yaslanmış, buz gibi bir karşılamayla beni pek de sabırla beklemeyen adama doğru ilerlemeden önce bir süre donmuş, hareketsiz duruyorum.

iki

EDEN

Doğanın en acımasız güç oyunlarından biri, aklımız gerçekten daha iyisini bildiği halde zamanı kendi isteğimize göre eğip bükemememiz ya da kalbimizin akışını değiştiremememizdir. Burada ne aradığını sorma zahmetine girmiyorum. Beni gördüğü çok açık ve bunun farkına varmamla birlikte aşağılanma yüzümde uygunsuz bir kızarıklık şeklinde beliriyor. Ne de olsa lanet bir bitkinin arkasına saklanıyordum.

Yine de bakışlarını tutuyorum, geri adım atmayı reddediyorum.

"Bunun benim arabam olduğunu nereden bildin?" Başka bir şey konuşmak yerine soruyorum.

Henry sıırtmıyor, gülümsemiyor ya da konuşmuyor bile. Sadece anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, büyük kollarını aynı büyüklükteki göğsünün üzerinde rahatça kavuşturmuş, giderek yaklaşmamı izliyor. Yalnız, bu hem rahatlatıcı hem de değil. Keith'in yanında olmamasına seviniyorum çünkü her seferinde bir yüzleşme yeterli, ama neredeyse aramızda dönen gerginliği azaltacak bir tampon olmasını dileyecektim.

Cevap vermeyince bir omzumu silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. Keith bu arabayı bana mezuniyet hediyesi olarak almıştı ve Wild Minds'ın tüm üyeleri neredeyse sevgili sayılabilecek kadar yakın oldukları için bunun benim arabam olduğunu bilmesi beni şaşırtmamalı. Birbirlerine danışmadan ve olayın fotoğraflarını paylaşmadan işediklerini sanmıyorum.

Tıkırtıya basarak içeri giriyorum, hâlâ kapının önünde duran ve beni ancak onun yapabileceği şekilde kızdıran adamı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Üç yıl önce onu kulüpte gördüğümde ve bana yaklaştığında, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Artık küçük bir kız değildim. Bir kadındım, on dokuz yaşındaydım ve büyümüştüm.

Benimle konuşmaya başladı. Benimle flört etti. Sonra bana evlenme teklif etti. Ve o karanlık köşede beni beklemediğim ama yine de zevk aldığım bir tutkuyla öptüğünde, bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Benim için seksten daha fazlasıydı, öyle olacağını biliyordum, ama bir bağlantı vardı. Bir kıvılcım. Her şey çok iyi hissettiriyordu ve bunu hissetmekte yalnız olmadığımı biliyordum. Bunu biliyordum!

Sonra kim olduğumu bilmediğini fark ettiğimde kalbim kırıldı. Hayır, kalbim kırılmaktan çok daha fazlasıydı. Yok olmuştu. Sanki içimde var olan her bir kız çocuğu umudu ölmüş, beni soğuk, boş ve aşağılanmış bırakmıştı. Sonunda sormaya fırsat bulduğunda ona adımı söyledim ve dişlilerin yerine oturmasını izledim. Gözleri tanıma ile doldu ve sonra... pişmanlık. Tiksinti.

Piç herif bilseydi bana dokunmayacağını söyledi.

Ben.

Tanrım, az önce aramızda olanlardan sonra daha kötü bir şey canımı
Biz mi?
yakabilir miydi? Reddedilişinin acısı beni derinden yaktı ve geri

dönülmez yaralar bıraktı.

Uzun süren yaralar. Kendi yaralarına yol açan başka şeylere yol açan ve onları besleyen yaralar.

Sadece onunki sonsuz derecede daha yankı uyandırıcı, silinmez ve yıkıcıdır.

Hayatımın son üç yılını Henry Gauthier'den uzak durarak geçirdim. Kardeşinizin en iyi arkadaşı olduğunda ve kronik olarak bizimle aile etkinliklerine ve tatillere katıldığında bunu yapmak o kadar da kolay değil. Onu unutmak için kendimi zorladım. Onu düşünmemek için. Şimdi o burada ve ondan kaçmak mümkün değil çünkü onun bölgesinde, onun şehrindeyim ve onun plak şirketi için çalışıyorum.

Şimdi beni arıyor. Bu sefer kim olduğumu çok iyi biliyor. Ama artık o gece çöp muamelesi yaptığı kız değilim. Ve eğer onu takip edeceğimi düşünüyorsa, sadece bir kızken denediğim gibi, başka bir şey geliyor.

Araba çalışıyor, The Cure'un "Just Like Heaven" şarkısı hoparlörlerimden yüksek sesle çalıyor ve ben kornaya basıyorum, biraz daha dayanmayı umduğum soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyorum. "Çekil."

Yapıyor ama benim istediğim şekilde değil.

Bunun yerine, bir hareket bulanıklığı içinde dönüyor, yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve onu içeri davet etmişim gibi içeri süzülüyor.

"Çekil dediğimde bunu kastetmemiştim."

En soğuk zümrütler kadar sert yeşil gözleri utanmadan bana doğru bakıyor, vücudu da onlarla birlikte eğiliyor ve bu kadar küçük bir arabada sanki her yerde o var.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Ne?" diye bağıryorum göğsümden ve sonunda ona bakmak için dönüyorum, tamamen inanmaz ve kızgın bir halde. "Seni takip mi ediyorum? Kafan mı güzel senin?"

"Seni gördüm Eden," diye suçluyor. "Üst katta. Sanki seni benden gizleyecekmiş gibi bir bitkinin arkasına saklanan sıska kışını gördüm. Stüdyodan dışarı adımımızı attığımız anda o tuhaf parfümünün kokusunu aldım. Tekrar soruyorum, ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Hangi parfümü kullandığımı nasıl hatırlıyorsun?"

Sabırsız bir kaşını bana doğru kaldırıyor, gözleri cevap vermemi isterken özür dilemiyor.

"Tanrım," diye gergin bir kahkaha attım. "Sana cidden katlanamıyorum. İğrenç, kibirli bir pislikten başka bir şey değilsin. Sen hep böyleydin de ben mi fark etmedim? Cennetten kovulduğunu bilmeyen bir boyband reddi. Ne büyük hayal kırıklığı."

"Ha? Bu hiç mantıklı değil. Eden-" "Seni takip etmiyorum, ezik. Ben burada çalışıyorum."

Bu hiç mantıklı değilmiş gibi başını sallıyor. "Hayır. Keith bana söylerdi. Lyric bana söylerdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Neden? Hayatımda o kadar büyük ve önemlisin ki insanlar ne yaptığımı ve nerede çalıştığımı sana rapor etmek zorunda mı?"

Şaşkın şaşkın bakıyor. Siktir et onu.

"Hâlâ saçmalık diyorum. Burada bir kayıt stüdyosunda ne işin olabilir ki? Ve eğer beni takip etmiyorsan neden burası?"

Bunu söyleme şekli, gerçek bir şey yapabileceğime dair çok az inançla...

İncitici sözlerinin içimde yarattığı duygu kabarmasıyla savaşıırken yumruklarımı sıkıyorum. "Arabamdan çık, Henry. Seni takip etmedim. Takip etmek ilgi duymak anlamına gelir ve seninle ilgili hiçbir ilgim yok."

Beni içine çekerken dudaklarında kendinden emin bir gülümseme beliriyor. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Ama sorularıma cevap vermedin. Bazı cevaplar alana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Arkasına yaslanıp rahatlıyor ve şu anda sadece gitmesine ihtiyacım var. Uzun bir hafta oldu. Uzun birkaç hafta.

Ve Henry ile savaşmak çok yorucu.

"Ben yardımcı yapımcıyım. Müzik prodüksiyonu bölümünden mezun oldum, bunu bildiğinizi biliyorum, bu yüzden burada çalışmamın mantıklı olmadığı konusundaki saçmalıklarınızı kapatın. Son dört yıldır her yaz Turn Records için New York'ta staj yapıyorum, bunu da bildiğinizi biliyorum. O yüzden burada çalışmam senin için o kadar da büyük bir şok olmamalı."

"Neden Kaliforniya? Neden yine New York değil?"

Kaliforniya'yı New York'a tercih etme nedenlerim kesinlikle tartışmak istediğim bir konu değil.

"Sebeplerim kendime ait ve seni ilgilendirmiyor," diye kesin bir dille ifade ettim. "Bununla birlikte, Keith burada çalıştığımı bilmiyor ama o koca, çirkin ağzını açtığında öğreneceğinden hiç şüphem yok. Lyric sana söylemedi çünkü ben söylememesini istedim."

"Neden ondan yapmamasını isteyesin ki?"

Kızgın bir nefesle homurdanıyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Sadece arabamdan inmesini istiyorum, böylece ne yazık ki hala karnımı sinir bozucu bir şekilde kız gibi şişiren yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım. Böylece topraksı, baharatlı ve sinir bozucu derecede harika olan kolonyasının kokusunu içime çekmek zorunda kalmayacağım.

Nefret ettiğiniz birine delicesine ilgi duymak en kötüsüdür. "Son baktığımda, ben yetişkin bir kadını."

Kendisini, işini ya da yaşam tercihlerini kardeşine ya da onun ezik arkadaşlarına. Şimdi. Defol. Dışarı!"

Hareket etmiyor. Tabii ki hareket etmiyor.

Henry Gauthier'i tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile ondan istediğim bir şeyi yapmadı. Ellerimi saçlarımda gezdirerek hayal kırıklığı içinde küfrediyorum.

Beni dikkatle izliyor, sesi yumuşuyor. "Madem nerede çalıştığını bilmemizi istemiyordun, neden Turn Records'u seçtin? Bunu duyacağımı biliyor olmalıydın. Seni tekrar göreceğimi, Eden."

"Bu da ne demek oluyor?"

Gözleri yüzümde geziniyor, sonra başını hafifçe sallayıp yeniden yönlendiriyor. "Keith seni arıyordu. Endişelenmiş. Neden burada olduğunu bilmesini istemiyorsun?"

İçimi çekiyorum, alnım direksiyona düşüyor, gözlerim kapanıyor. "Onu endişelendirmek istememiştim. Endişelendiğini fark etmemiştim. Sadece bazen onun küçük kız kardeşi olmak çok yorucu oluyor. Eden Dawson olarak görülmek istiyorum. Keith Dawson'ın küçük kız kardeşi olarak değil." Döndüm, gözlerimi açtığımda

onu. "Bunu anlayabiliyor musun Henry? Hepinizin dünyanın üzerinde yaşadığınız için döndüğünü düşündüğünüzü biliyorum ama ben profesyonel dünyamın Keith'le olan ilişkimin etrafında dönmesinden bıktım. Bu işte iyiyim ve senin, kardeşimin ya da başka birinin işime karışmasını ya da işimi etkilemesini istemiyorum."

Gözleri yüzümde savaşıyor. Muzaffer bir savaşçı gibi, olabildiğince hızlı bir şekilde yağmalayabildiği her şeyi yağmalıyor. Nazik parmakları uzanıp mor saçlarımdan bir tutamı yakalıyor ve ben daha durduramadan nefesim kesiliyor. Saç tellerimle oynuyor, hızımdan başlayıp koyu lekeli dudaklarıma, siyah tişörtüme, kolumdaki dövmeleme ve kot pantolonuma kadar iniyor.

"Sana ne oldu Eden?"

Elini saçlarımdan uzaklaştırıyorum. "Ne zamandan beri umursuyorsun?" Isırıyorum.

"Bilmiyorum. Seni son gördüğümde böyle görünmüyordun."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Beni tanımadığın zamanı mı kastediyorsun? Ama her nasılsa bugün tanıdın. Ben buna galibiyet derdim ama bence bu daha çok kayıp kategorisine giriyor."

İncelemesine devam ediyor ama benim suçlamam gözlerinde daha önce olmayan bir ateş yaktı. "Seni yıllardır görmemiştim. Çocukluğundan beri. Ve sana şunu söyleyeyim, o gece hiç de çocuk gibi görünmüyordun. Yani evet, üzerime geldiğinde kim olduğunu bilmiyordum-"

"Üzerine geldiğinde mi?" Sesim arabanın içinde yankılanarak bağırdım. "Lütfen, o kulübe girdiğin anda gözlerin üzerimdeydi. Bugün arabama bindiğinden beri de öyle."

Gözleri her santimimi tarıyor, adeta benimle alay edercesine tembelce sürükleniyor, bacaklarıma, göğüslerime, boynuma ve dudaklarıma yapışıyor, ta ki bir kez daha gözlerime ulaşana kadar. Dudaklarını yalıyor ve boğazını temizliyor ama başka tarafa bakmıyor.

"Sadece bakıyorum çünkü ne kadar değiştiğine şaşırdım. Tekrar soruyorum, sana ne oldu?"

Sessiz bir nefes alıp veriyorum, kendimi ve gürleyen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ancak son birkaç ayı düşündüğümde bu neredeyse imkansız. "Yanlış anladın. Ben buyum işte." Ellerim kendi üzerimde bir gezinti yapıyor. "Diğer kız öyle değildi. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, sanırım doğru bir şey yapmışım."

"Beğenmediğimi söylemedim. Sadece anladığımdan emin değilim." "Şanslıyım ki anlamana ihtiyacım yok."

Arabanın içindeki hava değişiyor. Daha da tedirginleşiyor. The Smiths çalıyor ve seslerimiz kesiliyor ama bir şekilde gerginlik dağılmak yerine artıyor gibi görünüyor. İnmiyor, aksine her yerde hissettiğim bir yoğunlukla doğrudan gözlerimin içine bakarken benim alanıma ve kafama daha fazla giriyor. Buna dayanamıyorum. Hiçbirine.

Benim endişelendiğim yerde çok fazla gücü var. Her zaman vardı.

Başımı geriye atıyorum, dik oturuyorum ve öfkemi gizlemeyen bir bakışla ona bakıyorum. "Dışarı, Henry. Seni içermeyen bir yere gitmem gerekiyor."

Dişleri gıcırđıyor, çenesindeki bir kas titriyor ve ben onun tepkisinden sadece küçük bir keyif alıyorum. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Nesin sen, altı mı?"

Sonunda, katmanlarının altında saklandığını bildiğim o gülümseme çatladı. "Belki." Eğildi, yüzüme doğru yaklaştı. "O gece seni tanıyamadığım için özür dilerim."

Gözlerimi deviriyorum, bu da deliliğimi daha da kabartıyor. Bu sefer esprili ya da kısa bir cevabım yok. Seks için tekrar özür dilemediği için minnettarım. Bu beni tanımamasından yüz kat daha fazla incitti. O gece olanlar için hâlâ zlmemeliyim. Ama acıyorum. Bu adama umutsuzca, çocukça aşık olmuştum. Onu bugün ya da bu işte, hatta bu şehirde takip etmemiş olabilirim ama o geceden önce yıllarca takıntılı bir kız gibi onu internetten takip ettim. Ve o kulübe gittiğimde, nasıl giyindiysem öyle giyindiğimde, tek amacımın Henry Gauthier olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Eğer onun yarım yamalak zrne karşılık verirsem, bunu yüzümden anlayacaktır. Duygularımı saklamakta hiçbir zaman usta olmadım. Devam eden bir çalışma, ama başka bir n sıra gösterisine ihtiyacı yok.

"Kızgınlığımın nedeni bu değil."

"Hayır mı?" diye sorar şaşkınlıkla. "Aydınlat beni. Çünkü bu son etkileşimimizden çok daha düşmanca geliyor."

"Dışarı. Ciddiyim. İşimiz bitti." Yüzünü geçip pencerenin olduğu yn işaret ediyorum. "Berbat bir sikiş seni erkek arkadaşım ya da kankam yapmaz. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Birbirimizi tanıımıyormuş gibi davrandığımızda dnyalarımız daha iyi işliyor." Sesimdeki acıyı saklamaya çalışıyorum ama yine de bir kısmının dışarı sızdığından eminim.

"Hiç numara yapmadım. Sadece sııp batırdım, hepsi bu. Ve bana istediğin kadar berbat diyebilirsin ama seni ağzımın içinde inlettim, ağlattım.

ve daha fazlası için açlıktan ölüyorum." Biraz daha yaklaşıyor, naneli nefesi dudaklarımda geziniyor. "İkimiz de her saniyesini sevdiğini biliyoruz."

"Vay canına, erkekler gerçekten taş gibi aptal. Takıldığın kadınların çok açık sözlü olduğundan şüpheliyim. Senin ünlü biri olduğunu düşünüyorlar, değil mi? Büyük bir müzisyen?" Ben de onun gibi eğildim, ta ki yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar. Gözleri kararıyor, dudaklarıma düşüyor ve ben konuşurken onları izliyor. "Flaş haber, Henry: Kadınlar yalan söyler. Bunu her zaman yaparız. Orgazm taklidi yaparız ve siz erkeklerin dünyamızı nasıl sarstığı hakkında saçmalarız. Ama aslında tüm bunları sen daha çabuk bitiresin, biz de sen beceremediğin için kendimizi tatmin edelim ve daha önce seninle sevişmekten çok daha zevkli olan her ne yapıyorsak ona geri dönelim diye yapıyoruz."

Durdurulamaz bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, gözleri benimkilerde, dudaklarımda, sonra tekrar benimkilerde. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, ama daha da yaklaşmak için bu anı seçiyor ve sinirlerim daha iyi hale gelmeden önce sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum. Zaten ellerim titriyor ve kalbim o kadar yüksek sesle ve hızlı atıyor ki duyabildiğinden eminim. Başını eğip dudaklarını dudaklarımla birleştirmeden önce burnu benimkine değiyor ve bir anlığına beni öpeceğini düşünüyorum.

En kötüsü? Onu itecek gücüm olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama bu düşünce, yanaklarımdaki kızarıklığı fark ettiğinde gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşerek vücudunu düzeltmesiyle aynı hızla yok oluyor.

"Yalan söylerken de boşalırken olduğun kadar güzelsin. Saçmalık kartını aramaktan başka bir şey istemezdim, ama sen tekrar üstesinden gelebileceğim bir şey değilsin, değil mi? İkimiz de bunu ne kadar istediğini bilsek de." Bana göz kırpmıyor ve sonra arabadan iniyor. "Yakında görüşürüz, Eden." Kapıyı arkasından çarptı ve büyük beyaz bir Escalade'e doğru yürüdü. Bakıyorum

Her hareketini izlemeyi reddederek uzaklaştı.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Beni tamamen huzursuz etti. Beni bir anda içine çekti.

Bu senin tek bedavandı, Henry Gauthier. Bir dahaki sefere senin için bu kadar kolay olmayacak.

Üç

EDEN

Kapı arkamdan o kadar büyük bir güçle çarparak kapanıyor ki, yanında asılı duran resim yere düşmeden önce sallanıyor. "Kahretsin." Çantam omzumdan kayıyor ve yere düşüp kırık çerçeveyi ve cam parçalarını topluyorum.

"O da neydi?" diye sesleniyor oda arkadaşım Jess, yatak odasından bana doğru gelirken.

"Resmin." Başımı kaldırıp soluk yeşil gözlerini kederli bir kaş çatmayla karşılıyorum. "Jess, çok üzgünüm." Tekrar yere bakıyorum, kırık resmine kederle bakıyorum. Bu babasının onun için yaptığı bir resim ve en sevdiğidir.

Çömelip kalan parçaları dikkatlice toplamama yardım ederken bana el sallıyor. "Sorun değil. Sadece çerçeveydi."

Yine de iyi değil. Bu sadece berbat bir gün sonu pastasının kremasıydı. "Değiştireceğim. Yemin ederim. Neyse ki resim zarar görmemiş görünüyor."

"Nefes al. Ben kızgın değilim. Resim iyi olduğu sürece, çerçevenin bir anlamı yok. Neden o kaltak hak etmiş gibi kapıyı çarpıyordun?"

Yolunu kaybetmiş bir kız gibi sarkarak yüzümü buruşturuyorum. Çöp kutusuna doğru yürüyüp her şeyi içine atıyorum. "Harry Evans ve grubu olan mükemmellikle uğraşmakla geçen uzun bir gün." Omzumun üzerinden ona doğru bakıyorum. "Sonra Henry beni buldu."

Jess elindeki bardağı fırlatıp atıyor ve değerli tablosunu mutfaktaki tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra da yanına oturabilmek için ayağa kalkıyor. "Henry seni buldu da ne demek?"

Kadırga mutfağımızda sırtımı karşıdaki tezgâha yaslayarak nefes alıyorum. Dairemiz büyük değil. Ne de olsa burası Los Angeles ve iyi bir mahallede, iyi bir binada yaşamak istiyorsanız daireler

Cehennem kadar pahalı. Keith ölçüsüz derecede zengin ve cömert biri ve benim için yaptığı her şey için ona minnettarım. Ağır kredilerle mezun olmayayım diye üniversite harcımı ödedi ve bana bir araba aldı, ama bu kadarla kalmadı.

Benim yolumu ödemesine izin vermekten bıktım.

"İşten çıkarken, asansöre binmeden hemen önce Keith ve grubu başka bir stüdyodan çıkıyordu."

Şimdi sırtıyor, gözlerinde bir ışıltı var. "Dur tahmin edeyim, saklanmaya çalıştın."

"Hey, yargılama."

Elleri havaya kalkıyor, avuç içleri bana dönük ama hâlâ kendini tutamadan gülüyor. "Hiç de değilim. Sadece seni tanıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendime rağmen biraz gülümsüyorum. Bu biraz komik. "İyi. Bir bitkinin arkasına saklandım. Belli ki pek iyi değil çünkü müdürleri Marco beni gördü, Henry de öyle."

"Keith değil mi?"

"Hayır. Ama eminim şu ana kadar her şeyi öğrenmiştir çünkü Henry arabamda beni bekliyordu."

"Konuştunuz mu?"

"Çoğunlukla kavga ettik. Arabama bindi ve beni onu takip etmekle suçlamaya başladı. Sonrasında daha da kötüleşti."

Jess bana sempatik bir şekilde yarım kaşlarını çattı. Henry ve benim hakkımda her şeyi biliyor, sadece kulüpte olanları değil. Küçüklüğümüzden beri çok iyi arkadaşız. Üniversiteye birlikte gittik ve şimdi o UCLA'da hukuk fakültesine devam ederken biz de Los Angeles'ta birlikte yaşıyoruz.

"Her neyse, olan oldu ve muhtemelen bunu aradan çıkarmam daha iyi olacak. Maia ile vakit geçiriyorum, Keith'in yaptığım her şeyi öğrenmesi an meselesi zaten."

"Bunu daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Bence Keith seninle gurur duyacak. Ona söylemeden önce kendini kanıtlamak istediğini söyleyip durduğunu biliyorum ve bunu neden yapman gerektiğini düşündüğünü anlıyorum ama kendini senden başka kimseye kanıtlamak zorunda değilsin."

"Şimdi Lyric gibi konuştun."

"*Evet, tabii ya*" der gibi kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Sessiz bir nefes alıyorum, bedenim de onunla birlikte sönüyor.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece Keith bana hala küçük kız kardeşi gibi davranıyor. Sevgi dolu, destekleyici ve

Harika. Ben sadece bunu kendi başıma yapmak istiyorum ve o bana yardım etmek adına istemeden de olsa bunu zorlaştırabilirdi."

"Henry'nin ona söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bunun üzerine gözlerimi alaycı bir şekilde devirerek homurdandım. "Yapacağını biliyorum. Bu çocuklar sır tutmaz. Bu bir tür anlaşma gibi. Jasper, Gus ve Viola arasında olanlardan beri hiçbir şeyi saklamıyorlar."

Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak parmaklarını birbirine geçirirken gözlerinde hınzır bir parıltı beliriyor. "Oh, bundan emin değilim. Sanırım Henry'nin seni bir kulüpte yiyip bitirdiği ve hâlâ seni güzel bir şarap gibi içmek istediği gerçeği hâlâ bir sır."

Acı bir şekilde alay ediyorum, buzdolabına gidip bir şişe su alırken ona sırtımı dönüyorum. Ona bir tane uzattım ama beni elinin tersiyle itti. Kapağı çevirip büyük bir yudum alıyorum ama meydan okuyan gözleri beni bırakmıyor. İnleyerek şişeyi tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Evet, Keith'in kulüpte olanlardan haberi olmadığına eminim. Ama inanın bana, Henry'nin de benimle işi bitti, benim de onunla."

Bana sert bir parmak gösteriyor, kaşlarını kaldırıp kimi kandırıyorsun der gibi bir ifade takınıyor. "Arabanda beklediğini söylemiştin? Seni görmek istemiyorsa bunu neden yaptı? Eğer öyle olsaydı asansöre binerken seni görmemiş gibi davranabilirdi."

Su şişesinin üzerindeki kağıt ambalajla oynuyorum. "Onu takip ettiğimi düşündü, Jess. Tam olarak bir tekrar aramıyordu."

"O gece orada olduğumu unutuyorsun. Seni nasıl izlediğini gördüm. Gözlerini senden alamıyordu ve sonra her yerindeydi," diyor başını eğerek, bilmiş gülümsemesi Cheshire Kedisi gibi yayılıyor.

"Bu benim kim olduğumu bilmeden önceydi. Buna ek olarak, şimdi o geceki halimden çok farklı görünüyorum."

"Katılıyorum. Daha iyi görünüyorsun. En azından özür diledi mi?"

"Evet. O gece beni tanıyamadığı için üzgün olduğunu söyledi. Ama cidden, artık Henry hakkında konuşmak istemiyorum." Suyumdan bir yudum daha alıyorum.

"Peki. Demek istediğim, eğer bir erkek sizi istemiyorsa, sırf sizi onu takip etmekle suçlamak ve sonra da özür dilemek için arabanızın önünde beklemesiz."

Bunun üzerine başımı salladım ve onun söylediklerini kabul etmeyi reddettim.

Ondan sonsuza kadar nefret etme kararlılığıma zarar vermekten başka bir işe yaramıyor.

Henry Gauthier'e karşı beslediğim sevgi üç yıl önce öldü.

Ayrıca, Henry'nin konuyla ilgisi yok.

Erkeklerle işim bitti. Bütün erkeklerle. Özellikle de kendi iyiliğim için fazla yakışıklı olanlarla.

"Sıcak mor saçlar, umurumda değil," diyerek onu güldürüyorum. "şansım yaver giderse onu bir kurşun gibi atlatabilirim ve en azından birkaç ay boyunca onu bir daha görmek zorunda kalmam." Ellerimi birbirine vurup ileri geri ovuşturuyorum. "şimdi, daha iyi şeylere geçelim. Bu akşam ne yapıyoruz? Cyber's Law'ın albümünü bugün bitirdim. Albümde ilk resmi solo prodüksiyon şarkılarım var. Bolca iyi alkol, ev yapımı Meksika yemeği ve aşırı dozda Marvel's Chrises düşünüyorum."

Jess alt dudağına dokunuyor ve çok iyi bildiğim bir bakışla beni kısıtıyor. Kalbim anında dörtmala koşmaya başlıyor.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Uzun bir gün geçirdikten ve beş yaşından beri saplantılı olduğun, şimdi nefret ettiğini iddia ettiğin adamla karşılaştıktan sonra sana bir şey göstermenin bilgeliğini tartışıyorum. Ya da en azından, belki de önce seni sarhoş etmeliyim?"

"şu anda bana göstermen gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Pembe dudaklarını yana büzerek beni dikkatle izliyor.

"Jess!"

"Ugh. İyi." Ellerini kalçalarına vuruyor. "Ama seni uyarmıştım. Tek söylediğim bu. Bu karanlık ve fırtınalı yola girdikten sonra ićeceđiz. Ve sen yemek yapacaksın çünkü bu senin ikinci mutlu olduğun yer. Ve bütün filmleri izleyeceğiz."

Aman Tanrım. Bu hiç iyi olmayacak.

Tezgâhtan atlıyor, kararlı adımlarla aile odasına doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum, gözlerim daha önce fark etmediğim sehpanın üzerindeki kutuya takılmadan önce bile gergin ve hastayım. "Bu bugün sana geldi. Onu bir pinyata gibi parçalayıp sonra da çöpe atmayı düşündüm. Söylersen bunu şimdi yaparım. Mutlulukla. Sodayla ilk vuruşu yapmana bile izin vereceğim. Yatağımın altında babamın Louisville'i var."

Başımı kaldırıp kısa bir an için gözlerine bakıyorum, sonra gergin bir şekilde kutuya dönüyorum.

Çok büyük. Kahrolası kahve masamızın yarısını kaplıyor.

Aynı zamanda bir hediye. Postayla ya da UPS ile teslim edilen türden bir şey değil. Mükemmel siyah saten fiyonklu bu büyük beyaz kutu elden teslim edildi.

Siyah. Giymemden en çok nefret ettiği renk. "Olmayabilir-"

"Olduğunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Öyle olduğunu biliyorum.

Boğazımı tıkayan duygu yumağını yutmaya çalışıyorum ama nafile. O sümüklü piçler zaten bütün akşam beni boğdular. Şimdi de bu. Bunu bana neden yapıyor? Olayı bu şekilde büyütüyor? Hala beni arıyor ve mesajlar gönderiyor. Şimdi de bu hediye.

"O yapmadı-"

"Bilmiyorum," diyor. "Dersten eve geldiğimde kapımızın önünde duruyordu."

"İsa. Bu gün." Hissetmediğim cesareti toplamaya çalışarak ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Vuruşlar gelmeye devam ediyor. Bir pislik diğerinden sonra. Neden erkekler kendilerini becermeyi öğrenemiyor ve bizi bunun dışında bırakamıyor?"

"Şimdi sana göstermek konusunda neden isteksiz olduğumu anlıyorsun." Omzumu sıktı. "Çöp oluğu mu yoksa açmak mı?"

Bilmiyorum. Onu atmalı ve asla arkama bakmamalıyım. Aramalarına ya da mesajlarına cevap vermiyorum. Asla. Ama mesajlarını okuyorum ve sesli mesajlarını dinliyorum. Her biri bana neden doğru seçimi yaptığımı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

Hâlâ çok acı veren bir seçim. "Aç

şunu. Ama önce bir iğneye

ihtiyacım var." "İşte benim kızım.

Votka mı tekila mı?"

'Bu soruda ciddi misin' diye kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Tekila. Ne düşünüyordum ki?"

Dondurucudan Patron şişesi ve iki küçük meyve suyu bardağıyla dönene kadar bakmaya devam ediyorum. Her birimize birer shot dolduruyor ve şeytanın acıma partime katılması için biraz daha fazla koyuyor ve sonra hepsini tek seferde içiyoruz.

"Kırıntı çubukları, bu çok sert. Wooh!" Jess elinin tersiyle ağzını siliyor. Tadını bile almadım. İzne çıkmış bir denizci gibi, ilk Indiana Jones filminde içki içen hatunla karışık içebilirim. Sınırım yok.

Kanepeye oturuyor, sanki onu takip etmemi bekliyormuş gibi elini uzatıp kutuyu kendine doğru çekiyor. Yapıyorum ama çoğunlukla artık ayakta durabileceğimden emin olmadığım için. Birden bacaklarımın uyuştuğunu hissediyorum, kalbim çok hızlı attığı için bunu anlamıyorum.

"Bu elden teslim edildi. Nerede yaşadığımı nereden biliyor Jess?"

"O Chad Mason," diyor Jess yarı omuz silkerek.

Neşesiz bir şekilde kıs kıs gülüyorum çünkü bu doğru. Aptalca bir soru. Eski sevgilim kafasına koyarsa elde edemeyeceği hiçbir şey yok. Ailesi spor kraliyet ailesi ve o da onların izinden gidiyor. Para, kadınlar, şöhret, hepsi parmaklarının ucunda ve altın kaşığıyla hepsini yiyor.

Ve iki yıl boyunca, istediği kişi bendim.

Kolundaki kadın. Üzerine titrediği ve özel hissettirdiği kadın. Birlikte bir gelecek planladık. Her şeyi planlamıştık.

Ta ki her şey kötüye gidene kadar. Gerçekten kötü.

"Sence Marni'nin kesik başı burada mıdır?"

Jess bana bakıyor, kaşları çatılmış. "*Yedi*'deki gibi mi? Bence bu onun için biraz fazla dramatik. Aşkını çok daha ince yollarla itiraf etmeyi seviyor."

Bununla alay ediyorum, sertçe kılıyorum. O kadar sert ki tüm vücudum acıyor.

"Evet.

Mesela Marni'yi arkamdan becererek."

"Bunun gibi. Gerçi gerçekten seviştiklerini bilmiyoruz." Ben ters ters bakıyorum, o omuz silkip devam ediyor. "Ama bu Marni'nin kafası olamaz çünkü o senin gibi onunla Los Angeles'a taşınmadı. O New York'ta."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye yüzümü buruşturuyorum.

LA onu ilk onda seçtiğinde Chad ve ben kendimizden geçmiştik. Her şey çok mükemmeldi. Öyle olması gerekiyordu. Lyric LA ya da New York dedi. Benim seçimim. O seçildi ve ben LA'ı seçtim. Şimdi ben buradayım, o da burada ama birlikte değiliz çünkü o yalancı, hilekar bir pislik.

Parmak eklemleriyle kutuyu dürtüyor. "Bu kendi kendine açılmaz."

"Bu gece çok fazla alkole ihtiyacım olacak. Ve yağlı yiyeceklere. Bir ziyafet hazırlamak istiyorum ama artık buna hazır olduğumdan emin değilim. Dışarıdan yemek isteyebilirim."

Nefes nefese kaldı. "Hayır." Elleri göğsüne gitti. Şimdi de benimle alay ediyor. "Kapa çeneni." Tembelce gülüyorum.

"Bence sen kesinlikle mükemmelsin ve hiçbir erkek seni içmeye ya da dışarıdan yemek yemeye götürmemeli. Ama eğer ihtiyacın olan buysa, ben varım çünkü bu benim Cadılar Bayramı'ndaki en sevdiğim şeker gibi."

Bir kahkaha atıyorum, eğilip kızımı yanağından öpüyorum. Sonra devam ediyorum.

Mükemmel saten fiyonk nazik bir çekişle zarıfçe düşüyor. Beyaz kapak kolayca çıkarılabilir. İçinde kağıt mendil yok. Sadece bir yığın şey

Kendimi aptal aptal bakarken buluyorum.

"Bu onun forması," diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Görünüşe bakılırsa hem kolej hem de NFL forması." "Eskiden giydiğim kolej formasını yaktım."

"Değiştiriyor. Bir not var ama ona sonra bakarız. Mücevher kutusuna takılmış durumdayım."

Evet. Ben de öyle.

Titrek bir el ile küçük dikdörtgen kutuya uzanıyorum. Ne olduğu hakkında zaten iyi *bir* fikrim var ve bunun elmas olmadığını bilerek, haklı olduğum için nefret ederek açıyorum. Birinci yıl dönümümüzde bana verdiği kolye.

Platin ve elmaslarla üst üste binen narin bir yazıyla isimlerimiz. Bunu bana verdiğinde ağladım ve asla çıkarmayacağıma yemin ettim. Ta ki onu aldatırken yakalayana kadar. Sonra o şeyi boynumdan çıkardım ve yüzüne fırlattım. Belli ki tamir ettirmiş, çünkü platin zincir bir kez daha mükemmel.

"Gerçekten bunları giyeceğimi ve onur konuğu olarak onlarla birlikte şenlik ateşi yakmayacağımı mı sanıyor?"

Jess düşüncelere dalmış bir halde alt dudağına dokunuyor. "Sanırım bu onun hâlâ onun olduğunu söylemenin alfa yolu."

"Komik, Marni'nin dudaklarını onun aletine sarılmış bulduğumda böyle bir izlenim edinmemiştim."

Ama bundan daha fazlasıydı. Bu ihanetten çok daha fazlası.

Kolyeyi kutunun içine geri koyup kapattım ve her şeyi bir kenara ittim. Ben artık o kız değilim.

En iyi arkadaşıma dönüyorum ve endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Paket servis hakkında söylediklerimi unut. Hadi giyinip dışarı çıkalım."

"İşte bu!" Sanki kışına bir çomak sokulmuş gibi koltuktan fırlıyor. "Hadi yapalım şunu. Kızlar gecesi. Erkeklere izin yok. Kulübe gidiyoruz. Mükemmel bir yer biliyorum."

DÖRT

EDEN

Soğutulmuş tekila zahmetsizce boğazımdan aşağı kayıyor, dudaklarımı yalayıp boş bardağımı yere bıraktığımda arka uçtaki hafif ısırik hoş karşılanıyor. Tekila içimi ısıtırken, zekice çalınan tekno ve trip-hop'un nabız gibi atan ritimleri tenimde titreşiyor. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve DJ'in bu özel parçayı mikslleme şeklini dikkatle dinliyorum.

O iyi biri. Buraya ilk geldiğimizde bir süre onu izledim.

"Git ve kendini ona tanıt artık," diye bağıyor Jess, böylece ben de duyabiliyorum. Onu.

"Yapacağım. Ama henüz değil. Bir DJ'in setinin ortasında asla sözünü kesme."

"Yaşamak için kelimeler," diye homurdanıyor. "Kahretsin, şimdiden vızıldıyorum." Açıyorum

gözlerini, dudaklarını şapırdatmadan önce sanki onu kurtaran bir lütufmuş gibi kirecine acımasızca yapışan arkadaşşıma diyor. "Vay be! Daha fazla yemeliydim."

Muhtemelen ikimiz de yemeliydik. Nacho siparişini paylaştık ve ikimiz de taco salatası yedik. Bir de iki margarita. Öğleden sonra yediklerim yüzünden midem hala düğüm düğümdü ve Jess'in öğrenci bütçesi var. Ben yemek yapmadım. Yemek yapmak benim işim ama onun yerine dışarı çıktık ve bunun ikimizin de yararına olduğunu sanmıyorum.

"Aklıma gelmişken, neden shot yapıyoruz?" diye soruyor.

"Çünkü bildiğiniz gibi kulüplerde yaptığım tek şey bu. Elimde birinin üzerime dökebileceği ya da içine bir şey atabileceği içkilerle dans etmiyorum. Ayrıca, her zaman delicesine sulandırılmış oluyorlar. Eğer bir içki için bu kadar para ödeyeceksem, içinde alkol olmasını isterim."

"Bu çok mantıklı, sana daha önce hiç sormamış olmam neredeyse korkutucu. Ama sadece bir tane daha ve sonra işim bitecek. Ben senin gibi içemem.

yapabilirim."

"Bu iyi bir şey dostum. Ve karaciğerin bunun için sana teşekkür ediyor." Gülüyor. "Hashtag gerçeği."

Üniversitedeyken içki içme hünelerim efsaneydi. Aslında lisede de öyleydi ama artık gençliğimdeki içki kahramanlıklarımından bahsetmiyoruz. Üniversitede bu biraz olay oldu. Aslında Chad'in dikkatini ilk olarak bu şekilde çektim. İki takım arkadaşını, kendisinden çok daha iri olan hücumcu takım arkadaşlarını masanın altında yüzer dolar karşılığında içiyordum. Indiana Jones'daki hatundan bahsetmişim ve şaka yapmıyordum.

Bunun Dawson'dan mı yoksa yüksek metabolizmadan mı kaynaklandığından emin değilim ama tüm kardeşlerim böyle. Alkol bizi yavaş etkiler ve çabuk yakar.

Barmene işaret ediyorum ve parmağımı havada sallayarak bir tur daha için evrensel işareti kullanıyorum.

"Bir tekila daha alır mısınız hanımlar?" diye soruyor Jess'e sinsi ve çapkın bir sırıtışla. Hiç şüphem yok ki aynı sırıtışı tüm kadın müşterilerine de yapıyor, onların da flört etmelerini, bir numara vermelerini ve arka odada sakso çekmelerini umuyor, bu arada da ona fazla bahşış veriyor.

"Evet," diye haykırır Jess. "Ama iki tane ona, bir tane de bana." Ona yan gözle bakıyorum, o da ona dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "Çok sevimlisin," diyor, gözlerini hızla kırptırırken, hafifçe irileşmiş gözleriyle ve yanaklarındaki kızarıklıkla. "Bekâr mısın?"

Gülümsemesi ikiz gamzelerle tamamlanan sevimli bir gülümsemeye dönüşüyor ve sanırım Jess bu gece ona aşık olabilir.

"Öyleyim. Ama numara almak ya da benimkini herhangi bir müşteriye vermek gibi bir alışkanlığım yok." Ona yavaşça bir göz atıyor. "Yine de, sanırım seni bir istisna yapmak istiyorum."

Oh lanet olsun. Bu gerçekten iyi bir cümleydi. Ve Jess'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, mükemmel bir şekilde işe yaradı.

"İşte," diyorum ona, tezgâhın üzerine eğilip bir kokteyl peçetesi alıyorum. Çantamdan bir kalem çıkarıp adını ve numarasını yazıyorum. "Gerçekten çok zeki biri. Ve azimli. Ve vejetaryen. Yani, bunlardan herhangi biriyle başa çıkamıyorsanız, almayın." Peçeteyi önünde sallıyorum.

Jess'in kulakları parlak bir pembeye dönüşüyor, bana tokat atarken tam bir utanç belirtisi. "Kaltak."

Bir saniye bile tereddüt etmeden elimden kaptı. "Zeki, azimli, güzel kadınlardan hoşlanıyorum ve vegan olduğum için

vejetaryen ile."

Vay canına. Tüm bunlarla çok saçmılıyor olabilir, ama şu anda doğru oynuyor.

"Ben Ben."

"Jess."

"Buyurun, bayanlar." Bana iki tek Patron doldurdu. Biri duble.

-Ve sonra Jess'in teklisi. "Bu tur benden çünkü vardiyamın sonuna kadar burada kalmanı umuyorum, böylece biraz daha konuşabiliriz."

Jess'in yüzünde harika, mutlu gülümsemeler var. "Sanırım bunu başarabiliriz."

Duble ile başlıyorum, sonra tekli. Bam freaking yes ma'am gibi. Akıllıca bir fikir mi? Muhtemelen değil. Şu anda umurumda mı? Hiç umurumda değil. En iyi arkadaşım aşk bağlantısını kurarken, ben benimkileri unutmaya çalışıyorum.

Jess'e doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve kulağına sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum: "Ben dansa gidiyorum. Sen burada kal ve seksi barmen Ben'le konuş. Dikkatli ve akıllı ol ve artık alkol yok, sadece su. Telefonum yanımda ve sen benimle olana ya da iyi olduğunu bilene kadar buradan ayrılmayacağım."

Karşılığında bana bir öpücük veriyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Geri çekilirken ona "Seni seviyorum," diyorum. "Dans etmeye gidiyorum," diye anons ediyorum ki Ben duyabilsin. "Barda yerimi tut."

Jess sırtıyor ve ben de parmağımla Ben'i işaret ediyorum. "O bir tanrıça. Ona bir tanrıça gibi davran yoksa cesedini parçalayıp seni bir dişçinin bile tanıyamayacağı kadar çok yere atacak insanlar tanıyorum. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Ben kendini toparlayıp başını sallamadan önce yaklaşık üç saniye boyunca afallamış görünüyor. "Anladım."

Tamam o zaman. Dans zamanı.

Etrafımda sarhoş bedenler karanlıkta hareket ediyor, kollar başların üzerinde, eller sallanıyor. Ben de bu karmaşanın içinden pistin kalbine doğru ilerlerken vücudum da onlarla birlikte hareket ediyor. Hipnotik seste kendimi kaybetmeye başladığımda nabzım ritme göre yükseliyor.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Düşünce yok. Erkek yok. Hiçbir

şey yok. Sadece bedenim ve müzik.

Kalbim. Benim cennetim. Hayatımın kanı.

Bu düşünceler aklımdan geçer geçmez iri bir el belime değiyor.

Gözlerimi açtığımda beni öyle bir adam karşıladı ki

Sanki gömleğime dikilmiş gibi. Geri kayıyorum, elini çekiyorum ve başımı hayır anlamında sallıyorum. Kaşlarını çatıyor ama akıllıca hızlıca yoluna devam ediyor.

Sonraki ne kadar süreyi yalnız dans ederek, istenmeyen talipleri uzaklaştırarak ve ara sıra barmen Ben'le giderek daha samimi olan Jess'i kontrol ederek geçirdiğimi bile bilmiyorum. Bu gece aşık olacağı konusunda haklı olduğumu gösteren kocaman bir gülümsemesi var.

Uzun boylu, esmer bir bedenin tam önüme geçmesiyle onlara bakışım kesiliyor ve gözlerimi yukarı çevirip bacaklarımı bir adım geri atmaya zorluyorum. Adam bana doğru sırtıyor, başımı bariz bir şekilde sallamama rağmen bana biraz daha yaklaşıyor. Kavrayıcı eller bana uzanırken, diğer iki el belimi sıkıca kavlıyor ve beni olduğum yerde döndürüyor.

Kim olduğunu anlamak için soğuk yeşil gözlerini görmeme gerek yok.

Daha beni karşısında haklamadan parfümünün kokusunu alıyorum.

"O benimle. Defol git," diye emrediyor Henry şu anda arkamda olan adama. Henry tehditkâr bir şekilde uzun bir süre daha adama bakıyor ve sonra adam söyleneni yapıyor olmalı çünkü Henry'nin soğuk, karanlık bakışları üzerime düşüyor.

Ugh. Bu şehirde yüzlerce kulüp olmalı. Neden benimkinde?

"Bu gecenin erkeksiz bir gece olması gerekiyordu, Gauthier. Sen de defolup gidebilirsin."

"Yine beni takip ediyorsun Yusufçuk," diye söylendi, ricamı görmezden gelerek. "Belli ki ilk ben geldiğime göre," diyerek gözlerimi deviriyorum. Kahretsin, ben ama bu adam tüm kötü alışkanlıklarımı ortaya çıkarıyor ve onları çoğaltıyor. Bekle... "Yusufçuk?"

"Evet, bilirsin, büyük gözler. Renkli. Uzun vücutlu.

Isırır." "Bu lakap için çok düşündün, değil mi?"

Karşılığında sık gibi bir şey söylemek yerine, ellerini belime doluyor ve beni içine çekerken güvenle kıcımın üzerindeki tepeye koyuyor. Bizi hareket ettirmeye başladığında gözleri benimkileri tutuyor, beni aynı hızla dikleştirmeden önce saçlarımı ve ellerimi yerden sıyıran bir daldırma salıncağına geri fırlatıyor.

Tıpkı üç yıl önce o gece onu bana yapmaya zorladığım gibi.

Ben daha durduramadan nefes nefese bir kahkaha kopuyor, ama bedenlerimizi baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine bastırırken kahkaham anında dilimde sönüyor. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Seninle dans etmek." Sanki o kadar basitmiş gibi, oysa hiç de öyle değil.

Bir eli saçlarımdan yukarı kayıyor, ağır terli telleri boynumdan kaldırıyor. Diğeri kabaca kalça kemiğimi kavırıyor. Yüzü benimkinin üzerinde geziniyor, burnumuz neredeyse birbirine değene kadar başını aşağı eğiyor. Onu durdurmam için bana meydan okuyor. Ona hayır demem için.

Ve yapmalıyım.

Ama ikimiz de yapmayacağımı biliyoruz.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak yüzüne bastırıyor. Dönmüyor ya da dönmüyor. Sadece sallanıyor, ritimle mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor, benim bedenim de bu yolculuğa eşlik eden çaresiz bir araç. Öfkeli küfürler ve iğneleyici sözlerden oluşan bir tirat zihnimde dönüyor ama aynı hızla uzaklaşıyor.

Henry'nin ne kadar iyi hareket edebildiğini unutmuşum.

Tüm bu ateşli dansa ek olarak, gözlerini benimkilerden ayırmadı. Bir kez bile. Müziğin içinde kaybolmak için bir an bile. Beni esir tutuyor. İstekli bir tutsak. Dudakları mühürlü kalırken, gözleri ardına kadar açık.

"Ne güzel bir baş belasısın, değil mi?"

Alnı benimkine inerken sözleri öfkeli bir hırıltıya dönüşüyor, eli sırtımın açıkta kalan derisini gıcıklıyor. Ona karşı ürperiyorum, bunu bastırmaya çalışıyorum ama vücudumun onunkine verdiği tepkiyi saklamak mümkün değil. Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere dalıyor ve Henry'nin benim için sertleştiğinden yüzde seksen altı oranında emin oluyorum. Leğen kemiğimi onunkine sürttüğümde hızla onayladığım ve sonra eklediğim bir sayı.

"Bu dans bir öncekiyle aynı şekilde bitmeyecek," diye söz veriyorum. "Daha önce söylediklerine rağmen, seni tekrar etmeye cesaretlendirmiyordum."

"Bazen bir dans sadece bir danstır Eden." Eli yukarı kalkıyor, başparmağı kabaca alt dudağımda geziniyor. "Yine de beni istediğini bilmek için kelimelere ihtiyacım yok. Her yerinde bu yazıyor."

Gözlerim kısıldı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Şanslıyım ki senden, seni istediğimden çok daha fazla nefret ediyorum."

"Peki ya eğilip seni öpersem?"

"Yapmayacaksın," diye hırıliyorum, ama bana dokunma şekli karşısında neredeyse dilimi yutuyorum.

Arsızca sırtıyor ama bu sırtış gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Haklısın. Yapmayacağım. Bu dans zaten seninle yapmam gerekenden çok daha fazla."

"O zaman neden buradasın?"

"Güzel soru," diye hafifçe nefes alıyor, onu doğru duyduğumdan bile emin değilim.

Tüm bu karanlık, şehvet dolu cazibenin ardında acı çeken bir öfke var. Henry benden etkileniyor ve bunun için kendinden nefret ediyor. Bundan iğreniyor. Üç yıl önce gözlerinde gördüğüm bakışın aynısı ve ben bunu tekrar yapamam.

"Neden buradasın?" Devam ediyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum ama saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Bırak beni gideyim. Seninle dans etmekten bıktım."

"Gözlerim için bir mıknaş haline geldin," diyor bana, sesi sanki bundan ölçüsüz bir şekilde nefret ediyormuş gibi sert. "Aptal bir bitkinin arkasına saklanıyorsun; seni anında görüyorum. Karanlık ve kalabalık bir kulüpte yüzlerce kişiden biri gibi dans ediyorsun; seni anında görüyorum. Bir değil, iki kez. Bunu bana açıkla, çünkü hiçbir anlamı yok."

Onu anlamadığımı için başımı sallıyorum. O da sinirli bir şekilde kendi başını sallıyor.

"Benimle dans etmeni ben istemedim, Henry."

"Hayır. Sen yapmadın. Yanına gelmeden önce kim bilir ne kadar süre boyunca yaklaşık üç metre ötede durup seni izledim."

"O zaman inzivaya çekildiğin mağarana geri dön. Arkadaş isteseydim olurdu."

Kendini daha da yaklaştırırken ifadesi tehditkârlaşıyor.

"Benim gözetimimde olmaz, Eden."

"Bu yüzden mi araya girdin? Buradaki tüm erkeklerin bana yaklaşmasını izlemek hoşuma gitmedi. Bana dokunmalarından. Beni hissettiklerinde kuru kuru bana vurmaya çalışıyorlardı. Tam bir ikiyüzlüsün. Benim için horoz engellemene ihtiyacım yok. Bunu kendim de yapabilirim."

"Kendini özellikle biri için mi saklıyorsun? Erkek arkadaşından ayrıldığını sanıyordum. Onunla aranızda ne oldu ki?"

Erkek arkadaşın mı? Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Seni ilgilendirmez." Çünkü ona olanları anlatırsam ve Keith öğrenirse Chad'i öldürür. Ve Chad'i o kadar umursamasam da Keith'i umursuyorum.

"Hâlâ bana olan çocuksu takıntın yüzünden bütün erkekleri geri çeviriyor olmalısın. Eğer erkek arkadaşınla böyle oynuyorsan."

"Şu anda seni gördüğümde geçmişe uzanıp o aptal, kendini kaptırmış küçük kızın kafasına bir şaplak atma isteği duyduğumu düşünürsek, hayır derim."

"Sen bir yalancısın. Hem de çok kötü bir yalancısın. Her yerimdesin,

Yusufçuk." Saçlarımı çekiştirerek beni sert göğsüne doğru çekiyor. Ağzıma karşı konuşuyor, tatlı tekila renkli nefesi benimkine karışıyor. "Her zaman öyleydim."

"Bu senin için çok *zor* olmalı." Ne demek istediğimi kanıtlamak için ona srtnyorum. Gözleri parlıyor. "Beni beceremezsin -her ne kadar ikimiz de bunu istediğini bilsek de- ve beni başkasını becermekten alıkoyamazsın." Etrafıma bakıyormuş gibi yapıyorum. "Hmmm... belki de haklısın. Belki de erkek arkadaşımın sonra bu gece ihtiyacım olan şey bir başkasıdır. Birini bulmalıyım. Onları eve götürmeli ve fu-"

Çenemi kavırıyor ve beni ona dönmeye zorluyor. "Bu gece kimseyi eve gtrmyorsun ve kesinlikle hiçbirini becermiyorsun. Bütün gece seni engelleyeceğim, tatlım."

Onu itiyorum. "Git buradan, Henry. İyi bir gecede senden hoşlanmıyorum ve sen ortaya çıktığından beri kötü bir geceye dönüşüyor."

"Onun yerine benimle gelmeye ne dersin?"

Saçımı bırakıp onun yerine elimi tutmadan önce tartışmaya bile fırsatım olmuyor. Başım omzumun üzerinden, bir gülümseme ve el sallamaya dönüşene kadar okuyamadığım garip bir bakışla beni izleyen Jess'e doğıru uçuyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve o gülüyor. Hain. En iyi arkadaşlara ve erkeksiz bölgelere ne oldu?

Henry'ye dönüyorum ve beni bekleyen asansöre iterken omzuna vuruyorum.

Beni köşeye sıkıştırıp beşinci düğmeye basıyor. Özel kat. Sadece yelerin girebildiğı kat. Aşağıda tek başına görünmesine rağımen bu kulübe yalnız gelmediğini anlıyorum.

Asla yapmaz.

Baştan çıkarıcı bir şekilde yalayarak ona sırtıyırım. Aşağı uzanıyorum ve pantolonunun kalın kumaşı arasından sert aletini avuluyorum. Homurdanıyor ve ben bu sestten biraz fazla zevk alıyorum. "En iyi arkadaşın görmeden ve küçük kız kardeşiyle ilgili tüm kirli düşüncelerini öğrenmeden önce bunu kontrol altına alsan iyi olur."

Yüzü kulağıma ulaşana kadar yanağımdan geçerek içeri dalıyor. Bana doğıru nefes alıyor ve ben istemsizce titriyorum. "Fark etmez, Yusufçuk. Asla *bilerek* hareket etmeyeceğimi biliyor."

Pislik!

Tenimden derin bir nefes alıyor, kulak mememi ısırıyor ve benden uzaklaşıyor, büyük şişkinliğı gizlemek için kendini ayarlarken bir şeytan gibi sırtıyır. Asansörün kapıları açılıyor ve bana göz kırıyor. "Kardeşinle yüzleşme zamanı."

Derin bir nefes çekiyorum. *Kahretsin.*

BEŞ

HENRY

Bir zamanlar her şey şimdikinden daha kötüydü. Gündüz geceydi. Gece, gündüzden milyon kat daha kötüydü. Ve özlemle karışık umutsuzluk, gözlerimin önünde kızgınlığa, nefrete dönüştü.

Başladığında gençtim. Ama bu etkilerine karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, bu yüzden daha da kötü oldu. Aşkın gerçekte neler yapabileceğini öğrendim. Sahip olabileceği gücü. Yaratabileceği yıkımı. Ter dökmeden mahvedebileceği hayatları.

Kayıtsızlık ne kadar acımasız
olabilir. Kıskançlık ne kadar nefret
dolu bir canavar.

Beni değiştirdi. Daha iyisi için düşünmeyi seviyorum.

Kafaya vurulan bir darbe ya da bir onur nişanı gibi. Ne derseniz deyin, hayatta kalmak ve zevk benim tek oyunum oldu. Acı ve aşk benim düşmanımdı. Ve ben bununla iyiydim. Doğru, güvenli ve adil hissettiriyordu. Bazı günler hiçbir şeyin yapamayacağından emin olduğumda beni bir arada tutuyordu.

On iki yaşındayken, asla onlar gibi olmayacağıma dair kendime bir söz verdim. Asla aşık olmayacağıma. Bir kadının kalbimi ya da ruhumu ele geçirmesine asla ama asla izin vermeyeceğime.

Sonra bir gece *onu bir* kulüpte dans ederken gördüm.

Asla sahip olamayacağım bir kadın. Dokunmayı hak etmediğim bir kadın. Kesinlikle hak etmediğim bir kadın. Bu yüzden onu incitmek en kötü şeymiş gibi gelse de, başkalarının yenik düşeceği yerde ben sebat ettim.

Pretend benim kalemdi. İnkâr benim savaş alanımdı. Kabullenme ise asla sığınmadığım bir yer.

Bu sonuncusu benim çöküşüm
oldu. Şu anda bilinmesine izin
verin.

Söylemlerime rağmen bu konuda sağlam duramamam, nihayetinde handikapım olarak işlev görüyor. Ancak bu kimsenin umurunda olmayan bir golf oyunu değil. Bu, öğrenmek, bilmek, sınırlara sahip olmak ve onlara bağlı kalmaktır çünkü siz böyle birisiniz ve bundan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını uzun zaman önce keşfettiniz.

Şehvet sadece bir silahtır. Manipülasyon için terimler. Hepsi bu, kendime hatırlatıyorum.

Şehvet.

Geri çekiliyorum ve Eden'in önce çıkmasına izin veriyorum. Centilmenlik yapmıyorum. Bir centilmen ona benim kadar sert davranmazdı. Hayır, ben en iyi arkadaşının küçük kız kardeşini ona teslim etmeden önce aletini kontrol altına almak için bir saniyeye ihtiyacı olan boktan bir sapığım.

Yine de bu tehdit beni onun söz konusu olduğu durumlarda harekete geçmekten alıkoymadı.

Konu kız kardeşleri olduğunda Keith'in aşırı korumacı bir piç olması şaka değil. Geçmişte onunla şakalaşarak Eden'i denediğimde beni kesin bir dille uyarmıştı. Peki onu arabasında bekleyerek ne halt ediyorum? Karanlık bir kulüpte onunla sürtünüyor ve sanki yeniden yakınlaşacaklarmış gibi sikime dokunmasına izin mi veriyorum?

Olmazlar. Asla yapamazlar.

Durduramadan kaşlarımı çatıyorum ve öyle olduğumu fark ettiğimde yüz hatlarımı düzeltiyorum, kayıtsızlığa, geçirimsizliğe ve şu anda aklıma gelmeyen "i" ile başlayan başka kelimelere yöneliyorum.

Keith benim en iyi arkadaşımdan çok daha fazlası. Grup arkadaşımdan çok daha fazlası. O benim hiç sahip olamadığım kardeşim ve bunu riske atmayacağım. Hiçbir şey ya da hiç kimse için.

"Beni uyarabilirdin."

Umursamazca omuz silkiyorum.

"Beni alman için seni göndermesine şaşırdım," diye devam ediyor, gözleri kulübün özel katına dönmeden önce bir süre omzunun üzerinden bakıyor. "Göndermedi. Ana kata her zaman önce kendim çıkarım. İşte o zaman

Seni gördüm."

Olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. Başını eğdi ve kaşlarını şaşkınlıkla çatı. "Ama bugün beni gördüğünü biliyor, değil mi? Nerede çalıştığımı biliyor mu?"

Başımı salladım. "Henüz ona söylemedim."

"Gerçekten mi?"

"Bunu ona söyleyecek kişi sen olmalısın Eden. Ben değil."

"Oh oğlum." Nefes nefese bir kakhaha atıyor. "Bu neredeyse durumu daha da kötüleştiriyor, yine de sürpriz unsurunun benim tarafımda olmasının uzun bir yol kat edeceğini düşünüyorum." Adımlarında bir sıçrayışla arkasına dönüp dans pistini, masaları, sonra da kardeşini bulmak için kabinleri tarıyor.

Nefesimin altında kıkırdıyorum, giydiği kıyafete bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Pürüzsüz, dolgun karnını ve siyah mücevherli göbek halkasını gösteren beyaz dantelli bir bluz. Sütyen gibi kupları var ve küçük ama diri göğüslerini mükemmel bir şekilde yukarı itiyorlar. Buna minik, dar siyah şortunu ve sevimli küçük leopar desenli ayakkabılarını da ekleyin. Örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve dans ederken ellerim ve gözlerim kesinlikle pürüzsüz çıplak etin her santimini takdir ediyordu.

Üç yıl öncesine göre çok farklı görünüyor.

Saçları artık o tatlı akan kestane kahvesi değil. Şimdi morun bir versiyonu, derin, zengin ve ipeksi görünüyor... ama şimdi omuz uzunluğunda ve bir gözüyle flört eden kakülleri var. Mor saçları, hızması ve rengarenk dövmeleleriyle bu kız, o gece gözlerimin içine bakıp gülümseyen ve nefesimi kesen o tatlı küçük şeyden çok uzak.

Gözlerim tembelce onun üzerinde geziniyor.

Kesin şunu! Bu hatun benim dokunulmazlar listemde bir numara. Ve sonra böyle ortaya çıkıyor.

Bu şekilde giyinmenin, bu şekilde görünmenin bana ne yaptığını bilmiyor mu?

"Ondan neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum," diye düşünüyorum. "O dev bir oyuncak ayıya sarılmış bir kedi yavrusu."

Bu imgeye gülüyor. "Onu tam olarak böyle hayal etmiyorum. Ama tüm korkularımın boşa olup olmadığını göreceğiz..." Uzak duvar boyunca uzanan büyük özel düzeneğimizi fark edip o tarafa yöneliyor.

İstediği kadar saçmalayabilir ama Keith'i gördüğü anda yüzü her şeyi kapsayan, heyecanlı bir gülümsemeye dönüşür.

Koşar adımlarla odayı geçerek kendini doğrudan Keith'in kucağına atıyor, kollarını geniş omuzlarına doluyor ve onun canını sıkıyor. Keith aniden gelen bu davetsiz misafir karşısında şaşırılmış bir halde ayağa fırlıyor ve onun kim olduğunu anlayıp aynı derecede ezici bir kucaklamayla sarılincaya kadar onu üzerinden atmaya hazırlanıyor.

Ben yaklaşırken onu azarladığını duyuyorum ama yüzündeki sevinç ifadesi sert sözlerini bastırmıyor. "Hangi cehennemden geldin sen? Bir süredir

Seni durmadan arıyor ve mesaj atıyorum Eden. Kimse bana bir şey söylemiyor. Annem bile. Arkadaş olduğunu bildiğim Maia bile. Ne oluyor be?"

Eden, Keith'in acınası öfke girişimine gülerek geri çekiliyor. Adamın kucağından kalkıp yanına oturuyor ve başını adamın kocaman koluna yaslıyor. U şeklindeki kabinin geri kalanı Jasper, Gus ve Keith tarafından işgal edildiği için ben de onun yanındaki koltuğa oturmak zorunda kalıyorum. Gus'ın nişanlısı Naomi, Jasper'ın karısı Viola ve Maia dans pistinde kendi özel baloncuklarında gülüp dans ediyorlar.

"Bu gece buraya Jess ile geldim. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Keith başını sallıyor ve kendine özgü Jack Daniels'ından bir yudum alıyor. "Evet. Jess Hill. Jess Hill.

Sonsuza dek en iyi arkadaşınız."

"Artık birlikte yaşıyoruz. UCLA'de hukuk okuyor, bu sonbaharda başlayacak ama yazın hazırlık dersleri alıyor."

"Benim şehrimde yaşayıp benden kaçtığın için sen bir veletsin." "Başka seçeneğim yoktu Keith."

"Bu tamamen saçmalık, Ede. Buraya nasıl geldin?"

Eden başparmağını bana doğru uzattı. "Bu adam beni aşağıda dans ederken buldu ve yukarı sürükledi."

Keith'in gözleri benimkilere kayıyor, yumruğunu vurmam için uzatırken minnettarlıkla parlıyor. Daha önce kendimi bok gibi hissetmiyorsam bile şimdi kesinlikle hissediyorum.

Kendime bir bardak tekila dolduruyorum ama Eden büyük bir yudum almadan önce bardağı elimden kapıyor. "Keyfine bak," diye kestirip atıyorum.

"Zaten yaptım, teşekkürler." Dudaklarını yalayarak bana göz kırpmıyor.

Büyülenmiş gibi bakıyorum. O dudaklar. O dudakları hatırlıyorum. Benimkine karşı nasıl hissettiklerini. Tadını hatırlıyorum, parlaticılı kiraz ve biraz tekila gibi, çünkü içtiği şey bu. Benim gibi.

Düşüncelerimi temizliyorum ve arkamı dönüyorum.

Bir yudum daha alıp bitiriyor ve sonra elimdeki şişeyi kapmaya çalışıyor. Velet. Şişeyi geri alıyorum ve şişeyi almak için benimle mücadele etmeye çalışırken ona tokat atıyorum. "Lanet olsun, bu benim." Sesimin beş yaşındaymışım gibi çıkması umurumda bile değil. Bu kız beni kimsenin yapamadığı kadar sinirlendiriyor.

"Bana biraz doldur ve pislik olmayı bırak."

"Sen şımarıklığı bırak, belki ben bırakırım."

Keith'in gözleri aramızda şüpheyile gidip geliyor ve içimin burkulduğunu hissediyorum. Eden'a biraz daha dolduruyorum ve sonra aptal bankın kenarından düşmeden, şişeyi de yanıma alarak ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşıyorum.

"Neden benden saklanıyorsun, Ede?" Keith kızın dikkatini tekrar ona çekerek sorar. İşte o zaman Jasper bıyık altından gülmeye başlıyor.

Tüm gözler ona dönüyor, sıradan orospu çocuğu arkasına yaslanıp her ne yudumluyorsa yudumluyor ve her şeyi bir kartalın zeki gözüyle izliyor. Gus bile dönüp şaşkın bir ifadeyle ikizine bakıyor, yani Jasper her ne biliyorsa, o işin içinde değil.

Jasper'ın yeşil gözleri Eden'a kilitlenirken Eden boyun eğmiş bir şekilde homurdanıyor ve sert minderli sıraya dramatik bir şekilde yığılıyor. Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve ayakkabısının burnuyla Jasper'ı işaret ediyor. "Senin bildiğini bilmeliydim. Her şeyi biliyorsun. Hep biliyordun. Sekiz yaşındayken yanlışlıkla Keith'in en sevdiği bagetleri kırıp sonra da suçu Joy'a attığımda bile."

"O sen miydin?" Keith havlıyor ve Eden ona omuz silkiyor, masum görünmeye çalışarak sırtıyor. "Kahretsin. Joy'a bir saat boyunca bağırdım."

"Evet. Bu konuda biraz kötü hissettim." Tekrar omuz silkiyor ve sonra Jasper'a dönüyor. "Gerçekten, nereden biliyorsun?"

Jasper'ın sırtışı üzgün olmadığını söylerken, geri kalanı yıllar içinde mükemmelleştirdiği yarı düşünceli, yarı vurdumduymaz maskesine kilitlenmiş durumda. "Harry bir haftadır telefonumu senin için patlatıyor."

"Ne?" Keith, Gus ve ben aynı anda patladık. "Harry Evans mı?" Hepimizin tanıdığı tek bir Harry olmasına rağmen Gus bizim yerimize bitirdi.

"Neden bana söylemedin?" Keith, gözlerini devirip başını umursamazca sallayan Jasper'a ters ters bakar.

"Çünkü sen böylesin." Onu işaret ediyor. "Ve gerçekten, bunu sana söylemek Eden'a düşerdi. Bana değil."

Keith Eden'a doğru dönüyor ve suçlayıcı bir ifadeyle ona bakarken çenesini ona doğru uzatıyor. "Turn'de misin? Sony ya da başka bir markayı düşündüğünü sanıyordum."

Az önce ona doldurduğum içkinin geri kalanını kurt gibi mideye indiriyor ve sanki savaşa hazırlanmış gibi omuzlarını dikleştirerek koltuğunda kayıyor.

Keith'in hayalet olduğunu duyduğumdan beri ilk kez nedenini anladım. Gururlu ya da memnun görünmüyor. Kızgın görünüyor.

"Öyleydim. Bir bakıma. Yine de onları istemedim. Bana sadece ücretsiz staj teklif ettiler. Lyric bana yardımcı yapımcı olarak gerçek bir iş teklif etti. Geçen yaz onunla stajımı bitirdikten sonra teklif etti. Tam da bu nedenle sana hiçbir şey söylemedim Keith." Kızgın parmağıyla Keith'in sert yüzünü işaret ediyor. "Diğer boktan işlere neden evet diyemediğimi anlayabiliyor musun? Neden bunun benim için gerçek bir şans olduğunu? Yoksa *senin şirketinde çalıştığım için bana kızacak mısın?*"

Alaycı ses tonu karşısında çenesi kilitleniyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Ellerini havaya kaldırır. "Yüzün her şeyi söylüyor demek. Bana hiç güvenin yok ve hiçbir zaman da olmadı. Bu işi kendim *kazandım*. Sen bana yardım etmedin."

"Şirketimizde yapımcımız için çalışırken bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü işimde iyiyim!" diye bağıyor, etrafımızdakilerin bakıp bakmadığını bile umursamadan, ki bakmaya başladılar. Elini onun göğsüne koyuyor, itmiyor ama sabit tutuyor, ciddi olduğunu hissettiriyor. "Belki dört yıl önce ilk stajı senin sayende aldım ama kendim sayesinde tuttum. Bu işe yetenekli olduğum için girdim. Çünkü ne yaptığımı biliyorum." Kardeşine yılların bakışını fırlatırken yumruğunu onun göğsüne indiriyor.

"Harry onun gerçek olduğunu söyledi," diye söze giriyor Jasper, ona minnetle gülümseyen Eden'ı ve kendini beğenmiş bir şekilde Keith'i savunarak. Jasper, "Sende onlardan var mı?" diye sorduğunda Keith biraz daha tartışmaya girmeye hazır gibi görünüyor.

"Ne?" Hem Eden hem de Keith patladı.

"Cyber's Law ile üzerinde çalıştığınız şarkılar? Onlardan dinleyebileceğim var mı?"

Eden Jasper'a birkaç kez göz kırpmıyor, bir an için nutku tutuluyor. "Evet." Boğazını temizliyor. "Evet. Telefonumda onlardan biri var."

Jas elini beklenti içinde avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. "Ver bakalım. Boktan bir şeyse, sana ilk söyleyen ben olacağım."

Sinirli bir şekilde gülüyor çünkü Jasper *bunu* ona asla söylemeyecek olsa da dürüst olacak ve bunu biliyor. "Teşekkürler," diye homurdanıyor ama telefonunu ve AirPods'unu almak için küçük çantasını karıştırmaya başlıyor. Şarkıyı arıyor ve sonra ikisini de ona uzatıyor. "Burada duymakta zorlanabilirsin."

Tomurcukları kulaklarına yerleştirirken başını sallıyor ve al tuşuna basarken ellerini kulaklarının üzerinde birleştiriyor. Hepimiz şaşkın şaşkın Jasper'a bakıyoruz, o gözlerini kapatıp dikkatle dinlerken kararı bekliyoruz. Üç dakika sonra memnun bir gülümseme dudaklarını çatlatıyor ve kapsülleri ve telefonu Gus'a uzatıyor. "Şunu dinle kardeşim," diye emrediyor Jas, parmağıyla telefonun ekranına dokunarak. "Çok hoşuna gidecek."

Şimdi sıra Gus'ta ve daha bir dakika bile dolmadan gözleri açılıp ikizinkilerle buluşuyor ve duyduğu ritme senkronize bir şekilde başını sallıyor. "Evet, dostum. G'den sonraki tatlı molayı yakaladın mı?"

Jasper ensesini ovuşturarak sırtıyor. "Bundan hoşlanacağını biliyordum." "Bu benim fikrimdi," diyor Eden kendinden emin bir şekilde, biraz daha dik oturarak

Bacak bacak üstüne atarken. "Bu kadar inşaattan sonra bir duraklama olması gerekiyordu." "Kesinlikle katılıyorum." Gus dinlemeye devam eder ve sonra şarkı bittiğinde, kapsülleri çıkarıp bana veriyor. Belli ki Keith'i cezalandırıyoruz ve onu bekletiyoruz. "Harika melodiler, Ede. İyi işti kızım."

Eden, Gus'ı takdir edercesine başını sallarken zafer ışıltısını bastırmaya çalışıyor.

"Cyber's Law için gerçekten şarkı mı yaptın?" Keith tam kapsülleri kulağıma yerleştirip play tuşuna bastığımda soruyor. Cyber's Law kulaklarımda patlarken sesleri ve kulüp müziğinin ritmi boğuluyor, Harry'nin yumuşak sesi müziklerinin sert sesine sürekli bir yan yana geliyor. Gus'ın bahsettiği o molayı dinliyorum ve geldiğinde de... kusursuz oluyor. Ama bu şarkı bundan daha fazlası. Akışı, enstrümanların senkronizasyonu.

Yeterince dinlediğim için parça bitmeden dinlemeyi bırakıyorum.

"Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, haklılar. Bu yasal."

"Çok teşekkürler," diye tersliyor Eden beni. "Bu sözleri söylerken gerçekten kışının yandığını biliyorum. Sen iyi misin? Ambulans çağıralım mı?"

Onu tersliyorum ve o da kirpiklerini kırıştırarak bana bir öpücük gönderiyor. "Kes şunu. Ciddiyim. Bu yasal."

Telefonu ve AirPods'u Keith'e veriyorum. O da dinleme sırasını alıyor ve doğrudan Eden'a bakıyor, yüz ifadesi artık hayranlıktan başka bir şey ifade etmiyor. "Bunu sen yaptın." Ama bu bir soru değil. Bu bir ifade. "Lanet olsun, Ede."

"Sana söyledim," diye övünüyor. "Oradaki işimin seninle hiçbir ilgisi yok. Bu yüzden bekledim. Sana bunu hak ettiğimi kanıtlayana kadar nerede

çalıştığımı söylemek istemedim."

Keith ağzına sıçan bir böceği yutmuş gibi görünüyor. "Tüm bunları söylediğim için özür dilerim. Yanılmışım bebeğim. Cidden yanılmışım. İyi iş çıkardın. Seninle delicesine gurur duyuyorum."

Ona sarılıyor, kimsenin duyamayacağı şeyler fısıldarlarken başının tepesine bir öpücük konduruyor, sanki her şey onlar için çok kolaymış gibi gülümsüyor ve gülüyorlar.

Ve bir an için, başka tarafa bakamıyorum. Hipnotize oldum. Büyülenmişim. Kışkandım.

Keith'in kız kardeşleriyle ne kadar yakın olduğunu hep biliyordum. Anne ve babası uzun saatler çalışırken o onları büyötmeye yardım etti. Lise hayatımın büyük bir kısmında onlarla yaşadım.

Ama yıllardır tanık olmadığım bir şeye benden önce tanık olmak bambaşka bir şey.

Benim *ailemin* Keith'inkinden, hatta Gus ve Jasper'inkinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Onlar sevgi dolu ebeveynlerle büyüdüler. Onları seven kardeşlerle.

Peki ya ben? Bu benim sahip olduklarımın yanına bile yaklaşamaz.

"Artık Eden'in harika bir yapımcı olduğunu biliyoruz, bu da benim küçük doğaçlama grup toplantımı çok daha kolay hale getiriyor," diyor Jasper, ellerini birbirine vurup şeytani bir dahi gibi ovuştururken hınzır gülümsemesinde bir ışıltı beliriyor. "Eden, bir sonraki albümümüzün prodüksiyonunu üstlenmeye ne dersin?"

Nefesi göğsünde sıkışıyor, gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Elleri kucağına düşüyor ve dizlerini kavırıyor, tamamen şaşkın ve tamamen suskun.

Jasper sırtıyor. "Henüz çok heyecanlanma. Bir bit yeniği var."

ALTI

HENRY

"Bunda ne var?" Eden sonunda sesini bulmuş ve bir sonraki albümümüzün prodüksiyonunun saçmalığını tamamen görmezden gelerek soruyor. Henüz başlamadığımız bir albüm.

Jasper rahatça içkisinden bir yudum alırken diğer kolunu da kabinin üst kısmına bırakıyor. "Sorun şu ki, bu albümün önümüzdeki iki buçuk ay içinde tamamlanması gerekiyor. Bunun üç haftası tatilde geçecek. Adalyn bu sonbaharda anaokuluna başlayacak. Bu gerçekleştiğinde turnelere ve albüm yapımına ara verip kızlarımla birlikte olmayı planlıyorum. Anaokulu Adalyn için büyük bir geçiş dönemi olacak."

Aptalca bir şaşkınlıkla koltuğun minderine geri düşüyorum. İçkimin kalanını yudum yudum içiyorum, oysa asıl yapmak istediğim onu odanın öbür ucuna fırlatıp camın kırılmasını izlemek. Jasper neyin peşinde? Böylesine muazzam bir şeyi böylesine düşüncesiz ve kibirli bir şekilde sunmak?

Bunun olacağını biliyordum.

Eden kısmı değil, kırılma kısmı. Bunun olacağını biliyordum.

Bu, grup olarak geçen yıl üzerinde çokça tartıştığımız bir konu. Otizmlili Adalyn'in geçişlerle ilgili sorunları var. Rutinindeki herhangi bir değişiklik ile ilgili çok fazla sorun yaşıyor. Yeni deneyimlerden hoşlanmıyor. Yeni insanlardan hoşlanmıyor. Tutarlılıkla büyüyor ve neredeyse hiç durmadan Jasper ve Viola tarafından kuşatıldı. Biz de öyleyiz ama aynı şey değil.

Anaokulu onu zorlayacak, Jasper ve Viola'yı da zorlayacak.

Buna Maia'nın hamile olduğunu ve Gus ile Naomi'nin doğurganlık tedavilerine başlayacağını da ekleyin-

"Bu son albümün yazımını son turnemizde bitirdim ve 1 Eylül'e kadar tamamlanması gerekiyor. Eğer Lyric Los Angeles'ta olsaydı, müzik tamamlanmamış olsa da, sadece sözler tamamlanmış olsa da muhtemelen hızlı bir şekilde bir araya getirebilirdik. Ama Lyric Los Angeles'ta olmadığı ve yakın zamanda kayıt için gelemeyeceği gibi, sevgili eşim bana Naomi ile birlikte kafalarını toplayıp hepimiz için Hawaii'de üç haftalık bir tatil planladıklarını söyledi."

"Hawaii," diyor Eden papağan gibi. "Ve bu yolculuk sırasında kayıt yapmak istediğini söylemiştin?"

"Evet. Uyguladığım zaman kısıtlaması nedeniyle başka seçeneğimiz yok."

Sırayla her birimize bakıyor, bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Hawaii'ye ne zaman gidiyorsunuz?" diye soruyor, sanki bunu ciddi ciddi düşünüyor gibi. Ve böyle bir şey olamaz. Bunların hiçbirisi. Onun bizim albümümüzü yapması. Bizimle tatile çıkması. Hayır. Kesinlikle olmaz.

"İki hafta kadar."

İçkimi yudumlarken boğuluyorum, tekila mümkün olan en kötü anda boğazımın arkasına çarpıyor, alkol bir orospu çocuğu gibi yakarken öksürmeme ve nefes nefese kalmama neden oluyor. "İki hafta mı? Lanet olası bir tatil mi, Jasper?" Homurdanıyorum, dirseklerimi kalçalarımın gömüp arkadaşımın bakarken öne doğru fırlıyorum.

Gus gülüyor ve içkisiyle beni selamlıyor. "Dostum, hepimizin tatil yapabileceği özel bir adadan bahsedene sendin."

Elim kirli sakalımın pürüzlü tanelerini buluyor. Bunu öneren *bendim*. Ama bu yedi ya da daha fazla ay önceydi ve çoğunlukla bunun hakkında düşünüyordum. Bunun gelecekte olması gerektiğini düşünmemiştim. Varsayım sal. Gerçekten düşünmedim...

"Biliyorum, ama..." Düşüncemi bitiremiyorum. Bunların hiçbirisi aklımda olan şeyler değil.

"Eşim Adalyn anaokuluna başlamadan önce özel bir tatil istiyor. Naomi tedaviye başlamadan önce özel bir tatil istiyor. Maia bir çocuk doğurmadan ve evlenmeden önce özel bir tatil istiyor."

Ve ben dışarıdaki tek adamım, bas gitaristim, bu yüzden gerçekten söz hakkım yok. Söyledikleri ve söylemedikleri bu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce hiç umursamamıştım. Her zaman evet demekle yetiniyordum. Akışına bıraktım çünkü bırakmamak için bir nedenim yoktu. Ta ki şimdiye kadar.

"Ve sen Eden'ın bunu yapmasını mı istiyorsun?" Keith de benim kadar inanmaz bir şekilde
am.

"Yeteneği var," diyor Jasper. "O bir ortak, yani Lyric ne derse onu yapacak ve yine de gözetim altında olacak. Ve bu albümün çabucak bitmesini istiyoruz. Tatilde bile. Eğer  arkıların biraz daha cilalanması gerekiyorsa, bunu ana parçaları hazırlamayı bitirdikten sonra yapabiliriz."

İsa.

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovu turduktan sonra lanet olası  i emi kapıyorum. Birkaç yudum içtim ama Eden  i eyi bir kez daha benden çalmaya çalıştı. Bu sefer ona izin verdim. O da aynısını yapıyor, yüz hatlarını ikiye bölen panikle mi  bir ifadeyle büyük yudumlar alıyor.

"Bu konuda ciddi misin?"  a kınlıkla Jasper'a bakar. "Jas..."

" alı manı yeni dinledim Eden. Aslında iki  arkıyı da, sadece bu gece bizim için çaldığını değil. Harry bugün bitirdiğin parçayı bu ak am erken saatlerde bana gönderdi. Son on günümü Harry'nin senin ne kadar m kemmел olduğunla ilgili   n melerini dinleyerek geçirdim. Grup olarak bu şekilde hareket ettiğimiz için oylama yapmam gerektiğini anlıyorum, ancak benim bakış açımdan, sana Wild Minds'ın bir sonraki stüdyo albümü için prodüktörlük i ini teklif ediyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ekliyor Gus, çünkü eğer Jasper onu istediğini ve bunu yapabileceğine inandığını söylüyorsa, Gus var demektir. Bu genellikle hepimiz için yeterli olur. Bu, liderimizin kararlarına ne kadar g vendiğimizi gösterir.

Keith, Eden'ın gözlerine, ayakta kalan son kişi olduğumu söyleyen bir gülümsemeyle bakıyor. "Ba ından beri yanında olmadığım için özür dilerim. Konu böyle şeyler olduğunda boktan ve tuhaf oluyorum. Ama sen benim karde imsin ve sana kesinlikle inanıyorum. Bunu yapabilirsin Ede. Eğer istiyorsan, bu senin."

 a kın bir kakhaha atıyor, bu gecenin onun için nasıl değiştiğini anlayamıyor. Keith'in elini tutar. "Eğer ciddiysen ve Lyric'e bunu onaylatırsan, ben varım. Karde imin albümlerinden birinin yapımıcılığını üstlenmek bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Buna bir de benim bunu yapabileceğime olan inancınızı ekleyin. Onur duydum, al akg n ll y m ve sizi asla hayal kırıklığına uğratmam."

Zihnimin dakikada bir milyon mil gitmesine engel olamıyorum. Ne haltlar dönüyor? Eden'a bir sonraki alb m m z için yapımıcı olarak i  mi teklif ediyorlar? Kulaklarının arkası olabildiğince ıslak. Bir ya da iki iyi  arkıyla yapımıcı olunmaz.

Jasper bu için iki buçuk ayda bitmesini istiyor,    haftası da biz Hawaii'de tatildeyken mi? Yani o da gelecek. Bizimle birlikte. Tatile. Hawaii'de. G ne , plajlar ve... bikiniler.

"Daha bu yıl bir albüm çıkardık," di y o r u m . Böyle bir şey olamaz. Elbette, bu fikrinin ne kadar saçma olduğunu görmek zorundadır.

Jasper, "Marco, Grammy ve satış nedenleriyle bu yeni albümü önümüzdeki ilkbahar ya da yaza kadar bekletmemiz ve o zaman yayınlamamız gerektiğini düşünüyor," diye açıklıyor. "Ama Ady ve kızlarımın iyiliği için bunu ne kadar erken bitirirsek o kadar iyi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bence hepimiz bu yaklaşan tatili kullanabiliriz. On yıldır hiç durmadan çalışıyoruz Henry. On yıl ve yedi albüm. Yakında sekiz olacak."

Tanrım. Bu sadece...

"Ve tatildeyken bir albüm kaydedebileceğimizi mi düşünüyorsun?" Şüpheliyim. Ve tam bir enkazım. Ve bunun bir delilik olduğunu anlamasını umuyorum.

"Orada geçireceğimiz üç hafta içinde zamanımızın yüzde ellisini bu albümü kaydetmeye ayırırsak, en azından birkaç şarkısını tamamlayabiliriz diye düşünüyorum."

Her şeyi planlamış. Herkes aynı fikirde olduğu için başıyla onaylar. Keith omzunun üzerinden dans pistinde dans eden hamile Maia'ya bakar. Gus da Naomi'ye bakmaktadır, belli ki kendi bebek yapma hayalleriyle ilgili olarak girmek üzere oldukları zorlu yolu düşünmektedir.

Ben mi? Küçük kızımızın, Adalyn'imizin anaokuluna başlayacağı ve tüm sevgi, destek ve ilginin onun üzerinde olması gerektiği gerçeğini düşünüyorum. Sessiz bir nefes alıyorum, kendimi bu dünyada sahip olduğum tek gerçek aile olan kardeşlerime odaklanmaya zorluyorum ve yavaş, sabit bir nefes daha veriyorum.

"Yapılması gereken buysa ben varım," diyorum çünkü başka türlü nasıl olabilirim ki?

Düşündüğüm kadar kötü olmayacak. Eden Dawson'ı kolayca görmezden gelebilirim. Dikkatimi dağıtacak çok şey olacak. Arkadaşlarım. Eşleri. Adalyn ve bebek Cora. Müzik. Siktiğimin Hawaii'si. Evet, bunu yapabilirim.

Eden bu konuya girmeyecek bile.

Kendime sessizce verdiğim yemin bu. Eden dikkatimi dağıtamayacak. Buna izin vermeyeceğim. Bu şimdi ve burada bitecek bir çekim.

Hızla ayağa kalktım, bu kulüpten defolup gitmeye hazırdım. Karşılayamadığım parlak mavi meraklı gözlerle bana bakan bu kızıdan uzağa. Oyun zamanı bitti. Oyun zamanı hiç başlamamalıydı.

"Ben çıkıyorum." Jasper, Gus ve Keith cevap vermeyi reddettiğim sorgulayıcı bakışlarla beni inceliyorlar. Eve ilk giden asla ben olmam. Her zaman en son ben giderim ve ne zaman gitsem nadiren yalnız olurum.

Bu kadın zaten her şeyimi mahvediyor.

"Bu gece kadın yok mu Henry?" Keith alay eder ama gözlerinde hiç mizah yoktur.

"Zaten olmadığını kim söyledi? Burada oturmuş kız arkadaşının gelip sana biraz ilgi göstermesini bekliyor olman benim de böyle olduğum anlamına gelmez."

Gus nefesinin altında kıs kıs gülüyor. "O zaman hepimiz adına konuşuyorsun, kardeşim?"

"Hayır." Ona sırtıyorum. "Sadece sık tüccarı bana bok veriyor. Bütün gece boyunca kadını izlemekte özgürsün, kardeşim."

"Yani... o zaman bir kız var mıydı?" Keith bastırıyor ve ben ne yaptığını biliyorum. Yalan söylemeye bile zahmet etmiyorum.

"Evet," diyorum, gözlerinin içine bakarak çünkü bana biriyle yatıp yatmadığımı sormadı. Sadece biri olup olmadığını sordu. Nüanslar ama kabul ediyorum. "Şimdi gitmeme izin var mı baba, yoksa sen izin vermeden önce kulüpte kendimi becermem mi gerekiyor? Ya da karının kıcının dolaylı olarak yaşayabilmesi için detaylara mı ihtiyacın var?"

Keith gülüyor. "Dostum, dans pistine baktın mı? Buradaki en seksi üç hatunu dans ederken görmüyor musun? Evet, şimdi neden eş olduğumuzu biliyorsun." Jasper ve Gus'ı işaret ediyor. "Daha iyisi yok. Bu konuda bana güvenin. Sen de aynısını yapsan ölmezsin. Kulüp amcığı eskidi dostum. Onlar" - dans eden kadınları işaret ediyor- "yaşlanmaz."

"Aslında, sanırım bunu tersine çevirmişsiniz. Kulüp kedisi sanırım aynı yaşta kalıyor. Bunun faydalarından biri de bu."

"Siz erkekler domuzsunuz. Sadece bedenlerimize değil, kalplerimize de erişmenize izin vermemiz gerçekten bir mucize." Eden ayağa kalkıyor ve bana dönüyor. "Beni eve bırakır mısın?" diye soruyor, sesi yumuşak ve tonu içgüdüsel olarak beni bırakmayı istemekle ilgisi olmadığını bildiğim sinirlerle dolu.

Hayır. Hayır Eden, seni eve bırakmayacağım. Çünkü seninle arabada yalnız olmak sadece sikimi sertleştirmekle kalmayacak, kokun lanet olası derime de sinecek. Sıcaklığınla. Kafamı dolduracak! Ve kafamın seninle dolması lanet bir migrenden daha kötü.

Bunu nasıl görmez?

Bir anda tüm gözler üzerime çevrildi ve başka seçeneğim kalmadı.

Bir kez daha. "Evet. Tabii. Her neyse."

Adamlarımla kanka sallama/sarılma hareketini yapıyorum ve dans pistinde hayatlarının en güzel anlarını geçiren bayanlara el sallıyorum - gerçi onlar da bizi izliyorlardı

ve bunu saklamakta pek iyi değilim - ve kk bayan belanın beni takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakmıyorum.

Öyle olup olmaması umurumda değil.

"Bunu yapabileceğimi dnmyorsun," diye mırıldanıyor bana yetitikten ve asansöre yaklatıktan sonra.

"Kardein ve çocuklar yapabileceğine oldukça ikna olmuş görünüyorlar." "Ama sen değil."

Asansörün cam duvarına yaslanıp yavaşça birinci kata inerken aşağıdaki kulübe bakıyorum. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Arkadaının da araca ihtiyaı var mı?"

"Hayır. Jess daha önce tanıştığı barmenle takılıyor. Ona gideceğimi bildiren bir mesaj attım bile."

Hiçbir ŗey söylemiyorum, kulüpten çıkıp arabamın valeden dönmesini beklerken ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bilgin olsun, sen de benim en sevdiğim insan değilsin," diye anons ediyor emniyet kemerinin tokasını takarken, vale onun için kapıyı kapatıyor.

"Hayır mı?" Kaldırımından ayrılıp Los Angeles gecesine çıkarken içimden gülüyorum.

"Hayır," diyor basitçe, normal bir insanın yapacağı gibi n camdan ya da yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakmak yerine bana bakacak ŗekilde pozisyonunu ayarlıyor. "Eskiden yleydin. Ben kkken dğnmz planlardım. Sen geleneksel siyah bir smokin giyerdin ve benim beyaz gelinliğim Sindirella'nınkine benzerdi-"

"Bunu bana söylemenin bir nedeni var mı?"

Göz ucuyla onu gülümserken yakalıyorum. "Aslında var. Kulüpte bana bir fahie gibi davrandığın o geceden beri-"

"Sana bir fahie gibi davranmadım," diye çıkışıyorum, direksiyonu öyle sıkı kavrıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Ben hiçbir kadına fahie gibi davranmam ve onları asla bu ŗekilde dnmem. Kadınların zevk almaya ve bunu istedikleri yerde ve zamanda yapmaya hakları vardır. Bu onlara kalmış. O gece sana karşı olduğu gibi niyetim konusunda her zaman dürüst oldum. Sen de hemen kabul ettin. Başka biri olduğunu düşünerek seni becerdim ama kendin olduğunu anladım. O kısım benim sorumluluğmdaydı."

"Kim olduğumu sanıyordun?"

Neesiz bir ŗekilde gülüyorum, bir elimi çenemde ve ensemdede gezdiriyorum. Ona doğru bakıyorum, karanlıkta onun cerulean gözlerine bakıyorum. "Eden Dawson değil."

"Ben de tam olarak bunu diyorum." Parmağını koltuğunun deri dikişinde gezdirip beni izliyor, ben de yola dönüp bakıyorum. Bu hatunla başa çıkamıyorum.

"Nereye varmaya çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen benden başka bir kadın istedin ve benim tek istediğim sendin. Şimdi son üç yılımı neden senden nefret ederek geçirdiğimi anlıyorsun."

Anlıyorum. O bana anlatmadan önce de anlamıştım. Ben de onu suçlamıyorum. O gece bunu gözlerinde gördüm. Kalbini kırdım. Her zaman ona olan düşkünlüğünün ergenlik çaığında olduğunu ve büyüüp üniversiteye gittiğinden beri bittiğini düşünmüştüm. Doğrusu, o bir çocuk olduğu için bunu pek dikkate almadım.

Ama o gece... onun gözleri... benim de bir parçam onunla birlikte kırıldı. Tüm bunlarla ilgili bana anlamsız gelen tek şey bu.

Daha önce de kadınları incittim. Onlara yapmamalarını söylediğim halde bağlandılar. Beni değiştirebileceklerini düşündüler. Bir istisna olacaklarını. Ama hiçbir kadın öyle değil ve olmayacak da.

Ama Eden benimle kaldı.

Sanki onun kalbini kırdığımda bir parçası benim içime girmiş gibiydi. Kendini gömdü.

Bu yine de gerçeği değiştirmiyor: Kardeşi ona ne yaptığımı bilse beni öldürürdü. Hala ona yapmak istediklerimi. İçindeki küstah cehennem ateşine rağmen, o iyi, tatlı bir kız ve olduğu gibi seilmeyi ve el üstünde tutulmayı hak ediyor.

Ama Keith'e rağmen onun için asla o adam olamayacağım.

Asla bir kadına bağlanmayacağım ya da onlarla fiziksel olarak burada ve şimdi olmanın ötesinde bir şey arzulamayacağım.

"Seni asla incitmek istemedim Eden. Asla. Ama benden nefret etmelisin," diyorum ona. "Bu her şeyi ikimiz için de kolaylaştıracaktır. Benimle ilgili ergen fantezin asla gerçek olmayacak."

"Ama ben bu albümü yapmak istiyorum Henry. Ve senden nefret etmek çok yorucu. Keith de açıklama yapmadan bunu anlamayacaktır. Ben seni aştım. O gemi üç yıl önce kalktı. Sen pislik olmayı bırak, ben de sürtük olmayı bırakayım ve sadece işimize odaklanalım."

Garip bir ağırı aniden göğsümü deliyor ve kendi üzerine çökmesine neden oluyor. Yumruğumu üzerine sürüyorum, her ne haltsa onu silmek için çaresizce. Boğazımı temizliyorum. "Bu senin ateşkes ilan etme şeklin mi?"

"Evet. Sanırım öyle. Başka bir yol görüyor musun?"

Bunu bir an düşündüm ve ne yazık ki haklı olduğunu fark ettim. Ona karşı hıyar gibi davranırsam Keith nedenini merak edecek. Dediği gibi açıklama isteyecek. Veremeyeceğim açıklamalar. Görünüşe göre onu bir kez daha silkeleyene kadar Eden'a mahkumum. "Tamam. Ateşkes. Ama seni görmezden gelirim, bunu kabullen." Aramızdaki tek yol bu.

YEDİ

HENRY

"Tek sorduğum onu nasıl bulduğunuz." Keith, üzerinde lanet bir önlük ve saçma bir gülümsemeyle krep çevirirken umursamazmış gibi davranıyor.

"Sana zaten söyledim, az önce söyledim."

"Karanlıkta, yüzlerce insanın arasında mı? Bu rastgele gizemli kadınla birlikte olmadan önce miydi yoksa sonra mı?"

Bu gülümseme çok yanıltıcı. Sağ eliyle bir kasap bıçağını bloktan çıkarıp boynumu kesmeye hazırlanıyor.

"Evet," dedim ona. "Dans pistinin bar tarafındaydı. Tesadüfi bir şeydi."

Keith kızartma tavaından keskin bir şekilde uzaklaşıyor ve bana sertçe bakıyor. Muhtemelen hayatımda hiç tesadüf gibi bir kelime kullanmadığım içindir. Ama bu sorgulamanın İspanyol Engizisyonu tarzını değiştirmiyor. Taşaklarımdan zincirlenmemiş olmam bile bir mucize. Ne de olsa Eden Dawson'dan bahsediyoruz. Keith'in değerli kız kardeşi.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor, tavaına dönerek.

Maia yardımcı olmaya çalışarak, "Sonra da onu yukarı çıkardı, sık kafalı," diye araya girdi. "Kapa çeneni, şimdiden. Açım ben. Çocuk büyütme şaka değil. Gördüğüm her şeyi yediğim halde nasıl hâlâ aç olduğumu anlamıyorum."

Yapabilseydim kalkıp Maia'ya sarılırdım ama sanırım neden yapamayacağım çok açık. Keith'e, sunmaya çalıştığı dikkat dağıtıcı şey için minnettar olduğumu asla söyleyemem. Sanki dikkat dağıtmaya ihtiyacım varmış gibi. Sanki bir şeyden suçluymuşum gibi.

"Kahvaltı neredeyse hazır. Ve sana söylüyorum, ikizlerimiz olacak."

Maia kararlı bir şekilde başını sallar ve savaşa hazırlanır. "Sadece bir kalp atışı duydular."

"Sonra ikincisini kaçırdılar. Ailemde ikizler var. İkizler, Pandora. Bunu biliyorum. Ama ne yapmaya çalıştığını da biliyorum ve arkadaşımı sorgulamayı henüz bitirmedim."

Yüksek sesle inliyorum, ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum ve sıkıntımı her seferinde bastırıyorum. "Hadi ama dostum. Bunu olması gerekenden çok daha fazlasına dönüştürüyorsun."

"Ve sen de gelmiş geçmiş en iyi kahvaltıyı yapıyorsun, bunu kabullen. Sen ve Eden hakkında konuşuyoruz," diye sertçe hatırlatıyor Keith. "Soru sorma hakkım var."

"Beni kahvaltımdan alıkoyacaksa hiçbir şeye hakkın yok. Ve gerçek şu ki, Eden yetişkin bir kadın, benden daha yaşlı."

Keith spatulasının ucunu Maia'ya doğrultarak, "Onun değerini bilmeyen bir serseriyle çıktı," diye itiraz ediyor.

Maia gözlerini devirerek, "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye karşılık verdi. "Bunun Henry'yle hiçbir ilgisi yok. Geri çekil artık. Ve sana şimdiden söylüyorum Keith Dawson, o spatulayı bana bir daha öyle doğrultursan göğüslerimi girilmez bölge ilan ederim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Ben olsam beni test etmeye kalkmazdım. Ben açım. Artık bu işi bitirebilir miyiz?" Keith homurdanıyor ama öfkesi dinmek yerine daha da artıyor, spatulanın kreplerin altına sertçe vurması ve yanındaki tabağa sertçe çevirmesi b u n u gösteriyor. Sonra spatula geri dönüp doğrudan Maia'ya yöneliyor. "Bunun Henry ile bir ilgisi olmadığını kim söyledi?" Spatula ona dönmeden önce bana doğru sallanıyor. "Henry yıllardır kız kardeşimi ne kadar çok istediğinden bahsediyor."

Çatalımı yere vurarak ikisinin de dikkatini çektim. "Eden'la aramda hiçbir şey yok. Bu sadece seninle dalga geçmemdi. Şimdi bırak bu konuyu."

Gözleri ikiz suçlama yarıklarına dönüşüyor. "O zaman neden dün gece ona bakmayı reddettin? Onu yukarı getirdiğinde neden garip ve boktan davrandın? Sessizdin. Ve normalde içtiğinden daha fazla içiyordun. Ve-"

"Onu çok yakından izliyordun," diye cıvıldıyor Maia. "Benim yerime ona aşık olmadığına emin misin?"

Tezgâhın altına uzanıp elini sıkıyorum. O da sıkıyor çünkü Maia ve ben konuşuyoruz. Bazen biraz fazla. Bazen en iyi arkadaşımın nişanlısı, bebeğinin annesiyle kesinlikle konuşmamam gereken şeyler hakkında. Ama o ve ben birbirimizi anlıyoruz. Aynı kumaştan kesilmişiz. Yetiştirilme tarzlarımız farklı olsa da şaşırtıcı derecede korkunç benzerliklerimiz var.

"Henry'ye olan aşkım çok iyi biliniyor. Şimdi konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak." Neredeyse ayaklarını yere vurarak yürümeye başlayan çocuk boyutunda bir kriz geçiriyor. "Ne yaptığını biliyorum Maia. Senin peşindeyim."

"Belki de siz ikiniz bu işi hallederken ben gitsem iyi olur," diyerek yerimden kısmen kalkıyorum. İkinin de gözleri bana çevrildi, Keith'inki giderek daha suçlayıcı bir hal alıyordu. Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım.

"Hayır. Otur. Konuş."

"Ben köpek değilim, göt herif," diye homurdanıyorum, bar taburesinin basamağında yükseliyorum, meseleyi kendi ellerime alıyorum ve tavanın yanında soğumakta olan tabaktan bir krep almak için uzanıyorum. Tabağıma bırakıyorum, parmaklarımı yalıyorum ve Maia hepsini cilalamadan önce kabarık keki tereyağı ve iyi akçaağaç şurubuyla köpürtmeye başlıyorum.

Oda rahatsız edici bir sessizliğe bürünüyor ve tam mükemmel lokmayı ağzıma atarken daha fazla direnemiyorum. Kafamı kaldırdığımda Keith ve Maia'nın sessiz bir kavgaya tutuştuğunu görüyorum.

"Siz ikiniz duracak mısınız?" diye homurdanıyorum bir lokma yemeğin içinden. "Jas ve Vi gibi olmaya başladınız."

Maia bununla alay eder ve Keith'e kendini beğenmiş bir şekilde sırttır. "Asla olmaz. Biz o ikisinden çok daha iyi dövüşüyoruz."

Keith, Maia'ya devasa bir şey uzatmadan önce tabağa bir yığın krep koyuyor. Sonra spatulasını sanki bir kılıçmış gibi bana doğru itiyor. "Eden'i eve götürdüğünde onu öptün mü?"

"Hayır. Tabii ki hayır." Kesinlikle istememe rağmen. Bu bir sorun ama aşılabilir bir sorun değil. Bunu yasak meyve olayına bağlıyorum. Adı her şeyi anlatıyor, değil mi? Sahip olamadığım bir kadını istiyorum çünkü ona sahip olamıyorum. Ama benim için sadece seks, onun için asla sadece seks olamazdı. "Tekrar ediyorum, Eden'la aramda hiçbir şey olmuyor!"

O anki silahını indiriyor ve tavaya daha fazla hamur dökmeye devam ediyor. Ve birkaç dakika boyunca odadaki tek ses, hamur pişip kızarıırken çıkan cızırtı ve patlamalardır. Maia yemeğini yiyor. Ben de yemeliyim ama gözlerimi arkadaşımından ayıramıyorum.

Keith boş gözlerle tavaya bakarken sinir bozucu bir şekilde hareketsizdir, bir krepin köşesini kaldırır ve sonra onu ustalık ve hassasiyetle çevirir.

"Keith?"

İlk başta bana cevap vermiyor ve kalbim sıkışmaya başlıyor. Keith asla bu kadar hareketsiz olmaz. Nadiren bu kadar sessiz. O bir davulcu, Tanrı aşkına. Tüm bu karşılaşmayı kaçırdıysanız diye söylüyorum, yüzünüze bakan bir adam. Sevecen piç kurusu, hatasıyla sevinebilir. Ama aynı zamanda kafasında bir şeyler biriktirme eğiliminde ve beni onun hakkında en çok korkutan şey de bu. Lisedeki kız arkadaşı Amy'nin ölümünden sonra on yıldan uzun bir süredir TSSB'den muzdarip. Yani sessiz Keith, uğursuz Keith'tir.

Sonunda bana döndü ve gözlerinin gücü beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Ne?" Dışarı itiyorum. "Dostum, sadece söyle."

"Hıyar gibi konuşacağım."

Yüzündeki kasvetli ifade, olası bir yanıtın dilimde donup kalmasına neden oluyor. "Düşünmeni istemiyorum..." Nefes nefese kaldı, ışığı kapattı.

yumruklarını -patula hâlâ bir tanesindeydi- kalçalarına indirerek sobayı yaktı. "Kız kardeşimi becermeni istemiyorum."

Vay anasını. İşte oldu.

"Planladığımı kim söyledi?" Ama bu sözlerle birlikte içimde bir şey düştü.

"Planlamak, belki değil. İstiyorum, kesinlikle. Üç yıl önce Bama'daki konserimizden sonra o kulübe geldiğinden beri Ede hakkında konuşuyorsun. Dün gece ona nasıl bakmadığını gördüm. Seni tanıyorum Henry. Seni hayatım boyunca tanıdım. Kız kardeşimi istiyorsun."

Biliyorum, bu yüzden inkar edemem.

Aslında bunca yıldır neden Eden hakkında konuştuğumdan tam olarak emin değilim; hiçbir kadın aklıma gelmemişken onun aklıma takılması dışında. Bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum. Asla harekete geçmeyeceğimi biliyordum. Eden'in benim boyumu aştığını hep anlamıştım. Belki de beni kız kardeşinin yanında istememesinin ne kadar derin olduğunu test ediyordum.

Flaş haber: Derinlere iniyor!

Bu yüzden onun sözleri benim için rahatlamaya çok yakın bir şeyi andırıyor olmalı. Ya şöyle deseydi, evet, tabii Henry, devam et. Sana onay veriyorum. O zaman ne olacaktı? Bir kadının bana sahip olmasına asla izin vermeyeceğim ve Eden bunu ter bile dökmeden yapabilecek türden bir kadın.

"Sakin ol, ağabey. Onunla aramızdaki öyle bir şey değil." Artık soğumuş olan krepimden bir ısırık daha alıp ağzıma zorla atıyorum ki ne diyeceğimi bileyim.

Aslında

düşünüyorum.

"Henry?"

"Keith, bırak artık," diye tersliyor Maia. "Asansörde bana şaplak attın ve bir partinin tuvaletinde üzerime çıktın."

"Sanırım kusacağım."

Maia, Keith'e dönmeden önce bana çocukmuşum gibi gözlerini deviriyor. "Bir şeyi kanıtlıyorum."

"O da ne?" Keith tersleyerek kendisi için iki krep daha koyuyor ve Maia'nın tabağına benim almadığım iki dilim nefis pastırmayı yerleştiriyor.

"Biraz pastırma alabilir miyim?"

Keith bana bir bakış bile atmadan beni tersledi. Harika.

"Demek istediğim, yargılayacak durumda değilsiniz," diye açıklıyor Maia. "Eden yetişkin bir kadın. Akıllı biri. Yetenekli. O dangalaktan ayrıldı ve hepsi bu kadar. Henry'yle takılmaya karar verirse-"

"Benimle dalga geçmiyor," diye kükrüyorum, bu konuşmadan ve bu lanet olası bitmek bilmeyen döngüden her geçen saniye daha da rahatsız oluyorum. "Artık bırakabilir miyiz?"

Keith Maia'yı fırçalıyor ve bana dönerek gözlerimin içine bakıyor. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Ama Eden benim küçük kız kardeşim ve sen de Jasper, Gus ve benim seçtiğimiz hayatı isteyecek biri değilsin. Bir şey mi kaçırıyorum? Bu değişti mi?"

Durakladım, çatal havada.

"Neredeyse hiç kimseyle çıkmıyorsun ve çıktığın zaman da bu ilişkiler - tabii buna ilişki denebilirse- tamamen fiziksel oluyor. Karışmıyorsun. Umurunda bile değil. Seni yargılamıyorum, tamam mı? Yargılamıyorum. Maia'yı bulmadan önce daha kötüydüm. Ama mesele şu ki, onu buldum ve bıraktım çünkü diğer kadınlar artık çekici gelmiyordu. Senin bunu yapmaya hiç niyetin yok. Yanılıyorsam söyle."

"Hayır." Boğazımı temizliyorum.

"Yanılmıyorsun." "Sonunda bana bunun nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır."

Bu sahip olduğum tek sır. Kimseyle tartışmayacağım tek şey. Hiç kimseyle konuşmadığım tek şey. Çocukken ve bunu yaşarken ve beni atlatmak için en iyi arkadaşlarıma güvenmek zorunda kaldığımda bile. Her şeyi herkesten sakladım çünkü kimsenin beni anlamayacağını biliyordum.

Lanet olsun, anlamıyordum. Artık hayatımı bu şekilde yaşamayı tercih ediyorum ve bunu değiştirmeyi düşünmüyorum.

Mor saçlı bir tanrıça için bile.

"Eğer aşık olmayı hiç düşünmüyorsan Henry, o zaman lütfen, benim için, arkadaşlığımız için, ellerini kendine sakla. Eğer Eden'la çalışmaya başlarsak, ondan tamamen uzak duramayacağını biliyorum. Ama mesafeni koru. Büyürken sana aşık olduğunu sanıyordu. Yaralandığı uzun bir ilişkiden yeni çıktı. Sana karşı uyuyan duygularının yeniden su yüzüne çıkmasını ve kalbinin yeniden kırılmasını istemem."

En iyi arkadaşına bakıyorum ve onun sözlerini düşünürken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Uyarısını.

Eden'ı kafamda canlandırıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Onun tekrar incinmesini istemiyorum. Bunu onun için asla istemiyorum. Onu zaten bir kez incittim ve bunu tekrar yapma fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Acı veren bir hava akımı ciğerlerimi delip geçiyor.

İçimde bana bu sözü vermememi söyleyen her şeyi bastırıyorum.

Ve yalan söylüyorum. "Eden radarıma bile girmiyor."

Maia'nın başı bana doğru dönüyor, dudakları büzülmüş ve ifadesi 'saçmalıyorum' pozisyonunda. Bunu da görmezden geliyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor ve beni çabucak okuyor. Biraz fazla hızlı ve çok fazla doğru, ama Maia böyledir ve bunu onun amansız bakışlarıyla karşılaşmadan önce de biliyordum.

Sakinleşmiş görünen Keith'e dönüyorum.

"Çok rahatladım. Bu şekilde devam edelim."

Maia kaşlarını çatıyor ve ben de kaşlarımı çatmamaya çalışarak tabağıma bakıyorum.

O haklı ve ben bunu biliyorum. Ondan uzak durmak, onun söz konusu olduğu yerde sahip olduğum tek oyun. Şimdi sözümü nasıl tutacağımı bulmalıyım.

SEKİZ

EDEN

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen her şey, her zaman gerçektir. Öyle demiyorlar mı? Evrensel bir yaşam kuralı ya da Murphy yasası? Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Birinin beni çimdiklemesini ve rüyamın, *kahrolası rüyamın* gerçek olmadığına dair kızgın ve hüsrarla uyanmayı.

Ama Turn Records'un duvarları çerçeveli altın ve platin plaklarla süslü, büyük, kurumsal ve havasız yönetim kurulu odasında otururken, belki de sadece bu seferlik uyanmayacağıma dair bir umut ışığına tutunmaya başlıyorum. Rüyamın gerçek olduğunu ve gerçek olamayacak kadar iyi olmadığını.

Lyric bu Pazartesi sabahı toplantısı için uçakla geldi. Ve inanın bana, Lyric Rose mecbur kalmadıkça uçakla gelmekten nefret eder. Şu anda ilk bebeğine hamile olan Lyric, New York'ta kocası Jameson ve en iyi arkadaşı Ethan ile birlikte kalmayı seviyor, tesadüfen o da uçakla geldi çünkü birbirleri olmadan hiçbir şey yapamıyorlar.

"Biri bana bunun neden Zoom üzerinden yapılamadığını açıklayabilir mi? Kırmızı göz uçuşunun ten rengine ne yaptığını biliyor musunuz?" Ethan homurdanıyor, telefonunun kamerasındaki yansımalarını kontrol ediyor, başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Bu çantalar Winona Ryder'ın Sacks 5th Avenue'dan çalmaya çalıştıklarından daha büyük."

Sert bir kahkaha attıktan sonra aynı hızla kahkahamı geri alıyorum. "Stranger Things'te başrol oynadıktan sonra herkes onu affetti."

Ethan kaşlarını bana doğru kaldırıyor, sonra aynı hızla beni başından savıp yüzüne dönüyor. "Bu lekeleri kimse affetmeyecek, tatlım. Bir daha asla gece uçmayacağım."

Bu oda dolu. Wild Minds üyeleri, ben, Lyric ve Ethan'dan çok daha fazlası. Hayır. Sanki tüm ekip bir araya gelip bir şeyler yapmaya karar

vermiş gibi.

Çünkü Marco, Viola, Maia ve Naomi de burada. Bunun ciddi bir iş toplantısı olduğunu düşünebilirsiniz ama bu odadaki hiç kimsenin, belki Jasper ve Maia dışında, ciddi olduğunu sanmıyorum.

"Yerinizde olsam ben de yapmazdım. Seni büyük gözenekleri, gözlerinin altında torbaları ve kırıxıklıkları olan yaşlı bir kadın gibi gösteriyor. Yani, *çok* fazla kırıxıklık."

Ethan, numarasını yakalamış gibi sırttan Naomi'yi tersler. Ne demek istediğimi anladınız mı? Burada ciddi bir şey yok.

"Bunlar bilgelik çizgileri," diye kaba bir şekilde karşılık veriyor, ancak ses tonunda hiçbir ısırik yok. "Kırıxıklık değil. Benim yaşıma gelene kadar bekle, şeftali ve krem. Sörf yaparken yüzünü maruz bıraktığın güneş yüzünden eski bir Prada çantası gibi görüneceksin."

Naomi bir kahkaha atar. "Lanet olsun. Hermes'i tercih edecektim, Prada'yı değil."

Ethan sırtıyor. "Artık yaşlanmayı geciktirmeye başlasan iyi olur, yoksa sana yardım edecek bir lazer bulamazsın."

"Hay aksi," diye homurdanır Marco. "Oraya öylece gitmedi." Naomi'ye bakar. "Hadi aşkım. Naomi Kent'in divası gibi davran ona. O sadece kıskanç bir kaltak çünkü o torbalar ve SPF'den ibaret, sen ise güneş ışığı ve ışıltıdan ibaretsin."

Naomi, Ethan'a dönmeden önce Marco'ya göz kırpmıyor ve ellerini öfkeyle havaya kaldırıyor. "Regl dönemini atlat. Senin tenin mükemmel, benimki de öyle. Beni özledin. Bunu kabul edebilirsin, buradaki herkes bunu zaten biliyor." Ellerini odanın içinde gezdirirken gözlerinde bir parıltı vardı. "Nasıl istersen öyle oyna ama buraya sadece beni görmek için geldin. Ve yeni yazdığım şarkının prodüktörlüğünü yapmak için. Uslu durursan sana veririm."

"Orospu, ben her zaman iyiyimdir," diye bağırarak telefonunu yüz üstü masaya çarpıyor.

"Bana kaltak dediğinde değil."

"Tamam." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Sen bir tanrıçasın ve bu şarkı için ağzımın suyu akıyor, o yüzden hadi gidip bunu hızlıca yapalım." Ayağa kalkıyor ve Naomi'ye görmezden gelinemeyecek bir parmak gösteriyor. "Balkabağım Omaha'da bir yerlerde gece yarısını vurdu ve ben şu anda Fashion Famous değilim. Bu şarkıyı ASAP'ta çalacağız ve sonra da Lavender'daki kozmoslar senin üzerinde olacak." Maia'ya hızlı bir yan bakış atıyor. "Kusura bakma aşkım. Bunun acı verdiğini biliyorum. Seni kovdular."

Maia öfkeyle alay ediyor. "Um, sadece kolum kırık olduğu için. Ve bu sonbaharda tam zamanlı üniversiteye başlayacağım için artık acı çekmiyorum ve hala

grubun asistanı olarak çalışıyor. Ama eğer E. coli'li sığır eti ve salmonella'lı tavuk yemek istiyorsanız, buyurun."

"Vay be. Benim kızım çok sert." Marco Maia'ya beşlik çakıyor.

Gus Naomi'yi yakalar ve onu dudaklarından öper. Onu bıraktığında bir adım geriye sendeler, yanakları kıpkırmızıdır. Ethan'a bakar. "Onu bugün almana izin vereceğim. Ama sadece bugün. Bu gece, eğer uslu durursan, hepimizi yemeğe çıkaracağım. Bu benim henüz açıklamadığım bir planım çünkü Ethan söyleyene kadar aklıma gelmemiştir. Ama Lavender'a değil. Gerçekten iyi bir güney yemeği düşünüyorum." Ethan Naomi'ye göz kırpmıyor ve o da gülümsüyor, yani sanırım bu aralarındaki bir şey.

Bilmiyorum.

Bu delilerin söylediği herhangi bir şey hakkında derinlemesine düşünemeyecek kadar gerginim.

Sanki bir reality şov izliyor gibiyim. Rockstars in Paradise... Bekle, o bölüm henüz gelmedi. Birden fazla cinsel yolla bulaşan hastalık kapıp hamile kalan ben olmadığım sürece, sanırım hayatta kalacağım. Olabilir. Sanki küçük göğüslü emo/punk hatun her zaman ilk elenen oluyor.

"Doğru. Bu iş garip bir hal aldı," diye açıklıyor Lyric, gözleri ve bir eli telefonunda, diğer eli ise büyük hamile karnına yapışmış durumda.

"Bu ekiple ne zaman olmadı ki?" Keith soruyor.

"Doğru. Sanırım New York'ta çok uzun süre kaldım. Belki de D vitamini eksikliği beni huysuz bir sürtüğ yapıyor. Ya da belki de sırtımın ağrması ve eskiden karnımın olduğu yerde bir balkabağı taşıyor olmamdır. Her halükarda, bu çocuğu dünyaya getirmeme üç ay gibi bir süre var ve size şunu söyleyeyim, eğer New York'a dönmezsem Jameson babamı arayacak. Gabriel Rose ile ilgilenmek isteyen var mı? Elleri gösterin."

Oda ölümcül bir sessizliğe gömülür. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Blind Tears'ın solisti ve Lyric'in babası Gabriel Rose ile hiç tanışmadım ama hakkında sadece iyi şeyler duydum. Belli ki konu kızı olduğunda, bu iyi şeyler pencereden dışarı çıkıyor.

"Eden'in albümümüzü yapıp yapamayacağını konuşmak için buradayız. Ya da en azından biz tatildayken yapabileceği kadarını." Keith, Naomi ve Ethan ayrılırken ve Lyric telefonunu yere koyarken anons eder.

"Talk Lyric. Bize düşüncelerini anlat. Albümlerimizi yapan ve Eden ile sürekli çalışan tek kişi sensin" diye ekliyor Jasper.

Lyric ela gözlerini bana diyor ve kalbim buna uygun olarak göğsümde çarpmaya başlıyor. Çünkü Lyric istediği kadar övgüler yağdırabilir. Hatta çoğunlukla prodüksiyonu yapılan bir albümde bana bir iki şarkı bile verebilir. Ama dünyanın en büyük gruplarından birinin yeni albümüne sıfırdan başlamak? Evet, bu işin şakası yok.

Kıvrınmamaya çalışıyorum. Sabit durmaya ve sert, yetenekli ve zorlu görünmeye çalışıyorum. Sanırım bunu başarmaya biraz yaklaşmış bile olabilirim. Ama kahretsin, odadaki *herkes* Chips Ahoy gibi parçalanıp gözyaşlarına boğulup boğulmayacağımı görmek ister gibi bana bakmak zorunda mı?

"Bence Eden bunu yapabilir," diye açıkladı Lyric sonunda. "Bence bu işin prodüksiyon kısmına taze ve benzersiz bir bakış açısı getirecek. Çalışmalarınıza kendi tarzını katarak mevcut sound'unuza yeni bir yorum getireceğini düşünüyorum. Nasıl çalıştığımı bilecek kadar uzun süre benim gölgemde kaldı ve eğer boyundan büyük bir işe kalkışırsa bunu itiraf edecek kadar profesyonel olmasını bekliyorum."

"Elbette," diye herkesin duyacağı şekilde açıkça ifade ediyorum.

"O zaman sanırım bat ya da yüz zamanı, Eden. Ama içimden bir ses bu sulara köpekbalığının sen olduğunu ve harika yüzeceğini söylüyor. Bu, kardeşinin senin kararlarına güvenmesi ve senin rehberliğini dinlemesi gerektiği anlamına gelse bile." Lyric sırtıyor ve kaşlarını kaldırarak Keith'e bakıyor, o da bıyık altından gülüyor.

Kahretsin, Lyric. Kendimi durduramadan yıllarca sürececek bir gülümseme yayıyorum. "Teşekkür ederim, Lyric. Yemin ederim, seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Keith'i hayal kırıklığına uğratma fikri acı veriyorsa, seni hayal kırıklığına uğratmak bir orospu gibi yakar."

Gülüyor, eli tekrar karnına gidiyor. "Yeteneğinizden hiç şüphem yok. Bunlar benim çocuklarım. Ama daha da önemlisi, onlar senin de çocukların."

Bu doğru. Onlar onun çocukları, en başından beri albümlerinin prodüktörlüğünü yapıyor ama onlar benim de çocuklarım. Kardeşimin kariyerine zarar verecek bir şey asla yapmam. Hayatı boyunca en iyi arkadaşı olan erkeklerin, sadece kız kardeşleri varken erkek kardeşlerinin kariyerlerine zarar vermek.

Maia gururlu bir parıltıyla gözüme takılıyor. "Bu arada, hadi gidip bir şeyler alalım. Bilmiyorum." Maia, Marco'nun yakasından çekerek onu asi bir çocuk gibi sandalyesinden kaldırıp dışarı sürüklüyor. "Şimdi, Marco." Bir sonraki nefeste gittiler, grubun menajeri olduğu yönündeki itirazlarına

rağmen odadan çıktılar.

"Biz de Lyric," diyor Vi, kollarını göğsünün üzerinde saçmalamayan bir tavırla kavuşturarak. "Alışverişe gitme vakti geldi. Söz vermiştin."

Lyric nefesinin altında tıslıyor. "Dinleyemez miyim?"

Viola kahkahayı basıyor. "Hayatta olmaz bebeğim. Bu sana bebek eşyaları almak için tek şansım. Ayrıca Eden'ın çocuklarla yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Son teslim tarihlerine rağmen hepsini Hawaii'ye götürüyorum, bu yüzden ne kadar çabuk hareket ederlerse o kadar iyi."

"Peki," diye homurdanıyor ve kendini sandalyesinden beceriksizce itiyor. "Hadi alışverişe gidelim. Yaşasın. Rah." Tezahüratını alaycı bir göz devirmeyle noktılıyor. "Ama önce dinleme hakkımı saklı tutuyorum." Parmağıyla önce Viola'yı sonra da beni işaret ediyor.

"Sen nasıl istersen."

Kapı arkalarından kapanıyor ve ben sandalyemde dönerek sırayla her birine bakıyorum. Artan kalp atışlarımla birlikte sinirlerim de yeniden hareketlenmeye başladı. Bütün gözler üzerimdeydi. Henry'ninki hariç tüm gözler. Masanın en ucunda oturmuş ya telefonuna bakıyor ya da can sıkıntısıyla pencereden dışarı bakıyor. Kafasına bir şey fırlatasım geliyor.

Arabada ateşkes ilan ettikten sonra, yolun geri kalanını tamamen sessizlik içinde binama doğru sürdük. Yani müzik çalıyordu ama sanki arabada onunla birlikte değildim.

Görünüşe göre Henry'nin ateşkesten anladığı benim varlığımı yok saymak. Söylediği bu değil miydi?

Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum ama ediyor.

Henry beni becermek istiyor olabilir ama *beni* istemiyor. Beni neyin harekete geçirdiği umurunda değil. Kalbimin ve tutkularımın nerede yattığı umurunda değil. O. Umurunda değil. Umursamıyor.

Bunu unutmayın. İlk kez burada duydunuz, millet.

Henry için asla en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden fazlası olamayacağım ve bu benim için yeterince iyi bir şey değil. Kendim için tapınılmayı hak ediyorum. İlk sırada olmayı hak ediyorum. Daha önce hiçbir erkek için olmadığım bir şey.

Chad değil, ve kesinlikle Henry değil.

Belki de Henry beni görmezden gelmekte haklıdır. Ne zaman aynı yerde olsak, tepkisel davranıyoruz. Açık bir alevin üzerindeki hızlandırıcı gibi. Patlayıcıyız ve iyi anlamda değil. Ateş söndükten sonra geriye hiçbir şey kalmayan yanıcı bir ısı.

Geçen gece bunu açıkça söyledi, aralarında hiçbir şey olmayacak.
Biz.

Boğazımı temizliyorum ve kendimi Henry'den uzaklaştırıyorum.
Geç de olsa onu biraz fazla uzun süre izledim. Masanın altında bacak bacak üstüne atıyorum, zihinsel olarak kendimi toparlıyorum ve solist olduğu için Jasper'ın yeşil gözlerini buluyorum.

"Pekâlâ. Bana yazdığınız bu albümden bahsedin. Altında yatan bir tema var mı? Belirli parçalar diğerlerini besliyor mu? Bu albüm için vizyonunuzu anlatın."

Jasper Gus'a bakıyor ve birkaç saniye boyunca sadece gözleriyle sessiz bir konuşma yapıyorlar. Bunu çok sık yapıyorlar, her zaman acayip bir şekilde yapıyorlar, bu yüzden onları acele ettirmiyorum. Keith buraya gelmek için ayrıldığında sadece on iki yaşında olabilirim, ama o zamandan beri onu çok ziyaret ettim. Küçüklüğümden beri bu çocukları takip ederdim. Fırsat buldukça oturup onları izlerdim.

Onları tanıyorum.

Seslerini biliyorum. Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Fark ettiklerinden çok daha iyi.

Gus dikkatini Keith'e yöneltirken, "Keith ve ben birkaç broşür için bazı melodilerle uğraştık," diyor. "Elimizde... ne var? Üç tane mi?"

Keith sandalyesinde geriye doğru sallanırken kenetlediği ellerini başının arkasına atıyor. "Evet. Sanırım üç. Bu işin birkaç ay içinde bitmesini istiyorsak gerideyiz."

"O halde buradan başlamalıyız," diye anons ediyorum çünkü bu artık benim şovum, onların değil. "Hadi sizi birkaç enstrümanla başlatalım. Hep birlikte. Konser dışında sizi bir süredir çalarken görmedim ve sanırım buna ihtiyacım var. Birbirinizi nasıl anladığınızın eskiden olduğu gibi olup olmadığını görmem gerekiyor. Bu şarkılar için müziği hazırladıktan sonra onları düzenlemeye başlayabiliriz. Tatildayken zihniniz bu kadar odaklanmamışken bir şeyler yapmaya çalışmak yerine önce bu kısmı burada, ana stüdyoda yapmanın daha kolay olacağını düşünüyorum."

Hepimiz ayağa kalkıp eşyalarımızı toplamaya başlarken Jasper, "Bunu yapabiliriz," diye onaylıyor.

"Mükemmel. Stüdyo beşi bugün için ayırdım ve sanırım enstrümanlarınız zaten orada?"

"Marco bu sabah buraya geldiğimizde bundan emin oldu."

Keith'in gülümsemesine karşılık veriyorum. "Harika. Yeni şarkılarını dinlemek için gerçekten heyecanlıyım."

Keith, Jasper ve Gus kapıya doğru yönelmiş, Jasper'ın yazdığı bazı şarkılar için düşündükleri rastgele fikirler hakkında hararetli bir şekilde konuşurken, parmakların açıkta kalan boynuma dokunduğunu hissediyorum. Başımı çevirdiğimde Henry'nin tam arkamda, ensemdeki dövmeye baktığını görüyorum.

"Bunu daha önce fark etmemiştim," diyor usulca, uzanıp enseme tekrar okşuyor. Bir an bile kaçırmadığını bildiğim ürpertiler tenimde dans ediyor.

"Bir süredir saçlarımı toplamamıştım," diye nefes nefese fısıldıyorum.

Sakin ol, Eden. Porno filmlerdeki, kablo adamından içine bir şey yerleştirmesini isteyen kadınlardan biri gibi konuşuyorum ve adamın tek yaptığı boynuma dokunmak.

Parmakları ensemdaki tiz notadan saç çizgime kadar süzülen her bir notayı takip ederek yukarı doğru ilerliyor. Ürpertiyorum, ondan uzaklaşıyorum ve dokunuşuna verdiğim tepkiyi gizlemek için gözlerimi kapatıyorum. Onun aptal dokunuşu, az önce onun söz konusu olduğu yerde inşa ettiğim kararlılığın her zerresini geri almamalı.

"Gıdıklanıyor musun?" diye soruyor piç kurusu. "Titriyorsun."

Poker suratımı düzeltip ona dönmeden önce dişlerim alt dudağımı kesiyor. "Hayır. Dokunuşun beni ürpertiyor."

Gözleri boynum boyunca, dövmemin her yerinde, yüzümün yan tarafında oynarken sırtıyor, sanki her lanet detayı ezberliyormuş gibi. Kızaran etimin ve mürekkebinin her santimini. Eğilip "Yalancı" kelimesini doğrudan kulağıma üflüyor.

İstemsizce verdiğim tepkiden dehşete düşerek ürpertiyorum. Dişlerim bir kez daha dudağımı buluyor, o kadar sert ısııyorum ki kan akmamasına şaşıyorum. Bunu bastırmak için çaresizce... lanet olsun ona. Onun yanındayken hissettiğim bu lanet *ateşi*.

"Beni taklit edip etmediğinizi sorardım ama bunu görmeniz ya da bilmeniz mümkün değil. Bunu yaklaşık dört ay önce yaptırdım."

"Ha?" Arkamı dönüyorum ve refleks olarak bakışlarımı indirip Henry'nin gri tişörtünün yan tarafını yukarı kaldırarak ağzımın suyunu akıtan karın kaslarını ve kot pantolonunun içine doğru uzanan mükemmel kesimli V'sini ortaya çıkarışını izliyorum.

Kutsal sedef, bu asla eskimeyecek bir manzara. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Her bir sırt boyunca süzülme için. Her vadide. Her bir

mükemmel bir girinti. Bunu yaptıktan sonra da dilim harekete geçmek için can atıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ha?" Evet, az önce bu harika soruyu tekrarlardım. Sadece karışıma süper harika bir kızarıklık ekledim. Salyalarımı daha da belirgin ve aşağılayıcı hale getirmek için.

"Bu." Bilerek sırtıyor ve gözlerimin çoktan yapışmış olduğu bölgeyi işaret ediyor.

"Oh. Um..." Kot pantolonunun etek ucundan başlayan muhteşem bir dövme. Çeşitli müzik notalarının böğrü boyunca dans ettiği siyah bir sorunlu nota anahtarı, koltuk altının hemen altında duruyor.

Bazı notalar farklı ama bunun dışında dövme benimkiyle neredeyse aynı, sadece çok daha büyük bir ölçekte. Dudaklarımdan küçük, şaşkın bir kahkaha kaçıyor. Elimi uzatıyorum, onun benimkine dokunduğu gibi ben de onunkine dokunmak istiyorum. Ve sanırım bunu dövmesinden daha fazla anlamda söylüyorum. Elimi hemen bırakıyorum.

"Ben de benimkini yaklaşık dört ay önce aldım. Seninki özellikle herhangi bir şarkıya eşlik ediyor mu?"

"Hayır," diyor ve gömleğini tekrar aşağı indiriyor. Yazık. "Benimki de."

Sessizce, gözleri gözlerime kilitlenmişken, saçımdaki lastiği kabaca çekip çıkarıyor. Bir acı zıplaması kafa derimi yakarken şaşkın bir ciyaklama çıkarıyorum. Saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülüyor ama ben ona ne yaptığını sormadan, çektiği yerden sızlayan kafa derime masaj yapmaya başlıyor.

Gözlerim kapanıyor ama aynı hızla yeniden açılıyor, bana bakışının bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Başka tarafa bakmam gerekiyor. O kadar yoğun ki.

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım.

Gerçekçi olalım, yaklaşık beş dakika önce başka bir yere bakmam gerekiyordu.

Bunun yerine, ellerini yavaşça saçlarımdan çekip lastiğimi cebine sokarken tek yaptığım şaşkınlıkla gözlerimi dikip bakmak oluyor. Bakışları boynuma, artık örtülü olan dövmeme doğru düşüyor ve sonra tekrar gözlerime yöneliyor. Keith kafasını tekrar odaya soktuğunda bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru eğiliyor.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" diye soruyor, gözleri yeniden doğrulan Henry'ye dikilmiş, aramızda soğuk bir kayıtsızlık dünyası yaratıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Henry, sanki ben hiç burada değilmışım gibi yanımdan geçip gidiyor. Sanki az önce derimle oynamamış ve saçımdan kopardıktan sonra lastiğimi çalmamış gibi.

Bu da neydi böyle?

İkisi belirli bir şarkı hakkında konuşmaya başlarken Keith'in omzuna bir tokat atıyor. Fazladan bir saniyeye ihtiyaç duyarak burada yıpranmış bir şekilde duruyorum. Dişlerim alt dudağıma gömülüyor, az önce gerçekten olan kutsal boktan gülümsememi bastırmak için yetersiz bir çaba. Bedenim garip bir kinetik enerjiyle uğuldarken zihnim dönüyor.

Tek bildiğim Henry'nin saç lastiğimi saçımdan koparıp cebinde tutmasının garip bir ön sevişme gibi geldiği. Bana meydan okuduğu başka bir söz gibi. Ama bu sefer kendime tutmaya niyetli olduğum bir söz verdim. Ne olursa olsun.

DOKUZ

EDEN

"Neden ayakta duruyorsun?" Henry buradaki delicesine rahat koltuklardan birine otururken soruyor. Bu lanet şeyler insana masaj bile yapıyor.

Ses tahtasındaki mikrofonun düğmesine basarken onu görmezden geliyorum. "Keith, bu ilerleyiş çok hızlı. Yoğunluk seviyesini seviyorum ama Gus'tan yarım vuruş öndesin ve şarkının bu kısmında Gus'ın ritmini daha çok seviyorum. Tekrar başla, tamam mı?"

Keith bana başıyla onay veriyor ve içinde bageti olan elini onaylarcasına havaya kaldırıyor.

Mikrofonu kapatıyorum ve Gus ile Keith şarkının tam temposunu belirlemeye çalışırken ben de bir o yana bir bu yana dönüyorum, ta ki omurgamda iki haftadır durmaksızın yaşadığımız gerginliği serbest bırakan o patlamayı hissedene kadar.

Ve durmadan derken, durmadan demek istiyorum.

Günde on iki, bazen on dört saatten bahsediyorum.

"Sırtın seni rahatsız mı ediyor?" Henry böyle bir hıyar olabildiği için alay eder. "Bu yatar koltuklardan birini denemelisin. İnanılmazlar. On dakikadır bunun içinde oturuyorum. Sen gergin ve perişan bir haldeyken benim sırtımda hiçbir düğüm yok. En azından sen öyle görünüyorsun."

"Kapa çeneni, Henry." Mikrofona tekrar vurdum. "Evet. İşte bu. Bunu seviyorum," diyorum çocuklara. Tanrı'ya şükür çünkü yemin ederim yere yığılıp bırakmama ramak kalmıştı.

Jasper şu anda burada bile değil. Viola ve kızlarla yemek yemek için eve gitti. Ona geri gelmeye zahmet etmemesini söyledim. Zaten yarın erkenden yola çıkıyoruz.

Hazır konu açılmışken, hala toplanmayı bitirmem gerekiyor. Ve muhtemelen kahve dışında bir şey tüketmeliyim çünkü o sıcak tereyağlı bisküvinin küçük düşünce baloncuğu bile midemin guruldamasına neden oluyor.

En son ne zaman bir şeyler yedim?

"Bunu duydum."

"*Kapa çeneni, Henry!* Tanrım. Sen ve o lanet çenen. Ya kilisedeki bir rahibe kadar sessizsin ya da futbol maçındaki bir sarhoştan daha gürültülü. Senin içeride onlarla birlikte bu işi çözmen gerekmiyor muydu?"

Öyle. Ve öyleydi de. Ama dediği gibi, on dakika kadar önce buraya sırtının ağrıdığından şikayet ederek geldi ve ben ayakta dururken kendini beğenmiş bir piç gülümsemesiyle koltuğa uzandı çünkü o koltuğa tekrar oturma düşüncesi bile ağlama isteği uyandırıyor.

"Eden, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" "Hayır."

"Ne zaman arayacağınızı öğrenin. Gus ve Keith siz onlara durmalarını söyleyene kadar bu işe devam edecekler. Ama sanırım hepimiz azalan getiri noktasına ulaştık. Özellikle de yarın ayrıldığımızda ve akşam yemeği vakti geçtiğinde."

Lanet olsun. O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Gus ve Keith'in çalmasını yarıda keserek mikrofona vurum. "Çocuklar, geç oldu ve sanırım hepimiz kızardık. Ben de kızışmış bir dişi aslan gibi açlıktan ölüyorum. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Tanrıya şükür," diye inliyor Keith. "Maia beş dakikada bir mesaj atıp eve ne zaman yemek getireceğimi soruyor."

Ve şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Hamile bir kadını - dün öğrendiği üzere ikizleri olacak bir kadını - yemekten alıkoyuyordum. Bu, gelecekteki yeğenlerimin potansiyel vaftiz annesi statüsünü kaybetmek için neredeyse bir gerekçe. "Neden daha önce bir şey söylemedin?" Onlar kabinden çıkarken ben inliyorum. "Zavallı Maia açlıktan ölüyor olmalı."

"Sanki sen değilsin," diyor Henry ve ben onu duymazdan geliyorum. Çünkü yaptığımız şey bu. Birbirimizi görmezden geliyoruz. Bugünün beni tekrar rahatsız etmeye başlayacağı gün olduğuna karar verene kadar oldukça iyi çalışıyordu.

Keith büyük, ağır ve *terli* kolunu omzuma atarak beni karıştırma masasından kapıya doğru sürüklüyor. "O iyi, Ede. Sakin ol. Kendini gördün mü? Şu anda çok ateşli bir kadınsın. Delirip bir Taco Bell'i yerle bir etmene ramak kaldı."

"Har, har." İç çekiyorum, biraz ona doğru sarkıyorum çünkü bu doğru. Bu iş beni fazlasıyla geriyor ve strese sokuyor. Bu albümün mükemmel olmasını istiyorum. Bu işi mükemmel yapmak istiyorum. O yüzden evet, şu anda benim için en doğru tabir sıcak karmaşa olabilir. Bu sabah duşta saçımı şampuanlayıp şampuanlamadığımı bile hatırlamıyorum, işte zihnim bu kadar meşgul.

Yarın Hawaii'ye gidiyoruz ve güneş, eğlence, eşler, nişanlılar ve çocuklar arasında bu adamları tatil köyünün konferans salonlarından birinde kurmamıza izin verdiği stüdyoya sürüklemenin neredeyse imkansız olacağını hayal etmek zorundayım. Bu albümün iki aydan biraz daha uzun bir sürede tamamlanması gerekiyor ve eğer bunu başaramazsam...

"Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var." Ve belki öncesinde kocaman bir kadeh şarap ve sıcak bir banyo. Ve yemek. Tanrı mideme merhamet etsin, bağırsaklarımın astarından başka sindirecek bir şeyi olmayan, çalkalanan asitten oluşan boş bir çorak arazi.

Her birimiz kendi arabalarımıza binerken garajda vedalaşıyoruz. Bütün gün yapmadığım bir şey olan mesajlarımı kontrol etmek için bir dakikamı ayırıyorum ve elimdeki birkaç mesajı gözden geçirdikten sonra Jess'e mesaj atarak eve doğru yola çıktığımı bildiriyorum. Kulüpteki o geceden beri Barmen Ben'le oldukça istikrarlı bir şekilde çıkıyor, ancak saatleri daha farklı olamazdı, bu yüzden bu gece neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Bu seyahat için üç haftalığına ayrılmadan önce onunla biraz zaman geçirmek, belki bir film ya da başka bir şey izlemek istiyorum.

Telefonumu yere bırakıp arabamı çalıştırmak için düğmeye basıyorum. Ama çalışmıyor. Onun yerine garip bir ses çıkarıyor. Metalin metale sürtünmesi gibi bir şey. Motor kontrol ışığı yanıp sönüyor, ama hepsi bu. Başka hiçbir şey yanmıyor.

"Hayır. Şimdi olmaz. Bugün olmaz," diye umutsuzca bağıriyorum ve tekrar denediğimde aynı sonucu alıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın. Sen yeni bir arabasın. Ugh!" Elim defalarca direksiyona vurarak ve kederli bir şekilde koltuğa düşerek haykırıyorum. "Anasını satayım, bu iş çok boktan."

Yorgunum, açım - sanırım tüm bunlardan zaten bahsetmiştim - ama şimdi sonsuz derecede daha kötü hissediyorum. Gözyaşlarının meşru bir olasılık olduğu noktaya kadar.

Telefonumu elime alıyorum ve hep birlikte yola çıktığımız için çok uzakta olamayacak Keith'i aramayı düşünürken telefona bakıyorum. Maia'nın akşam yemeğini getirmesi için onu beklediğini düşününce hemen vazgeçiyorum ve bunun yerine AAA'da karar kılıyorum, zaten gelmelerinin en az bir saat süreceğini biliyorum.

Tam numarayı Google'da aramak üzereyken telefonum çaldı. Chad. Yoksay tuşuna basmak üzereyken kafamda bir şey kıvılcımlanıyor. Parmağımı ekranda kaydırarak cevap veriyorum, "Arabamı sabote ettin mi?"

"Ha? Araban mı? Neden arabayı sabote edeyim ki?" Sesi benim kadar şaşkın ve telaşlı geliyor. "Neredesin sen?"

"İşteyim."

"O zaman sanırım bu her şeyi çözer. İki aydır benden kaçtığın için nerede çalıştığını bile bilmiyorum."

"Nerede çalıştığımı biliyorsun, Chad."

"Aslında bilmiyorum. Kardeşinle aynı şirket için olduğunu varsayabilirim. Ama benden ayrıldığın sırada, Lyric'in sana yaptığı tekliften başka teklifleri de değerlendiriyordun. Bilseydim bile, seni kasten incitecek bir şey yapmazdım," diye hızla ekliyor. "Yine de benim için telefonu açmanı sağlayan her neyse, bunun için anında minnettar olduğumu söyleyebilirim."

Sessiz bir nefes üfledim. Tabii ki arabamı sabote etmedi. Chad Mason o kadar zeki değil. Ya da yetenekli. Onunla tanıştığımndan beri her iki yılda bir yeni bir lüks araba kullanıyor ve bir keresinde yanlışlıkla iç lambayı açık bıraktı ve akü bitti, ne yapacağını bilemediği için çıldırdı. Okuldaki kardeşlerinden biri arabasına takviye yapmak zorunda kaldı.

"Tamam. Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum."

"Hayır, bebeğim, bekle! Lütfen kapatma. Sesini duyduğuma çok sevindim. Neredesin sen? Araban öldüyse gelip seni alabilirim. Sana yardım ederim."

Yaklaşık sıfır nokta iki saniye boyunca cazip geliyor. Ve o sıfır nokta iki saniye boyunca arabamın yolcu tarafındaki kapısı açılıyor ve Henry içeri giriyor, gözleri endişeyle benimkilerle buluşuyor. Hayatımda onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim ve bunu ben söylüyorsam, bu çok şey ifade ediyor demektir.

"Beni bırakmana ihtiyacım yok, Chad, ve kesinlikle senin gelip beni götürmene de ihtiyacım yok. beni al. Gitmem gerek." Acilen adımlı söylediğini duyunca aramayı sonlandırıyorum.

"Araba sorunu mu?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nereden biliyorsun?"

"Arabayı çalıştırmaya çalıştığında sesini duydum. Sanki biri bijon anahtarıyla motoruna vuruyormuş gibiydi."

Bu imge karşısında irkildim çünkü kulağa aynen böyle geliyordu. İyi değildi. "Gittiğini sanıyordum."

Bana bakarken başını sallıyor, yüz hatlarından anlamadığım bir şey geçiyor. "Gel hadi." Emniyet kemerimi çözdü.

Telefonumu alıp çantama geri bıraktım. "Peki ya arabam?"

Dışarı itiyorum.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona ihtiyacın yok. Burada garajda güvende. Biz yokken birinin gelip bakmasını ve ya bir dükkâna ya da senin evine teslim etmesini ayarlayacağım. Şimdilik seni eve bırakayım."

Biraz afallamış bir halde ona göz kırpıyorum. "Sakıncası yok mu?"

Gülüyor. "Oh, umurumda. Ama ben ne yapacağım? Seni burada, terk edilmiş bir otoparkta tek başına bırakıp çekiciyi mi bekleyeceğim?"

"Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Eve Uber'le gideceğim."

Bana sırtıyor, uzanıp uzun perçemimden bir parçayı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu çok basit bir jest ama yine de çok samimi, özellikle de arabamda yalnız başımıza yakın otururken. "Erkek arkadaşından ayrıldığını sanıyordum."

Henry'ye bakıyorum, zihnim sayamayacağım kadar çok yöne dönüyor. Şu anda benimle dalga mı geçiyor? "Chad? Ben yaptım."

"O zaman neden onunla telefonda konuşuyordun?"

Sanki piç kurusu adının söylendiğini duymuş gibi çantamdan telefonum çaldı. Ben irkilmedim ya da telefonuma doğru hamle yapmadım ama Henry yaptı. Telefonu çantamdan aldı, havaya kaldırdı ve alaycı bir tavırla ileri geri oynattı. "Oh bak. Yine o. Cevap vermek ister misin?" Bana telefonumu uzatıyor ve ben alt dudakımı kemirerek başımı hayır anlamında sallıyorum. Benim yerime cevap verirken kayıtsızca omuz silkiyor. "Alo?"

"Vay anasını," diye yarı gülüyor, yarı mırıldanıyorum nefesimin altında. "Yapmadın." "Bu Henry Gauthier. Bu kim?"

Bir kahkaha daha atıyorum, bu seferki daha yüksek ve ciyaklamayla karışık. Sesi bastırmak için ellerimle ağzımı kapatırken, benim kadar geniş bir şekilde gülümseyen Henry ile yüzleşmek için dönüyorum.

"Chad Mason. Evet, hayır, bu hiç tanıdık gelmiyor."

Şimdi ellerime doğru homurdanıyorum, ölürlen başımı arkaya atıyorum.

"Eden'ı mı arıyorsun?" Gözlerimi bulup bana göz kırpıyor. "Şey, o benimle. Ve yarın birlikte üç haftalığına Hawaii'ye gidiyoruz." Henry dinlerken sessizlik oluyor ve sessizlikle birlikte, sesi mutlu gelmeyen Chad'in havlamasını yakalıyorum. "Hayır, onunla konuşamazsın. Dinle dostum, Eden'la aranızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve cidden umurumda da değil. Tek bildiğim, burada benimle olduğuna göre seninle işi bitmiş demektir. Buna alış ve üstesinden gel." Aramayı sonlandırıyor ve cihazı çantama geri bırakıyor.

Ağzım ellerimin arkasında çözülüyor. "Vay canına. Ben sadece... vay canına." "Yalan söylemedim. Teknik olarak benimle arabadasın ve yarın

Hawaii'ye üç haftalığına. Sorunu göremiyorum. O yaptı ama şu anda beni ilgilendiren bu değil." Gözleri gözlerimi tutuyor ve ellerim kucağıma düşüyor. "Bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum."

"Ona senin aşk çocuğundan hamile kaldığımı ve Facebook'u resmileştirmek için Vegas'a gittiğimizi söyleyebilirdin. Cidden umurunda olmazdı."

"Hayır mı?" diye
meydan okuyor.

"Hayır."

"Siz ikiniz daha yeni ayrılmadınız mı?"

Omuz silktim. "Buraya taşınmadan bir hafta önce."

"Ve sen onu şimdiden unuttun mu?" diye soruyor kuşkuyla.

"Hayır. Tam olarak değil. Ama bu onu geri istediğim ya da hayatımda görmek istediğim anlamına da gelmiyor."

"Bu adam son derece kararlı görünürken bunun nedenini bana söylemek ister misin? Maia bana kapınıza bıraktığı hediyeden bahsetti."

"Lanet olsun Maia," diye tıslıyorum nefesimin altında. Neden gidip Henry'ye bunu söylesin ki? Onunla olan geçmişimi biliyor. Ergenlik fantezilerimi, seksi ve şu anda yaşadığım tüm o saçmalıkları. "Sana başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sadece bu. Ve Keith'e söylemedi. Sadece bana söyledi."

Kaşlarım çatıldı. Keith'e ya da başka birine değil de Henry'ye söylemesi biraz tuhaf, değil mi? "Aldattı," diyorum basitçe. Henry'nin yüzü bir anda ölümcül bir öfkeye dönüşüyor ve ben de elimi kaldırarak kafasında şekillendiğini gördüğüm öfkeyi durduruyorum. "Keith'in de bundan haberi yok, tamam mı? Ona söyleyemezsin, yoksa Chad'i öldürür."

"Bunun olmasını umursamam mı gerekiyor? Telefonu açmadan önce bunu bilmediğim için çok şanslıyım. Neden o pisliği savunuyorsun?"

"Çünkü Chad'e karşı dürüst olmak gerekirse, onun hile yapmak istediğinden tam olarak emin değilim." "Açıkla," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Bir partide kafayı bulmuştu. Kız kardeşlerimden biri ona kafayı takmıştı, odama girdi, bir elbisemi çaldı ve sonra ona sakso çekti. O bunu yaparken ben içeri girdim. Başı arkadaydı ve onunki aşağıdaydı ve odaya girdiğim anda aynı anda nasıl iki yerde olduğumu anlayamamış gibi görünüyordu." *Ayrıca suçlu gibi görünüyordu.*

Siktir. "Bana bunun böyle olduđuna yemin etti. Marni'nin ben olduđumu dűşündűđűnű söyledi." Gerçi o aksini iddia ediyordu. Adamantly, aslında.

"Kafam karıştı. Madem durum buydu, neden bitirdiniz?"

Çűnkű buna inandığımdan emin değilim. Marni ve ben birbirimize pek benzemiyoruz. Ayrıca, bir de diğer kısmı var. Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım.

"Beni eve götürebilir misin?" Ona cevap vermek yerine soruyorum. Başını sallayarak bana bakıyor, bu işin peşini bırakmaya niyeti yok.

"Hayır, Eden. Çűnkű iki yıl boyunca bu adamla birlikteydin. İnan bana, her şeyi biliyorum. İki yıl..." Aniden durur ve ön cama bakacak şekilde döner. Yumruklarını sıkıyor, çenesindeki gerginlikle eşleşiyor. "Seni üç yıl önce son gördüğűmde mezuniyet balosu kraliçesi gibi görünüyordun ve Chad'le ilişkini bitirdikten hemen sonra tamamen farklı görünüyordun. Daha iyi ya da daha kötü değil, sadece çok farklı. Yani hayır, ben bazı cevaplar alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Uzanıp Henry'nin çenesini kavırıyorum ve isteksiz şeyi kendime doğru çekiyorum. Elimi itiyor ve ben de iç çekiyorum. "Yorgunum Henry. Ve bir kurt sürűsű kadar açım. Ve ölçűlemeyecek kadar stresliyim. Gerçekten istemiyorum-"

"Ne istediğin umurumda değil. Bana söylemen gerek."

Harika. "Tamam. Beni eve götür ve söz veriyorum yol boyunca her şeyi açıklayacağım."

ON

EDEN

"Ne yapıyorsun sen? Beni eve götüreceğini söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyorum dairemin aksi yönüne doğru ilerlerken.

"Ben de kurt sürüsü kadar aç olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu ikimiz için de geçerli. Bizi bütün gün hiç ara vermeden çalıştırdın."

"Seninle yemeğe çıkmayı kabul etmedim."

Henry benim dehşete düşmüş yüzüme güldü. "Paket servis alacağız. Akşam yemeği sayılmaz. Hiç umursamadığım randevularım için bile buraya gitmiyorum. O yüzden rahat ol."

"Beni randevularından biriyle kıyasladın ve rahatlamamı mı istiyorsun?" Henry gözlerini devirerek yol kenarındaki bir tür taco dükkanına girdi. "Kızdığın şey bu mu? "Bir kız arkadaşına iyi davrandığımı söylediğim için değil.

"Daha iyisi umurumda bile değil mi?"

"Hayır. Hiçbir randevunu buraya getirmezen beni buraya getirdiğin için üzgünüm. Önemsemediklerin de dahil. Bu da demek oluyor ki burayı seviyorsun ve genelde kimseyle paylaşmıyorsun. İlk randevumuzda beni özel bir yere getirdiğine inanamıyorum. Bunu bana nasıl yaparsın, Henry?"

Arabadan inerken ona memnun bir sırıtış fırlatıyorum, havada uçuşan baharatlı biber ve pişmiş et kokusunu içime çekiyorum. Nefis. Burası yol kenarında bir barakadan biraz daha fazlası ama gelip giden yaya trafiğine ve kalabalık piknik masalarına bakılırsa iyi bir yer. Ayrıca yarı çıplak sörfçülerin sörf tahtalarını taşıması ve havadaki hafif tuzlu su kokusu da sahile yakın olduğumuzu gösteriyor.

Lanet olsun. Sanırım aşık oldum. Tacolara, Henry'ye değil tabii ki.

"Bu benim hayalim," diye mırıldanıyorum hüznle. "Hep böyle bir yere sahip olmak istemişimdir. Sadece mavi ve mor şemsiyeli piknik masalarım ve yürüyüş yollarını kaplayan çiçeklerim olurdu. Biraz şirinleştirirdim." Derin bir nefes daha alıyorum. "Eden's Roadside Tacos in Paradise."

"Ha?"

Çılgın bir kadın gibi sırtıyorum. "Ben yol kenarındaki taco cennetime böyle derdim. Bir gün, değil mi? Gelecek için hayaller falan?"

"Ben sipariş verirken sen de gidip bize yiyecek bir yer bulmaya çalış."

Ayak parmaklarımın ucunda dönüyorum ve onun beni öldüren yeşil gözlerine bakıyorum. "Evet, efendim." Hâlâ aptalca gülümsüyorum. Elimde değil. Ne de olsa yol kenarı takolarından bahsediyoruz. Bu benim kişisel uyuşturucu biçimim gibi ve sanırım Henry bunu biliyor. Bir gün böyle bir şeye sahip olma hayalim hakkında şaka bile yapmıyordum.

"Ne istiyorsun?"

"Ne yersen ye. Artık sevgililerini buraya getirmediğini biliyorum; sipariş ettiğin her şeyin harika olacağını biliyorum." Ona arsızca sırtarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Yemeğimizi sipariş etmek için standın olduğu yöne doğru yürürken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. "Beni etkilemeye çalışırken çok tatlı oluyorsun."

Beni arkamdan çeviriyor ve ben de bıyık altından gülüyorum. Henry'yi kızdırmak çok eğlenceliydi. Tam zamanında dönüp küçük piknik masalarından birinde işlerini bitiren bir çifti yakalıyorum ve bir başkası fırsat bulamadan masayı kapmak için bir hamle yapıyorum.

Gün ışığının son kalıntıları yaz göğünde süzülüp çok uzakta olmayan Pasifik'e doğru yol alırken oturup güneş gözlüklerimi indiriyorum. Telefonumu çıkardım, Chad'den gelen mesajlar ve cevapsız aramalarla dolu olduğunu görünce şaşırmadım.

Henry istediği gibi oynayabilir ama ben onun kim olduğunu çok iyi biliyorum ve onun için endişelenmiyorum.

Kaşlarımı çattım. Çünkü evet, Chad Henry'nin kim olduğunu biliyor çünkü Chad kardeşim hakkında her şeyi biliyor. Ve hayır, Chad Henry için endişelenmemeli çünkü Henry ile hiçbir şey olmayacak. Ama Chad gençliğimi, tezini sunmak üzere olan bir doktora öğrencisinin adanmışlığıyla Henry'ye aşık bir kız öğrenciyi sallayarak geçirdiğimi bilmiyor.

Seni

özlüyoru

m. Seni

seviyorum

.

Seni aldatmak istememiştim. Bunu asla yapmam. Asla. İstediğim tek kadın sensin. Sonsuza kadar.

Başkasına aşık olma.

Yemin ederim, istediğim kişi sensin.

Son söylediğine neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Çünkü hem o hem de ben bunun doğru olmadığını biliyoruz. Çünkü eğer öyle olsaydı... her şey farklı olabilirdi. Belki de. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, artık bilmiyorum. Birine aşık olduğunu düşünürken nasıl olur da birkaç ay içinde her şeyi sorgulamaya başlarsın? Onu düşündüğüm gibi özlemiyorum.

Yapmam gerektiğini düşündüğüm şekilde.

Belki de benim kızgınlığım ve kırgınlığım onun söz konusu olduğu durumlarda her şeyi bulanıklaştırıyor.

O odaya girdiğimde Marni'yi dizlerinin üzerinde bulduğumda ve Chad'in zevk iniltilerini duyduğumda yıkılmıştım. Arkadaşımanın bana ihanet ettiğini ve erkek arkadaşımın kalbimi kırdığını öğrendiğimde yıkılmıştım. Daha önce hiç ağlamadığım kadar ağladım. Taşındığım güne kadar ondan kaçtım, o günden sonra da hep kaçtım. Bana ulaşmak için yaptığı her girişimi engelledim.

Ama Chad'den ayrılırken, sonunda kim olduğumu anladığımı ve takdir ettiğimi hissediyorum. Ve bu halimi, onunla birlikteyken olduğum kayıp kızdan çok daha fazla seviyorum.

Beş dakika sonra Henry elinde iki büyük beyaz paket servis kutusu, kapaklı ve pipetli iki siyah plastik bardakla aşağı iniyor. "Bunlar da ne?"

"Margarita."

"Burada margarita mı var?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Kutsal Toledo, az önce kahramanım oldun." Bir kahkaha attım. "Ha, kafiyeli oldu."

Plastik bardaklardan birini kapıyorum ve Henry'nin bana uzattığı beyaz kutuyu açarken uzun bir yudum alıyorum, kokudan neredeyse orgazm oluyorum. İlk taco'yu kaldırdım ve öldürmek için içeri girdim. Çıtır çıtır, baharatlı mükemmellik bir ısı ve lezzet patlamasıyla dilime çarpıyor, ancak ekşi krema ve guacamole tarafından hızla soğutuluyor ve evet, orgazm. Tam burası.

"Tanrım, bu o kadar iyi ki ayak parmaklarım kıvrılıyor." Ağzımı peçeteme silerken Henry'nin beni izlediğini fark ettim. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Tamam. Yok bir şey. Bu yüzden bana öyle bakıyorsun..." Başımı eğiyorum, onu yemlemeye çalışıyorum çünkü bana nasıl baktığını gerçekten bilmiyorum. Adam istediği zaman okunmaz bir kale olabiliyor.

En azından

Ben. Genelde erkeklere karşı bu kadar asık suratlı değildir. Ve asla onların iyi yaralarına karşı değil. Özellikle Maia'ya. İkisi hırsızlar gibi kalın.

Dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeyi dalgınca ovalıyor ve sonra kendi yemeğine dalıyor. "Sanırım bana bir açıklama borçlusun," diye duyuruyor yemeğini margaritasından bir yudum alarak yutarken.

Ugh. Şimdiye kadar unutmuş olmasını umuyordum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü eğer dışarıda hadım edilmesi gereken bir oyun kurucu varsa, Hawaii'ye gitmeden önce bunu bilmek isterim ve değerli zamanımı kaybederim."

"Keith gibi konuşuyorsun."

"Mesele de bu zaten."

"Keith gibi konuşmandan hoşlanmıyorum. Bir ağabey yeter. İki gereksiz. Ve eğer samimi konuşuyorsak sinir bozucu. Ayrıca, bana küçük bir kız kardeş gibi bakmadığını da biliyorum." Bir yudum daha höpürdetirken ona kirpiklerini kırıştırıyorum.

"Oyalıyorsun," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, etkilenmemiş.

Biraz gevşiyorum, bankta dönüyorum ve okyanusa doğru dönüyorum, böylece saçlarımı savurup beni nazik okşayışıyla örten esintinin bir kısmını içime çekebiliyorum.

"Haklısın. Mezuniyet balosu kraliçesine benziyordum. Çünkü o bendim. Her parçasıyla. Chad balo kralıydı ve biz de o çifttik. Mükemmel bir çifttik. Herkesin imrendiği çift. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Ama bu hiç benim gibi hissettirmedi." Azalan güneşi ve hoş esintiyi, soğumadan önce tacolarım lehine terk ediyorum ve bu gerçekten bir acıma partisine dönüşüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor bir lokma yemeğin etrafında.

"Yani, topuklulardan nefret ederim, Henry. Ve güzel pastel renklerde dar mini elbiselerden. Ve saçlarım uzun olduğunda, inanılmaz derecede kalın ve ağır oluyor ve şekillendirmek için çok fazla zaman ve çaba gerektiriyor. Ve kahverengi, dostum. Sana kahverengi saç seven bir hatun gibi mi görünüyorum?"

"Saçların mor olduğu için mi böyle söylüyorsun?"

"Belki mi? Kendimi hiç o kız gibi hissetmedim. O mükemmel kraliçe. O olmak için çok çabalamam gerekti. Herkesin benden beklediği her şey olmak için. Çünkü Chad'in kolunda olmasını istediği kadın tipi tam olarak buydu ve onu sevdiğim için öyle olmam gerektiğini düşündüm. Bir keresinde saçımın uçlarını pembeye boyamaya çalıştığımda -pembe, sert bir

renk bile değildi- çıldırdı ve

geri verdi. Göbek piercingimi sevdi çünkü kolayca gizlenebiliyor ve pek çok kııda var, burnumdaki piercingi de küçük bir elmas olduğu için hoş gördü ama göğüs uçlarımı deldirdiğimde-"

"Göğüs uçlarını mı deldirdin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Eminim öyledir."

"Kahretsin," diye inliyor, başını arkaya atıyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. "Keşke bunu bana söylemeseydin."

"Neden? Bu seni tahrik mi ediyor, Henry? Piercing mi takıyorsun?" "Kapa çeneni, Eden."

"Onları görmek ister misin? Sana burada özel bir gösteri yapacağım."

"Hayır. Kesinlikle onları görmek istemiyorum." Sadece kapüşonlu gözlerinde kaynayan ateş tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. "Devam et. Chad hakkında yani."

"Az önce göğüslerime baktın."

"Tanrım, Eden. Yapmadım. Lanet hikayeni bitir de seni eve götürüyim."

"Bu bir davet mi?"

Homurdanıyor, nefesinin altında alçak, derin ve delicesine seksi bir şey. "Yemin ederim, eğer bitirmezsen-"

İstesem de gülmemi engelleyemezdim. "Seninle fiçidaki balığa ateş etmek gibi bir şey bu. Söz konusu ben olunca çok kolay sinirleniyorsun."

Hiçbir fikrin yokmuş gibi bir şeyler mırıldanıyor ama taco'sunu bitirip margaritasıyla birlikte yutarken bana ters ters bakarak bunu çabucak örtbas ediyor. "Chad?" diye hatırlatıyor bana.

"Söyleyecek bir şey kalmadı. Dövmelerim, piercinglerim ve doğal olmayan renkte saçlarım var. O benim bir şekilde olmamı istedi, ben başka bir şekilde olmak istedim. Onu arkadaşşımdan sakso çekerken yakaladım, çıldırdım, ondan ayrıldım ve sonra bir daha asla başkasının kim olmam gerektiğine dair idealine uymak istemediğimi fark ettim. Bana birden fazla kez ne olduğunu sordunuz ve cevabım bu. Chad, dışarıda olmamı istediği kadın kalıbına uyduğum sürece içimde kim olduğumu umursamadı. Benim isteklerim ve arzularım onunkilere göre ikinci plandaydı. Yapımcı olma hayallerim bir hobiydi, futbol gibi bir kariyer değil. Beni sevdiğini ve geri istediğini söylüyor ama gerçek şu ki, geride bıraktığım mükemmel kız öğrenci yurdu kızını seviyor."

"O zaman bu onun kaybı, Eden."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Evet, biliyorum. Sağ ol baba."

"Hayır. Ciddiyim." Duraklıyor, gözleri yüzümde gezinirken yavaş ve kolay bir gülümseme yayılıyor yüzüne. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, yaptığı açıklama karşısında şaşkına dönüyorum. Gözlerindeki ciddi yoğunlukla.

"Şimdi, burada, karşımda oturan kadın, her erkeğin sahip olmak için şanslı olacağı her şeye sahip. Güçlü ve bağımsızsın. Asi ve vahşi. Çalışkan ve kararlı. Zeki ve komiksin. Kesinlikle çok güzelsin Eden ve kurabiye kalıbı gibi akılsız bir Barbie'yi buna tercih eden her erkek" -elini bana doğru aşağı yukarı sallıyor- "lanet olası bir aptaldır."

Kalbim yeniden canlanmadan önce göğsümde ölü gibi duruyor, onun sözlerini özümserken ritimsiz atıyor. Onları hece hece ezberliyorum. Onları beynimdeki kendi özel kutularına koyuyorum, daha sonra çıkarıp tekrar tekrar okuyacağımı biliyorum. Onları mümkün olan her açıdan analiz ediyorum.

Yapmamam gerektiğini bilsem bile.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Bu bir ifade. Çünkü lanet olsun, öyle.

"Her neyse" diyerek mahvetmeye çalışsa da. O deli kafanla kendini fazla kaptırma. Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum. Çok üzgün görünüyordun."

Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor, Henry Gauthier. "Sanırım benden nefret ediyorsun, Henry."

Öfkeli bir nefes alıp veriyor. Ama bence bu öfke ve hayal kırıklığı daha çok kendisine yönelik. Henry benimle ilgili konularda çok az kontrol sahibi gibi görünüyor. İpliği kopmuş bir kazak gibi ve tek yapmak istediğim o ipliği çekip çözülüşünü izlemek.

Tanrım, hayal etsene. Nasıl bir şey olurdu?

"Büyü artık Eden. Ortada okunacak bir şey yokken çok fazla şey okuyorsun."

Bu konuda haksız değil, o yüzden tartışmıyorum. Ama gerçekten, bana bunu yapmayan bir kadın bulun. "Yanıldığımı söyle o zaman."

"Gitmeye hazır mısın? Çok yorgunum ve hâlâ toplanmayı bitirmem gerekiyor." Geri kalan paketlerini topladı ve hepsini çöpe atmadan önce artık boş olan kutusuna doldurdu. Sorusuna cevap vermemiş olmama rağmen o da benimkine aynısını yaptı.

Henry elimi tutuyor, beni koltuğumdan kaldırıp Escalade'ine doğru sürüklüyor. Ama kapıyı açmadan önce beni sıcak metalin üzerine bastırıyor, ellerini başımın iki yanına koyup yüzüme doğru yaklaşıyor.

"Nefret yok, aşık olmak yok. Seninle ilgili hiçbir duygu ya da his yok Eden Dawson. Olamaz da. Kardeşin bana bunu çok net bir şekilde gösterdi. O güzel kafanda hiç işi olmayan şeylerin karışmasına izin verme. Dışarıdaki Chad'lerden daha iyi değilim. Kadınlarla yatarım, belki bir süre çıkarım ama ciddi bir ilişkim olmaz. Asla. Onları vücutlarının ötesinde umursamıyorum ve hayalleri ya da içlerinde kim oldukları kesinlikle umurumda değil. Kardeşin bunu çok iyi biliyor. O yüzden benimle ilgili ergen fantezilerini bırak, Eden. Bu asla olmayacak, bebeğim."

Bununla birlikte arabayı itiyor, rahatça arabanın etrafında dolaşıyor ve beni sersemleten soğukkanlı, sıradan bir kayıtsızlıkla sürücü tarafına atlıyor.

Ve onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez aklıma bir soru geliyor. Zaten doğrudan bana sorduğu bir soru. *Sana ne oldu?* Bir şey olmalı. Çünkü artık ciddiye almadığını ve becerdiği kadınları umursamadığını söylediğine göre, bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama bundan çok daha fazlası var. Benden çok daha fazlası.

Keith bu konuda daha önce de imalarda bulunmuştu ama o bile Henry'nin kadınlar söz konusu olduğunda neden böyle davrandığını anlayamamıştı. Bu sadece 'bekar hayatımı seviyorum' olayı değil. Bu gerçek bir şey. Kalbine erişmeye cüret edecek tüm kadınları savuşturmak için göğsüne cesurca yazılmış bir görev tanımı.

Kesin olarak bildiğim tek şey, kilitlenmiş gibi görüldüğümüz bu dönme dolabın başımı döndürdüğü. Yukarı ve aşağı. Yavaş ve hızlı. Bu içinden çıkamadığım zehirli bir döngü. Bir an ondan nefret etmeye ve mesafemi korumaya kararlıyım, sonra onu kızdırmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin, *ona* karşı koyamıyorum.

Yıkıcı, aptalca, yanlış yerleştirilmiş mi? Kesinlikle.

Bu adam her zaman benden bir parça taşıdı. Umutsuzluğa kapıldığımda bile nasıl geri alacağımı bilmediğim bir parça.

Ve en tehlikeli şey de budur.

ON BİR

HENRY

Uyku nöbetler halinde ve kekeleyerek, huzursuz girişimlerle geldi. Zihnim umutsuzca ona takılıp kalmıştı. *Ona.*

İlk başta, onunla ilgili diğer her şey gibi, bununla da savaşmaya çalıştım. Sonra, gece bir sularında, onda bu kadar karşı konulmaz bulduğum şeyin tam olarak ne olduğunu izole edersem, bunu arkamda bırakabileceğime ve çoktan aşabileceğime karar verdim.

Sorun şu ki, tam olarak
belirleyemiyorum. Tek bir şey
değil.

Ben bunu yapmam. Kadınları kısa süreli karşılaşmalarımın ötesinde düşünürüm. Daha önce hiç baştan çıkmamıştım. Ama üç yıl boyunca bu kadın beni oyaladı ve şimdi hayatımda olduğu için daha da kötüleşti.

Bir gece. Yabancı olduğunu düşündüğüm biriyle geçirdiğim bir gece.

Sadece... o kulübe girdiğim ve onu gördüğüm an bir kamyon çarpmış gibi oldum. Onda beni içine çeken bir şey vardı. Kalp atışlarımı hızlandırdı. Sırf daha yakın olmak istediğim için odanın öbür ucuna yürümeme neden oldu.

O zaman olduğu gibi şimdi de bana pek mantıklı gelmiyor.

Eğer onu tanısaydım bunların hiçbiri olmazdı. Ama tanımadım.

Şimdi içinde bulunduğum karmaşaya bak. Görebildiğim kadarıyla çözümü olmayan bir karmaşa, bu da onu görmezden gelmeye geri döndüğüm anlamına geliyor. Stüdyodaki ilk iki haftamızda işe yaramıştı. Ta ki artık işe yaramadığı noktaya gelene kadar, ama artık bitti. Uyuşturucu almak gibiydi. Ve Chad'le ona gerçekte ne olduğunu duyduktan sonra? Evet. Hawaii'de üç hafta dayanabilirim. Albümün geri kalanını ona dokunmadan kaydedebilirim.

Sonra, şansım yaver giderse, onu en az üç yıl daha görmek zorunda kalmayacağım.

Tişörtümdeki keskin bir çekiştirme beni hayallerimden koparıyor ve bakışlarımı aşağıya indirmeye zorluyor. Adalyn Diamond parlak yeşil gözleri ve sevimli kalkık burnuyla bana bakıyor. "Çekil lütfen," diyor o tiz küçük kız sesiyle.

"Selam tatlı sevgilim," diye gülümseyerek selamlıyorum onu ama ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. Uçağımızdaki yatak odasının kapısında durduğumu ve onun erişimini engellediğimi ancak şimdi fark ediyorum. Ben buraya nasıl geldim? Ve neden Eden'ı düşünürken yatağa bakıyordum? Bu hiç iyi değil. "Yatak odasına girmek ister misin?"

"Tuvalete gitmem gerek," diye açıklıyor ve gözlerindeki sıkıntı bana kıcımlı hızla yoldan çekmem gerektiğini söylüyor.

"Ah. Doğru. Üzgünüm, ufaklık."

Sağıma kayıyorum ve yatak odasına doğru koşuşturmasını, giderken küçük mor taytını indirmesini izliyorum. Yolun geri kalanını zıplayarak küçük banyoya girerken sevimli poposu kısa bir süre görünüyor.

Jasper yanıma gelerek, "Bu banyoyu artık sadece uçakta kullanacak," diye açıklıyor. Onu yatak odasına kadar takip etmem için el sallıyor. "Her konuda çok titiz davranmaya başladı. Evde sadece belirli tuvaletleri kullanacak. Mutfak masasında sadece bir sandalyeye oturacak. Banyodan ya da havuzda yüzdükten sonra sadece mor havlu kullanabiliyor. Bunun gibi şeyler."

Banyo kapısının yanında duruyoruz, Adalyn'i doğrudan izlemeden ona göz kulak oluyoruz. "Sence bununla anaokulunda ne yapacak?"

Jasper hızla gözlerime bakıyor, gözlerindeki endişe çok daha belirgin. "Emin değilim. Okulundaki tüm özel eğitim departmanı ile birlikte onun için bir PPT yaptık. Bir IEP hazırladılar ve para desteğine ek olarak ihtiyaç duyacağı tüm hizmetleri alacak gibi görünüyor."

Bir elimi omzuna atıp hafifçe sıkıyorum. Uçakta küçük bir türbülans patlaması yaşanıyor ve Adalyn "Vay canına, sarsıntılı bir yolculuk" diye ciyaklarken gülümseyerek ikimiz de kapının pervazına yapışıyoruz.

"Eminim ihtiyacı olan her şeye ve daha fazlasına sahip olacaktır."

"Olacak," diye kabul ediyor. "İhtiyacı olan her şeye ve çok daha fazlasına sahip olacak. Vi ve ben bundan emin olduk. Sadece..."

"Ne?"

"O benim kızım."

Bunun üzerine ciğerlerim boşaldı, çünkü evet, o onun sevgilisi. Ve bizim kızımız. Altı yıl önce Adalyn'in öz annesi Karina'nın hamile olduğunu ve en iyi arkadaşımız Jasper'ın baba olacağını öğrendiğimizde hiçbirimiz bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk. Rock yıldızı rüyasını yaşıyorduk. Partiler, kadınlar ve içki. Ne istersek alabiliyorduk. İstedğimiz yere gidebiliyorduk.

Bu özgürlüktü ve aylar sonra Adalyn doğdu ve tüm hayatlarımız değişti. Karina devamsız bir anneydi. Adalyn doğduktan altı ay sonra evi terk etti. Ve üçümüz, Gus, Keith ve ben, boşluğu doldurmak için elimizden geleni yaptık. Gus ve Keith için bu benim için olduğundan daha kolaydı. Gus, Adalyn'in amcasıydı ve Keith de beş küçük kız kardeşini büyötmeye yardım etmişti.

Sonra ben vardım.

Kardeşi, kuzeni ya da tecrübesi olmayan adam. Bu adamlarla kurduğum aile dışında gerçek bir ailesi olmayan bir adam. Ben de tam gaz atladım. İkinci kez düşünmedim. Sonra Adalyn'e OSB teşhisi kondu ve dünyamız bir kez daha değişti.

"Ady benim güneşin doğuşundaki tanrıçam. Onun saçının en güzel telini bile asla değiştirmem. Ama bazen onun babası olmak antrenman yapmadan triatlon koşmak gibi. Her kasım ağrıyor. İçimdeki metanet rahatlamak için ağlıyor. Ve tam bitiş çizgisine ulaştığımı düşündüğümde; yarışın daha yeni başladığını fark ediyorum." İç geçiriyor, gözleri şimdi kız arkadaşında. "Yine de, şimdi bildiğim her şeyi bilsem, yine de yarışı koşardım. Eğitim olsun ya da olmasın. O binlerce ağrıyan kas ve sızlayan kemiğe bedel."

"Hepimiz isteriz," diyorum ona kesin bir dille, küçük hanımımıza bakarak. "O bizim kalbimiz, Jas. Ne olursa olsun iyi olacak çünkü yanında doğru insanlar var. Her zaman."

Adalyn işini yapıyor ve pantolonunu yukarı çekiyor, lavaboya gidiyor ve ellerini yıkayabilmesi için onun için hazırladığımız tabureye çıkıyor. "O buradayken sifonu çekmeme izin vermiyor. Çok gürültülü."

"Onu tekrar dışarı çıkarabilirim. Benimle biraz Mickey izlemek ister misin, ufaklık?" Aynadaki yansımasını yakalayarak soruyorum. "Cora şu anda annesinin yanında uyuyor, yani sadece sen ve ben olacağız. En sevdiğim büyük kızım la baş başa kalmayalı çok uzun zaman oldu."

"Mickey Mouse," diye kesin bir ifadeyle ve Adalyn'in evet deme şekli olan gözlerindeki parıltıyla belirtiyor.

"Şanslıyız," diyor Jasper ve ses tonu ve sözleri beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. "Bunu on yıldır yapıyoruz Henry. Belki de Ady bu aşamaya geldiğine, Cora iki yaşına bastığına ve Vi bir çocuktan daha bahsettiğine göre artık bir p-u-s-s-y'ye dönüşüyorum. Ama evet... Son zamanlarda kendimi şanslı hissediyorum. Hâlâ listelerde üst sıralardayız ve her zamankinden daha fazla olmasa da başarılıyız. Ama bu işte başardığımız onca şey bizi asla değiştirmede. Biz hala biziz ve hala kardeşiz. Her zaman birbirimizin arkasını kollayacak bir aileyiz."

Bunun üzerine kalın bir şekilde yutkunuyorum, iki haftadır flört ettiğim aynı suçluluk dalgasına çarpıyorum. Lanet olsun, üç yıldır. Bakışlarım yere düşüyor.

"Uçak içi eğlencemizin ağır konuşma bölümü bu mu?"

Kıkırdıyor ve bir elini ensesinde gezdiriyor. "Evet. Belki de." Omzuma vuruyor. "Bu konuda d-i-c-k olmak zorunda mısın?"

"Bu son zamanlarda benim olayım oldu."

"Hayır, öyle değil. İhtiyacın olmadığı halde kötü adamı oynuyorsun."

Nefes alıyorum. Belki de. Bilmiyorum. Zihnim karmakarışık, karmakarışık ve bundan nefret ediyorum. Ben o adam değilim. Diğer tüm piçler böyleyken ben hiç böyle olmayan adamım.

"Bu hızlı albümü zorladığımı biliyorum. En kısa sürede bitirilmesini talep ettiğimi biliyorum. Ve hepinizin bu süreçte yanımda olduğunuzu biliyorum. Bu tatilin sizi zorladığını da biliyorum ve bunun için üzgünüm. Bu bir yıl boyunca ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Hayır. Yapmadım. Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmek imkansız. Bu grup olmadan ben bir hiçim. On dört yaşında birlikte çalmaya başladığımızdan beri bu grup, bu adamlar benim hayatım oldu. Çocukları. Kadınları. Onların hayatları benim hayatım oldu.

Ve bunun için şükürler olsun, değil mi?

Bu benim yol göstericim, bunca yıldır hayatta kalmamı sağlayan güç oldu.

Yani evet, bu yıl için pek heyecanlı değilim. Ama her zaman yaptığım şeyi yapacağım, uyum sağlayacağım. Hayatta kalacağım. Üstesinden geleceğim. Günün sonunda, sadece ve sadece ben varım. Hayır. Geri al. Onlara sahibim. Onlara sahip olduğumu hep biliyordum ve bu değişmedi.

Ama bir yıl ara vermek bana ölüm fermanı gibi geliyor. Ona gerçek bir cevap vermek yerine, sadece omuz silkip geçiştiriyorum.

"Eden oldukça harika," diye devam ediyor ve ben durduramadan dudaklarımdan boğuk bir kahkaha dökülüyor. Lanet olası Jasper. "Bence Eden ile harika şeyler yapabilir."

bu albüm."

"Uh huh."

Sırıttıyor. "Keith onu izlediğini biliyor mu?"

Piç herif. Bilmem gerekirdi. Cevap vermedim.

"Kayıp davalar ve istememen gereken birini istemek hakkında bir iki şey bilirim."

"Aynı şey değil, kardeşim." Bu onun tutabileceği bir söz. Beni yakından inceliyor. Dikkatle. "Belki de değil. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı salladım. "Orada hiçbir şey olmuyor. Bir söz verdim, ama bundan daha fazlası-"

"Ne olmadığını düşündüğünü biliyorum. Kimseye söylemediğin şeyleri de biliyorum."

Şimdi omzumu sıkma sırası onda ve sonunda cesaretimi toplayıp onun kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor çünkü bildiğini düşünse de her şeyi bilmediğini biliyorum. Buna ek olarak, ona ipucu vermek ya da bunlar hakkında konuşmak gibi bir isteğim de yok.

"Anlıyorum dostum," diye devam ediyor. "Ve hiçbir şeyi yargılamıyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, o senin yanında. Senin için değeri ne olursa olsun, o da seni izliyor."

Omzumu tokatlıyor ve sonra Ady'nin ellerini kurulamasına yardım etmek için banyoya gidiyor. Bunu yapamam. Böyle düşünemem. Sözlerinin beynimde bir solucan deliği oluşturmaya izin veremem. Ben böyleyim ve böyle olmasaydım bile Keith'in uyarısı oldukça açıktı.

Kız kardeşinden uzak dur.

"Hazır mısın küçük hanım?" Ady tabureden atlayıp tavşan gibi zıplayarak yanıma gelip uzattığım elimi tuttuğunda soruyorum. Sıcak, yumuşak, küçük ve değerli ve kalbim sanki orada olduğunu hatırlatmak istercesine göğsümde sıkışıyor. Bu kız. Bu kız bebek bizim dayanak noktamız. Jasper'ın deyimiyle hala 'biz' olmamızın sebebi. Bebek Cora da zarar vermedi. O da gökyüzümüzdeki bir başka yıldız. Ama Ady ile durum farklı. Jasper Ady'yi doğurduğunda, sadece o ve biz vardık.

Görünürde ne Maia, ne Naomi ne de Viola vardı. Bu mükemmel bebeğe bakmaları gereken bir grup sert ve yuvarlanan rock yıldızıydı.

"Minnie'nin Marslı Çay Partisi'ni izlemek ister misin?"

Evet. Mickey Mouse Club House'un bütün bölümlerini biliyorum. Hepimiz biliriz.

"Hayır," diyor başını sallayarak ve önümden atlayarak, kızıla çalan kahverengi saçları arkasından sekerek. "Minnie'nin pijama partisi."

"Tamamdır," diye söz veriyorum ve onu Keith'le genellikle video oyunları oynadığımız televizyona götürüyorum. Hawaii'ye uçuş yaklaşık altı saat sürüyor. Özel uçak ya da değil, uzun.

Keith, Ady'yle ne yaptığımızı anlıyor ve Gus'la oynadığı oyunu kapatıp otomatik olarak bizim video yayınına geçiyor. "Hangisini izliyoruz?"

"Minnie'nin pijama partisi."

Gus bir kahkaha attı. "Güzel şey, bunu iki gece önce birlikte izledik."

Adalyn boş gözlerle ona bakıyor. Bekliyor. Bekliyor. Gülümsemeye bile tenezzül etmiyor.

"Lanet olsun." Gus elini başının üzerinde gezdirerek iç geçiriyor. "Jas'a o kadar çok benziyor ki bazen beni korkutuyor." Eğilip Ady'nin yanağına bir öpücük konduruyor ve burnunu onunkine dayıyor. "Tamam bebeğim, Keith seni koruyor."

Keith ona, "Senin için hemen takıyorum, küçük sevgilim," dedi. "Henry ile Minnie'yi izleyebilirsin."

Keith, Ady'nin videosunu hazırlarken göz göze geliyoruz. "İkizlerimin ikisi de erkek olabilir mi? Çok şey mi istiyorum?"

"Ady gibi kızların yanında senin gibi birini mi yoksa beni mi istersin?"

Kızımıza bakarak nefesinin altından sahte bir küfür tıslıyor.

"Bu ebeveynlik meselesi... Maia'nın hamile olması. Ya iyi bir baba olamazsam?"

Buna neredeyse gülecektim. "Yani harika olmaktan daha iyi olacağın için mi?"

İğneleme bile değil bu.

Elinden kumandayı, yerden de küçük kızı alıp kanepeye uzanıyorum ve onun küçük bedenini kendi bedenimin üzerine yatırıyorum. Hemen içine gömülüyor. Yanakları göğsümle buluşuyor, kolları iki yanında. Televizyonda onun şarkı söylediği açılış jeneriği akıyor. Ady yerleşiyor. Ben de aynısını yapıyorum. Ve dizinin ilk yarısında, çekime direniyorum.

Çek!

O benim yanımdayken sürekli hissettiğim şey.

Pozisyonumu ayarlıyorum, Ady'nin nefes alış verişinin düzleşmesini ve üzerimde keyifli bir uykuya dalmasını dinliyorum - gelmiş geçmiş en tatlı şey. Ama o çekim. Çok güçlü. Ve amansız. Ve *kararlı*.

Boynumu döndürerek ve omzumun üzerinden bakarak biraz daha ayarlıyorum. Ve anında Eden'ı bana bakarken buluyorum. Sanki başından beri beni bekliyormuş gibi. Sanki ona bakmamın an meselesi olduğunu biliyordu.

Ellerim Ady'nin sırtını koruyarak onu çok yakınımnda tutuyor. Benim zırhım. Korumam. İnsanlığım.

Ama hala Eden'a bakıyorum.

Saçı dün gecedan farklı. Mavi. Şimdi açık mavi, bu da gözlerinin koyu mavisinin inanılmaz derecede parlak görünmesine neden oluyor. Neredeyse parlıyorlarmış gibi. Saçları uçak penceresinin dışındaki gökyüzünün renginde. Baş döndürücü ve bu anda karşı koyamıyorum. Yapmam gerektiği gibi kendimi tutmuyorum. Bunun yerine, o bana bakarken ben de ona bakmaya devam ediyorum, onun ifadesi de benimki gibi anlaşılmaz.

Jasper'ın sözlerini düşünüyorum. Ve Keith'in.

Hikâyedeki bir başka kötü adam olmak istemiyorum, gözlerimin ona söylediği bu. Gerçek şu ki, nasıl başka bir şey olacağımı bilmiyorum. Bu uçaktaki kadınlar için hayatımı verirdim. Arkadaşlarıma ait olan kadınlar, ama... Onların sahip olduklarını istemiyorum. Aşık olmak istemiyorum.

Tamamen. Tamamen. Kayıtsız şartsız.

Eden hala başka tarafa bakmıyor.

Mesajımı aldı. Bundan eminim. İrkilmesini izledim.

Başka tarafa bak, lanet olsun. Sadece başka tarafa bak. Aş artık şunu.

Bunun yerine bana sırtıyor ve o bunu yaptığında her zaman olduğu gibi göğsüm sıkışıyor.

O gülümseme her şeyi öldürür. Savunmalar parçalanır. Gerekeçeler dikişlerde yıpranır.

Kendime söylediğim yalanlara inatla gülüyorum.

Bu kadın. Bu lanet kadın. O benim çöküşüm olacak.

Sözlerimi bir kenara yazın. Buna güvenebilirsiniz.

ON İKİ

HENRY

Hawaii'ye geleceğimizi duyduğumda bunu beklemiyordum. Belki de beklemeliydim. Tamam, muhtemelen yapmalıydım, gösteriyi kimin yönettiğini düşünürsek. Kadınlar. Şunu düzelteyim... rahatlığa, çocuklarına ve mahremiyete değer veren kadınlar.

"Herkesin kendi özel sahil evi ya da kabini ya da adına ne diyorlarsa var. Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum," diyor Viola, ciplerden oluşan kervanımız sadece seçkin Hawaii cenneti olarak tanımlanabilecek yerin kapısına yanaştığında. "Jas, kızlar ve ben ana binada kalıyoruz çünkü Adalyn'le sahilde olma düşüncesi saçlarımı erken beyazlatıyor. Ama geri kalanınızın kendi alanı var. Kendi konsiyerjleriniz. Özel yemekler, spa uygulamaları, yürüyüşler, kiralamalar dahil olmak üzere ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenecekler. Tüm bunlar benim için çok lüks ama özel, güvenli bir oda ve bir kayıt stüdyosu istiyorsak, alacağımız şey bu."

"Evet bebeğim," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor Gus, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Bu boktan şey berbat. Sahil kenarında, adı her neyse, kendime ait bir evim ve bir kapıcım varken nasıl çalışabilirim ki?"

Ady'nin isteği üzerine Ady ve Cora diğer cipte olduğu için Vi onu tersler. "Gus Daniel Diamond, bugün beni test etme. Ben uçurumun kenarında bir kadınam."

Jasper eğilip Vi'yi ağzının kenarından öpüyor, elini tutup parmaklarını birbirine geçiriyor. "Herkes buna bayılacak," diyor ona. "Burası bir cennet bebeğim. Ve ailemiz fazlasıyla güvende olacak."

Nefesini dışarı itiyor, gözleri parlıyor. "Biliyorum. Ben sadece. Herkes için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum ama şimdi ben..."

Gus onun diğer elini sıkarak dikkatini tekrar kendisine çeker. "Özür dilerim. İtmemeliydim," diyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Ne kaçırdım?"

Vi gözlerime bakıyor. "Ady geçen gece havuza gitmek için evden kaçmaya çalıştı. Mutfak sandalyelerinden birini arka kapının önüne koydu, yukarı tırmandı ve tüm mandalları açtı. Sonra da kapıyı açtı. Neyse ki alarm çaldı. Ama bir dakika geç kalmış olsaydık..." Sözünü bitirmeye gerek duymadan arkasını dönüp gidiyor.

"Kahretsin," diye tısladım. "Ama ona ulaştın. Hiçbir şey olmadı."

"Doğru," diye onayladı Naomi. "Geçmek için ihtiyaç duyacağı havuzu çevreleyen metal bir kapınız var. Ve onun ötesinde bir bebek çiti. Havuzun kapağında bir alarm ve kameralar var," diye hatırlatıyor Naomi, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor, böylece yüzleri bank koltuklarının küçük bölmesinde birbirine yaklaşıyor. "Ady yaklaşamazdı."

Vi ağır, acımasız bir yutkunmayla başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece..."

Bunu takip etmesine gerek kalmıyor ve cipin kapıları bizim için açılana ve ellerinde tepsilerle bir personel ordusu tarafından karşılanana kadar sessizliğe gömülüyoruz. Diğer SUV bizimkinin hemen arkasına yanaşıyor ve Keith, Maia ve Eden araçtan iniyor. Keith yanında duran Adalyn'in elini tutuyor ve Maia da Cora'yı kucağına alıyor.

Tesisin müdürü mekanın detaylarını anlatıyor. Tüm yemek seçenekleri, spa, golf, yürüyüş, su sporları için kiralama, her şey. Ayrıca kişisel konsiyerjlerimizin bizim için her şeyle ilgilenebileceği konusunda bilgilendirildik. Sanırım kendi özel plajımız, havuzumuz, barımız ve konsiyerj salonumuz olduğu için lüks muamele dediğiniz şey bu.

Sonra golf arabalarına bindirildik ve fauna ile kaplı muhteşem patikalar boyunca onun deyimiyle sahil sütlerimize götürüldük. Ve evren şu anda benden nefret ettiği için Eden'in yanında sıkışıp kaldım. Sanırım tüm çiftler arasında sadece iki bekar olduğunuzda böyle oluyor.

"Sanırım öyle," diye kabul ediyor ve harika, yüksek sesle düşünmeye başlıyorum.

"Kayıt için bir programımız var mı?" Bizimle burada olmasının tek nedeni bu olduğu için işe geri dönmemizi sağlayarak soruyorum.

"Yerleştikten sonra bize tahsis ettikleri etkinlik alanını kontrol edeyim dedim. Tüm ekipmanlarımız zaten oraya getirildi, bu yüzden sadece kurulum meselesi olacak. Yani... Bilmiyorum. Belki yarın.

başlayacağız? Haftada beş gün yarım gün diye düşünüyorum. Sekize bir ve geri kalan zamanda insanlar istediklerini yapabilirler."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Ne kadar üretken olduğumuzu göreceğiz. Eğer yeterince iş yapamıyorsak, buna göre ayarlama yapacağım."

"Bunu ciddiye almanıza sevindim."

Ciğerlerinden öfkeli bir hava akıyor. Kollarını kavuşturmuş, tehditkâr bir bakışla bana saldırmaya hazırlanırken telefonu çalıyor. Hemen kontrol etti ama aramayı reddedip susturdu.

"Chad mi?" Yüz ifadesinden öyle olduğunu anladığım için kıkırdayarak soruyorum. "Adam kararlı, onun için bu kadarını söyleyebilirim. Seni tekrar kazanması ne kadar sürer?" Sesimin bu şekilde çıkmasını istememiştim. Sert. Acı. *Kıskanç*. Alaycı ve zalim bir ses çıkarmak istemiştim. O benimkine yakın bile değil ama yine de onu bu kadar çok aramasına kızıyorum. Ona daha sıkı sınırlar koymadığı için.

Ama en önemlisi, umursadığım için kızgıyım.

Aptal bir telefon görüşmesine ve aptal bir çocuğa böyle bir tepki vermem. "Sana dün gece söyledim, böyle bir şey olmayacak."

"Evet," diye çıkışıyorum, çünkü belli ki kızgınlığımı henüz kontrol altına alamamışım. "Ama belli ki Chad bunu bilmiyor."

Dirseğini beni daha da kızdıracak kadar sert bir şekilde yan tarafıma dayadı. "Yapmalı. Ona yeterince söyledim. Ama Chad Mason istediğini elde edene ya da kovalamaktan sıkılana kadar durmaz. Eninde sonunda ikincisi olacak."

Başımı sallıyorum, ondan sıkılmayacağımı zaten biliyordum.

Başarana kadar onu yıpratmaya devam edecek. Ta ki kız tekrar onun olana kadar.

Kadınlar onlara ilgi göstermemizden hoşlanırlar. Peşlerinden koşmamızı isterler. Annem bana bu inciye yeterince söyledi ve eğer sözleri yeterli değilse, bunu ilk elden gördüm. Bu yüzden hiçbir kadınla ikisini de yapmadım.

Eden'la birlikte oldunuz, beynim hiç yardımcı olmuyor. Ne yazık ki bu doğru ve şimdi bitiyor.

Kafamı çevirdiğimde şeritteki son iki süitte -ki bunlar daha çok küçük evlere benziyor- yavaşladığımızı fark ediyorum. Evler yan yana değil. Ama birbirlerinden uzak da değiller. Aslında, bu açıdan bakıldığında, bu ikisi bir plajı ve küçük bir havuzu paylaşıyor gibi görünüyor. "Bunlar birleştirilmiş aile süitleri," diyor şoför, adeta aklımdan geçenleri okuyarak. "Bunlar en çok

Tatil köyünde gözlerden uzak, daha büyük aile toplantıları için tasarlanmış. Özür dilerim," diye devam ediyor yüzümdeki dehşeti okuyarak. "Bunlar mevcut son iki süitti. Bayan Diamond sorun olmayacağını söyledi. Zaten burada çok az kalacağınızı ve ikiniz de bekâr olduğunuz için en fazla mahremiyeti istediğinizi söyledi."

"Doğru," diyor Eden, sesi biraz şaşkın.

"Evet," diye ekliyorum, bunun ötesinde pek yardımcı olamıyorum. Keith'in bu anlaşılmadan haberi var mı merak ediyorum. İçimden bir ses bilmediğini söylüyor ve öğrendiğinde çok kızacak. Ve ben de tekrar uyarı alacağım.

Eden ve ben aynı anda birbirimize dönüp aynı şeyi düşünüyoruz, kahretsin.

"Sorun olmaz. Yani, aynı evi paylaşacak değiliz ya. Sadece havuz ve plaj."

"Evet," diyorum tekrar, çünkü belli ki bu dil olayının üstesinden geliyorum. Sonra hafifçe gülerek kendimi silkeliyorum. "Sorun değil. Gerçekten. Vi evlerimizde pek bulunmayacağımız konusunda haklıydı. Burada olmaktan başka yüzlerce şey yapıyor olacağız. Bir şey olacak gibi de değil. Dediğin gibi, ayrı yerlerde olacağız."

Neden hiçbir şey olmayacağını açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama bu ondan küçük bir gülümseme kopardı. Eden çantasını toplayıp askısını omzuna atarken gözleri yüzümde dans ediyor. "Neden korkmuş görünüyorsun, Henry?"

Golf arabasından atlayarak bana göz kırpmıyor.

"Çünkü öyleyim Eden," diye fısıldıyorum nefesimin altında, beni duyamayacağından emin olduğumda.

Ben de dışarı çıkıyorum ve benim olacak evin önünde duran bir adamı fark ediyorum. Adı Francis ama herkes ona Frank diyor. Hawaii'nin yerlisi ve on beş yıldır bu tatil köyünde özel kapıcı ve uşak olarak çalışıyor. Eden'i kapıcısının arkasından evine girerken yakalıyorum, bana bir veda bakışı bile atmıyor ve ben de onu takip ederek, süitte bilmem gereken her şeyi gözden geçiren Frank'in arkasından kendi evime giriyorum.

Gömme dolabı ve evimdekine rakip mermer banyosu olan büyük bir ana süit var. Frank valizlerimi yere bırakıyor, benim için valizleri açacağını ve her şeyin düzenli olduğundan emin olacağını söylüyor. Sonra beni evin ana bölümüne götürüyor; burada bir başka tam donanımlı banyo, büyük ve tam donanımlı bir mutfak var.

Yiyecek ve içeceklerle birlikte, ama başka ne istersem eklemekten mutluluk duyuyor - yemek odası, büyük bir düz ekrana sahip bir oturma odası ve küçük bir ofis.

Sonra beni verandaya götürüyor ve anında manzaraya çarpılıyorum. Nazik dalgalar elli metre bile olmayan tertemiz kıyıya vuruyor. Palmiye ağaçları yumuşak esintiyle sallanıyor, çiçek kokuları havayı kokluyor. Burası saf ve basit bir cennet ve bir saniyesini bile kendime çok görmüyorum. Gelmekteki isteksizliğime, aletimin yan evdeki kadına duyduğu öfkeye rağmen, bu aslında ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeye dönüşebilir.

Bir mola.

Bavullarımla ve diğer işleriyle ilgilenirken beni burada bırakan Frank'e teşekkür ediyorum. Verandanın kenarındaki büyük hamak çok cazip geliyor ama çıplak ayaklarımın altındaki kumun cazibesi daha güçlü. Ayakkabılarımı çıkarıp o yöne doğru ilerliyorum ve Eden'la paylaştığımız havuzu daha iyi görebilmek için sağa dönüyorum. Çok büyük değil ama şemsiye kaplı şezlongların sıralandığı ve daha önce fark etmediğim bir jakuzinin bulunduğu yeterince büyük bir havuz.

Test etmek için eğildiğimde ılık su parmaklarımın arasından süzülüyor.

"Böyle bir düzen ve manzarayla nasıl iş yapabiliriz ki?" Eden evinden çıkıp havuzun karşı tarafında bana katılarak soruyor.

Yüzünü güneşe doğru çevirip gözlerini kapatıyor. Üzerinde, kendini güneşe kurban ediyormuş gibi kollarını iki yana açtığında pürüzsüz ve biçimli karnını yukarı kaldıran sade beyaz bir atlet ve kalçalarının üst kısmına denk gelen kesik bir jean şort var. Ve lanet olsun, o kalçalar. Uzun, ince, biçimli... mükemmel.

"Bana bakıyorsun," diye ilan ediyor. "Gözlerini hissedebiliyorum. İçimi güneşten daha sıcak yakıyorlar."

"Zor iş. Belki de daha fazla kıyafet giymelisin ve ben de bakmamalıyım."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve ben kendiminkiyle kaybedilmiş bir savaş veriyorum. "Yerde salya birikintisi olan bir adam için oldukça havalı sözler."

"Sadece manzarayı seyrediyordum, Yusufçuk." "Benden etkilenmek berbat bir şey, değil mi?"

Gülüyorum, elimi çenemde gezdiriyorum ve okyanus manzarasına geri dönüyorum. "Bütün bu senaryoyu gerçekten kafanda kuruyorsun, değil mi?"

Senden etkilendiğimi kim söyledi?" Ona dönmeden önce bir dakikadan fazla dayanamadım.

"Az önce benim manzarama hayran olduğunu itiraf ettin. Ama bu yeterli değilse, zaten öyle olduğunu biliyordum, bu yüzden başka türlü davranmana gerek yok. Ne zaman odaya girsem sertleşiyorsun." Çenesi düşüyor ve kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturarak bana doğru dönüyor. "İnkâr et. Sana meydan okuyorum."

"Aletimin ne yaptığı neden önemli?"

Sırıttırıyor, gözleri parlıyor. "Sorun değil. Ben de senin manzarayı seviyorum. Zehirli yılanlarla aynı şey, değil mi? Güzel ve çekicidirler ama çok yaklaşmak için aptal olmak gerekir. Özellikle de seni bir kez ısırılmışlarsa."

"Çok yaklaşmam konusunda endişelenmene gerek yok. Isırmamdan hoşlandığını ikimiz de bilsek bile."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve ellerini beline indiriyor. "Ama sonra gelen zehir değil."

Buna bir şey diyemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum. Düşünüyorum. Acaba onu şuradaki palmye ağacına karşı sertçe becermek onu sistemimden tamamen çıkarır mı diye. Her zaman etkilendiğim kadınlarda olduğu gibi. Bu ilk seferde olmadı ve aklıma gelen tek şey sonunun nasıl bittiği. Sorunlu. Neredeyse avlanmamıştım çünkü onu incitmişim ve bunu düzeltmek istiyordum. Belki de o güzel, sert sevişme onunla ilişkiyi sonsuza dek bitirmek için tek çözümdür.

"Merak etme Henry. Önümdeki görevle o kadar meşgulüm ki seni düşünemiyorum bile."

"Biraz stresli misin Yusufçuk? Artık gerekenlere sahip olmadığından mı endişeleniyorsun?"

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ve gözleri bana dikiliyor. "Bunun çok kaba olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum. Yanılıyor muyum?"

Öfkesi vücuduyla birlikte patlamış bir balon gibi söner. "Stresliyim. Stresli olmaktan da öte. Taşan bir endişe kovasıyım. Bu albümü sadece Jasper'ın verdiği zaman çizelgesinde tamamlamak için gerekenlere sahip olmadığımdan değil, aynı zamanda Lyric'in geçmişte sizin için yaptıkları kadar iyi olmayacağından da çok endişeliyim. Ama kendimden şüphe duymak bana göre değil, bu yüzden bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Senin için endişelenmiyorum Eden. Cyber's Law için yaptıklarını duymakla kalmadım, son iki haftadır seni iş başında gördüm. Gayet iyi iş çıkaracaksın. Ayrıca, bu oyunda yeni sayılmayız. Saçmaladığınızı düşünseydik, bu işi çoktan bitirmiş olurduk. Zaman çizelgesine lanet olsun."

"Bu bir iltifat mı yoksa az önce bayıldım ve şimdi halüsinasyon mu görüyorum?"

Gülüyorum, çünkü bu kadının ağzı... "Geri alabilirim."

"Hayır," diye acele eder. "Yapma bunu. Şu anda sert bir şey söylersen asla hayatta kalamam." Ellerini saçlarında gezdiriyor, ağır tutamları kaldırıp başının üstüne yığıyor.

"Saçını daha çok toplamalısın."

Gözleri bana doğru parlıyor ve o anda söylediklerimden pişmanlık duyuyorum. "Neden? Böyle görünmem hoşuna mı gidiyor?"

Evet. Benimkiyle aynı olan dövmeni görebiliyorum. Bu yüzden saçındaki lastiği çektim, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım.

Cevap vermek yerine "Yemekte görüşürüz," diyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Onu tekrar ısırma gibi.

ON ÜÇ

EDEN

Akşam yemeği çok uzun sürüyor. Hepimiz buradayız. Otel arazisinde bulunan Asya füzyon mekanının özel yemek alanına on kişi doluştuk. Asya füzyonunun favorim olmadığını söyleyerek başlayalım. Anlıyorum, tamam. Ben anlıyorum. Adalyn süt ürünleri ve glüten yemiyor, bu yüzden Asya füzyonu tam ona göre.

Bunu kmsemiıyorum.

Ben de hiç havamda değilim ve daha restorana adımıımı atmadan tolerans seviyem on üzerinden beş gibi bir şeydi. Öncelikle yorgunum. Saat değişikliği bir yana, son birkaç gecedir çok fazla uyuyamadım ve bugün uzun bir uçak yolculuğu ve zihnimdeki tüm stresle birleşince evet. Çok yoruldum.

Buna bir de Chad'in saplantılı bir erkek gibi aramasını ekleyin. Jess'le konuştu, o da benim Hawaii'de olduğumu ve evet, Henry'nin benimle olduğunu teyit ederek bana bir iyilik yapmaya çalışıyordu. Bir de Henry var. Havuz kenarında bana ne dedi? Bunların hiçbirini dşnmemeliydim ama tabii ki hepsini düşünüyorum.

Yeri gelmişken... bu yemeği berbat eden bir başka şey de o.

Bana karşı kızgın ve somurtkan, diğer herkese karşı ise sadece gülümsüyor ve eğleniyor. Bu inişli çıkışlı piç kurusu beni deli ediyor ve artık bundan bıktım. Özellikle de şu anda yaptığı gibi bana bakışlar fırlattığında... Sanki kendine engel olamıyor. Sanki beyni kendi zihinsel zamanlayıcısındaymış gibi. Ping, Eden'a külotunu ıslatacak bir bakış atma zamanı. Kontrol et.

Tatlıya ulaştığımızda, o kadar bitkin düşmüştüm ki komik bile değildi.

Sadece biraz sakinleşmek, zihinsel olarak gevşemek istiyorum ama ne yaparsam yapayım, ne denersem deneyeyim hiçbir şey işe yaramıyor. Berbat bir haldeyim.

Bu da beni şuna götürüyor...

Aklım bir yerlere
gidiyor. Fikirler
ediniyorum.

İşi olmayan planlar kuruyor. Ama bu gerginliği, bu stresi, bu lanet olası kalp kırıklığı akşamdan kalmalığını bir şekilde kırmam gerekiyor. Ve bunu kırmak için düşünebildiğim tek yol-

"Baş nedimem olur musun?"

Maia, sağ olsun, bu gece bütün ağır işleri benimle birlikte yapıyor. Bu konuda sohbet ediyorduk ve bekle... Az önce benden nedimesi olmamı mı istedi?

"Aptalca, değil mi?" diye devam ediyor şaşkın sessizliğime rağmen. Ona dönüyorum, zavallı kıcımlı Henry'den uzaklaştırıyorum, şimdiye kadar yüz kere yapmam gereken bir şey.

"Ciddi misin? Ben mi?" Onaylamak için göğsümü işaret ediyorum.

"Bak. Anlıyorum. Beni iki aydır tanıyorsun ve ben kardeşinle evleniyorum. Garip bir durum. Ama bu benim hayatım, o yüzden buna alışmaya çalışıyorum. İnsanlar zaten bu konuda çoktan yargılamaya başladılar." Keith'le aralarında bir parmak sallıyor. "Dergilerde falan yazıyor, demek ki doğru olmalı," diyor gözlerini alaycı bir şekilde devirerek. "Ben kendini hamile bırakan ve Keith'i benimle evlenmeye zorlayan fırsatçı bir servet avcısıyım." Kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor. "Her neyse, insanlar kötü ve yargılayıcı ama sen değilsin. Hiç de olmadın. Küçük bir tören olacak. Sadece biz" -elini masanın etrafında sallıyor- "ve senin ailen. Önce Vi ya da Naomi'ye sormayı düşündüm ama sen benim kız kardeşim olacaksın. Ve seni gerçekten seviyorum. O yüzden..." Kızarak sözünü kesiyor.

"Onur duydum. Ve ağzım açık kaldı. Ve evet-" Elimi kaldırıp kendimi durduruyorum. "Bekle, nane yeşili gibi çılgın bir pastel renkte iğrenç bir nedime elbisesi giymek zorunda mıyım?"

"Nane yeşili pastel sayılır mı?"

"Dalga geç benimle."

Gülüyor ve koltuğuna yaslanıyor. "Hayır. Ne istersen giyebilirsin. Gerçekten umurumda değil. Bu şeyi yaptığımızda bir değil iki çocukla iri yarı olacağım ve beyaz bir elbiseye sığma fikri bana kurdeşen döktürüyor. Ama kardeşin çok gelenekçi ve çocuklar doğmadan yüzüğünü parmağıma takmak istiyor. Bu yüzden böyle olacak."

Evet, Keith hakkında bunu görebiliyorum.

"Ben varım. Ölüm bizi ayırana kadar."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve uzanıp beni sarıp sarmalıyor. "Teşekkür ederim Eden," diye fısıldıyor bana. "Ve sen bana bu büyük iyiliği yaptığın için, ben de sana bir iyilik yapacağım." Ben uzaklaşmaya çalışırken beni daha sıkı tutuyor. "Henry gözlerinde söndürmenin tek bir yolu olan bir ateşle sana bakıyor. Ve sen de ona baktığında gözlerindeki ateşe bakılırsa, senin de buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Kendime rağmen gülüyorum. "Kardeşim bir orospuyu kesecek. Sonra da biraz taşak."

"Hayır, yapmayacak. Peki, tamam, sözümü geri alıyorum. Yapabilir. Henry'ye sana dokunmamasını söyledi ve bence bu konuda ciddiydi. Ama her şeyden çok senin korunman için ve Keith'in sandığı gibi senin Henry'den korunmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Ve henüz bir şey olmadığına göre, ona bir şey söylemeyerek yalan söylemiyorum. O yüzden bana hiçbir şey söyleme. Tabii gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacın yoksa, o zaman da kız kasasına koyarım ve tanım gereği bunu bozamazsın. Kocalar ve bebek babaları için bile. Bu neredeyse kutsal kitapta yazıyor."

Vay canına. Bu garip bir şekilde çok mantıklı.

"Aklımda bu albümle başa çıkabileceğimden çok daha fazlası olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Sonunda beni bırakıyor, gözlerinde beni kıvrandıran bir parıltıyla bana bakıyor.

"Evet. Bazı ekstra stres giderici faaliyetlerin bu konuda yardımcı olabileceğini düşünüyorum." "Onunla bir tür yasadışı ilişki yaşamamı mı öneriyorsun?"

Başını evet anlamında sallarken, "Hayır, asla ama asla böyle bir şey önermem. Sadece üç haftalığına cennette olduğumuzu söylüyorum. Çok güzel, romantik ve vay be, yani çok seksi, değil mi? Güneş, sıcaklık, okyanus." Omuz silkiyor, köpüklü suyunu eline alıp bir yudum alıyor. "Üç hafta ve sonra eve döneceğiz. Kendi gerçekliğimize döneceğiz. Bir daha asla böyle bir fırsatımız olmayacak."

Sanırım şu anda bir Japon balığını taklit ediyorum.

"Evet mi dedi?" Keith araya giriyor, elini Maia'nın hafif yuvarlak karnına götürüyor, her zaman yaptığı gibi. Bu kadına fırsatçı bir servet avcısı diyen her kimse cidden gözleri yok. Bir kaltağı kesmekten bahsediyoruz. Onlara rastlamadığım için şanslılar.

"Evet dedi." Maia ışıldıyor. "Ama ona ne isterse giyebileceğine dair söz verdim."

Keith inliyor. "Yine o konuya dönmeyelim."

"Evet, yine o konuya döndük," diye tersliyor. "Düğünümde bir katil balinaya benzemeyeceğim Keith."

İkili, mide bulandırıcı derecede sevimli olmadıkları zamanlarda yaptıkları şey bu olduğu için birbirlerine girmeye devam ediyorlar. Ama Maia'nın lanet olası önerisizliği kafama bir kurşun gibi çarpıyor. Beynim etrafa saçıldı ve onları tekrar toplayıp tekrar zeki olmak istediğimden emin değilim. Az önce ben de onun söylemeyi reddettiği aynı şeyi düşünmemiş miydim?

Hayır. Bunu yapamam. Bu delilik ve onun söz konusu olduğu yerde kalbim çoktan kağıt öğütücüsünden geçirildi. Ve iki ay önce Chad ile tekrar.

Dışarı çıkıp biraz rahatlamam lazım.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diyorum, ayağa kalkıp son margaritamı bitirirken, merak ediyorsanız söyleyeyim, Asya füzyonuyla pek uyuşmuyor. "Tamamen bittim. Stüdyo hazır ve yarın sabah sekizde siz palyaçolarla görüşeceğiz."

Ve böylece, Henry'yi tamamen atlayarak, kim olduğuna bağlı olarak herkesi başının üstünden ya da yanağından öperek turumu tamamladım ve sonra dışarı çıktım, bekleyen şoförlü golf arabalarından birine binmek yerine evime sekiz dakikalık bir yürüyüşle dönmeyi tercih ettim.

Kimse beni takip etmiyor ve bu bir hayal kırıklığı olduğu kadar rahatlatıcı da. Maia'nın söylediklerini düşündüm ve aslında yüksek sesle güldüm. Muhtemelen aptal beynim ondan on adım önde olduğu için. Ama ne için? Ne kazanmayı umuyordum ki? Birkaç orgazm mı?

Kulağa eğlenceli geliyor, ama ne pahasına?

Eve girdiğimde hemen yatak odasına gittim.

Ama hiçbir şey doğru gelmiyor. Vücudum titriyor, cildim kaşınıyor ve ben sadece... "Yüzebilirim," diye yatağımın üzerinde duran mayoya sesleniyorum. Daha önce çıkarmıştım, belki havuza ya da okyanusa atlarım diye düşünmüştüm ama sonra stüdyoyu toparlamaya çalışırken kendimi kaptırdım. Ama şimdi, aptal olmadığım için okyanusta değil ama havuzda hızlıca yüzmenin beni rahatlatacak bir şey olduğunu düşünüyorum.

İçimi kemiren bu saçmalık, büyük büyükannem Celia'nın sevgiyle shpilkes olarak adlandırdığı şey. Kelimenin tam anlamıyla tüyleriniz diken diken oluyor ve bir şeyi keskin bir cisimle defalarca bıçaklama fikri hiç de itici gelmiyor. Yarın en iyi performansımı sergilemek istiyorsam bunu hemen durdurmalıyım.

"Sınıra bu kadar yakınam."

Çünkü bunu neden kabul ettim ki? Bu albümü? Bu zaman çizelgesini? Bu grubu? Ve neden hala yolun kenarında dağılmış halde duran kalbimin iltihaplı kalıntılarını gagalamaya çalışan pislikler var? Çabucak bikinimi giydim.

Tur mu? Hayır. Bu Keith'in yapacağı bir şey. Bunun yerine, benim için stokladıkları açılmamış tekila şişesini aldım -sanki ihtiyacım olacağını biliyorlarmış gibi- ve dışarı çıktım.

Hava ılıman, neredeyse sakın, günün erken saatlerinde keyfini çıkardığım esintiden yoksun. Ama hava ılık ve hoş ve havuz içimde yüzmek için parlayan mavi bir vaha. Şişenin mantarını çekerek birkaç yudum alıyorum, bunun yeni bir dibe vuruş olduğunu fark ediyorum ve o kadar da umursamıyorum.

İlk başta şezlongda oturup, karanlıkta güçlkle seçebildiğim okyanus olduğunu bildiğim şeye bakıyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapmam gereken her şeyi düşünüyorum. Yaptığım planı. Ve oturduğum gibi hızla ayağa kalkıp bir içki daha alıyorum. Aslanın inine atıldığımı biliyorum, kurnazlığımdan başka savaşıacak bir şeyim olmadan hayatta kalmam bekleniyor.

Bat ya da yüz.

Lyric böyle söyledi ve bana köpekbalığı dese de, bugün yarattığım stüdyoyu düşününce ve atlatmamız gereken onca şeyi bilince, kendimi bir minnow gibi hissediyorum. Yarın işime odaklanacağım çünkü bu konuda başka seçeneğim yok, ama bu gece sadece kendimden geçmek istiyorum.

Derinlere girdiğimde ılık su göğsümde tur atıyor. Başım geriye düşüyor, saçlarım ıslanıyor ve derin bir nefes alıyorum, dibe batmadan önce kollarımı havuzun kenarına dayıyorum, dibe düşüyorum, gözlerim hala kapalı. Tam tekrar yüzmeye başladığımda, çalkantılı bir su akıntısı bana çarpıyor ve beni yana doğru itiyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve hemen suyun içinde başka bir beden buluyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, yüzüm yüzeye çıkıyor.

"Gerçekten mi?" Ona doğru su sıçratarak bağıyorum. "Yani, gerçekten mi?"

"Ne?" diye bağıyor, sarı saçlarının ıslak tellerini yüzünden geriye doğru fırçalayarak. "Burada olduğunu bilmiyordum." Su damlaları yüzünden, boynundan ve göğsünün üst kısmından aşağı süzülüyor ve onu beceriyor. Şu anda bu kadar seksi görüldüğü için sikeyim onu. Ona dokunabilmeyi dilediğim her yere dokunabilen suyu kışkandırdığı için.

Sadece onun yapabildiği şekilde derimin altına girdiği için.

İçimden küfrediyorum, havuzun kenarına kadar yüzüyorum ve tekila şişesini elime alıyorum. Elimin tersiyle ağzımı silerek büyük bir yudum alıyorum. Eğer bunu yapıyorsam, doğru yapmalıydım. Henry yüzerek yanıma geliyor, şişeyi elimden alıyor ve aynısını yapıyor. Şişeyi çıkıntının üzerine bırakıyor ve birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz.

Gözlerini izliyorum, nasıl karardıklarını. Suyun saçlarından taştan kesilmiş yüzüne nasıl tembel bir yol çizdiğini. Baktığım yerin orası olduğunu fark ettiğinde dudaklarını nasıl yaladığını.

Alçaktan başlayıp, açıkta kalan göbeğime doğru süzülüyordu. Bikinimin üçgeni, göğüslerimin ve meme uçlarımın kabarıklığına yapışıyor - halterler de dahil. Boğazımın dibindeki çukur ve dudaklarıma kadar.

Aynı anda birbirimize doğru ilerliyoruz, kıyıdaki dalgaların dalgalanması ve kulaklarımda kalp atışlarımın uğultusundan başka ses yok.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor, eli suyun içinden geçip kalçama iniyor.

"Düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum. Ne yapıyorsun?" "Dokunmamam gereken şeylere dokunuyorum. Durmalıyız."

Yapmalıyız. O haklı. Onun hakkında bir sürü şey düşünüyordum ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu. O benim için olabildiğince tehlikeli, ama ben... Ben de bununla savaşmaktan yoruldum. Ondan nefret ediyorum, onu istiyorum ve onun tarafından tüketiliyorum. Düşüncelerimi ve odaklanmam gereken şeyleri gölgede bırakıyor.

"Durmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

İnanılmaz derecede sert yutkunuyor. O kadar sert ki, tüm o kan ve dalgaların arasından duyabiliyorum.

"Ben de istemiyorum."

"Erkeklerden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Artık senden nefret etmediğimi söylediğimi biliyorum ama yalan söyledim. Gezegende istemem gereken son erkek olduğun halde seni bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Sen benim için kötüsün, Henry."

Sırıttıyor, daha da yaklaşıyor. O kadar yaklaştı ki eğildi, dili köprücük kemiğimden kulağıma doğru ilerledi. Ürperiyorum ve kalçamı sıkıca kavırıyor. Kendini düzeltiyor, gözlerimin içine bakıyor.

"Kadınlardan nefret ediyorum. Bana yaptıklarınızdan nefret ediyorum. Hiçbir kadının bunu yapmasına izin vermeyeceğime yemin etmişken, tüm bu farklı parçalarımı kontrol ve manipüle etmenden. Seni ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

Gezegende istemem gereken kadın. Sen sadece benim için kötü değilsin Eden. Sen panzehiri olmadığından korktuğum bir zehirsin."

Buna katılıyorum. Ben de tam olarak aynı şekilde hissediyorum.

"Bu konuda doğru olan hiçbir şey yok," diye devam ediyor. "Senin için akla gelebilecek her açıdan yanlış biriyim. Ama bu seni başka *hiç* kimseyi istemediğim şekilde istememe engel değil."

Elim ensesini kavırıyor, yüzünü kendime çekiyorum ve dudaklarımı öyle bir kuvvetle dudaklarına yapıştırıyorum ki dişlerim dudağıma çarpıyor ve kanın hafif metalik tadını alıyorum. Hırlıyor, saçlarımı yumrukluyor ve beni zorla geri çekiyor. Acının zil sesiyle inliyorum ve havada yankılanan bir *şaplakla* yüzünü tokatlıyorum.

Hiç sarsılmıyor. Sadece bana bakıyor, sadece gözleriyle beni diri diri yakıyor.

"Bunu durduracak mısın?"

Bakıyor, sessizce savaşıyor.

"Benimle ne halt etmek istiyorsan onu yap," diyorum acı bir kahkaha atarak. "Sadece kalbimden uzak dur."

Dudakları tekrar benimkilerin üzerine iniyor, beni anında ona açıyor, ağzımın her santimini yağmalarken hiç esir almıyor. İşte bu kadar. O an. Artık geri dönüş yok. Ve o da bunu biliyor.

ON DÖRT

HENRY

Lanet olsun. Bunu yapamam. Eden'ı benden uzaklaştırmaya zorluyorum, bizi suyun içinde döndürüyorum ve onu havuzun duvarına çarpıyorum. Çok şiddetliyim. Çok kaotik. Ateş mavisi gözlerine bakıyorum ve şu anki görüntüsü karşısında aklımı kaybediyorum. Şehvet tarafından tüketilmiş. Kontrolden çıkmış. Benimle sarhoş.

Bir parçam beni tekrar tokatlamasını istiyor. Kısmen beni tahrik ettiği için, ama daha büyük bir parçam da bunun bana -gerçek anlamda- bir tokat atmasını umuyor. Bir söz verdim, ama şu anda ona bakarken ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

Vücudunu havuzun duvarından yukarı kaldırıyor ve bacaklarını belime dolayarak önce aşağı sonra yukarı doğru bana sürtünüyor. Ve Tanrım. İşte her şey burada. Onun vücudu benimkine karşı. İçime sızan sıcaklığını hissetmek.

Bu kadın. Bu lanet kadın.

Bir bakışı, bir dokunuşu, bir gülümsemeyi, bir düşünceyi hiç arzulamadım. Bana tüm kötülüklerini anlat Eden, çünkü benimkilerin daha kötü, daha karanlık olduğunu zaten biliyorum. Seninkini terlemeden iki saniyede öldürebilirim. Bu kız bana bunu yapıyor. Zihnimi sarsıyor ve beni sarsılmak istemediğim şekilde sarsıyor.

"Bu bir daha olmayacak," diye söz veriyorum ona. "Uzaklaş, Eden. Sana verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. "Seni sadece bunun için isterken neden böyle bir şey yapayım ki?" Tekrar içime giriyor, sikime o kadar mükemmel vuruyor ki iniltimi yutmak zorunda kalıyorum. "Yaşadıklarımın sonu başka bir ilişki arayışında olduğumu mu sanıyorsun? Senin ne kadar boktan biri olduğunu bildikten sonra?" Geri çekilmeye çalıştığımda sırtıyor, bacaklarıyla beni sıkıca tutuyor. "Evet, Henry. Biliyorum. Kimse bir kadına böyle bir şey söylemez.

olabildiğince berbat. Hepiniz dıştan çekicisiniz. Özünde iyi bir adamsın. Ama bu arada kalan kısımlarınla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Çok şaşırdım. Kimse benim bu halimi görmüyor. Hiç kimse. Belki Jasper, ama o Jasper, yani sayılmaz. Ama Eden, ben kimsenin görmemesi için elimden geleni yaparken Eden beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyor?

"Eden-"

Bir parçam kopuyor.

Ama ağzı benimkine hafifçe bastırıldığında, kolları omuzlarıma dolandığında, başka bir şey yerine oturuyormuş gibi hissediyorum.

Ciğerlerimdeki rüzgârı kesiyor, korkunç ve rahatsız edici ama yine de kıpırdamıyor. "Kapa çeneni Henry," diye içime doğru nefes alıyor. "Sadece kapa çeneni. Konuşmayı kes ve beni becer. Beni öyle güzel becer ki yarın umurumda olmasın. Beni o kadar iyi becer ki, artık düşünmeyeyim. Senden istediğim bu ve yemin ederim eğer

teslim etmiyorsun-"

Ağzım onunkine saldırırken kelimeleri boğuluyor. Bu çekimle çok uzun zamandır savaşıyorum. İyi adam olmaya çalışıyorum. Sözlerini tutan en iyi arkadaş olmaya çalışıyorum. Pislik olmaya çalışıyorum ya da başka hiçbir şey işe yaramadığında onu görmezden geliyorum.

Ve o burada, her şeye rağmen beni istiyor. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar o da bana ihtiyaç duyuyor.

Kıçını kavrayarak, dudaklarım onu ele geçirirken onu kendime doğru itiyorum. Dilim ağzını istila ediyor, onunkiyle girdap gibi dönüyor. Tadı tekila, yasak meyve ve cennet gibi. Eden. Çağrıştırdığı mucize ve karşı konulması imkânsız bir cazibe için uygun bir isim.

Birbirimize saldırırken etrafımızdan su akıyor. Çılgınca ve çok çılgınca. Benimki göğsüne yönelirken onun ağzı boynumun kenarına saldırıyor. Kıçını havuz duvarına doğru kaydırıyorum ve ellerimi bikinisinin üstünü yırtmak için serbest bırakıyorum. Küçük, diri göğüsleri ellerime çarpıyor, pembe meme uçları gergin ve muhtaç, aralarından gümüş halatlar sarkıyor.

Nasıl bir vizyona sahip olduğunun farkında değil. Nefesimi nasıl kesiyor.

O kadar mükemmel ki, ağzımın sağ meme ucuna kenetlenmesine engel olamıyorum, dişlerim piercinginin etrafını ısıyor ve çekiyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyor yüksek sesle, elleri başımın arkasındaki saçları koparıyor. Ama ben sakinleşmiyorum. Onu cezalandırıyorum çünkü üç yıl önce onu gördüğümünden beri cezalandırılmaktan başka bir şey yapmadım.

Bilmiyor. Hiçbir fikri yok. Kimse içeri giremez. Kimse bana ulaşamaz. Onun dışında.

Onu o kadar uzun zamandır istiyorum ki, gerçek olduğundan emin olmak için kendimi "Eden" derken buluyorum.

Ve bu beni hiç olmadığı kadar çileden çıkardığı için, hıncımı onun göğüslerinden çıkarıyorum. Isırıyor, dişliyor, kavırıyor ve her santimini işaretliyorum. Tüm memeleri neredeyse ağzıma sığıyor ve evet, lanet olası evet, bundan daha iyi bir şey yok. Öncekinden daha yüksek sesle haykırırken başı geriye düşüyor, kalçalarını dalgalandırıyor ve havuz suyunun bir kasırğa gibi çalkalanmasına neden oluyor.

Ona çıplak ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

Meme ucu halkasına son bir fiske vurarak onu yukarı çekip sudan çıkarıyorum, serin gece havası ıslak tenine çarptığında tüylerinin diken diken olmasına bayılıyorum. Kıçını havuzun kenarına çarpıyorum, bacaklarını iyice açıyorum ve sonra altının kenarlarındaki ipleri çözüyorum. Çabucak düşüyor ve onun çığlıklarını duymazdan geliyorum, ağzım artık reddedilemeden bir saniye önce gözlerim onun sıcak, pembe amına ziyafet çekiyor. Dilim onun açıklığına çarpıyor, önsöz olmadan içeri saplanıyor, bunu kendim için olduğu kadar onun için de yapıyorum.

Bu nazik değil.

Nazik olmak istemiyorum ve onun da istemediğini biliyorum.

Dilim onu kudurmuşçasına sikmeye başladığında üst dudağım klitorisine çarpıyor.

"Oh. Kahretsin. Evet." Yüksek sesli bir inleme. "Lanet olsun dedim. Lanet olsun dedim. Allah kahretsin."

Hızımı yavaşlatarak ona doğru kıkırdıyorum. "Ben seni yerken Pulp Fiction'dan alıntı mı yaptın?" Kafamı kaldırdığımda göz göze geliyoruz.

Bir kahkaha atıyor, saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Anladım. Ve eğer senden hoşlansaydım, bunu anladığın için senden daha çok hoşlanabilirdim. Ama sevmediğim için..." Yüzümü tekrar sıcaklığının içine itiyor ve içimde daha önce yerine oturmuş olan bir şey *gümbürdüyor*. Biraz sert. Şimdi o kadar sert ki, titreyen ben oluyorum.

Sanki bir bıçak beni yanlış yerimden bıçaklıyor ve onu hemen boşaltmalıyım. Şimdi!

Klitorisini ısırarak ve meme uçlarıyla oynayarak, halteri bir o yana bir bu yana çevirerek çıtayı yükseltiyorum. Sonra iki kıvrımlı parmağımı içine sokuyorum, her seferinde onun yerine vurduğumdan emin olurken pompalıyorum. Bu hareket işe yarıyor. Üzerimde çıldırmaya başladı. Amını yüzüme doğru itiyor ve Tanrı'ya nefes nefese

ve İsa ve Cehennem ve Cennet ve sanırım Musa bile oraya atılıyor. Bu seks ve şehvetin kutsal üçlüsü, ve ben bunu alacağım.

Onunla kaçacağım.

"Eğer şimdi üzerime boşalmazsan amını yavaş bir sikişle cezalandıracağım. Beklemekten yoruldum."

Yüzümün yan tarafına vuruyor ve ben ona doğru hırlıyorum, sikim sarsılıyor. Ama bu kız, bu vahşi, seksi, canavar gibi kız... boşalıyor. Sert bir şekilde. Yüzüme, parmaklarıma ve dilime binerken dudaklarım ve çenem onunla kaplanıyor, kesinlikle tükendiğini anlayana kadar bir saniye bile rahatlamayı reddediyor.

Arkasına yaslanıyor, kolları vücudunun üst kısmını desteklemenin ağırlığı altında titriyor.

"Keşke bunu üç yıl önce yapsaydın," diye sıcak bir nefesle bağıyor.

Yapmadığım için çok minnettarım. Eğer onu tekrar tatmış olsaydım, gerçekten işim bitmiş olurdu. Şu anki haliyle, onunla işim bittiğinde tadının üstesinden gelmemin aylar alacağını biliyorum.

Havuzdan çıkmak için hareket ettiğimde Eden geri çekiliyor, kendimi yukarı kaldırıyor ve ayaklarımı ıslak bir şekilde yere vurarak iniyorum. Tekiladan bir yudum alıp aynısını yapması için ona uzatıyorum. Dikkat dağıtıcı. Düşünmeye çalışıyorum. Aletim graniti kesebilecek kadar sertleşmişken o kadar da kolay değil. Islak vücudumdaki havanın serinliği bile onu durdurmak için bir şey yapmıyor. Onu yatağıma getiremem. Bunu yaparsam orada uyuyacak çünkü gitmesini istemeyeceğim. Sabah seksi düşüncesi bunu sağlayacak.

Yani, hayır.

Çok tehlikeli.

Bu bir alışkanlık ve bize sıra lazım. Kendimi bunu sadece bu gece yapmaya zorlayabilmemin tek yolu bu. Çizgileri aşma düşüncesi bile olsa onunla tüm çizgilere ihtiyacım var-

"Temiz misin?" diye soruyor ve ben gözümü kırpıştırarak geri dönüyorum, çınlıplak şezlonga doğru yürürken onu izliyorum. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor. Tanrıya şükür.

"Evet. En son bir kadınla birlikte olduğumdan beri test yaptırıyorum. Yanımda değil Eden. Sonuçlar içerideki telefonumda. Ya koşup getiririm ya da bu konuda bana güvenebilirsin. İstersen yarın sana her şeyi gösteririm ama burada hiç prezervatifim yok. Bunun olmasını beklemiyordum."

"Sana güveniyorum," diyor. "Kendin olmana rağmen, beni incitecek bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmayacağını biliyorum."

Hayır. Yapmazdım. Ama bu yapmayacağım anlamına gelmez. "Peki ya sen?" Düşüncelerimi yeniden yönlendirerek soruyorum.

"Ben temizim. Chad'i Marni'yle bulduktan sonra test yaptırdım. Size de gösterebilirim. RIA'm da var."

Mükemmel.

"Bu gece aynı yatakta uyuyamayız."

"Katılıyorum," diye sırtarak haykırıyor. "Sen yapışkan bir tipe benziyorsun. Ben uyurken kendi alanımı seviyorum. Sabah seksi yapmak istersem, kendimle yaparım." Sırıtiyorum. O *gümbürtü* yine yer değiştiriyor. Dinamit gibi. Tehlikeli ve patlayıcı, tüm yanlış yollarla alay ediyor. Bir şey yapmadan önce onu bastırıyorum

Başka bir şeye dönüşmek gibi aptalca.

"Bana binmeni istiyorum. Bunu yaparken göğüslerinin yüzümde olmasını istiyorum."

"Sanırım bu sandalye bunun için mükemmel olacak," diyor şezlonglardan birini okşayarak.

Suyu yüzümden uzaklaştırıp saçlarımı geriye tarıyorum. Eden, gözleri kollarımda, göğsümden ve karın kaslarımda gezinirken benimkiyle eşleşen bir açlıkla bana bakıyor.

Zaman kaybetmiyorum; sadece mayomu indirip kıcımlı şezlonga koyuyorum. Onu ne kadar çabuk sikersem, o kadar çabuk gider.

Gözleri sikimi buluyor, sert, hazır olda duruyor, onun için yalvarıyor ve çenesi düşüyor. Bir iki kez göz kırptırıyor ve sonra kendini toparlayıp cesurca bana doğru yürüyor. Eden'da özgüven eksikliği yok. Yani, neden olsun ki? Eğer bana cennete giriş izni verilseydi ve Tanrı bana mükemmel kadını yarat deseydi, bu o olurdu.

Deli saçları falan. İşleri ilginç kılıyor.

"Buraya gel," diyorum, kalçalarından tutup üstüme çıkmasına yardım ediyorum. Kendini ayarlıyor, ellerini saçlarının arasından geçirip başının üstüne yığıyor. "Siktir," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, onu bu açıdan içime alırken. "Keşke bu kadar güzel olmasaydın."

Ellerim göğüslerini kavırıyor, bakmaya doyamadığım piercingleriyle oynuyor.

Bunlara yapmak istediğim şeyler.

Onun üstümde olması. Teni tenime değişiyor. Bu çok fazla. Neredeyse dayanamıyorum. *Benimkine*. Hayır. Hemen silkiniyorum. Benim değil. Sadece bu gece için.

Yukarı kayıyor ve sonra bana geri dönüyor, horozumu açıyor, böylece onu doldurabiliyor. Daha aşağı, santim santim, daha derine batıyor. Bu his,

bu

Kontrol, aklımı karıştırıyor. İtmek istiyorum. Beni yok ettiği gibi onu da yok etmek istiyorum.

Ama yapamam.

Gözlerindeki bakış beni pozisyonumu korumaya zorluyor. Zevkin onun içinde dalgalanması, yanaklarını ve göğsünü kızartması. Dudakları aralanıyor ve sonunda bir iniltiyle nefes veriyor.

Eden tamamen yukarı kaldırıyor, o tamamen aşağıya çarpmadan önce benim horoz neredeyse tamamen dışarı kayıyor. Başımı yüksek bir hırıltıyla geriye atarken gözlerimin arkasında noktalar dans ediyor. "Siktir, Eden. Çok sıkısin."

Gözlerimi açtığımda çenesinin gökyüzüne dönük olduğunu görüyorum. Yukarı uzanıp göğüslerini kavriyorum, bedenime uyum sağlarken onlara masaj yapıyorum. Yavaş yavaş vücudu gevşiyor. Çenesi düşüyor ve sallanmaya başladığında dudaklarım onu yakalıyor. Açgözlü ellerim kalçalarını kavriyor, ihtiyaç beni yukarı, yukarı ve yukarı itiyor. Başını geriye atıyor, ikimizi de nefessiz bırakan ve onarılamayacak bir ritimle vücudunu aşağı yukarı zıplatıyor.

Aletim yeterince derine inemiyor. Bu kıza dokunmak istemediğim hiçbir yer yok. Sıcak. Islak. Cennet gibi. "Çok iyi." Ellerim her yerde. Yavaş ve test edici başlayan şey neredeyse çılgınlığa dönüşürken onunki de.

Ve yemin ederim, bir kadının içinde olmak hiç böyle hissettirmemişti. "Bu. Uh. Oh."

Vücudu sallanıyor, gıcırıyor, zıplıyor, dalgalanıyor, test ediyor, alıyor. Durmuyor ve yavaşlamıyor, ben de onu alabildiğim kadar sert alıyorum, alıyorum, alıyorum. Bana kendimi bu kadar iyi hissettirdiği için ona zarar vermek istiyorum. Aramızdaki şeyin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için. Beni asla durdurmak istemediği için. Ona tekrar sahip olamayacağımı *bildiğim*de hoşuna gidecek tüm kirli yolları şimdiden planlıyorum. Eğer yaparsam, asla durmak istemeyeceğim.

Eden. Benim Cennetim.

Beni bir profesyonel gibi beceriyor. Kendini nasıl tatmin edeceğini bilen ve bundan utanmayan bir kadın gibi. Hiçbir şey, ama hiçbir şey beni bu kadar tahrik etmemişti. Kalçalarını tutuyorum ve hayatımın yolculuğuna çıkıyorum. Dudaklarım göğüslerini kavriyor, dişlerim boynuna kadar uzanıyor ve orada ona yapışıp ziyafet çekiyorum.

"Aynen öyle, Yusufçuk. Sikimi aynen böyle sık." Tekrar yaparken inliyor. "Söyle bana Eden. Sikimin içine gömülmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini söyle." Cevap vermediğinde kıkına şaplak atıyorum, kendimi ayarlıyorum, böylece devralırken daha fazla kontrol sahibi oluyorum. Kalçalarım piston gibi yukarı kalkıyor.

onun çürük ve acımasız. Onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret ediyorum. "Anlat bana," diyorum.

"Hayır," diye inliyor kıcına tekrar, bu sefer daha sert vurduğumda. "Çünkü şimdiden içimde bu kadar iyi hissetmemeni diliyorum."

Geri çekilip gözleriyle buluşuyorum ve çenesini kavriyorum. Başparmağımı ısıyor, ta ki içime bir acı saplanana kadar. Dudaklarım onunkilerin üzerine iniyor, dilim itişlerimin ritmiyle ağzına saplanıyor. Daha yakın olmalıyım. Daha derine inmeliyim. İstese de istemese de ona daha çok ihtiyacım var. Damlıyor ve inliyorum ve çaresizce -çok çaresizce- onu ters çevirip unutulana kadar sikmek istiyorum. Ben de öyle yaptım. Kıcını tutup sandalyeye geri yatırıyorum, sikim vücudundan hiç ayrılmıyor.

Sonra vuruyorum.

Gözlerim onunkilerde, o benimkileri arıyor. Alınlarımız buluşuyor ve onu beceriyorum, beceriyorum ve çok iyi beceriyorum. Çok sert. İyiye. Kendi rengi ve tadı olan bir öfkeyle dolu. Kalçalarım durmuyor. Onunki benimkiyle senkronize bir şekilde buluşuyor. Sikim onun sihirli noktasını arıyor. Bir elim yüzünde, diğeri göğüs ucunu sertçe çekiyor.

"Henry," diye mırıldanıyor ve adımın dudaklarında yankılanmasıyla neredeyse boşalacaktım.

Parmakları saçlarımın arkasına dolanıyor, alnımızı birbirine daha sıkı bastırıyor, titrerken ve inerken beni kendine çekiyor. Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor.

Ve sonra patlar.

Bir çığlık havayı deliyor, başı yana dönüyor, gözleri kapalı çünkü onları açık tutması imkansız. Bu onu izlememi engellemiyor.

Her tarafıma boşalıyor, sıcak, ıslak bir fişkırm cenneti benden bir uluma koparıyor, onun adı bir küfür. İtmeye devam ediyorum, bunun bitmesini istemiyorum. Bu his. Lanet olsun, bu his seksin olabileceğini hiç bilmediğim bir şey.

Ben hareketimi yavaşlatırken gözleri ağırlaşmış ve gülümsemesi doymuş bir şekilde aşağı sarkıyor. Çok güzel.

Bu kadar güzel olması nasıl mümkün olabilir?

Bunu yapabilirim. Bunun içinde kaybolabilirim. Rol yapabilirim.

Onun içinde yaşayabilirim.

Ve mutlu olurdum.

Hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olacaktım.

Her Şeye sahip olurdum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirdim.

Ve sonra çaresizce koparılıŐını izlerdim. Her zaman olduğu gibi. O zaman ben ne olurdum? Sıfırdan daha az olurdum. Hiçbir Şey sonsuza dek sürmez. Hayatım boyunca bunun doğru olduğunu bilecek kadar çok duydum ve gördüm.

Bu yüzden ondan ayrılıyorum. Bu yüzden ayağa kalkıp Şortumu kaptım ve çekiştirerek giydim. Ne kadar soğuk ve ıslak olduklarını görünce yüzümü buruŐturdum. Ona bikinisini veriyorum, kalkmasına ve Şezlongdan inmesine yardım ediyorum, ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oluyorum ve sonra sessizce giyinirken arkamı dönüyorum. Bana baktığını bildiğim halde görmezden geliyorum.

Ona söylemek istediğim Şeylerin hiçbirini söyleyemiyorum. Bu hiç adil değil. Ona bu gece olduğunu ve bu kadar olduğunu söyledim. Kalbinden uzak durmamı istedi ve ben de deniyorum. Bu beni pislik yapsa bile. Kötü adam.

Bunu senin için yapıyorum Eden. İkimiz için de.

Arkama bile bakmadan ya da iyi geceler bile demeden evime geri döndüm. Hayatımda hiç bu kadar dehşete dŐmemiŐtim ve aynı zamanda kendimi bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

ON BEŞ

EDEN

Notlar kafamın içinden akıyor, zihnim her birini yakalamak için çaresiz. Bilincime başka bir şey girmiyor diyeceğim ama bu yalan olur. Bununla birlikte, onu ve dün gece aramızda geçenleri düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Özellikle de zihnimin başka şeylerle meşgul olması gerektiğinde. Dinlediğim bu müzik gibi.

Evet, odaklanmam gereken tek şey bu müzik.

Dün gece istediğim bir şeyi başardım. Hissettiğim stresi aldı ve vücudumdan dışarı attı. On muhteşem saat boyunca, yağmur gibi rahattım. Uyudum. Beklenti dolu bir gülümsemeyle uyandım. Sonra stüdyoya girdik ve tüm o Zen sallantım bir anda yok oldu.

Ama artık bundan bahsetmek yok. Ya da ondan.

Kıyıdaki dalgaların kırıldığı yerden yaklaşık on adım ötedeki bir sezlongda oturuyorum. Yanımdaki küçük masada çoğunlukla yenmiş bir Cobb salatası ve yarısı boş bir margarita var. Ve güneş. Muhteşem güneş, SPF 50 ile köpürtülmüş vücuduma parlıyor ve beni baştan aşağı ısıtıyor.

Yani, bu bir iş tatili, değil mi? Çalışırken buranın bana sunduğu her şeyin tadını çıkarmamamın bir anlamı yok.

Ama bu şarkı. Bu sabah stüdyoda bitirdiğimiz şarkı. Birinci gün başarılıydı. Yarın yeni bir şarkıya başlayacağız, o yüzden bunu yapmadan önce bu şarkının mükemmel olduğundan emin olmalıyım, yoksa bu işin sonunda kendimi çok derine gömülmüş bulacağım.

Sol tarafımdaki hareket gözlerimin açılmasına neden oldu. Naomi bana doğru geliyor, sörf tahtasını kuma bırakıyor ve bizi ayıran masanın diğer tarafındaki sezlongdan havlusunu alıyor.

"Hey," diyor neredeyse siyah olan saçlarını sıkıp havlusuna sarınarak. "Özür dilerim. Seni bölmek istememiştim."

Kardeşimin dünyaca ünlü bir rock yıldızı olması ve benim Lyric Rose ve Cyber's Law için çalışmam yeterince büyük bir olay değilse, Naomi Kent ile yarı arkadaş olmam bile yeterince büyük bir olaydır. Chick bir süperstar ve ona tapmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Büyürken duvarlarım onun posterleriyle doluydu - Keith'in onun önünde benimle dalga geçmeyi sevdiği bir şey. Kolay kolay hayran olunacak biri değilim ama ne zaman benimle konuşsa, yemin ederim tutarlı cümleler kurmayı unutuyorum.

"Yapmadın," diyorum ona, şarkıyı durdurarak. "Sadece bu sabah yaptıklarımızı dinliyorum. Mükemmel olduğundan emin oluyorum."

"Bunu burada yapıyor olmanıza bayılıyorum. Gus sizin de şaka yapmadığınızı söyledi. Sabahtan beri onları değerlendirmek için çalışıyormuşsunuz."

Bunun üzerine göğsümde bir gurur dalgası kabarıyor.

"Sakıncası var mı?" Telefonumu ona doğru sallayarak umutlu ama tereddütlü bir ses tonuyla soruyorum.

"Dinlememi mi istiyorsun? Elbette. Tabii ki. Çok isterim."

Evet, Naomi de gezegendeki en tatlı şey. Hem o hem de Viola. Bu kadınları sevmemek çok zor, çünkü onlar gerçekten de en havalı, en rahat insanlar.

"Teşekkür ederim. Sanırım bu noktada çok fazla dinledim, anlıyor musun? Tempo mu çok hızlı yoksa resmen delirdim mi anlayamıyorum."

"Bunu anlıyorum. Bazen işinize çok yakın olduğunuz için bir adım geri çekilmeniz gerekir. Çok hızlı olduğundan şüpheliyim ama fikrimi söylemekten mutluluk duyarım." Yemeğime bakıyor, sonra kafasını çevirip yanından geçen bir garsonu buluyor ve benim sipariş ettiğim şeyin aynısını sipariş ediyor. Bana dönerek omuz silkti ve pişmanlıkla gülümsedi. "Eve dönene kadar doğurganlık tedavilerine başlamıyorum. Bir süre içki içmek için son şansım olabilir."

Homurdanıyorum. "Bunu bana gerekçelendirmene gerek yok. Ben de senin yanıdayım." İçkimi kaldırıyorum, biraz sallıyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Gülüyor ve şezlonguna yerleşiyor. Yüzünü bana dönebilmek için yan dönerek, "Tamam, başla" diyor.

Şarkıyı onun için çalışıyorum, o dinlerken yüzünü izliyorum, ben de profesöründen son notunu bekleyen bir üniversite öğrencisi gibi dudağımı çiğniyorum. Şarkı bitiyor ve parlak mavi gözlerini açıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. "Bence bu mükemmel Eden. Daha yavaş olursa,

yarattıkları hava için çok yavaş olur. Gerçekten. Fazla düşünmeyin ve kesinlikle dokunmayın. Bu

Harika. Akustik ve elektriği bir arada kullanmana bayıldım. Çok hoş bir doku katıyor."

"Öyle mi?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Kesinlikle. Gerçekten çok iyi. İnan bana, bu işi uzun zamandır yapıyorum ve bu süreçte pek çok farklı yapımcıyla çalıştım. Sende gerçek bir yetenek var Eden. Lyric ve Jasper bu konuda haksız değiller. Onların kararlarına güven, ama daha da önemlisi kendi kararlarına güven."

Göğsümdeki baş döndürücü duyguyu bastırmaya çalışarak ona bakıyorum. "Masanın üzerinden atlayıp sana sarılmamak için kendimi zor tuttuğumu biliyorsun ve ben genelde sarılmayı sevmem."

"Ben de genelde sarılan biri değilimdir ama seni durdurmazdım." Bana göz kırpmıyor. "Bu albümü yapıp bitirme fikrini seviyorum ve Gus'ın biz bu saçmalıkları yaşarken benimle birlikte olmak için biraz izin alması fikrini seviyorum. Bunu yapmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum ama olan oldu. Başımızdan bir stres unsurunun daha eksilmesi tam da ihtiyacımız olan şey."

Vay canına. Ekstra baskı falan yok.

"Yemin ederim Naomi, bu albümün olabildiğince hızlı ve sorunsuz ilerlemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Mükemmel olmasını istiyorum ama biliyorum ki hepinizin özel hayatında bir sürü şey oluyor ve yapmak isteyeceğim son şey bunun üzerine endişelenmeniz için başka bir şey eklemek."

Tam o sırada yemeği ve içkisi geldi ve içkisini bana doğru kaldırdı. "Buna kadeh kaldıracığım." Bardakları tokuşturup birer yudum alıyoruz ve okyanusun sesi bizi sakinleştirip içimize çekerken, iki yaşındaki bir çocuğun ağlama sesi ve onu sakinleştirmeye çalışan bir annenin kulak tırmalayan sesiyle sessizliğe gömülüyoruz.

Naomi ve ben omuzlarımızın üzerinden baktığımızda Viola'nın iki yaşındaki Cora'yı kucağında tuttuğunu görüyoruz, ama sanırım başka bir çocuk dünyaya gelene kadar ona hep bebek diyeceğiz. Vi bize doğru yürüyor, Cora'yı kalçasında zıplatırken Cora da başını annesinin göğsüne yaslıyor.

"Hey," diyor Naomi, ayağa kalkarak. "Neyin var?"

"Koşuyordu -çünkü bu kız her zaman koşar- ve ayağı takıldı ve düştü. Bir şeyi yok. Çizik ya da başka bir şey yok. Ama ağladığını duysanız bunu bilemezsiniz." Vi kıkırdarak Cora'nın sırtını sıvazlıyor.

"Deneyebilir miyim?" Ayağa kalkıp annesine bebek bir Koala gibi yapışan küçük sarışın şeye doğru yürürken soruyorum.

Vi biraz şaşırarak, "Elbette," diye haykırıyor. Ekibimdeki en küçük çocuk ben olabilirim ama nedense çocuklarla aram hep iyi olmuştur.

"Hey Cora?" Yavaşça yanına yürüyüp yüzüne yaklaşarak usulca soruyorum. "Gelip benimle havuzda oynamak ister misin?"

Cora'nın ağlaması feryattan nazik bir ağlamaya dönüşüyor, vücudu hala iyi bir ağlamadan sonra olan o hıçkırık şeyini yapıyor, ama sakinleşmeye başlıyor. Başını Vi'nin göğsüne yaslıyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kavrayıcı parmaklarım ve sakin bir gülümsemeye uzanıyorum. "Hadi bebeğim. Hadi gidip suyu kirletelim."

Titrek bir nefes alıyor ve sonra gülümseyip cesaretle başını sallayan annesine bakıyor. "Sorun yok. Eden teyzenle gidebilirsin. Sanırım baban ve Ady de hâlâ havuzdalar."

Cora kollarıma atılmadan önce annesine bir yarım vuruş daha bakıyor. Bu kız hiç oyalanmıyor. Tamamen hareket halinde. "Onu yakaladım. Git Naomi'yle bir margarita iç," diyorum Vi'ye Cora'yı kollarımda yeniden ayarlarken.

Vi güler. "Tanrı seni korusun. Sanırım yapacağım."

Cora ve ben patikadan yukarı, grup için özel olarak ayrılmış büyük havuz alanına doğru ilerlerken gülüyorum.

"Pekala Cora. Gerçekçi olalım. Havuza gülle atmaya düşünüyorum. Benimle misin?" Aptal bir sırıtışla bana bakıyor. Bu dişler ve güneş ışığı ile. "Babana hiç benzemiyorsun."

"Hayır," diyor Jasper. "O tamamen Viola." Jasper göğsünde uyuyan Adalyn ile bir şezlonga kamp kurmuş. Sırtarak Ady'yi işaret ediyor. "Bu tamamen benim. Bu kız yıllardır uyumadı ama ona güneş ışığı ve suyla dolu bir gün verince yeniden bebek gibi oluyor. Uçakta da aynı şey. Vi bunun için beni öldürecek çünkü muhtemelen bu gece uyumakta zorlanacak ama artık onunla böyle anları pek yaşayamıyorum, o yüzden bunu kabul ediyorum. Öte yandan bu bela yumağı." Kollarımdaki diğer kızı işaret ediyor. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Biz buraya gelmeden bir hafta önce uykuya dalmayı bıraktı. Sanırım Vi bu konuda biraz çıldırıyor. Özellikle de ben bunca saat çalışırken."

"Bu mu?" Kollarımdaki bohçayı işaret ediyorum. "Bela mı dedin?" Ona hayran bir gülümsemeye bakıyorum. "Hayır. Sen kolay sokaklardasın, değil mi evlat?"

Ben karnını gıdıklarken Cora kıkırdıyor. "Hayır. Ben yüzmek istiyorum." "Ve yüzeceğiz."

"Uh uh," diyor Gus, yanıma geliyor ve Cora'yı kollarımdan resmen çalıyor. "Yeğen zamanı. Geri çekil, küçük Dawson. Bu benim."

Cora'yı sarıp sarmalıyor ve hiç tereddüt etmeden son sürat havuza koşup suya atlıyor. Ben telaşla çığlık atıyorum ama Gus iki saniye sonra sudan çıkıyor, Cora kollarında havaya kalkmış, gülümsemeler ve keyifli kıkırdamalardan başka bir şey yok. Yüzünün suya değdiğini bile sanmıyorum.

"Bunu beni kızdırmak için yapıyor çünkü işe yaradığını biliyor. Bu saçmalık beni tamamen saçmalamaya itiyor."

"Sanırım az önce altıma işedim."

Gus'ın Cora'yı havaya fırlatıp yakalamasını izliyorum, onun kahkahaları bende de bir gülümseme yaratıyor. Ta ki bakışlarım havuza yönelip Keith ve Maia'yı suyun içinde bana sırtlarını dönmüş, Henry'yi ise kenarda oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmış halde bulana kadar.

Direkt bana bakıyor.

Üstü çıplak, dün gece olduğu gibi sadece mayo giyiyor ve bir anda bütün gün kendime izin vermeyi reddettiğim tüm hayallerle saldırıya uğruyorum. Dokunuşunun sertliği. Kalçalarımın arasındaki yüzü. Ağzı göğüslerimi yalayıp yutuyor. Ben onun üstünde. O benim üstümde. Gözlerimin içine bakışı.

Beni alışında ne tatlı ne de nazik bir şey vardı. Olabildiğince nefret dolu bir sikişti. Ama lanet olsun.

Aptalca bir şekilde, onunla bir gece geçirirsem her şeyi geride bırakabileceğimi düşünmüştüm. Belki de sadece bitmemiş bir işimiz vardı ve birbirimize sahip olduğumuzda aramızdaki bu... *sıcaklık yok olacaktı.*

Ama şu anda ona bakarken, sıkılmış çenesi, doğrudan bana odaklanmış yoğun yeşil gözleri, oyulmuş göğüs kasları ve karın kaslarıyla tek düşünebildiğim Henry Gauthier'i sistemimden atabileceğimi hayal etmekle ne kadar aptallık ettiğim.

Vücudum onunkini istiyor. Delicesine. Sadece onu gördüğümde bile tenim bu ateşle tutuşuyor. Bu yanma. Bu doymak bilmez ihtiyaç öyle eziyet verici ki, ağrımalarının mümkün olduğunu bilmediğim yerlerimin ağrımalarına neden oluyor. Onu istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Eğer çok yaklaşmasına izin verirsem kalbimi kıracak ve o zaten çok yakın.

Gözlerindeki türbülans benimkilerle eşleşiyor ve ben bunu yapamam...

Ona bakıp, onu parçalara ayırmak, kırık parçalarının içinde sürünmek ve onu tekrar benim olarak yapıştırmak istemiyormuşum gibi davranamam.

Keith ve Maia ile konuşmasını izliyorum ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere kayıyor ve göğüs uçlarını gerilirken nefesim göğsümde kesiliyor.

O dudaklar. O dil.

Resmen inliyorum.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Hayır. Hayır.

Sadece hayır.

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

İki yıl boyunca beni sevdiğini iddia eden ama beni gerçekten tanımayan bir adamla birlikte oldum. Ve beni gerçekten tanıyormuş gibi görünen adam beni asla sevmeyecek. Dün geceki gibi biriyle hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Kendimi içinde boğmak istediğim bağımlılık yapıcı bir tonik. Henry'nin zehri hakkında yanılmamışım. Sinsi bir zehir. Ensaring.

Bunu hemen durdurmalıyım.

Tek kelime etmeden, ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve havuz alanından kaçıyorum. Yemyeşil arazide önce bir patikadan sonra diğerinden geçerek, nereye gittiğimi fark etmeden ya da umursamadan bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Sonunda nefesimi tutmak için duruyorum. Beni güneşten koruyan büyük bir palmyeye yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sadece...

Yalnız değilim.

ON ALTI

EDEN

Uzun parmakları kalçamda, bikini altımın hemen üzerinde yayılıyor. Arkamda onun vücut ısını hissediyorum. Kokusu burnuma doluyor, daha iyi hislerimi tamamen atlayarak doğrudan içime yöneliyor. Henry hiçbir erkeğin olmaması gerektiği kadar baştan çıkarıcı.

Dilimde öfkeli bir küfür oluşuyor ama eli çıplak tenimde gezinirken boğazımın arkasına takılıyor.

O ne yapıyor?

Göğüs kafesimi kavriyor, başparmağı kürek kemiğimde, parmakları sütyen benzeri bikini üstümün balenlerine çarpıyor. Doğam gereği fazla göğsüm yok ama bu kıyafet sahip olduğum azıcık şeyi alıp kızlarımı gökyüzüne yükseltiyor. En önemlisi de göğüs ucu halkalarımı gizliyor. Normalde arkadaşlarımın yanında onları saklayacak kadar önemsemezken, kardeşimin, arkadaşlarının ve onların çocuklarının yanındayken bunu yapıyorum.

Henry'nin dudakları omzumun kıvrımına bastırıyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca orada öylece duruyor, içime nefes alıyor, bana dokunuyor ama hissettirmiyor ve sessiz kalıyor. Önemli değil. Onun yanında kendimi çıplak hissediyorum. Ham ve açıkta ama çok tahrik olmuş.

"Ne yapıyorsun?"

Tek tepkisi öne doğru itmek oluyor, büyük ereksiyonu kıcıma yerleşiyor. Göğsümü avuçluyor ve ben de onun beni yaptığı gibi ahlaksız bir aptal gibi inliyorum. Dişlerimi sıkıyorum, boşluğa bakarken bile bakışlarımı sertleştiriyorum. "Senden nefret ediyorum, Henry. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Kendini nasıl ve beni istediğin gibi kullanabilirsin. İçimdeki cesur küfürlere ve gururlu, sert kız saçmalıklarına rağmen seni durduracak gücüm olmamasından nefret ediyorum. Güçlü olmak istediğim her konuda beni zayıf düşürüyorsun."

"Gücünü asla elinden almam Eden. Gücün beni sende en çok tahrik eden şeylerden biri."

Sikeyim.

Gözlerim kapanıyor ve başım geriye doğru eğilip omzuyla buluşuyor. Dudakları, dili, lanet dişleri tenimi parçalıyor. Boynumda ve omzumda izler kalacak. Niyetinin bu olduğunu hayal etmek zorundayım.

"Kurallara ihtiyacım var," diyorum, diğer eli etrafımı sarmış, iç çamaşırımın etekleriyle oynarken. Gözlerim açılıyor ve düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken avuç içlerine bakıyorum.

Sırtışı hissediyorum. "Kurallar mı?"

"Evet, Henry. Kurallar. Çünkü düşündüğüm gibi beni becermeye niyetliysen, kurallara ihtiyacım var. Özellikle de bunun son kez olmayacağına dair içimde bir his varken. Daha önce söylediğim gibi seni kalbimden uzak tutacak kurallara ihtiyacım var."

O sırtış. O aptal, mükemmel, baştan çıkarıcı sırtış... "Kuralları uygulayabilirim."

Oh iyi. En azından birimiz yapabilir. Kendi planımda boşluklar olduğunu düşünürsek bu çok yardımcı oldu.

"Amerika'ya vardığımız anda bitiyor."

"Kesinlikle," diye katılıyor.

"Bu iş bitene kadar sakin başka bir kişiye yaklaşmayacak, hatta onu eğlendirmeyecek."

Buna gülüyor. Sanki isteğim çok saçmaymış gibi. "Sorun değil."

"İşimiz bitince hemen gidiyorsun. Yatıya kalmak yok."

"Aynı şey senin için de geçerli. Yapışkan bir tipe benziyorsun," diyor boynumu ısırırken, ona dün geceki sözlerimi yineliyor. "Ben uyurken kendi alanımı seviyorum."

"Tanrım, Henry. Ne yapıyoruz biz?"

"Artık inkâr edemediğim şeyi," diye geveliyor ve gözlerim yenilgiyle kapanıyor. "Denedim Eden. Bütün gün denedim. Haftalardır denediğim gibi. Ama ben seni istiyorum. Seni sert ve kaba ve sapıkça ve tatlı ve kirli ve yavaş istiyorum. Seni mümkün olan her şekilde istiyorum ve kendimi seni bu şekilde istemezken görmemin tek yolu seni tüm bu şekillerde almak."

Bu mantıklı olmalı, ama ben aptal değilim, o da değil. Bu planın nasıl işlediğini bilecek kadar romans okudum.

Sadece o ve ben farklıyız, değil mi?

İkimiz de berbat durumdayız. İki yıllık bir ilişkiden yeni çıktım. Henry benim ilk aşkımda olsa da, bu da ribaunt sayılabilir ve açıkçası benim için çok erken. Ayrıca, o Keith'in en iyi arkadaşı. Grup arkadaşı. Ve felaket bir adam. Yani, hadi ama.

İşte bu noktadayız: Tekrar incinmeme izin vermeyeceğim ve o da hasarlı malların timsali. Biz bir kaçamağın tanımımız. Duyguların geçerli olmasına gerek yok.

"Sadece seks,
Henry." "Sadece
seks, Eden."

Tamam. Bunu yapabilirim. Sadece seks yapabilirim. Onun dışında hiç yapmadım ama bu ne kadar zor olabilir ki? Dün gece beni pazar gününe kadar on şekilde becerdi ve sonuç olarak ona aşık olmadım. Aksine, ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

"Seni o kadar sert sikmek istiyorum ki yarın stüdyodayken oturmakta zorlanacaksın," diye homurdanıyor, kulak mememi ısırarak. "Vücudunun kaymasını ve hareket etmesini izlemek istiyorum, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyorum çünkü her santimin aletimin seni alış şeklinden dolayı ağrıyor."

İşte bu kadar. Eğer bir parça direncim kaldıysa -ki kabul edelim ki kalmadı- artık yok.

Elim havaya kalkmak, ağzım "Beni de alın!" diye bağırarak istiyor. Ama atmıyor ve atamıyor çünkü o kadar deli değilim. Ama lanet olsun... vücudum kıvranıyor. Onun tüm yaramaz vaatlerine açım.

Parmakları bikiimin kabına dalıyor, göğüs ucumu buluyor ve halteri çekiyor. Dokunuşunun kölesi gibi, emir üzerine inliyorum, ona doğru eğiliyorum. Temasa ihtiyacım var. Sürtünmeye ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var -bu noktada seçici bile değilim, parmaklar, horoz, oyuncak- şu anda içimde.

"Bunlara bayılıyorum," diye kulağıma mırıldanıyor, halteri tekrar oynatarak gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. "Bir gün sana sikimi yalatacağım ve gırtlığından aşağı boşalmak yerine o muhteşem memelerinin üzerine boşalacağım. Bu delinmiş meme uçlarının her yerine."

"Bunu şimdi yapabilir miyiz?"

Kulağıma kıkırdıyor, muhtemelen arkamı dönmeye başladığım ve sesim çaresizliğin bir kademe üzerinde olduğu için. "Daha sonra. Bu gece, belki iyi bir kız olursan."

İyi kız. Neden söylememesi gerektiğini düşündüğüm halde söylediği her şey sıcak geliyor?

Diğer eli, meme uçlarımı zevk yolculuğuna çıkarmayan eli, altıma dalıyor ve beni tamamen sıırsıklam buluyor. Klitorisimle oynuyor, bas gitarını tıngırdattığı gibi tıngırdatıyor ve ben aklıımı kaçırmak üzereyim. Bu hızla gidersem çok uzun sürmeyecek. Uzaktaki sesler bilincimin dış sınırına ulaşıyor, ama tepki veremeden ya da umursamaya bile başlayamadan Henry bizi kalın bitki örtüsünün derinliklerine götürüyor, bizi geçebilecek herkesten saklıyor.

Henry klitorisimi daha hızlı çalıştırıyor, sesler yükseldikçe iki parmağını içime sokabilmek için pozisyonunu ayarlıyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum, içimin derinliklerinde çoktan canlanmaya başlayan orgazmla savaşıyorum ama o yılmıyor. "Seni duyacaklarını mı sanıyorsun?" diye gürlüyor kulağımda. "Nefes nefese inlemelerini ve zevk çığlıklarını duyacaklarını mı? Parmaklarım amındayken ve göğüs uçlarıyla oynarken yakalanacağını mı sanıyorsun?"

"Aman Tanrım. Henry. I..."

Titriyorum, bacaklarım o kadar kötü titriyor ki dizlerimin her an çökeceğinden endişeleniyorum.

"Sikimi çıkarmalıyım. Tam yanımızdan geçerken daracık amına sokmalıyım."

Vay anasını. Şu anda ölüyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, durmasını mı yoksa az önce söylediği her şeyi yapmasını mı istediğimi bilmeden. Yakalanma tehdidi ve insanların bizi izlemesi, hoşlandığımı hiç bilmediğim lezzetli bir tür ikram.

"Çok yakınsın, Eden. Elime damlıyorsun. Parmaklarımın etrafında kenetleniyorsun. Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Sana bunu daha söylemedim mi?"

Aman Tanrım.

"Hazır mısın, bebeğim? Sikim için hazır mısın?"

"Evet. Evet. *Evet!*" Bağırmaya başlıyorum ama eli meme ucumu bırakıp ağzımı kapatıyor. Sıkı. Pratik olarak hava kaynağımı kesiyor, bu da sadece bir yük treni gibi içime çarpan orgazmı artırıyor gibi görünüyor. Kendimi kontrol edemiyorum. Vücudum üzerinde. Sadece hislerim var. Tamamen çırpınan, sıcak, patlayıcı bir his. İnsanların yanımızdan geçip geçmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bizi duydular mı, hatta gördüler mi? Bildiğim kadarıyla şu anda bizi izliyor olabilirler.

Doğrusu, şu anda umurumda değil.

Çünkü vücudum büyük olasılıkla hayatımın en büyük orgazmlarından birinden aşağı inmeye başladığında, altlarım bacaklarımdan aşağı yırtılıyor ve Henry tek bir hareketle içime sonuna kadar itiyor. Dalgalar

Zevk vücudumda fırlıyor ve o tek itişin beni tekrar boşalttığını mı yoksa ilkinden sonra hiç durmadığımı mı söyleyemiyorum.

Eli ağzımı bırakıyor, boynuma dolanıyor ve beni bir palmiye ağacına doğru iterken sıkıyor, sıkı tutunmam için bana hırlıyor. İşte o zaman beni sikmeye başladı. Tek duyabildiğim, kulağıma gelen ağır homurtularla birlikte tenin tene yüksek sesli, ıslak tokatları. Gözlerim kapalı, ellerim ağacın sert kabuğuna sürtünüyor ve tam da bana söylediği şeyi yapıyorum.

Dayanıyorum.

Yere yığılmamak için dayanıyorum. Tutunuyorum ki kafamı ağaca çarpmayayım. Tutunuyorum çünkü bana öyle söyledi ve bu adam artık bedenimin sahibi. Artık onun. Asla geri istemiyorum. Sadece bunu istiyorum.

Bir eli boğazımda, nefesimi yeterince kısıtlıyor ve diğer eli kalçamı kavıyor, içime giriyor. Defalarca ve defalarca beni beceriyor. Her darbesi bir öncekinden daha sert olduğuna yemin edebilirim.

Başımı çevirdi ve aniden dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Dili ağzımın içine giriyor. "Seni duyacaklar," diyor ve boğazımdaki eli ile ağzımdaki dili arasında zayıf ve hırıltılı çıksa da inliyorum.

Bununla birlikte beni öne doğru eğiyor, kıcımlı geriye doğru sürüklüyor ve beni bu yeni açıdan alıyor. Bir şekilde böyle daha derin ve tek yapabildiğim bana verdiği yolculuk için tutunmak. Güçlü itişlerine uyum sağlamak için duruşu genişliyor. Uçurumun kenarında sallanıyorum. Boşalmak için çaresizim ve bitmemesi için bunu engellemek için de bir o kadar çaresizim.

Ama oyunun kurallarını değiştiren şey klitorisime bastırıp iki parmağının arasına sıkıştırması oluyor. Bu sefer boşalmadım. Paramparça oluyorum. Varlığımıdaki her hücre başka hiçbir şeye benzemeyen bir zevkle yanıyor. Zihnim parçalanıyor, bitmemesi için dua ettiğim bir coşkunun içinde kayboluyorum. Henry boynumu serbest bıraktığında görüş alanımın çevresinde siyah noktalar dans ediyor ama neredeyse hemen temizleniyor. Keskin bir hava girişi kendini ciğerlerime zorluyor, sadece son bir yankılanan inilti ile dışarı atılıyor.

Henry arkamdan vahşi bir hırıltı çıkarıyor, itişlerini yavaşlatıp içime boşalırken nefesinin altında küfrediyor. Sarkmaya başlıyorum, ellerim ağaçtan düşüyor ve güçlü bir kolun belime dolanıp beni tekrar yukarı çekmesi için aşağı iniyorum. Yerimi değiştiriyor, beni etrafında döndürüyor ve ter, güneş ışığı ve Henry kokan göğsüne çekiyor.

Parmakları saçlarımı kökten uca okşarken beni sıkıca tutuyor, nefesimi tutmama ve onu destek olarak kullanmama izin veriyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor usulca içime, başımın üstünü, şakağımı, yanağımı öpüyor. "Sana zarar vermedim, değil mi? Nefes alışını çok mu kestim?"

Henüz konuşabileceğimden emin değilim, bu yüzden başımı ona doğru sallıyorum. Beni tutmaya devam ediyor ve yavaş yavaş bilinç geri gelmeye başlıyor. içinde.

"Bizi gören oldu mu?"

"Hayır. Bu düşünce ne kadar ateşli olursa olsun, seni benden başka kimse böyle göremez." Gözlerim açıldı ve birkaç kez kırptırdım, sözlerini düşündüm ve

aynı anda yapmamaya çalışıyorum. Beni daha sıkı sıkıyor, daha yakın tutuyor. Kalp atışları sert göğsünden kulağıma çarpıyor ve bu, tam burası, cennet gibi. Az önce bana en pis şeyleri yaptıktan sonra onun tarafından böyle tutulmak en mükemmel merhem.

Onu sunan adamla birlikte içinde kaybolabileceğim bir merhem.

Bu yüzden geri çekiliyorum, çenemi onun göğüs kafesine dayıyorum ve gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum.

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, yanağımı avuçluyor ve sevdiğini fark ettiğim şekilde başparmağını üzerinde gezdiriyor.

"Seni temizledikten sonra geri dönmeliyiz. İnsanlar nerede olduğumuzu merak etmeye başlayacaklar."

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Kalbinden uzak durmak için elimden geleni yapacağım. Ama sen de bana aşık olmayacağına söz vermelisin."

Sözleri karşısında biraz afallamış bir halde ona göz kırptıyorum. Bu olanları kardeşine anlatma ya da çeneni kapalı tut gibi bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Ama *öyle* değil. Diğer elini kaldırıp yüzümü iki eliyle kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem." Vay anasını.

Az önce ne yaptım ben?

YEDİ

EDEN

Sabahın erken saatlerinde yatağında uzanırken kolumla gözlerini kapatarak Jess'e "Çok aptalca bir şey yaptım," diyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, iyi bir şekilde uykuya daldım. Ama sonra sabah dört civarında panik içinde uyandım. Cep telefonumu kontrol ettim. Dolaptaki kasada duran çantamda kilitli duran lanet anahtarlarımı kontrol ettim. E-postalarımı. Dün kaydını bitirdiğimiz şarkı.

Her şeyi.

Ama tüm bunları yaşarken bile beni o şekilde uyandıran şeyin ne olduğunu biliyordum. Neden çıldırdığımı biliyordum. Dün öğleden sonra Henry'den tamamen kaçarken soğukkanlı davranmama neden olan şeyle aynıydı.

"Albümle mi? İyi gittiğini söylediğini sanıyordum."

"Gerçekten iyi gidiyor. Aslında harika. Yani, dün Los Angeles'ta üzerinde çalıştığımız şarkıyı bitirdik ve bugün yeni bir şeye başlayacağız. Oh, ve çok da beklenmedik olmayan bir şekilde, epey aptalca bir şey yaptığımı söylediğim kısmı kaçırdınız mı?"

"*Destansı* aptallıkla ne demek istiyorsun?" diye ukalalık yapıyor, belli ki bunu gerektiği kadar ciddiye almıyor.

Gözlerimi kolumun arkasına sıkıştırıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Henry ile yatmış olabilirim. İki kez."

"*Olabilir mi?*"

"Şey. Evet. Yaptım."

Telefonda gülmeye başladı. Histerik bir şekilde. Öyle ki ses kulak zarımı acıttığı için telefonu çekmem gerekiyor. Bunu yaklaşık üç dakika boyunca yaptı, şaka değil. "Bu hızlıydı. Yolculuğa çıkalı bir hafta oldu. İlk günden değil. Hawaii havasından olmalı."

"Har. Har."

"Bana her şeyi anlat," diyor. "Bana tüm detayları ver. Nasıldı? İlk seferden daha mı iyiydi?"

"Jess," diye sızlanıyorum. "Her şeyi berbat ettim. Ve bu bir hataydı. Bir sürü lanet sebepten dolayı."

"Tamam," diyor, sonunda iş moduna geçiyor. "Bana bırak."

Ben de öyle yaptım. Buraya geldiğimden beri olan her şeyi anlatmaya başladım ve Henry ve ben bam, bam, teşekkür ederim hanımefendi seanslarımıza başladık. Her şeyi. Verdiğimiz tüm sözler ve uyarılar dahil. "*Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem.*"

"Vay be. Gerçekten böyle mi söyledi?"

"Evet." Kalan tüm enerjim bu kadar. Tüm hikayeyi anlatmak bile yeterince yorucuydu. Ayrıca, saat sabahın altısı gibi bir şey.

"Um. Tamam o zaman. Vay be. Bununla ilgili elli bin sorum var. O bunu söyledikten sonra ne yaptın?"

Kolumu başımın üzerine atıyorum, yumruğum aşırı pelüş bir yastığa çarpıyor. "Sanırım sorun değil Broken Joe gibi bir şey söyledim ve yüz metreyi bir Olimpiyat altın madalyası sahibinden daha hızlı koştum. Sonra da gecenin geri kalanında ondan uzak durmaya devam ettim."

"Bütün bunları ona Kırık Joe demeden yaptın, değil mi?"

Burada bir tek ben olmama rağmen gözlerimi deviriyorum. Sözlerini neden bu kadar ciddiye aldığıma dair hiçbir fikrim yok. Ona tekrar aşık olmak istemiyorum. Onunla bir ilişki istemiyorum. Ve onun zihinsel bir felaket olduğunu zaten biliyordum. Peki bu tepki? Evet, verecek cevabım yok.

"Belli ki."

"Ama az önce bana karşılıksız seks yapmayı kabul ettiğini söyledin. Sadece tatil seksi için. Onu bunun ötesinde bir şey için *istemediğini* söyledin."

"Hepsi doğru."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sen onunla seksten başka bir şey istemiyorsun, o da seninle seksten başka bir şey istemiyor. İkiniz de duygularınızı masadan uzak tutma konusunda anlaştınız, peki neden çıldırıyorsunuz?"

Söyleme şeklini duymadın.

"Çünkü ya duyguları masadan uzak tutamazsam?" Henry söz konusu olduğunda en büyük korkum olan bu sözleri fısıldıyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde takıntılı olduğum bir adam, takıntılı olmadığım bir zamanı neredeyse hiç hatırlamıyorum.

"Başka seçeneğiniz varmış gibi görünmüyor."

"Teşekkürler," diye homurdandım.

"Tamam. Dinle. Truth, Chad'le yaşadığın onca şeyden sonra, bence biraz güvenli, sınırsız eğlenceye hakkın var. Henry sana bunun bir yere gitmeyeceğini açıkça söylüyor. Gerçek ve sınırlı bir son kullanma tarihi var. Bu yüzden bu kadar çok düşünmeyi bırak. Okumayı bırakın. Sözlerini olduğu gibi kabul edin. Dikkate alınması gereken bir uyarı. Aslında, ondan nefret etmeye devam etmelisiniz. Bu şekilde ne sen ona aşık olursun ne de o sana aşık olur ve ikiniz de arada gerçekten harika bir seks yaşarsınız."

Tavandaki vantilatöre aptal aptal bakarken çenem kendini kaybediyor. Az önce söylediği her şeyi düşünüyorum. Bunu yapabilir miyim? Denemekten zarar gelmez. Ve o haklı. Böyle bir şey işime yarayabilir. Kendimi kilit altında tuttuğum sürece, iyi olacağım. Birkaç hafta boyunca Henry'den nefret edebilirim ve bittiğinde çekip gidebilirim çünkü başka seçeneğim olmayacak.

"Neden avukat olmak yerine terapist olmuyorsun?"

"Çünkü insanların sorunlarını çözmeyi seviyorum, onlar hakkında konuşmayı değil." Haklı olduğu bir nokta var.

"Tamam. Bunu düşüneceğim."

"T a m a m d ır . Derse geri dönmeliyim. Bugün stüdyoda iyi şanslar. Bu iş sende."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre daha burada yatıp düşündüm. Şu anda bir ilişki istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Henry'nin bir erkeğin olabileceği kadar berbat biri olduğunu bildiğimi söylerken de yalan söylemiyordum.

Çünkü öyle.

Yani, kim böyle bir şey söyler ve bunu gerçekten kasteder ki? Doğrusu, buraya gelmeden önce bunu hiç düşünmemiştim.

Gençken görmemişim. Özel bir şey fark etmemişim ve kimse bundan bahsetmemişti. Hem de hiç. Kimse Henry'nin hatırlayabildiğim kadarıyla ya bizim evde ya da Gus ve Jasper'ın evinde yattığı gerçeğini tartışmadı. Kimse her büyük tatili bizimle ya da onlarla geçirdiğinden bahsetmedi. Aslında hala da öyle.

Annemle babamın bu konuda konuştuklarını duyduğum tek an - abartmıyorum bile - annemin babama Henry'nin babasının uzun saatler çalıştığını ve annesinin işi nedeniyle çok seyahat ettiğini söylediği andı.

Ama bu pek de mantıklı gelmiyor, değil mi? Babasını şehirde görürdüm. Annesini neredeyse hiç.

Henry para kazanmak için babamın oto tamirhanesinde çalışırdı ve evimizin vazgeçilmeziydi. Durum b ö y l e y d i . Muhtemelen bu yüzden

Ona olan aşkım erken başladı ve sıkıca tutundu.

Ama ne saklıyordu? Neden ailesiyle değil de arkadaşlarının evinde yaşıyordu? Neden her ne pahasına olursa olsun aşktan uzak durmaya yemin eden mükemmel bir yalnızdı?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ve kalkıp işe gitmek için hazırlanırken bu konuyu kapatmaya karar verdim.

Bu evlerin en güzel yanı yiyecek ve içeceklerle dolu olması. Kahve. Süslü gurme ürünleri ve espresso makineleri bile var. Kendime kocaman bir kahve yapıyorum ve içine iki shot espresso atıyorum çünkü dün ve yarın olduğu gibi bugünün de şakası yok.

"Eden Dawson, sen benim kahramanımsın," diyor Gus biraz ürkütücü bir sesle, stüdyoya girdiğimde Henry dışında herkesi burada buluyorum.

"Teşekkürler Cameron. Hep Ferris Bueller kadar havalı olmak istemişimdir."

Gus büyük kolunu omzuma atıyor ve beni yanında sürüklerken hafifçe sarsıyor. "Bu düzen hasta. Ciddiyim. Gerçekten kendini aşmışsın. İhtiyacımız olacak her şey var."

Buna çok sevindim. Gus konuşkanlığı ve cömert övgüleriyle tanınır, ama aynı zamanda ciddi olduğunu da söyleyebilirim. Vahşi doğadaki gezintimden sonra havuza ya da plaja geri dönmedim. Onun yerine buraya geldim ve bazı şeyleri yeniden yaptım. Bazı parçaların yerini değiştirdim. Derme çatma ses kabinini yeniden yarattım. Bir etkinlik odasında olabiliriz ama elimden geldiğince burayı kendimize ait hale getirdim.

"Ben UPS gibiyim, bütün gün teslimat yaparım, evlat."

Gülüyor, elimi tutuyor ve beni kolunun altına sıkıştırmadan önce bir daire çiziyor. "Bu harika bir şey. Naomi kankaları ve yeğenleriyle sörf yapıp eğlenirken, ben de müzik üzerinde çalışıyorum. Tüm bunların işe yarayacağından emin değildim ama bu alana ve dün yaptıklarımıza bakınca beni inandırdın."

Keith alnıma, tam saç çizgimin hizasına bir öpücük kondurarak, "Ben kendi adıma bu işi hallettiğimiz için memnunum," diyor. "Plajlara, güneşe ve dinlenmeye bayılsam da, üç hafta boyunca bunlardan başka bir şey yapmamak çok fazla."

"Hawaii'de bundan çok daha fazlası var," diyorum ona. "Buradaki tüm harika yürüyüş yerlerini gördün mü? Katamaran kiralayabileceğimizden, balina izlemeye gidebileceğimizden, aktif bir volkanı kontrol edebileceğimizden, tonlarca şeyden bahsetmiyorum bile."

"Aman Tanrım. İşte gidiyor." Keith hoşgörüsüyle sırıtıyor. "Seyahat broşürü haline gelmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum." Onu tersledim. "Eğer bize katılmak istersen Maia bizi gelecek hafta bir ara şnorkelle yüzme şeyine yazdırdı bile."

"Evet, varım. Beni de sayın."

Tam o sırada kapı açılıyor ve Henry grup arkadaşlarına her zamanki sıcak gülümsemesiyle içeri giriyor. Hem Jasper'a hem de Keith'e birer yumruk atıyor ama Keith'e bunu yaparken bakışlarının hafifçe düştüğünü fark etmiyorum. Aynısını Gus'a da yapıyor ama bana sadece başıyla selam veriyor, ben de karşılık vermeye zahmet etmiyorum çünkü biz böyleyiz.

Nefreti sev, aşktan nefret et. Nefrete ekstra yardım.

Şimdi seks. Ateşli seks. Ateşli, terli seks. Ve inanılmaz öpücükler. Tanrım, öpücükler.

Boğazımı temizliyorum, kendimi Henry'den, onun harika ağzından ve penisinden uzaklaştırıyorum.

"Pekâlâ," diye başlıyorum, kendimi Gus'tan ayırıyorum ve herkesin dikkatini çekmek için ellerimi birbirine vuruyorum. "Hepiniz bu sabah e-postayla gönderdiğim programı aldınız mı?" Bunun için bir dizi homurtu aldım. "Herhangi bir sorunuz ya da sorunuz var mı? Dün üzerinde kısaca konuştuğumuzu biliyorum ama bir taslak planlamanın daha kolay olacağını düşündüm."

Jasper akustüğünü eline alıp biraz tıngırdattıktan sonra "Bence üzerinde çalışacağımız şarkıların haritasını çıkarmak akıllıca olur," diyor. "Haftada beş gün, beş saat bize gerçekten sağlam bir temel verecektir. Ayrıca son birkaç haftadır üzerinde çalıştıklarımız da cabası."

"Bu konuda kesinlikle iyiyim," diye onaylıyor Keith, eğilip kulağıma fısıldıyor, "Gerçekten iyi iş çıkardın Ede. Bunu devam ettirmek için hepimiz gerçekten heyecanlıyız."

Kolumu ortasına dolayarak en sevdiğim ayıya sarılıyorum.

Sırtımı sıvazlıyor ve doğruca davuluna yöneliyor, diğerleri de sıraya girip kendi enstrümanlarını hazırlıyorlar.

Henry yanımdan geçerken parmakları kıcımda geziniyor ve ben derin bir nefes çekiyorum. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ve hızla etrafıma bakındığımda kimsenin bize dikkat etmediğini görüyorum. "Günaydın Yusufçuk. Bu sabah özellikle çok güzel görünüyorsun." Gözleri tüm vücudumu tarıyor ve sonunda benimkilere ulaştığında dudaklarının köşesinde çapkın bir sırıtiş beliriyor. Bana bir göz kırptıyor ve diğerlerinin yanına gitmeden önce yüz hatlarını düzeltiyor.

Bana böyle bakmaya ve böyle şeyler söylemeye devam ederse sabahın geri kalanını yanmadan nasıl geçireceğim?

Boğazımı temizliyorum ve miks masama ya da yaygın olarak ses tahtası olarak adlandırılan şeye yöneliyorum. Buraya yanımda bir tane getirmem imkansızdı. Bunun yerine küçük bir versiyonunu, iki dizüstü bilgisayar ve bir efekt mikseri getirdim. Şimdiye kadar bu bana istediğim ses kalitesini veriyor gibi görünüyor. Muhtemelen en çok gerildiğim konu da bu.

Bu adamların uykularında bile bir albüm çıkarabileceklerini biliyorum.

Ama bildikleri mükemmellikten uzak bir şey olursa, bunun sorumlusu ben olurum.

"Bugün 'Tatlı Serenat'ın müziği üzerinde çalışabileceğimizi düşündüm. Bu sizin için uygun mu?"

"Huh. Hangisi olduğunu hatırladığımdan emin değilim," diye mırıldanıyor Gus kuru bir sesle, ancak gözlerinde belanın yaklaştığını gösteren bir parıltı var. "Bizim için söyleyebilir misin?"

Yüzüm kızarıyor, başım onu bulmak için yukarı kalkıyor.

"Yine mi geldin?" "O da öyle dedi," diye takılıyor Henry.

Keith uzanıp kafasının arkasına bir şaplak attı ve sonra beni işaret etti. "Dostum. Kardeşim."

"Dostum. Sakin ol."

Aman Tanrım. Henry ve Keith'in dikkatini başka yöne çekmeyi umarak, "Hayır, ben söyleyemem," diyorum. "Bu Jasper'ın işi falan değil mi?"

Jasper başını sallar. "Şarkı sözlerini hatırlamıyorum. Yıllar boyunca o kadar çok yazdım ki."

Kollarımı göğsümde kavuşturup onlara ters ters bakıyorum. "Saçmalıklarınıza kanmayacağım çocuklar. Unutuyorsunuz, hayatım boyunca sizinle uğraştım. İnisiyasyon yok." Sırayla her birini işaret ediyorum. "Ben senin peşindeyim. O zaman çoktan geçti."

Jasper sırtıyor, belli ki bu işin peşini bırakmıyor. "Bizim için mırıldan o zaman? Şarkıyı nasıl hayal ettiğini duyalım."

Gülümsememek için kendini zor tutan Keith, küçük bir kıkırdama patladığında fena halde başarısız olur. Gus şimdiden gülme krizine girmiştir çünkü adamın iradesi yoktur.

"Ha, ha, dangalaklar. Çok komik. Ne yaptığınızı biliyorum. Hayatımı kurtarmak için bir nota bile söyleyemediğimi hepiniz biliyorsunuz."

"Ama eskiden The Cure'u çok güzel söyledin. Oh, ve The Cars. The Cars'ı çok güzel söyledin."

Henry'yi tersledim. Sonra her biri benim yüzümden daha çok gülüyor. Gus, The Cars'ın "You Might Think" şarkısını çalıyor ve ben

Ellerim başımın üstüne gitti, tepkimi gizleyemedim. Çünkü o şarkıyla coşar, garajın etrafında dans eder ve gruba katılmama izin vermeleri için yalvarırdım. En iyi anım değildi ama yedi yaşında olduğumu düşünürsek, utanacak bir şeyim yok.

"Bunu hatırladığınız için çok heyecanlıyım çocuklar." Sadece başımı sallayabiliyorum, kızmış gibi yaparken kendi eğlencemi durdurmak için dudağımı ısırıyorum.

"Sanırım bu aklımıza kazındı Ede. Alınma bebeğim ama kabinin arkasında önünde olduğundan çok daha iyisin, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"İstiyorum." Gözlerimi kısarak kardeşime bakıyorum. Gezegende bana Ede demesine izin verilen tek adam, gerçi Gus da bazen bundan kurtuluyor çünkü o Gus. "Artık şu lanet şarkı üzerinde çalışmaya başlasak nasıl olur?"

Sonunda razı oldular - onlara başka seçenek bıraktığımdan değil. Cennet alay saati bitti ve sonra başlıyoruz. Bu, kulaklıklarına siren sesi basmakla tehdit ettikten sonra olabilir. Asla o noktaya gelmiyor.

Şarkı için öngördükleri enstrümanları çalışıyorlar, takılıyorlar ve gülüyorlar ama aynı zamanda bunu ciddiye alıyorlar. İçinde bulunduğumuz zaman sıkıntısını biliyorlar. Bunun grupları ve Jasper ile Adalyn için ne anlama geldiğini biliyorlar.

Aslında hepsi için. Henry hariç, hepsinin bu albümü bir an önce bitirmek ve çok ihtiyaç duydukları molayı vermek için nedenleri var.

Bunlar üç yıl önce gördüğüm, konserlere çıkan, kulüplerde takılan ve etrafta yatıp kalkan adamlar değil. Artık odak noktaları sadece kendilerinden ve müziklerinden çok daha büyük bir şeye kaymış durumda. Rock yıldızlarını hayal ettiğinizde aklınıza gelenler onlar değil, bu kesin. Hayranları yok. Uyuşturucu kullanmıyorlar. Gösteriş yapmıyorlar.

Ama sanırım bu versiyonlarını daha çok sevdim.

Hâlâ seksi, belalı ve tamamen ateşli bir erkek, ama yeterince yakından bakan her kızı kendinden geçiren tavizsiz bir kalbe sahip.

Dört saatten kısa bir süre içinde onları ayıracağım, böylece ön bölümlerini ayrı ayrı hazırlamaya başlayabilecekler. Enstrümanlar hala kaba. Bunu biliyorum. Ama derlenmiş halini duymak istiyorum ki nelerin düzeltilmesi gerektiğini görebilelim. Genelde böyle yapılır ve ben de kestirmeden gitmeyeceğim.

Jasper önce gidiyor çünkü akustığı ona rehberlik etse bile ilk önce şarkı sözlerini yazmak onun için en kolayı. Sonra Gus, çünkü o yedek gitar ve vokal. Sonra davulda Keith ve son olarak da bas gitarıyla Henry.

Bu noktada, saat öğleni geçmişti ve ben herkesi bıraktım.

Gerçek şu ki, bunun için oyalanmalarına gerek yok. Ama bu Keith'in de bundan memnun olduğu anlamına gelmiyor. Dudaklarında saklamaya çalıştığı o küçücük çatık kaşları görüyorum. Durumu sessizce değerlendirirken gözlerinin Henry'ye, sonra bana ve sonra tekrar bana kayışını.

Ancak, bizim çalışmamız dışında değerlendirilecek bir şey yok.

Bizim gerçeğimizi bilmiyor ve aslında bir açıklama da beklemiyor. Ben bir kadını. Seks hayatım bana ait. Sırlarımı paylaşırım ya da paylaşmam. Keith'e bu konuda hiçbir şey borçlu değilim ve dünya bu konuda benimle aynı fikirde olmasa da Henry'nin de aynı fikirde olduğunu sanmıyorum.

Kulübede Henry var, elinde bas gitarıyla oynuyor ve kulaklıktan müzik dinliyor. Önce o dinliyor, gözleri kapalı ve benim dikkatim tabletimde. Keith'e değil. Ya da Henry, bu konuda.

"Sonra görüşür müyüz?" Keith soruyor, sesinde bir tereddüt notası var.

"Evet," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, başımı kaldırıp ne yaptığına bakmayı reddederek. "Bir süre bunun üzerinde çalışacağım, ama muhtemelen

Hepinizle plajda, havuzda ya da başka bir yerde buluşuruz."

Henry gözlerini açar, şarkı bitmiştir ve "Ben hazırım. Hadi gidelim."

Keith'e bir el sallıyorum ve işime geri dönüyorum, kapının sesini bile dinlemiyorum, ama onun ipucunu alıp gittiğini biliyorum.

Şarkıyı açıyorum, her şeyi ayarlıyorum ve Henry'nin çalışını izliyorum. Her sanatçı enstrümanını farklı şekilde ele alır. Ondan çıkarmaya çalıştıkları sese farklı bir yaklaşımları vardır. Bas çoğu zaman tamamlayıcı bir enstrümandır ama Henry'nin çalma şekli öyle değil. Sanki tüm şarkıda duyacağınız en önemli şeymiş gibi çalışıyor ve Wild Minds'a iliklerinize kadar hissedeceğiniz derin, duygulu bir rezonans katıyor. Jasper'ın sözleri ve sesi içinizi ürpertiyor ama Henry'nin basları bu ürpertiye bir üst seviyeye taşıyor.

İnkâr edilemez bir şekilde, müzik çalan birini izlemekten daha seksi bir şey yoktur. Bu yüzden hayran kitleleri, takıntılı hayranlar ve 'Rockstar' gizemi vardır. Ancak bu durum paradan, kötü çocuk zihniyetinden ve seksapelden daha derindir. Siz sadece

yeterince yakından bakmak gerekir. Doğru yapıldığında, duyuların bir araya gelmesidir. Tutku ve kargaşa. İçgüdüsel bir deneyim.

Bizi çeken budur. Bizi
çağırın şey budur.

Henry şarkıyı üç kez çaldı ve son notanın sonunda, dinlemem ve üzerine notlar almam için büyük ölçüde tamamlanmış bir şarkı hazırdı. Her şey rekor sürede tamamlandı diye ekleyebilirim çünkü lanet olsun, bu iş asla böyle yürümez. Genelde yeni bir şarkıyı hazırlamak günler ya da haftalar alabilir. Bu benim için hazır olmaya oldukça yakın.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyor. İkinci gün de başarılı geçti.

Hepsinin böyle olacağını tahmin etmesem de ve önümüzde uzun bir üç hafta olduğunu bilsem de, alabileceğim her türlü zaferi kabul edeceğim.

Henry de kabinden çıkarken gülümsüyor ve Gus'ın elektriğini tutuyor. "İkisi gitti, sadece ne kaldı? On iki tane daha mı kaldı?"

"Dick," diye mırıldanıyorum, parlaklığımın bir kısmı kayboluyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler." "Bunun için buradayım." Guns N'

Roses'ın "Sweet" şarkısının girişini çalıyor.

Child of Mine" şarkısından sonra yavaşça Led Zeppelin'in "Over the Hills and Far Away" şarkısına geçiyor. Her ikisi de tüm zamanların en karmaşık gitar düzenlemelerinden bazıları olmasına rağmen, ikisini de kusursuz bir şekilde başarıyor.

Birkaç dakika boyunca huşu içinde izledim.

"Madem böyle gitar çalabiliyorsun, neden Gus yerine Jasper ile gitmiyorsun?"

Henry sanki cevap çok açıkmiş gibi güler. Belki de öyledir, Jasper ve Gus ikiz sonuçta, ama kahretsın. Henry daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde parçalayabiliyor.

"İşte böyle oldu. Jas ve Gus ben onlarla tanışmadan önce de birlikte gitar çalıp şarkı söylüyorlardı. Keith her zaman davul çaldı ve eğer ben de katılmak istiyorsam işe yarar bir şeyler çalmam gerekiyordu. Yine de bas gitarı seviyorum, o yüzden benim için üzülmeysin. Ben solist değilim. Hiçbir zaman da olmak istemedim."

"Siz çocuklar garajımızda saatlerce oynardınız. Annemin hastanedeki gece vardiyasına gitmeden önce size yemek getirdiğini hatırlıyorum. Babam bazen durup eve gitmeniz için elektriği kesmek zorunda kalırdı."

Henry'nin gülümsemesi biraz azalıyor, Van Halen'in Eruption'ı üzerinde çalışırken başı öne eğiliyor. "Eve gitmekten nefret ediyordum," diyor solonun yarısında. "Alacakaranlık günün en sevmediğim zamanıydı. I

o saatlerin sonsuza kadar uzaması için her şeyi yapardım. Oyun oynamak benim tek kaçış yolumdu."

İçim burkuluyor ama hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Neyden kaçış?" Yapmamam gerektiğini bildiğim halde kendimi sorarken buluyorum.

Cevap vermek yerine, "Keith muhtemelen bizi bekliyordur," diyor ve merakım için kendime lanet ediyorum. Bana açılıyordu ve bu Henry'nin yaptığı bir şey değildi. Bildiğim kadarıyla hiç kimseye.

"Muhtemelen," diye ağır bir iç çekişle kabul ediyorum. Onunla ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Bu en iyi ihtimalle talihsiz bir girişim. "Sanırım havuza gideceğim. Kendime bir hamburger ve diyet kola ısmarlayıp az önce ne hazırladığınızı dinleyeceğim."

Sırıtarak gitarı başının üzerine kaldırıyor. Aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyor ve ben de az önce yuttuğu mesafenin bir kısmını geri kazanma ihtiyacıyla topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum.

Gözleri benimkileri rehin almış, üzerimde durana kadar eğiliyor. Dudakları yanağımı okşuyor, sıcak nefesi kulağımın altındaki boynuma değiyor. "Üstünü değiştirmek ve bana işkence etmek için bikini getirdin mi?"

"Evet," diye nefes veriyorum, dudakları kulak mememi yakalayıp hafifçe emerken gözlerim kapanıyor.

"Mmmm... güzel. Ama bu sefer seni kovalamayacağım. Sana dokunmayacağım. Sadece seni izleyeceğim. Bunu yaptığımda ne kadar hoşuna gideceğini bilerek. Bunun seni ne kadar ıslatacağını bilerek. Ne kadar çaresiz. Ve bu gece, benden kaçmayacaksın küçük yusufçuğum. Beni aramaya geleceksin çünkü daha fazla dayanamayacaksın."

SEKİZ

HENRY

Şöminenin yumuşak çıtırtısı havayı dolduruyor. Ağır kahkahalarımızla mükemmel bir yan yana. Alevler gecenin içinde dans ediyor ve bunun mükemmel olması için yeterli miktarda parıltı ve doğru miktarda ısı yayıyor. Özellikle de son kırk yıldır çölde aç kalmışız gibi tükettiğimiz ağır yemekten sonra.

Pahalı şarabımızı yudumluyor, sandalyelerimize uzanıyoruz ve bu tatili hayal ettiğimde, bu tür bir anı umuyordum. Hepimiz oturmuş dinlenirken bir yandan da her zaman yaptığımız gibi birbirimize takılıyorduk.

"Böcek yediğine hâlâ inanamıyorum," diyor Vi Jasper'a, yüzü tiksintiyle buruşmuş bir halde.

"Tayland'da bir pazardaydık," diye cevaplıyor sakın bir şekilde. "Bunu bize rehberimiz teklif etti ve ben de kabalık etmek istemedim."

İşte o zaman Gus, Keith ve ben kahkahayı patlattık. "Ne?" Vi soruyor, şakayı anlamamış.

Jasper inliyor, ellerini başının arkasında birleştirirken koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Rehberimize bunu yapmasını söyledik," diye açıklıyorum. "Çin'de bir restoranda yemek yerken hiçbirimiz ne sipariş etmemiz gerektiğini bilmiyorduk. Oradaki görevlimiz bizim için sipariş verme özgürlüğünü kullandı. Jasper dışında hepimiz aynı ana yemeği aldık."

Vi homurdanarak Jasper'a ve sonra tekrar bana bakıyor. "Siz ne yediniz?"

"Kurbağa."

"Tanrım," diye inliyor tüm kadınlar hep bir ağızdan.

Naomi boğazının arkasından öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Tadı tavuk gibi miydi?" diye soruyor eğlenerek ama hastalıklı bir gülümsemeyle.

"Evet," diyor Gus ona. "Tuhaf bir şekilde, öyleydi. Ama garip, küçük kemikleri vardı."

Naomi yine gags.

"Yedikten sonra Jas'ın çıldırdığını fark ettik," diye açıklıyor Keith, "Biz de kardeşlikte ve yemekte ödeşmenin adil olduğuna karar verdik. O da kızarmış çekirge ve akrep yedi. Geri kalanımız yemediğine göre iyi spordu."

"Akrep mi?" Naomi tıslıyor. "Duyduğuma göre burun kanaması yapıyorlarmış." Jasper omuz silkiyor, şarabından bir yudum alıyor. "Sadece birden fazla yersen." Maia öfkeyle, "Bu korkunç bir şey," diye haykırarak Keith'e döner.

"Sözümü geri alıyorum. Artık siz aptallarla dünyayı dolaşmak istemiyorum. Birbirinize karşı çok acımasısınız."

"Şaka değil," diye onaylıyor Viola, ona toprak yedirmeye çalıştığımız zamanı anlatmaya başlarken. Kendimizi savunmak gerekirse, on iki yaşında çocuklardık.

Eden gecenin çoğunda sessizdi. Aslında günün büyük bölümünde. Bu sabah stüdyodaki dördüncü günümüzü tamamladık, ancak dün olduğu gibi bugün de çok az ilerleme kaydettik ve tahmin etmem gerekirse, şu anda onu yiyip bitiren şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Bu albüm yüzünden stresli olduğunu biliyorum. Albümün gidişatından dolayı.

Eden Dawson'ın strese girdiğinde içine kapandığını ve içe döndüğünü de öğreniyorum.

Biraz fazla sessiz.

Bütün gün ona dokunmadım. Bir kere bile. Boşluğa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ben de bu küçük hediye alıp onunla koştum.

Seks durmaksızın devam ediyor. Her yerde. Her fırsatta. Dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, destansı, tartışmasız, hayatımın en iyi seksi, seks. Günlerim onun etrafında dönüyor. Derimin altında sinsice ilerleyen kadın. Onu izliyorum. Gidip onunla konuşacak şeyler düşünüyorum. Kavga ediyorum çünkü kavga ettiğimizde, birleşen ikiz kasırgalar gibi sevişiyoruz. Kaos yaratıyoruz ve ardımızda güzel bir yıkım bırakıyoruz.

Tek düşünebildiğim bir dahaki sefere onunla birlikte olabilmek. Bu bir sorun.

Kontrol etmekte zorlanmaya başladığım bir tane. Şu anda olduğu gibi. Çünkü elim, yusufluğuna gelince kendi akıllı ve direktifleri olan bu lanet canavar, kalçasının pürüzsüz, kremi etini bulabilmek için masanın altına

kayıyor.

Ve bunu yaptığında, Eden hoş bir sarsıntı geçiriyor. Etrafımız bu kadar insanla çevriliyken dokunuşuma nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi vücudu kaskatı kesiliyor. Kardeşi tarafından. Ama kimse göremiyor ve ben de daha fazla direnemiyorum. Başparmağım bacağını okşuyor, parmaklarım hafifçe iç uyluğunu gıdıklıyor ama tek yaptığım bu ve skandal yaratacak bir şey denemeyeceğimi anladığında -o kadar da sapkın bir piç değilim- bütün gece ilk kez rahatlıyor ve sonunda gülümsüyor, dokunuşumun tadını çıkarıyor.

Maia Viola'nın anlattıkları karşısında önce bir nefes alıyor, sonra da abartılı bir ürperti duyuyor. Cora göğsünde mışıl mışıl uyuyor ve Maia onunla cennette gibi görünüyor. Adalyn en sevdiği teyzesi Naomi'ye sokulmuş durumda. Zar zor da olsa uyanık, Naomi'den her zaman koparma eğiliminde olduğu rahatlatıcı sırt ve kol gıdıklamalarının tadını çıkarıyor.

"Seni seviyorum Keith, ama bana böyle bir şey yapmaya kalkarsan seni uykunda öldürürüm," diyor Maia ve Keith de dahil olmak üzere hepimiz içimizden kıkırdıyoruz çünkü Maia'nın bunu yaptığını gerçekten görebiliyoruz. Tehdit ediyor olabilir ama ben olsam harekete geçmesini de beklemezdim.

"Biz sadece çocuktuk, bebeğim. Ve bir daha denizaşırı bir seyahate çıktığımızda, söz veriyorum, seninle dalga geçmek yok. Seni boş ver, eğer denersek Marco muhtemelen hepimizi öldürür. Tehdit etmene bile gerek kalmaz."

Maia gülerek, "Gerçek hikaye," diye onaylıyor.

"Asya'yı çok sevdim," diye devam ediyor Keith, konuyu tekrar seyahatlerimize getirerek. "Ama ne zaman otel ya da özel olarak ayarlanmış bir restoran dışında yemek yesek, Rus ruleti gibiydi."

"Evet," diye onayladım. "Hem de çok. Ama insanlar inanılmazdı ve şehirler gerçekten gördüğüm en havalı şehirlerdi. Sanırım Asya'daki en sevdiğim durak Japonya oldu."

"Kesinlikle," diyor Jas ve Gus birlikte.

"Dünyada gittiğin en sevdiğin yer neresi?" Maia rahat edebilmek için biraz kıpırdanarak soruyor ama Cora uyanmıyor.

"Paris," Vi ve Jasper hep bir ağızdan, sadece birbirlerine bakıp gülümsüyorlar. Jasper Viola'ya onu sevdiğini ilk kez orada söylemişti. Sonunda ilişkilerini zaten bilen bizlere itiraf ettiler çünkü aralarındaki çekimi saklayamıyorlardı.

Naomi, "Benim için Avustralya," diye ekliyor. "Sörf bu dünyanın dışında." Gus "İrlanda benim" diye açıkladı. "Barlar. Yemekler. İnsanlar."

"Sanırım en çok Roma'yı seviyorum. Yemekleri. Şarabı. Şehri."

Keith gülüyor. "Evet, Henry, ama bence bunun asıl nedeni ruh eşin ve hayatının aşkıyla orada tanışmış olman."

Yanımdaki Eden bir tahtadan daha sertleşiyor, sanki elimi vücudundan sıyırmaya çalışıyormuş gibi biraz kıpırdanıyor. Olmuyor, tatlım. Okşamaya devam etmeden önce kalçasını kavriyorum.

"Tanrım. Hatırlıyor musun?" Gus gülerek anımsıyor. "O kadın acımasızdı."

"Evet. Beni şehrin her yerinde takip etti. Otel odama girmenin yolunu bile buldu."

"Gerçekten mi?" Eden sonunda soruyor, gözleri isteksizce benimkilerle buluşurken başını bana doğru çeviriyor. Sonunda bağırarak istiyorum. Bunun yerine birkaç saniyelğine onu içime çekiyorum. Bu gece çok güzel görünüyor. Saçları açık, hafif esintide dalgalanıyor. Uzun, kırmızı, tüllü elbisesi, halter yakasının eğiminden mükemmel miktarda göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor.

Gülümsüyorum. Kıskanıyor mu? "Evet. Güvenlik ona dışarı kadar eşlik etmek zorunda kaldı ve ben yine de oda değiştirdim çünkü hatun yatağında çıplaktı. Ayrıca benim bir gömleğimi çaldı ve yemin ederim benim kolonyamı sürüyordu."

"Ve Roma hâlâ en sevdiğin şehir mi?" Maia inanamayarak ukalalık ediyor. "Bu sadece oraya ilk gidişimizde oldu. Diğer birkaç seferimizde o zamandan beri harikaydı."

"Sanırım bu ufaklığı yatırma vakti geldi," diye anons ediyor Naomi, nihayet bayılmış olan Adalyn'den bahsederken.

Maia, Cora'nın sarışın başının tepesini öperek, "Bu da öyle," diye onaylıyor.

"Hepimiz için bu gecelik bu kadar yeter," diyor Jas. "Yarın stüdyoya gitmemiz gerekiyor."

Eden'in yutkunduğunu duyabiliyorum. Söndüğünü hissediyorum. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor, herkese küçük bir el sallıyor ve dışarı çıkıyor. İşte böyle. Kadın bir sinir yumağı ve sonsuz bir gerginlik içinde.

Geri kalanımız iyi geceler diliyor ve bir iki dakika içinde, benden çok ileride olamayacak Eden'e yetişmek için koşmaya başlıyorum. Teklif edilen golf arabalarına asla binmiyor, bunun yerine her zaman yürümeyi tercih ediyor ve kısa sürede onu gecenin içinde bir siren gibi patika boyunca süzülürken buluyorum. Geldiğimi duyuyor, benim olduğumu biliyor çünkü durmadan ya da kimin yaklaştığını görmek için omzunun üzerinden dönmeden yürüyüşünü yavaşlatıyor. Kolum beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum, saçlarını boynundan uzaklaştırıp derin derin içime çekiyorum.

Keith muhtemelen çoktan Maia ile yatağa girmiş olsa bile ona burada dokunmamalıyım. Yine de, herkesin burnunun dibinde gizlice dolaşmanın heyecanın bir parçası olduğunu inkar edemem. Bu onu kirli yapıyor. Ateşli. Yasadışı. Ama bundan da öte, yakalanma riskine değer. Aklımın almadığı başka bir şey daha.

"Ateş gibi mi kokuyorum?" diye soruyor
usulca. "Hayır. Çiçek ve vanilya gibi
kokuyorsun."

"Burada satılan vücut losyonunu kullanıyorum. Benimkini evde
unutmuşum." "Ama parfümünü unutmamışsın. Hala kokusunu
alabiliyorum." "Parfümümü seviyorsun."

İfadesine sırtıyorum. "Bu yüzden mi yanında getirdin?" "Hayır."
Yalancı. Boynunu emerken sırtışı bir gülümsemeye
dönüşüyor. "Kaç kadınla birlikte oldun?"

Vay be. Bu yüklü bir soru. "Birkaç taneden fazla ve düşündüğünüzden
daha az" buna verebileceğim tek cevap. Gerçek şu ki, yıllar boyunca kaç
kadınla yattığıma dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir zaman bir çetele tutmadım
ve bu işin başlarında, kadınlar her taraftan üzerimize gelmeye başladığında,
onlarla yatmak konusunda iki kez düşünmedim. Ama son birkaç yıldır, tüm
bunlar yavaşladı. Artık eskisi kadar çekici gelmiyor.

Şimdi yorgun, boş ve biraz sıkıcı. Bir kadın diğerine kanıyor. Heyecan
yok. Kovalamaca yok. Bu bir salıverme ve çoğu zaman harika bir salıverme
bile değil.

"Kaç erkekle yattığımı bilmek istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum ona sertçe çünkü istemiyorum. Başka erkeklerin ona
dokunması fikri beni mantıksızca öfkeliyor. "Hem neden soruyorsun
ki?"

"Sadece merak ettim. Bu gece sizi dinlerken seyahatlerinizden
bahsediyordunuz. Sizi takip eden kadınları. Bu oyunda ne kadar uzun
süredir olduğunuzu bilmek. Üç yıl önce o gece kulüpte bana yaklaşma
şeklinizi."

Ah. Anlıyorum. "Seni gördüğüm anda gözümü alamadım Eden. Sana
yaklaştım çünkü seninle konuşmak zorundaydım. Sana dokunmam
gerekiyordu. Daha yakından bakmalıydım."

Kollarımda dönerek bana bakıyor ve geriye doğru yürüyor. "Bu daha
önce hiç oldu mu?"

Yutkunuyorum, ona gerçeikle cevap vermemem gerektiğini biliyorum
ama başka bir şey söyleyemiyorum. "Hayır. Daha önce hiç olmadı. Ya da o
zamandan beri."

Gülümseme yok. Tepki yok. Bunun için şükürler olsun.

"Bu albümün stresini biraz atmam lazım. Yüzmeye gitmek ister misin?"

Daldım ve dudaklarını dudaklarımla kavradım. Dilim ağzının içine giriyor, muzaffer bir savaşçı gibi kendi ağzım olduğunu iddia ediyor. "Evet."

Elimi tutuyor, geri dönüyor ve evlerimizin arkasına geçip havuzu atlayarak karanlık ve ıssız sahile gidene kadar beni çekiyor.

"Burada mı?"

"Geceleri okyanustan korkar mısın?" diye zekice soruyor.

Belki biraz, evet. Ama sonra elbisesinin düğümünü boynunun arkasından çözmeye başlar. Ve bir anda elbise ayaklarının dibindeki havuza düşüyor ve onu kırmızı askısız bir sutyen ve minicik kırmızı bir külotla bırakıyor.

"Hâlâ giyiniksin, Henry."

Uh huh. "Henry şu anda burada değil. Lütfen mesaj bırakın, nasıl düşüneceğini hatırladığında sizi geri arayacaktır."

Eden gülerek başını arkaya yatırdı ve geçen gece dolunay olduğu için artık küçücük olan ay parçasını seyretmeye koyuldu. "Gel benimle yüz, Henry."

"Gömleğimi ve şortumu çıkarırken ona REM'i söylemeye başlıyorum, erkek terliklerimi çıkarıyorum çünkü sadece kızlar parmak arası terlik giyer.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

"O zaman sana şarkı söylemeye devam edeceğim."

Ona doğru ilerliyorum, ellerim çıplak omuzlarının üst kısımlarına çarpıyor ve yavaşça aşağıya inip sütyenini açmak için etrafından dolaşıyorum. Sözleri kulağına ve öpücükler arasında tenine doğru söylüyorum. Eden titriyor ve sarsılıyor, nefes alış verişleriyle birlikte sırtı hızla yükselip alçalıyor.

Külotu kuma değişiyor ve ben onu öpmeye devam ediyorum, daha aşağıya, kıcının mükemmel kabarıklığının üzerinden ve dudaklarımla dokunuşuyla biraz bükülen dizlerinin arkasına kadar. Onu döndürüyorum ve dizlerimin üzerinden, gölgelerin ve gecenin kararttığı mavi gözlerine bakıyorum.

Thunk.

Evet. Hatırlattığın için teşekkürler, biliyorum. Ona her baktığımda bunu hissediyorum. Ama bu sefer öncekinden biraz daha sert vuruyor.

Burnum içeri dalıyor, onun uyarılmışlığını içime çekiyorum, dilim tat almak için dışarı çıkıyor çünkü buna mecburum. Onun tadı. Hiçbir şey beni bu kadın kadar tahrik etmemeli. Parmakları saçlarımla arasından geçiyor, dudakları pantolonuna uyum sağlamak için ayrılıyor.

"Şarkı söylemeyi bıraktın."

Doğru söylüyor. Ben söyledim. Yalarken ona şarkı söylemeye başladım. Klitorisine gelen titreşimler onu daha da yukarı çekiyor, kavraması sıklaşıyor ve o kadar sert boşalana kadar durmuyorum, vücudu pes ediyor ve ben onu yakalıyorum, düşmemesi için göğsüme yaslıyorum. Düşemez ve böyle anlarda bu çok cazip gelse de bunun olmasına izin vermeyeceğim.

İkimiz için de.

Onu pürüzsüz kumlara bırakıyorum, ellerim onunkileri kavıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu alıyorum. Derinlere batıyorum. Görünürde sonu yok. Ay ışığı, kum, su ve ateşin okşadığı bedenlerimiz, onlara izin vermekten daha iyi bildiğim şekillerde bir oluyor. Öğrenmekten korktuğum bir dilde yumuşak kelimeler konuşuluyor.

Erotik çılgınlık gece havasında kayboluyor. Beni bir kalp atışından diğerine, bir karmaşadan diğerine sürükleyen renksiz bir zevk boşluğu. Burada karanlıkta sadece o ve ben varız. Lekeli ve hasarlı. Ama bunu başka bir şeyle takas edecek gücü kendimde bulamıyorum. Bundan daha iyi bir şey yok. Biliyorum. Hepsini denedim ve tattım. Hiçbiri kıyaslanamaz.

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor, ikimiz de hırıltılı nefeslerimizi kontrol etmeye çalışırken kollarım çıplak bedenini saran bir kale gibi. "İyi geceler yüzmek," diye bitiriyorum dudaklarına karşı ve o da benimkilere hülmalı bir şekilde gülümsüyor.

"Sanırım bu benim yeni favori REM şarkım."

Havalı bir şekilde sırtıyorum, onu kaldırıp suya taşıyorum, vücudunu tekrar almadan önce ikimizi de suya batırmaya hazırım. "Eminim senin favorin olacak başka şarkılar da bulabilirim."

"İstek kabul ediyor

musunuz?" "Sizden mi?

Hayır."

Gülüyor, omzuma vuruyor ama ben daha acısını sindiremeden beni anlamsızca öpüyor.

"Bak ne diyeceğim, Yusufçuk. Sana şarkı söylemeye başlayacağım ve gecenin sonunda bana hangisinin favorin olduğunu söyleyebilirsin."

"Hepsinin favorim olacağını zaten biliyorum. Seninle her zaman öyledirler."

Sözleri içimde bir krater oluşturdu. Hafiftiler. Eğlenceliydiler. Ama bana beklenmedik bir ağırlık ve güçle vurdular. Ödümü koparıyorlar. Çünkü sırf bu yüzden, bunu durdurmalıyım.

Ancak böyle anlarda, bu düşünceler daha oluşmadan ölür. Sadece bir gece daha. Sadece biraz daha uzun. Ne zararı olabilir ki?

NINETEEN

HENRY

Rüzgâr yüzümü ve saçlarımı savuruyor. Kir ve kum üzerime sıçırıyor, gözlüklerime çarpıyor ve boynumun ve kollarımın açıkta kalan derisini ısıtıyor. Bu hiçbir zaman bana göre olmadı. Ne de Jasper'ın. Biz daha çok birkaç bira içip maç izleriz. Ama Keith ve Gus bunun için yaşıyor.

Adrenalin patlaması.

Programlarımız ne kadar yoğun ya da ne kadar yorgun olursak olalım, her zaman hepimizin hayatını tehlikeye atacak bir şeyler planlıyor ve bizi hevesle ona doğru sürüklüyorlar.

ATV'mde biraz hızlanıyorum, okyanus sağımda mavi bir bulanıklık, orman solumda yeşil bir sınır, kendimi bir kum tepesinin üzerine çıkarırken diğer tarafta hızla kırılıyorum, lastiklerimden her yöne kum fırlıyor, böylece beklediğimden daha yakın olan Keith'e çarpıyorum. Bir kahkaha atarak başını geriye attığını görüyorum ve bana parmağıyla işaret ediyor, bunu çok seviyor ve benim sevmediğimi biliyor.

"Bu hiç hoş değildi, sikik herif," diye bağıyorum ona, sesim rüzgâra kapılıyor.

Sadist bir şeytan gibi sırtıyor, bir sonraki kum tepesinin üzerinden uçabilmek için ATV'sini hızlandırıyor, tepede durmadan önce etrafında dönüyor ve numaralar yapıyor. Onu takip ediyorum, Gus ve Jasper çoktan orada, kaskları ve gözlükleri kapalı ATV'lerinin yanında duruyor, gülüyor ve ateş ediyorlar. Şafaktan biraz sonra uyandık ve buraya doğru yola çıktık. Son zamanlarda kayıtlar ve mavi saçlı bir siren arasında ne kadar az uyuduğumu düşünürsek, bugün özellikle kışımı sürüklüyorum.

ATV'yi frenleyerek yere indiriyorum, kaskım ve gözlüklerimle birlikte bu gösteriyi bizim için yöneten adama teslim ediyorum. Yüzümü silerken kaba kir ve kum taneleri elime çarpıyor. Güneş üzerimize vuruyor, dalgalar aşağıdaki kayalık kıyıya çarpıyor ve ben de bunu takdir etmek için bir an ayıran arkadaşlarıma katılıyorum.

"Çok eğlenceliydi." Keith sırtımı tokatlıyor, omzumu sıkıyor ve beni küçük bir sarsıntıya uğrattıyor. Yüzünde saf bir memnuniyet gülümsemesi belirirken benim kaşlarımın çatılmasına neden oluyor. Ne yapıyorum ben? Neden bunu riske atıyorum? Sadece arkadaşlığımı değil, bu hayatı, bu adamları, grubumuzu.

Ona bakıyorum, kelimeler dilimde, ama onları zorlayamıyorum. Kendimi korkak gibi hissediyorum. Sanki gerçek bir erkek, en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle yaşadığı pisliği kabullenirmiş gibi. Ve ne kadar eğleniyor olursam olayım, ne kadar istemesem de Eden'la yatmayı bırakmalıyım. Onun kalbini kırmamanın ve aynı anda her şeyi kaybetmemenin tek yolu bu.

Bir hafta boyunca hareketlerini takip ettim.

Onu düşünmek. Ona kafayı takmak. Onu hayal etmek.

Yansıtıcı güneş gözlükleri icat edildiği için minnettar olurken ona bakıyorum, böylece ondan başka kimse süründüğümü fark etmiyor. O biliyor. Anlayabiliyorum. Rol yapmaya çalıştığında bile. Gece on bire doğru kapımı çalıp üç gibi gizlice çıkmak için elinden geldiğince oyalansa bile.

Yatıya kalmak
yok. Sadece
seks.

Sadece çılgın, ateşli, kirli, bok gibi sapıkça seks. Eden sert seviyor ve oynamayı seviyor. Biz de bunu yapıyoruz. Elimize geçen her fırsatta. Ama bunların hepsi bitmeli. En iyi arkadaşım. Kardeşi. Evet. Buna bir son vermeliyim.

Ona söylemem gerek. Ona bugün söylemeliyim.

"Bir dahaki sefere parasailing yapalım derim," diye öneriyor Gus.

Üçümüz de 'benimle dalga mı geçiyorsun' bakışlarıyla ona doğru dönüyoruz. "Yani para için boktan şeyler yapan liseli bir serseriye beni iki saat boyunca taşaklarımı yıpratacak bir koşum takımına kilitletebilirim," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle. "Hayır, teşekkürler."

"O kadar da kötü olamaz. Baksana." Gus uzakta, havada asılı duran bir paraşüte bağlı iki kişiyle birlikte çekilen bir tekneyi işaret eder.

"Evet, bu konuda Henry'ye katılmak zorundayım," diyor Keith. "Bu pek eğlenceli görünmüyor. Yelken kanatla uçmayı deneyebiliriz."

Jasper nefesinin altında kıkırdıyor. "Sürtünme kayışını unut, karıma bunu yaptığımı söylersem taşaklarımı keser."

"Yeni Zelanda'da paraşütle atlamaya gittiğimiz ve Keith'in neredeyse öldüğü zamanı hatırlıyor musun?" diyorum, içimden hafifçe gülerek.

"Kahretsin," diye kıkırdıyor Gus, başı öne düşüyor, elleri karnını kavırıyor. "Bunu tamamen unutmuşum. Ne yapıyordun dostum?"

Keith bizim gibi gülmese de gülümseyerek "Pisliğin teki olmak," diyor. "Daha önce bir kez olduğum için profesyonel olduğumu sanıyordum. Flaş haber: Değilmişim."

"Rehber gelip seni yönlendirene kadar o dağa doğru gidiyordun, ta ki sen ateş etmeden hemen önce," diye homurdanıyorum kahkahalarım arasında.

"Hiç komik değildi, sık kafalı."

Ben daha çok gülüyorum. Onun dışında hepimiz gülüyoruz.

"Evet, öyleydi," diye bağıırıyor Jasper, neredeyse iki büküm olmuş bir halde, hepimiz artık kontrol edemeyeceğimiz bir noktadayız. "Gerçekten öyleydi. Ama sadece indiğimizde çok kızgın olduğun için. Sanki rehber senin hayatını kurtararak işin tüm eğlencesini kaçırmış gibi."

"Evet, evet. Ha siktir ha. Bu kadar yeter. Hadi geri dönelim. Açlıktan ölüyorum ve geç oluyor."

Saatler sonra evime dönmek için patıkada yürüyordum, gözlerim ağırlaşmış ve kaslarım ağrıyordu. Geri döndük, tepeden tırnağa çamur içinde kalmamak için düş aldık ve Jas'ın kiraladığı barlardan birinde buluştuk. Bir daha asla yemek yeme şansımız olmayacakmış gibi bol miktarda bar yemeğini mideye indirmeye başladık. Sonra pahalı burbonlarımızı yudumladık ve rahatladık, hayat bu kadar karmaşıklaşmadan önce yaptığımız gibi sakinleştik ve şakalaştık.

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman her şey bu kadar kolay ve rahat hissettirmişti. En son ne zaman her gün hayatımızı yöneten ek baskılar olmadan gerçekten sadece dördümüz vardık. Kadınlardan ya da çocuklardan bahsetmiyorum bile. Onlar arkadaşlarımla saatlerinin çalışmasını sağlayan zaman.

Diğer her şeyin baskısı.

Müzik. İş. Turlar. Para. Derimizi tırmalayan şöhret.

Bu onlardan hiçbirisi değildi. Bu bizdik. Filtrelenmemiş.

Diğer yöne giden Gus ve Jasper'a iyi geceler diliyoruz ve evlerimize doğru ilerlerken beni ve Keith'i yalnız bırakıyoruz. Günün büyük bir bölümünde zihnimi kurcalayan her şeyi bir kenara itebildim ama şimdi intikam hırsıyla geri geliyorlar gibi görünüyor.

"Bugün güzel bir gündü," diyor Keith yanımda.

"Öyleydi," diyorum sessizce, stüdyo olarak kullandığımız etkinlik alanının önünden geçerken, tüm hafta boyunca hissettiğimden daha fazla bok gibi hissederek. Eden'la ilişkimizi bitirmeye karar vermek doğru bir karardı. Tek karar. Peki neden bunu yapma düşüncesi bile nefesimin hızlanmasına ve göğsümün sıkışmasına neden oluyor?

Keith sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Umarım Eden bugün rahatlayabilmiştir. Çok yoğun çalışıyor ve daha önce Maia'yla mesajlaşırken bugün onu pek görmediğini söyledi."

"Belki de sadece evine yakın kalmaya karar vermiştir?"

"Belki," diye düşünüyor, ama ses tonu tedirgin. "Yine de yatmadan önce onu kontrol edeceğim."

"Hadi bakalım. Stüdyodan bas gitarımı alacağım ve sonra da siktir olup gideceğim. Yarın şnorkelle yüzerken görüşürüz."

Ona bir yumruk atıyorum ve anahtar kartımı çıkarıp karanlık binaya girmek için kullanıyorum. Pazartesi günü işe dönmenden önce bas gitarımı istiyorum. Uğraşmak istediğim bir şey var. Üzerinde çalışacağımız bir sonraki şarkı için elimdekinden daha iyi olacağını düşündüğüm, kafamda dönüp duran bir şey.

Otomatik ışıklar yanıp sönerken başımın üstündeki havalandırmadan gelen bir klima patlamasıyla sarsılıyorum. Bas gitarım uzak duvardaki sehpanın üzerinde, tam bıraktığım yerde duruyor ama adımlarımın ortasında donmadan önce o yöne doğru sadece dört adım atabiliyorum.

Eden mikserin önünde, kulaklıkları takılı, başı öne eğik, ama hareket etmiyor ve ses çıkarmıyor. Uyuyup uyumadığını merak ediyorum ama pozisyonuna bakılırsa mümkün değil. Burada olduğumu biliyor mu?

"Eden?" diye seslendim. Cevap vermiyor ve beni duyup başını kaldırmamasını umarak ağır adımlarla odayı geçiyorum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak. "Eden," diye bağıriyorum, bu sefer daha yüksek sesle ve sarsılarak ayağa kalkıyor.

yönüne çevirirken, aynı anda hızlı ve telaşlı bir hareketle kulaklarındaki tenekeleri çıkardı.

"Kutsal muz foster, beni korkuttun." Kalbini yavaşlatmaya çalışıyormuş gibi bir elini göğsüne götürerek sertçe nefes alıyor, neredeyse nefes nefese kalıyor.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Bana mahcup bir gülümseme veriyor, ben bir ofis koltuğuna çöküp tam yanına gelene kadar yaklaşırken tahtaya geri dönüyor.

"Sadece albüm üzerinde biraz daha çalışmak istedim. Saat kaç bu arada?"

"On civarı."

Yorgun bir şekilde iç çekiyor.

"Ne zamandır buradasınız? Ve neden karanlıkta oturuyordunuz?"

Kendinden emin bir kakhaha atıyor ve önündeki mikse geri dönmeden önce ellerini yüzünde gezdiriyor. "Yaklaşık altı saat, sanırım. Kapattıklarını fark etmemiştim. Dinlerken gözlerim kapalıydı."

"Altı saat mi? Eden, Tanrım. Bugün senin izin günün olmalıydı. Bir molaya ihtiyacın var."

Dudaklarından bir hırıltı dökülüyor. "Ara veremem." Kulaklığını neredeyse ses tahtasının üzerine fırlatıyor. "Her şey yanlış ses çıkarırken olmaz."

"Ne demek yanlış geliyor?"

Oflama sesi çıkarıyor ama onun dışında sorumu duymazdan geliyor. Ve şimdi onu gerçekten içime alıyorum. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde başının üstünde duruyor ama yarısı dökülmüş, yüzünün ve boynunun etrafında gevşek bir şekilde sarkıyor. Gözlerinin altındaki mor lekeleri kapatacak bir makyajı yok. Üzerindeki elbise deli gibi kırıkmış. Berbat durumda. Kırılma noktasının ötesinde stresli ve yorgunluktan bitap düşmüş.

"En son ne zaman bir şey yedin?"

Omuz silkiyor, teneke kutularını geri takacak ama hayır. Buna bir son vermeliyiz.

Sandalyemde dönüp yüzüne bakarken elimi üzerine koyup tekrar tahtasına indiriyorum. "Tamam, bana sorunun ne olduğunu söyle ve yardım edip edemeyeceğime bir bakayım."

Alt dudağını kemirerek bana doğru bakıyor. "Bu benim işim, Henry. Benim sorumluluğum-"

"Bu kadar inatçı olmayı bırak," diye araya giriyorum. "Lyric'in tüm bunları kendi başına yaptığını ve hiç yardım almadığını mı sanıyorsun? Hayır. Bir şeyler dinlemek ya da fikrini almak için her zaman Ethan'ı getiriyor. Ya da diğer yapımcılardan birini."

Müzik bir işbirliğidir ve bu, müziğin tüm yönlerini içerir. Bunu çok uzun zamandır yapıyorsun, Dragonfly. Bu noktada ona çok yakınsın. O yüzden şu lanet kulaklıkları çıkar ve hoparlörlerden ver ki duyabileyim."

Bir düğmeye basıp kurduğu bilgisayara bir şeyler tıkladığında, üzerinde çalıştığımız son şarkının müziği boş alanı dolduruyor. Eden koltuğuna geri yaslanıyor, yenilmiş, yenilmiş ama aynı zamanda teslim olmuş görünüyor. Bunun mükemmel olmasını istiyor. Ama genç ve bu işte o kadar yeni ki, bunun her şeyi kendi başına yapmak zorunda olduğu anlamına gelmediğini anlayamıyor.

Şarkının tamamını dinliyorum, bir yandan da onu izliyorum. Gözleri kapalı, yorgun olduğu kesin, ama aynı zamanda bu şarkıda onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu duymak için zorlanıyor. Bir şey olmasaydı bu kadar uzun süre dinlemezdi.

Uzanarak saçlarının bir kısmını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Şarkı sona erdiğinde eğilip kokusunu derin derin içime çekiyorum ve fısıldıyorum: "Nesini sevmediğini söyle."

"Bilmiyorum bile," diye fısıldıyor, sesi kederli. "Sorun da bu zaten."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Hayır."

Bir kahkaha atıyorum, kaburgalarını dürtüyorum ve sonunda, *nihayet*, gülümsemesini sağlıyorum.

"Keith'in davulları çok ağır," diyorum ona, yüz ifadesini izleyerek, en başta nasıl bu kadar yaklaştığımdan bile emin değilken birdenbire sadece birkaç santim uzağında. "Köprüyü ve ikinci nakaratı bastırıyorlar."

Bana yan yan bakıyor ve tekrar dişlerini dudağına götürüyor. "Sence bu kadar mı?"

"Evet. İyi ve güçlü bir ritmi olan hızlı bir şarkı ve bence şarkının tutmasını sağlayan da bu. Keith'in davullarının sağlam olması gerekiyor ve belki de bu noktada zorlanıyorsunuz. Ama bu şekilde olmaları diğer sesleri gölgede bırakmamalı ve bu iki bölümde öyle."

Başı yana düşüyor, omzuma değiyor ve kollarımı ona doluyorum, sandalyesinden kayıp düşmesin diye onu tutuyorum. Alnından öpüyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Saçının lastiğini çekiştirerek kafa derisine masaj yapıyorum, zevkle mırıldanırken onu dinliyor ve sırtıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, sıcak nefesi boynumda dolaşüyor. "Sanırım haklısın. Sanırım bu kadar."

Biraz daha eğiliyorum ve dudaklarını öpüyorum. Öpmemem gerektiği halde. Az önce kendime onunla ilişkiimi bitireceğimi söylemiş olmama rağmen. Ama şimdi, o böyleyken, bu konuşma için doğru zaman değil, bu yüzden onu tatmanın ne zararı var. Sadece bu seferlik. Sadece bu son kez.

Sadece bir kez daha.

Ve beynimde gizlenen bu düşünceyle, kendi iradeleriyle, kollarım onu daha sıkı sıkıyor, gitmesine izin vermek istemiyor, ben ona izin vermeye hazır olmadan önce kaymasından korkuyorum.

Çok geçmeden oturuyor, önerdiğim ayarlamaları yapıyor ve sonra tekrar dinliyoruz. Ancak bu sefer onu sandalyesinden kaldırıp kucağıma oturtuyorum ve akşam yemeğinde bitiremediğim ve yarın yemeyi planladığım hamburgerimin diğer yarısını yemeye zorluyorum.

"Ne tür bir adam hamburgerini bitirmez?" diye mırıldanıyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında, soğuk patates kızartmalarımı ağzına atıyor.

"Ağırlığınca bufalo kanadı, patates derisi, mozzarella peyniri çubukları ve balık köftesi yemiş olan türden."

Sırtarak bir lokma daha yiyor ve ben de eğilip dudaklarının kenarını yalıyorum çünkü orada bir ketçap lekesi var. "Yardımın için teşekkür ederim. Yardım isteme konusunda berbat olduğumu biliyorum ama gerçekten minnettarım."

"Bunu tek başına yapamazsın," diyorum sert bir ses tonuyla. "Ciddiyim. Bizim yardımımızı istemiyorsan Naomi'ye sor. Aslında o mükemmel olur."

"Geçen gün yaptım ama o şarkı bundan daha iyi durumdaydı."

"Eminim ihtiyacın olduğunda sana yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Ama cidden, ara vermen gerekiyor. Kendine zaman ve alan tanımalısın, yoksa şu anda olduğundan daha fazla tükenirsin."

"Bu benim ilk solo albümüm ve sadece Wild Minds için değil aynı zamanda kardeşim için de bir albüm olacak."

Bana daha sıkı sarılana kadar onu kaydırıyorum, kollarımda nasıl hissettiğini seviyorum ve bunun için kendimden tekrar nefret ediyorum. "Bu sefer çok fazla stres altında olduğunu anlıyorum ve seyahat ve zaman kısıtlamasıyla bunu kolaylaştırmadık. Ama sen harika bir iş çıkarıyorsun. Bizi motive ediyorsun ve ne zaman itip ne zaman geri çekileceğini biliyorsun. Sen mükemmel bir yapımcısın, bebeğim. Şimdi sadece zor kısmı öğrenmen gerekiyor, o da dengeyi nasıl bulacağın."

"Bana iltifat etmen hoşuma gidiyor." Bana yan gözle bakıyor, yemeğini bitiriyor ve kutuyu kapatıyor. "Ciddi olduğunu böyle anlıyorum. Ciddi olmadığın şeyleri söyleme eğiliminde değilsin, değil mi?"

"Söylememeye çalışıyorum. Hayatım boyunca bana çok yalan söylendi. Bu karşılık vermek istediğim bir iyilik değil."

Ama şu anda yaptığım tam olarak bu. En iyi arkadaşşıma yalan söylüyorum. Kız kardeşini sanki hayatımda yaptığım en iyi işmiş gibi beceriyorum çünkü öyle ve bunu ondan saklıyorum. Hiçbir şey beni bu kadar kötü hissettirmemişti. Eden'ın yorgun mavi gözlerine bakıyorum ve herkesin iyiliği için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Gel hadi. Seni yatağa götürelim."

Elini tutuyorum, kucağımdan inmesine yardım ediyorum ve onu buradan çıkarıp yumuşak, sessiz geceye geri götürüyorum. Burada sadece biz varız, bu yüzden elini bırakmıyorum. Buna sahip olmak için kendime izin veriyorum. Yarın yok olacağını bile bile tadını çıkarıyorum. Yapılacak doğru şey olsun ya da olmasın, Eden'a bir daha dokunamama fikri bacaklarımı kurşuna çeviriyor, evlerimize ve yarına doğru attığım her adımı daha da zorlaştırıyor.

Onu kapımın önünden geçirip kendi kapısına doğru götürüyorum, kapıya ulaştığımızda duruyorum. "Bu gece içeri girmeyeceğim," diyorum, onu çevirip yüzünü avucumun içine alıyorum ve başparmağımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "Senin uykuya ihtiyacın var ve doğruyu söylemek gerekirse benim de öyle."

Aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor ama gözlerinde küçük bir hayal kırıklığı titreşimi yakalıyorum. Hala geceyi birlikte geçirmedik. Bir haftadır bunu yapıyoruz. Ama bu gece onunla yatarsam, sadece ona sarılmak için bile olsa, gitmesine asla izin veremeyeceğim. Bu benim için son olacak. Bunu biliyorum. Bir kadını tutmak varlığımın ya da hayatımın dokusunun bir parçası değilken onu tutmak isteyeceğim.

Kendime onu sevemeyeceğimi hatırlatıyorum. Ne ben buyum ne de yaptığım şey bu. Ve bu değişmeyecek, cazibesi ne kadar büyük olursa olsun.

"İyi geceler, Yusufçuk." Eğiliyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, elim yüzünde, diğeri kalçasını sıkıyor. İçimi bir hüznün dalgası kaplıyor ve basit öpücüğümü biraz daha çaresiz bir hale getiriyor. Aramızdaki bağı derinleştiriyorum, dilimi onunla buluştururken onu olabildiğince çok içime çekiyorum. Bunun muhtemelen son öpücüğümüz olduğunu bilerek. Birlikte geçirdiğimiz son gerçek an.

YİRMİ

HENRY

Yalan söylemeyeceğim, bu muhtemelen hayatımda ikna edildiğim en havalı şeylerden biri. Jasper ve Vi kızları akvaryuma götürürken, geri kalanımız gözlükler, şnorkeller ve yüzgeçlerle tatil köyümüzün yanındaki koylardan birinde yüzmeye başladık. Göz alabildiğine masmavi su ve bronz mercanlar. Ve balıklar. Beklediğiniz gibi her yerde balık var ama bu kadar çok olmasını beklemiyordum. Ve bu kadar farklı çeşit görmeyi de beklemiyordum.

Önümüzde rehberimizin hemen arkasında yüzen Naomi ve Gus, arkalarında Keith ve Maia, en arkada da ben ve Eden varız. Körfezde olduğumuz için herhangi bir yırtıcı hayvandan oldukça iyi korunmamıza rağmen güvenlik amacıyla eşleştirildik.

Bize mercanlara ya da deniz yaşamına dokunmamamız, sadece yüzmeye devam etmemiz ve gösterinin tadını çıkarmamız söylendi.

Ben de öyle yapıyordum.

Gösterinin tadını çıkarıyorum. Balıklar, evet. Ama çoğunlukla Eden'ı izliyorum. Dün gece çok uzun süre oturup onunla ilgili her şeyi düşündüm.

Yorgun zihnim aşırı düşünüyor ve aşırı çalışıyor. Önümüzdeki iki haftayı onunla geçirmek istiyorum. Ama ona her sahip olduğumda sadece Daha fazlasını istiyor gibi mi görünüyorsun?

Böyle devam edersek Keith'in öğrenmesi an meselesi ve öğrendiğinde... Bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ya da daha önemlisi, o ne yapacak. Ama tüm bunların ötesinde, en iyi arkadaşıma yalan söylemeye devam edemem. İçimde bir delik açıyor.

Eden'la olmak cennet gibiydi. Ve cehennem. İkisi de eşit ölçülerde.

O mükemmel.

Çok mükemmel ve mantıklı yanımla yaptığımı aptalca ve pervasızca olduğunu biliyor. Sonunda ona ilk seferde verdiğimden daha fazla zarar verebilirim. Verdiği sözlere ve kurallarımıza bağlı kalmamıza rağmen bana aşık olabilir.

İşte bu yüzden bitti. Bitti. Planım ona bu gece söylemek.

Kolumdaki keskin bir çekiştirme beni hayallerimden koparıyor ve döndüğümde Eden'i heyecandan titrerken buluyorum. Çılgınca sağ tarafını işaret ediyor ve histerisinin yönüne baktığımda, en fazla on adım ötede yanımda yüzen bir deniz kaplumbağası buluyorum.

Tüpümün içine gülümseyip havayı dışarı atıyorum ve ona baş parmağımla onay veriyorum. Beni çekiştirmeye devam ediyor, onu korkutmadan biraz daha yakın yüzmemiz için ısrar ediyor. Onu takip ediyorum ama Eden'in arkasında hareket eden bir şey gözüme çarpıyor.

Yarım saniye boyunca gördüklerime bir anlam veremiyorum. Kısa, şişman ve küre şeklinde, uzun, berrak beyaz sonsuz dokunaçları olan bu yaratık suyun içinde süzülüyor, sallanıyor ve dans ediyor. Korkunç derecede güzel. Duyularımı dehşete düşürürken neredeyse büyüleyici.

Kutu denizanaları hakkında uyarılmıştık. Dolunaydan sonra bu noktada nasıl ortaya çıktıkları hakkında. Zehirlerinin ne kadar ölümcül olduğu hakkında. Ama körfeze gelmedikleri konusunda da bilgilendirildik.

Neredeyse hiç, dedi rehber. Bu işi yaptığı onca yıl boyunca sadece iki tanesiyle karşılaşmış ve o da bu işi uzun zamandır yapıyormuş.

Bu yüzden olmam gerekenden daha uzun bir süre donmuş bir halde, Eden'in elini tekrar kolumda hissedene kadar şaşkınlıkla bakıyorum. Reflekslerim bir roket gibi ateşleniyor, pek de sağlıklı olmayan bir panik ve adrenalin dozuyla birlikte vites geçiyor. Çünkü bu denizanası Eden'a gittikçe yaklaşıyor. Ve Eden'in orada olduğundan haberi yok çünkü tamamen deniz kaplumbağasına odaklanmış durumda.

Daha ne yaptığımı anlamaya başlamadan, yüzgecimden gelen su akımını kullanarak kendimi sokmadan onu diğer yöne itmeyi umarak o şeye tekme atıyorum. İşe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yok çünkü Eden'ı yakaladım, kolumu vücuduna doladım ve onu kendime doğru çektim.

Benimle mücadele etmeye başladı, ne yaptığımdan emin değildi ama tamamen suyun altında olduğumuzu ve bunun doğal bir tepki olduğunu düşünerek bana vuruyor, kurtulmaya çalışıyor.

Sadece o denizanası hala orada. Rotasını en ufak bir şekilde değiştirmedim ve Eden'in çırpınan bacaklarına çok yakın. Birkaç santim sonra bu şey onu sokacak.

Ve eğer onu sokarsa, olebilir. Bu kadar kolay.

Eden'i alt etmek için gücümü kullanarak onu tüm kuvvetimle kavırıyor, vücudumun içine sokuyor ve zehirli yaratıktan uzaklaştırıyorum. Tek elimle ve tekmeleyen ayaklarımın hareketleriyle olabildiğince sert ve hızlı yüzüyorum.

Tüm bunlar olurken kararlı bir Eden'la mücadele ediyordu.

Ona bağıramıyorum ya da onu uyaramıyorum bile. Tek pusulam içgüdülerim, bizi ileriye doğru koşturuyorum. Eden'dan sonraki ikinci düşüncem Maia. Hamile olan Maia. Onları sudan ıkarmalıyım. Hepsini. Hemen. Kalbim göğsümde çırpınıyor, ciğerlerim nefes alma ihtiyaından yanıyor ama zamanım yok.

Eden hâlâ benimle mücadele ediyor, boynumu ve kollarımı tırmalıyor ve ben de onu aşağıda tuttuğumu, nefesini çok uzun süre tutmaya zorladığımı fark ediyorum. Onu yukarı ittiğimde yüzü yüzeye çıkıyor ama denizanasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne kadar yakın olduğu hakkında da bir fikrim yok. Aynı hızla onu tekrar göğsüme doğru çekiyor ve dehşete düşmüş gözlerini, anında anladığı kararlı bakışlarımla buluşturuyorum.

Başını sallıyor ve ben Keith'i yakalamak için yarışırken bile onu bırakmak istemeyerek yakınımda tutuyorum. Elim önce yzgeciyle buluşuyor ve onu tüm gücümle çekiyor. Başı dönüyor ve aceleyle önce diğerlerini, sonra da kıyıyı işaret ediyorum. Maia'yı çıkarması gerekiyor. Naomi ve Gus'ı çıkarmalı.

Ama Eden'ı hemen çıkarmam lazım.

Yüzüm yarılr yarılmaz hava ciğerlerime doluyor ve Eden'in da aynı şeyi yapmasını izliyorum. "Ne oldu?" diye bağırıyor, nefesini tutmaktan öksürüyor ve kekeliyor. "Ne oldu?"

Bizi kayalık dip boyunca kıyıya doğru yönlendirirken tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Keith'i de Maia'yla aynı şeyi yaparken yakalıyorum ve onların ötesinde Gus, Naomi ve rehberimiz, hepsi de aynı şaşkın ifadeyi takınmışlar.

"Henry!" Eden bağırıyor, ama ayaklarım yere baştığı ve başım suyun üzerinde yryebileceğim kadar sığ olduğu anda, o aptal paletlerimi tekmeleyip onu göğsüme kaldırıyorum. Bana yaslandı, onu tuttum

Kıyıya doğru yürürken sudan çıkabildiğim kadar yukarı çıkıyorum. Keskin bir şey ayağımın alt kısmını keserek beni homurdanmaya zorluyor ama durmuyorum ya da yavaşlamıyorum.

Onu dışarı çıkarmalıyım. Tek düşünebildiğim bu. Onu dışarı çıkarmalıyım. "Henry, beni yere bırak," diyor kuma ulaştığımızda, dalgalar

Şimdi ayaklarım zar zor gıdıklanıyor.

"Kapa çeneni Eden. Güvende olduğundan emin olana kadar çeneni kapat."

Sert hırıltılarım ya da onu kendime doğru daha sıkı tutmamla ilgili bir şey tam da bunu yapmasını sağlıyor. Karşı koymayı bırakıyor ve sudan bir metre uzaklaşana kadar onu taşımama izin veriyor ve sonra sesin içine yığılıyorum, zor nefes alıyorum, lanet olası aklımdan korkuyorum, ama o kadar güçlü bir rahatlama dalgasıyla doluyorum ki, onunla titriyorum.

Eden'ı kucağımda ayarlıyorum, gözlüklerini ve şnorkelini yüzünden çıkarıp yana atıyorum. Sonra ona bakıyorum. Dokunabildiğim ve görebildiğim her santimi inceliyorum. Ona dokunmadı. Dokunmadığını biliyorum. Dokunmuş olsaydı şu anda ölmüş ya da ölmek üzere olurdu.

Ama Tanrım. Eğer o şey ona biraz daha yaklaşıyor.

"Eden," diye bağıyor Keith, koşarak yanımıza geliyor. "Ne oldu? O iyi mi?" "Ben iyiyim," diye sesleniyor Eden omzunun üzerinden ve bana dönüp

gözlerimle buluşuyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor bu kez benim için.

Öyle olduğunu biliyorum, ama birinin hızla çarpan kalbime bu konuda ipucu vermesi gerekiyor.

Keith yanımdaki kuma düşüyor, Eden'ı kucağımdan almaya çalışıyor ama hayatta olmaz orospu çocuğu. Böyle bir şey olmayacak ve en iyi arkadaşıma ters ters bakarak elimi sıkıca kavıyorum. Kafamı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var ve bunu gerçekleştirecek tek şey de kucağımda oturan kadın.

"Henry," diye tersliyor Keith, yüzüme doğru yaklaşarak. "Ne oluyor lan?"

"Kutu denizanası," sonunda başardım, derin bir nefes alıp kafamı toplamaya çalıştım. "Kocaman bir denizanası vardı dostum. Eden'a dokunmama bir metre bile kalmamıştı."

Eden kollarımda hareketsiz kaldı ve herkes sessizliğe gömüldü. Onlar susana kadar konuştuklarını bile bilmiyordum ama birden sessizlik sağır edici bir hal aldı. Keith kamburunun üzerine düşüyor, ellerini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor.

"Emin misiniz?" diye sorar rehber. "Bir kutu denizanası gördüğünüzden kesinlikle emin misiniz?"

"Evet," diye hırladım. "Gördüğüm şeyin bu olduğundan kesinlikle eminim. Böyle bir şeyi yanlış anlamanın imkânı yok. Özellikle bahsettiğin türden olup olmadığını bilmiyorum. Ama büyüktü."

Kadın nefesinin altında küfrediyor ve bir telefon çıkarıyor, bir arama yapıyor ve diğer hattaki kişiye koyu derhal kapatmaları gerektiğini söylüyor. Neyse ki burası oldukça kayalık ve mercanlarla dolu bir bölge, bu yüzden çok fazla yüzücü gelmiyor ve biz de rahatsız edilmemek için bu sabah bölgeyi kiralamıştık.

"Maia? Naomi?" Ben soruyorum.

Başımın üstünde bir el hissediyorum. Maia. "Biz iyiyiz, Henry. Senin sayende hepimiz iyiyiz."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bir parçam bunun üzerine çökmeye hazır. Tanrıya şükür hepsi sudan çıktı.

Naomi, "Kanaman var," dedi. "Ayağın, Henry. Ayağının altında bir kesik var."

Ayağım umurumda değil.

Ama ayağım aniden soğuk bir şeyle ıslatılıp acıtılınca ve sonra da bandaj olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle sarılınca başka biri bunu yapıyor. "Kötü bir şey değil. Sadece çıkardığım bir mercan parçası. Gerçi yıkaman gerekiyor ama bandaj biz tatil köyüne dönene kadar seni idare eder," diyor Maia.

"Acıyor mu?" Naomi devam ediyor ve ben başımı sallayarak bana bakan Eden'a bakıyorum. Oturduğumdan beri tek yaptığım buydu. Ona bakıyorum. Onu kendime doğru tutuyorum.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var ve ben içki bile içmem," diye devam ediyor Maia. "Belki onun yerine biraz krep. Kesinlikle biraz kestirmeliyim."

"Evet," diye kabul ediyor Naomi. "Bunların hepsine. Kan basıncımın bir daha eskisi gibi olacağından emin değilim."

Keith, "Hadi gidip sana şu kreplerden alalım, tatlı sevgilim," diyor. "Biraz kestirebilirim. Bir denizanası." Maia'yı tutuyor, eliyle karnında büyüyen bebeklerini kavırıyor. "Bu saçmalığı bir daha yapmayacağız." Homurdanıyor, yüzünü Maia'nın boynuna indiriyor. "Her zaman yanımda ya da karada olacaksın. Kalbim buna dayanamıyor. Kalbim bunu kaldıramaz."

Hayır. Keith için, sanırım olamaz. Zaten hiç kimsenin kaybetmemesi gereken birini kaybetti.

"Kalkmaya hazır mısın, kardeşim? Buradan defolup gitmeye?" Gus bir elini omzuma atarak beni itip kakmaya çalışarak soruyor

panik kaynaklı sersemlik.

"Evet." Ellerim kalçalarında, Eden'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve sonra kendimi kumdan çıkarıp tozumu alıyorum.

"Ayağın iyi mi?" Eden bana soruyor. "Üzerinde yürüyebiliyor musun?" "Ben iyiyim. Ayağım iyi."

Öyle hissettirmeyen diğer her şey.

Uyuşmuş bacaklarımla herkesin arkasından yavaşça ilerliyorum, şaşkınlık içinde buradan sadece yarım mil ötedeki tatil köyüne doğru ilerliyoruz.

"Ady'nin o suyun içinde olduğunu hayal edebiliyor musun?" Gus soruyor ve ben sadece bunu düşünerek tekrar ürperiyorum. Bir balık gibi yüzmeyi seven Ady. Eğer şnorkelle yüzecek kadar büyük olsaydı, her şeyi yapabilecek olan Ady.

"Oraya gidemezsin," diyor Naomi. "Gidemezsin işte. Bu ucube bir şeydi. Hanımefendi bile öyle söyledi."

Duydu mu? Onu duymadım bile.

"İyi misin?" Eden fısıldıyor, duyabilmem için yanıma yaklaşıyor Onu.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Onunla göz göze gelmek için döndüm. "Bunu görmedin şey, Eden. Oradaydı, uzundu ve sana çok yakındı bebeğim. Sanki o piç orada olduğunu biliyordu ve sana ateş ediyordu. Tek düşünebildiğim seni sudan çıkarmam gerektiği idi."

Derin bir iç çekip elimi tutuyor ve parmaklarımı sıkıyor.

Altımız da metanetle tesise geri dönüyoruz ve her birimiz kendi evlerimize doğru yola çıkıyoruz. Sanırım hepimizin bir duşa, biraz kestirmeye ve kendimize gelmeye ihtiyacı var.

Elini tuttuğumda Eden yemekte görüşmek üzere diye mırıldanıyor. Başını kaldırıyor, güzel mavi gözleri sorguluyor. Cevap vermek yerine onu evime sürüklüyorum, saray gibi büyük banyoya girip duşu sığağa getirene kadar elini bırakmıyorum. Sıcaklığı kontrol ettikten sonra beni dikkatle izleyen Eden'a dönüyorum.

Ama tek düşündüğüm onu orada kaybedebilirdim.

Beni daha önce hiç böyle görmemişti. Kimse görmedi çünkü daha önce böyle olduğumdan emin değilim. Sinirlenmem için çok fazla şey gerekiyor. Soğukkanlılığımı kaybetmem için. Müzik ve arkadaşlarım dışında herhangi bir şeyi ciddiye almam için.

Eğer hiçbir konuda ciddi değilseniz, hiçbir şey size dokunamaz.
Hiçbir şey sana zarar veremez.

Bunun olmasına izin vermem.

Başkalarının ellerinde yeterince kalp ağrısı ve acı çektim ve uzun zaman önce bunun yeterli olduğuna karar verdim. Bir daha asla kendimi biriyle aynı duruma sokmayacaktım.

Bu adam olmaktan hoşlanmıyorum.

Bu sinir bozucu adam. Ben öteki olmayı seviyorum. Rahat olan. Değer verdiği birini kaybetmekten korkmayan. Önemsemem gereken birini. Ona yapmayacağıma söz verdim. Yapamayacağıma.

Eden'in bikinisini tek tek çıkarıyorum. Yere sürükleniyor ve sonra kendi mayomu, ayağımdaki bandajı çıkarıyorum ve onu elinden tutup duşa götürüyorum.

Elini göğsümde hissediyorum, gözleri beni çağırıyor. Ama yapamam. Eğer yaparsam, kaybolurum ve kaybolamam. Kontrolden çıkarım ve kontrolden çıkamam. Bir daha olmaz. Asla. Bunun yerine şampuanı alıp ellerime biraz döktüm ve mekanik bir şekilde saçlarına sürüp köpürttükten sonra yıkaması için püskürtücülerden birinin altına yönlendirdim.

Saç kremi için de aynısını yapıyorum ve sonra vücuduna girip her santimetresinin temiz olduğundan emin oluyorum. Tamamdır.

Öyle olduğundan emin olduğumda, ona sırtımı dönerek kendi başıma devam ediyorum.

Sonunda nefes alıyorum. Ama hala pek düşünemiyor.

Ama bu Eden. Benim saçmalıklarına kulak asmıyor. Kollarını bana doluyor, elleri göğsüme bastırıyor ve bana doğru adım atarak arkamdan tutuyor.

Gözlerim kapanıyor, ellerim saçlarımda yumruk oluyor.

Ona durmasını söylemek istiyorum. Beni bırakmasını. Olmaya hakkı olmayan yerlerden defolup gitmesini. Ama bunların hiçbirini yapamıyorum. Her şey olmaması gereken dokunuşu bir anda her şey oluyor.

Bana ne yaptığının farkında bile değil. Bu onun tarzı. Bu kadar uzun süre sessiz kalması bir mucize, belki de gerçekten ne yaptığını biliyordur.

Beni mi okuyor yoksa kendi kafasının içinde mi kayboldu?

Boğazımdan boğuk bir kahkaha kaçıyor neredeyse. Beni okuyor.

Zaten beni çok iyi okuyor. Hep öyle oldu. Ve bu da hoşuma gitmiyor. Beni etkileme şeklinden hoşlanmıyorum. Beni parçalara ayırması. Her şeyimi sarsması

inşa ettiğim ve kendimi üzerinde durmaya zorladığım temelin
bir parçası. "Kalbin hızla atıyor."

Başımı sallıyorum çünkü öyle olduğunu biliyorum.

Püskürtücünün altına girip tamamen durulanıncaya kadar beni itiyor.
Duş bittikten ve ikimiz de havlulara sarıldıktan sonra Eden, aslında sadece
basit bir yara bandına ihtiyacı olan ayağımı sözsüzce sarıyor ve sonra
ikimize de birer shot tekila dolduruyor. Ve bunlar boğazımızdan geçtikten
sonra yatağa gidiyoruz. Birlikte. Öğlenin ortasında. Ben ona sarılıyorum, o
da bana sarılıyor ve birkaç saniye içinde uyuyakalıyor. Ben de aynısını
yapmadan hemen önce, onunla bir kuralı çiğnediğimi fark ediyorum.

Onunla yatıyorum.

Önce bir sözü bozdum, şimdi de bir kuralı.

Eden Dawson söz konusu olduğunda bir sonraki kıracağım şey ne olacak?

YİRMİ BİR

HENRY

Uyandığımda hava karanlıktı ve bir an için yönümü şaşırdım. Gözlerim komodinin üzerinde duran ve parlak yeşil renkte on iki buçuğu gösteren çalar saate takılıyor. Ve bir bedenın olması gereken yer boş.

Gitti. Gizlice kaçtı.

Bu beni rahatlattı mı, rahatlatmadı mı bilemiyorum.

Sırt üstü yuvarlanarak bir iç geçirdim. Artık tekrar uykuya dalabilmemin imkânı yok. Mutfaktan gelen bir takırtı ve ardından gelen alçak bir küfür dikkatimi çekiyor ve daha durduramadan gülümsüyorum. Sanırım o kadar da kaçmamış.

Kalkıp yalınayak evin ana bölümüne doğru ilerliyorum. Eden'ın üzerinde benim tişörtlerimden biri ve beli milyonlarca kez kıvrılmış bir eşofman altı var. Hala ona yaklaşık on beş beden büyük geliyorlar. Karanlıkta ocağın önünde duruyor ve bu dünyadan güzel kokan bir şeyi soteliyor. Mantar, biber ve soğan gibi. Şarap bardağından şaraba benzemeyen bir şey içerken başka bir tavaya pastırma eklemesini izliyorum.

Henüz beni duymadı. Ve

bunun için minnettarım.

Çünkü onu benim kıyafetlerimin içinde, saatlerce kollarımda uyuduktan sonra gece yarısı kahvaltı hazırlarken görmek bile nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyor. Sanki ciğerlerim nasıl genişleyeceğini ve zıtlışacağını unutmuş ve kalbim umutsuzca bir ölüm perisi gibi koşarak onlara bir anlam vermeye çalışıyor.

Onunla ilişkimi erken bitirecektim. Bir kez ve herkes için bizi bırak diyecektim. Planım buydu, ama dünden sonra... onu şimdi böyle gördükten sonra...

Eden etrafta dans ediyor, kafasını sağı sola sallıyor. Kulağındaki AirPods'u ancak şimdi fark ediyorum, bu da beni neden duymadığını açıklıyor. Sahip olduğunu bilmediğim bir beceriyle yemek pişirmeye devam ediyor, Sonic Youth şarkısı olduğuna inandığım bir şarkıyı mırıldanarak söylüyor. Her ne yapıyorsa üzerine biraz doğranmış ot serpiyor ve çırpılmış yumurta karışımını her şeyin üzerine dökmeden hemen önce taze bir lezzet dalgası havaya çarpıyor.

Çılgınca bir dans hareketi yaptığında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama beni köşede öylece dururken yakaladığında donup kalıyorum. Kan donduran bir çığlık atıyor ve elleri göğsüne doğru uçarken içinde yumurta olan neyse ki artık boş olan kaseyi yere düşürüyor. Kase gürültülü bir ses çıkarıyor ve birkaç damla yumurta yere saçılıyor.

"Seni korkuttum mu?" AirPods'unu kulaklarından çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken ben de "Seni korkuttum mu?" diye soruyorum.

"Seni orospu çocuğu." Ben yaklaşırken bana tokat atıyor, unuttuğu kaseyi almak için eğiliyor. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Gecenin bir yarısı karanlıkta gizlice yaklaşımadan önce bir kızı uyar." Kaseyi yere bırakıp yaptığı pisliği temizlemek için kağıt havlu alırken bana bir tokat daha attı. "Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Kaseyi kafana fırlatmadığım için şanslısın. Ya da daha iyisi, içinde domuz pastırması olan tavayı."

"Ah," diye takılıyorum ona sırtarak. "Sanırım o zaman da elinde bıçak olmadığı için minnettar olmalıyım. Bir dahaki sefere bunu hatırlarım. Özür dilerim." Yanağına bir öpücük bırakıyorum. "Seni öyle korkutmak istememiştim. Etrafta dans ederken o kadar sevimliydin ki izlemeden edemedim."

"İyi ki şarkı söylemiyordum," diye karşılık veriyor derin bir nefes alarak, sanki kalbini tekrar kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi. O duyguyu bilirim.

"Aslında öyleydin. Hem mırıldanıyor hem de şarkı söylüyordun."

Yumurta karışımının ortasında duraksıyor, gözlerime bakıyor ve yanaklarına sevimli bir alılık vururken dudağını kemiriyor. "Öyle olduğumu fark etmemiştim."

"Merak etme. Videoda yok."

Bana gözlerini devirerek tavaya dönüyor ve her şeyin üzerine peynir serpiyor. "Umarım kalmama ve mutfağını kullanmama kızmazsın. Aç uyandım ve gitmek istemedim çünkü bu garip hissettirdi, ama şimdi acaba gitsem mi diye düşünüyorum-"

Dudaklarına bir öpücük kondurarak onu susturuyorum. "Kalmana sevindim. İki kişiye yetecek kadar yaptın mı? İnanılmaz kokuyor ve açlıktan ölüyorum."

Gülüyor ve tavaları kontrol etmek için geri çekiliyor. "Belli ki yaptığım yemeklere bakmamışsın. Bunlar hepinizi doyurmaya yeter de artar bile. Vi gerçekten de buzdolabını doldurmuş. Umarım omlet seviyorsundur."

"Evet. Vi onlara en sevdiklerimi söyledi. Dün sabah cehennemden gelen şnorkel gezisine giderken çocuklarla konuşuyordum ve tüm bunları bizim için ayarladığından dolayı teşekkür etmek için Vi'ye gerçekten özel bir şey almaya karar verdik."

Eden yumurtaları tavanın içinde kaydırırken yukarı bakıyor, sonra da hepsini alıp önceden ısıtılmış fırına koyuyor. "Çok düşüncelisiniz çocuklar."

İçimden kıkırdıyorum, karşıdaki tezgâha yaslanıp onun çalışmasını izliyorum. "O kadar şaşırmış görünme."

"Yapmıyorum. Sadece bunu yapmayı düşünmenize gerçekten bayıldım. Bence bu onun için çok anlamlı olacak. Ona ne alacağınızı biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum, tavadan bir parça domuz pastırması almak için uzandığımda elim tokatla uzaklaştırılıyor. "Hayır. Ama Gus Naomi'yle, Keith de Maia'yla konuşup bir önerileri olup olmadığını soracağını söyledi. Onlara Jas'a soracağımı söyledim. Bir kadına ne alınacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Özellikle de Viola gibi maddi şeylerden hoşlanmayan ve dürüst olmak gerekirse istediği her şeyi alabilecek bir kadına."

"O zaman bunu kişiselleştir," diye yanıtlıyor Eden, bana sırtını dönerek midemi bulandıracak kadar harika kokan kahvaltıyı hazırlamayı bitiriyor. "Dediğin gibi, maddi hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Siz genç kızlığınızdaki beri aynı Docs'la dolaşıyor. Ama insanların tüm kalbiyle seviyor."

"Naomi olsaydı ona bir sörf tahtası ya da havalı bir müzik aleti alırdık. Maia olsaydı, ona bir bilgisayar ya da teknolojik bir şey alırdık çünkü artık tüm sosyal medyamızı o yönettiği ve bu sonbaharda üniversiteye başlayacağı için tüm bunlarla daha fazla ilgilenmeye başladı. Ama Vi? Evet, ne yapacağımı şaşırdım."

"Ben de düşünceğim. Eminim bayılacağı bir şeyler vardır." Eden bardağını kaldırıp bir yudum aldıktan sonra geri koyuyor ve pastırmayla ilgilenip omletimizi kontrol ediyor.

"Ne içiyorsun?"

"Su." Bu kelimeye gülüyor. "Hiç duydun mu?"

"Tekila olup olmadığından emin değildim."

"Hayır. Eski moda su. İstersen sana biraz getirebilirim. Burada iyi şeyler var." Omzunun üzerinden bana bir göz kırptı. Bir düğmeye basarak ocağı ve fırını kapatıyor ve iki tabak dolusu domuz pastırması ve peynirli, fokurdayan bir omlet hazırlamaya koyuluyor. O fırsat bulamadan tabakları elinden alıp aile odasına götürüyorum. Burası zifiri karanlık. Ocağın üstündeki loş ışık yolumu aydınlatmak için zar zor bir ortam ışığı sağlıyor, ama hiçbirini düşürmeden her şeyi sehpaye koymayı başarıyorum.

"Neden burada yiyoruz?" diye soruyor, sanırım benim için bir bardak su ve birkaç peçete ve çatal bıçak takımıyla bana katılıyor.

Hava soğuk olmamasına rağmen gazlı şömineyi açıyorum ve sonra yere çöküp sırtımı kanepeye dayıyorum, sehpa da tam önümde duruyor. Eden da aynısını yapıyor, ikimiz de sözsüzce yemeğe dalmadan önce bir saniye boyunca tıslayan ve titreyen alevlere bakıyoruz. Yumurtalar tereyağlı ve yumuşak, sebzeler mükemmel pişmiş, otlar ve peynir tam kıvamında lezzet katmış. Pastırma yağlı ve çıtır çıtır, tam da sevdiğim gibi.

"Bu çok lezzetli." Hayranlığımı sesimden uzak tutamıyorum.

"Mhm. Yemek yapmayı seviyorum," diyor bir lokma yemeğin etrafında. "Eden's Roadside Tacos in Paradise'in hayallerimden biri olduğu konusunda şaka yapmıyordum. Bir gün böyle bir şey yapmayı çok isterim. Şu anki mutfakım yapmak istediğim türden yemekler için pek elverişli değil. Kız öğrenci yurdunda aşçıydım. Her türlü yemeği yapardım. Ve biz 'futbol evi' olduğumuz için" -kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor- "tüm erkek arkadaşlarımız takımında olduğu için çok fazla yemek yapmam gerekirdi."

"Sen ne yapardın?"

"Tanrım. Bir sürü şey. Farklı türde pizzalar, Meksika usulü -bildiğiniz gibi en sevdiğim- acı biber, güveçler, ev yapımı buffalo kanatları ve mozzarella çubukları da dahil olmak üzere maç zamanı yemekleri. Eğer daha önce hiç taze mozzarella yemediyseniz, bir gün sizin için yapacağım ve hayatınız asla eskisi gibi olmayacak."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Bu bir gerçek mi?"

"Ev yapımı kızarmış mozzarella gibi önemli bir konuda asla yalan söylemem. Her neyse, yemek yapmayı seviyordum ve mutfakta olmak sessizlik anlamına geliyordu çünkü partiden pek kimse oraya gelmezdi. Chad eskiden

Bundan eminim. Çok iyi bir aşçı değildi ama iyi bir yardımcıydı ve sezon boyunca hiç içki içmediği için birlikte saklanırdık."

Chad ile yaptığı şeyleri dinlemek bile içime kıskançlık saplanmasına neden oluyor.

Burada duraklıyor, başını eğiyor ve hızla bana doğru bakıyor. "Bu konu hakkında konuşmam garip mi?"

"Hayır," demek için kendimi zorluyorum. "O senin hayatının bir parçasıydı ve ben de senin... yani tam olarak arkadaşın sayılmam ama onun hakkında konuşmak istersen dinlerim."

"Onun hakkında konuştuğumun farkında bile değildim. Ne zaman üniversitedeki hayatımı düşünsem, Chad ile olanları düşünüyorum. Sanki orada geçirdiğim ilk iki yıl hiç var olmamış gibi. Chad Mason'ın kızı olana kadar hiçbir kimliğim yoktu." Sesindeki küçümseme açıkça belli oluyor. Ama sanırım bunun çoğu kendisine yönelik. "Öte yandan, bir kulüpte tanışıp kaçamak yaptığım bir danganak yüzünden de çok üzölmüşüm."

Hay sikeyim. Ciğerlerimden bir kahkaha kaçıyor ve neredeyse yutmak üzere olduğum pastırmayı boğazıma tıkıyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Sırıtırıyor, ağzına birkaç yumurta atarken kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Artık kimseye hesap vermiyorsun. Artık sen sensin Eden. Kendi işini yapıyorsun ve seni yönlendirecek kendi hedeflerin ve yolunu gösterecek kendi sesinle hayatını kendi gözlerinle deneyimliyorsun."

Bana bakmak için dönüyor, gözleri yüzümde gezinirken genişliyor. Sanki tekrar benimkileri bulmadan önce beni öpmeyi düşünüyormuş gibi hızla dudaklarıma düşüyorlar. Adı konmamış bir duyguyla parlıyorlar. İçimi hızlandıran ve nefesimi kesen bir şey.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Sen doğanın bir gücüsün, Yusufçuk. Sana layık olan ve seni kazanacak kadar şanslı olan her erkek, bu gücü bastırmanın en büyük suç olacağını bilecektir." Boğazımı temizliyorum ve yemeğime geri dönüyorum, ancak "Bir gün senin için doğru adamı bulacaksın" derken birden tadı inanılmayacak kadar acı geliyor.

"Belki," diye fısıldıyor, sesi aniden boğuklaşıyor. "Peki ya sen Henry?"

"Benim için doğru erkeği bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Pek bana göre değil." Bir kahkaha attı. "Hadi ama. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, anladığımdan emin değilim. Doğru kişiyi bulup bulamayacağımı mı yoksa onun için doğru kişi olup olmadığını mı soruyor? Onun yerine, kendimi yutkunmaya zorluyorum.

daha fazla kurşun gibi hissettiren yumurta yiyip konuyu değiştiriyorlar. "Üniversite her zaman eğlenceli gibi görünür ve kulağa hoş gelirdi."

Hafifçe gülüyor, Eden'in yaptığı gibi akışa bırakıyor kendini. "Dünyayı gezmek ve bir partiden diğerine gitmek gibi mi?"

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Sanırım biraz öyle. Üniversiteye gitmediğim için hiç pişman olmadım. Yapmak istediğimiz şey için gerekli görünmüyordu. Diğer çocukların hepsi yedek olarak başvurmuştu. Bildiğiniz gibi Keith futbola gidecekti. Ben hiç başvurmam."

"Nasıl olur?"

Omuz silkiyorum, ondan uzaklaşıp önce ateşe sonra da artık çoğunlukla boş olan tabağıma bakıyorum. Sıradan bir şey söylemek için ağzımı açtığımda gerçekler ağzımdan dökülmeye başlıyor. "O zamanlar kendimi kaybetmişim. Sahip olduğum tek şey müziğim ve adamlarımdı. İşler yolunda gitmezse hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yedek planım yoktu."

Yemeğin bir kısmını tabağımda kaydırıyorum. Bunu daha önce kimseye yüksek sesle itiraf etmemiştim. Daha önce bu kadar net düşündüğümde de emin değilim. "Anlıyorum," diye açıklıyor Eden, başımı geriye atmama neden olacak kadar beni şaşırtarak Yukarı. Şimdi o ateşe bakıyor, ben ise yumuşak turuncu alevlerin pürüzsüz porselen teninde dans edişini büyülenmiş bir şekilde izliyorum. "Ben de kendimi kaybetmişim. Çok uzun bir süre. Müziğim vardı, değil mi? Tıpkı senin gibi. Ama kimse benim sevdiğim müziği anlamıyordu. Kimse benim bu yönümü gerçekten anlamadı ve anlayabilecek tek kişi de ben gerçekten işin içine girdiğimde çoktan büyümüş ve gitmişti."

"Keith?"

Başını salladı. Sonra bana baktı. "Sen de."

Onu hiç görmedim. Hiç bakmadım. Ne yapacağımı bilmediğim, aşık olduğum bir çocuktuk. Yanlış yaşta altı yıl büyük bir yaş farkı olabilir. Karşımdaki bu kadın bundan çok farklı bir şey.

"En küçük bendim ve ailem meşguldü çünkü hayat böyleydi, bu yüzden çok yalnızdım, kim olmam gerektiğinden ve kendimi hiç öyle hissetmediğim halde nasıl uyum sağlamam gerektiğinden emin değildim. Üniversiteye gittim çünkü devam edecek başka bir şeyiniz yoksa bunu yaparsınız. Sadece olmam gerektiğini düşündüğüm kız olmaya devam ettim. Yıllar önce kulüpte tanıştığın kız."

Uzanıp mavi saçlarından bir tutamla oynuyorum, o kadar hafif ki odanın karanlığında ve ateşin ışığında neredeyse renksiz. "Neden o olmak zorunda hissettin kendini?"

Gözlerime bakmak için dönüyor. "Tam olarak bilmiyorum. Sanırım hala kim olduğumdan emin değildim ve bu yüzden herkes gibi görünmeye ve olmaya çalıştım. İnsanlar ondan hoşlanıyordu, o yüzden bunu sürdürmek kolaydı, ta ki öyle olmayana kadar." Gözleri benimkileri ararken ışıktan parlıyor. "Neden sahip olduğunı düşündüğün tek şeyin erkekler ve müzik olduğunı düşünecek kadar kayboldun?"

Ve bir kez daha, yemeğimize doğruluk serumu enjekte etmiş gibi, kendimi başka bir canlıya söyleyeceğimi asla hayal etmediğim sözleri söylerken buluyorum. "Çünkü sahip olduğum tek şey buydu. Ailem yoktu. Kimseden sevgi ya da destek görmedim. Param yoktu. *Sahip olduğum* tek şey müziğim ve arkadaşlarımdı."

Eden usulca gülümsüyor, masayı bizden uzaklaştırıyor ve kucağıma tırmanıp kalçalarımın üzerine oturuyor. Elleri saçlarımda geziniyor ve ona bakmaya devam edebilmek için başımı arkaya yatırıyorum.

"Ama artık dünyaya sahipsin, Henry Gauthier. Para. Şöhret. Arkadaşların. Kendilerini sana atan kadınlar." Eğildi ve dudaklarımı öptü. Bir kez. İki kez. Geri çekilmeden önce üç kez. "Neden hâlâ bu kadar kayıp ve yalnız görünüyorsun?"

Çünkü öyleyim, neredeyse söyleyeceğim, ama bu sefer gerçek dışarı sızıyor. Boğazımda düğümleniyor. Gözlerinin içine, yumuşak ama baştan çıkarıcı gülümsemesine bakarken, birden kendimi o kadar da kayıp ya da yalnız hissetmiyorum. Birden kendimi bulunmuş ve tamamlanmış hissediyorum. Neredeyse tatmin olmuş, garip ve biraz da uyumsuz. Bir beden büyük bir takım elbise gibi, içine girebileceğimden emin değilim ama yine de gireceğimi umuyorum.

Başının arkasını kavrayarak dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Ve buluştukları an, dillerimiz birbirine değdiği an, artık tanıdık gelen o *gümbürtü* içimi acımasız bir vuruşla eziyor. Bu bir değişim ya da bir his değil. Bu bir saldırı.

Ama bundan korkmak yerine, acısını neredeyse memnuniyetle karşılıyorum.

Eden Dawson hayatıma girip onu mahvedene kadar kendimi hiç canlı hissetmemiştim. Burada, o kollarımdayken, bunun her zaman olması gerektiği gibi hissettirdiğini itiraf etmekten korkuyorum. Gerçek devam etse bile.

"Seni tutamam Eden." Ama şimdi gitmene izin verebileceğimden de emin değilim.

YİRMİ İKİ

EDEN

Garip bir şekilde Henry'den sonra bebekler gibi uyudum ve şafağa yakın bir yerde tekrar uykuya daldım. Yemekten sonraki birkaç saati onun içimde olmasıyla geçirdik ve kendime moral konuşması yaptım. Kendimi *tam olarak* ihtiyacım olan ve istediğim şeyi elde ettiğime ikna ettiğim konuşma.

Ben bir ilişki istemiyorum. Sadece seks istiyorum. Duygularım işin içinde değil. Henry benim için doğru adam değil.

Yalan söylediğimi bilsem bile.

O suda her ne olduysa, onda bir şeyleri değiştirmiş gibi görünüyor. Bu değişimle ilgili sorun, bunun daha iyi olup olmadığını söyleyememem. Korkmuştu ve bana sarıldı, beni yıkadı ve benimle ilgilendi. Benim hayatımı kurtarmış olabilir çünkü o lanet denizanalarını araştırdım ve o piçler etrafta dolaşmıyorlardı.

Çok zehirlidirler, hızlı ve etkili bir şekilde öldürürler.

Ancak kaybolmuş ve yalnız olduğuna dair yaptığı itiraflara rağmen, başka bir parçasının da kırıldığını hissetti. Ve kırılırken, onunla birlikte kendini de kapattı. Bunu hissettim. Gördüm. Beni tutamayacağını söylediğinde bunu duydum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Her şeyi bir kenara itmeye çalıştım.

Her neyse, beni ayakta tutmadı.

Buna izin vermedim. Henry Gauthier'i anlamaya çalışmak, duygu bölgesi olarak bilinen boş bir mayın tarlasına doğru kaygan bir yokuş. Oraya gitmeme izin veremem. Beni sevmeyeceğine söz verdi. Beni *sevemeyeceğini*. Bu kadar yeter.

Kendime bakmalı ve kalbimi korumalıyım.

Bu işin bir numaralı kuralı bu.

İşte bu yüzden Henry sızdıktan ve şafak ufukta belirmeye başladıktan kısa bir süre sonra dışarı çıktım ve yalnız uyumak için evime döndüm. Gördün mü, akıllı davranıyorum. Kurallara bağlı kalıyorum. Çok şükür bugün işimiz yok çünkü çocuklar dün gece izin almak istediklerini mesaj attılar. Buna üzülüyorum. Çok yorgunum.

Sanırım dün hepimizi biraz sarstı ve zihinsel bir soluklanmaya ihtiyacımız var.

Elimde kahve, dudaklarımda bir esneme, sırtımdaki kıvrımı çözmek için dönüyorum. Tam ilk yudumumu alıyordum ki evin arka kapısı pat diye açıldı ve Henry içeri daldı.

Muhtemelen bu sabah geldiğimde onu kilitlemeliydim.

Yoğun yeşil gözler üzerime dikildi ve kalbim anında hızlandı.

Yukarı.

Kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymiş - Tanrı yardımcım olsun, bu neden böyle?

Çok seksi ve şeytani bir sırıtış. Odayı geçti ve tam önümde durdu.

O kadar yakın ki geri adım atmaya çalışıyorum ama arkamdaki tezgâha çarpıyorum. Kokusu bir anda burnuma çarpıyor ve körü körüne biraz daha derin nefes alıyorum. Boynum gözleriyle buluşmak için bükülüyor, her ne yapıyorsa ona alışmaya çalışırken gözlerimi kırıştırıyorum.

Elimdeki büyük kupayı alıyor, kutsal kahvemden bir yudum alıyor ve sonra yanımdaki tezgâha bırakıyor.

"Hey-" diye itiraz etmeye başladım ama dudakları itirazımı bastırdı. Güçlü elleri saçlarımı karıştırıyor, başımın arkasını kavıyor ve beni öylece tutuyor. Ağzı benimkiyle birleşiyor, çıplak ayak parmaklarımda mermer zeminde kıvrılmasına neden olan ruhumu parçalayan bir öpücükle nefesimi ve akıl sağlığımı alıyor.

Bir çırpıda kıcımlı kavradı, beni kaldırdı ve tezgâhın üzerine yerleştirdi. Bacaklarımı aralıyor, aralarına giriyor ve öpüşmeyi yepyeni bir seviyeye taşıyor. Bu çılgınca ya da öfkeli değil. Bu dizginlenemez bir tutku ya da çaresizlik değil. Bu yavaş. Şehvetli. Evcilleştirilmiş.

O kadar erotik ki, kollarım kürek kemiklerine yapıştığında, bana olabildiğince yakın olması için aç olduğumu fark etmiyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum.

Ne kadar sürdüğünü bile bilmediğim bir süre benimle öpüşüyor. Elleri güvenli bölgede sadece çıplak kollarımda, boynumda, saçlarımda tüy kadar hafif okşamalar yapıyor, sonra çenemi ve elmacık kemiklerimi gıdıklıyor.

Öpüşmenin olabileceğini hiç bilmediğim bir şey.

Basit ve büyümlü ve tatmak ve yakın olmak uğruna yapıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Günaydın demek," diye cevap veriyor rahatça. Sanki öyle olmadığı halde yaptığımız bir şeymiş ve öyle olmamalıymış gibi.

"Sanırım şu anda teknik olarak öğleden sonra olabilir." "İyi günler demek o zaman. Yine benden kaçtın." "Evet."

Kıkırdıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, gözleri hareketi takip ediyor.

"Birlikte uyumayacağımızı biliyorum ama yine de seni yatağında görmekten hoşlandım."

Karnımın altından başlayan ama hızla içime yayılan korkunç bir özlem üzerime çöküyor. Bacaklarımı beline dolayarak bedenlerimizi yeniden birleştirmeye ve bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Beni reddettiğinde ağzına doğru inliyorum. Neredeyse öfkeli ve vahşi, bana yaptıklarından nefret ediyorum. Tüm bunların nasıl hissettirdiğinden.

Gülüyor, eli aşağı iniyor ve ipeksi şortumun üzerinden amımı avuçluyor. "İstediğin bu mu, Yusufçuk?"

"Evet," diye mırıldanıyorum çünkü bu çalışabileceğim bir para birimi. Bu öpüşme olayı, tüm bu konuşma ve anlamlı sözcükleri paylaşma, o kadar da değil.

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum, başparmağı yarığımın altına alaycı bir şekilde iniyor. Dudağını ısııyorum ve o da beni vücudumu geriye doğru eğen bir öpücükle cezalandırıyor, başımın arkası üst dolapla buluşuyor.

"Sabır," diye fısıldıyor elini iç uyluğumda gezdirirken. Şortumu ve külotumu yana kaydırarak, uzun bir parmağını açıklığımdan klitorisime doğru gezdiriyor ve burada topladığı nemi alıp daireler çiziyor. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Evet," diyorum tekrar, ama bu sefer o benimle oynamaya devam ederken, ağzı benimkiyle ziyafet çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Buraya bunun için gelmedim. Sadece öpüşecektik ama şimdi sikimi emmeni istiyorum, o yüzden önce sen gelsen iyi olur."

Oh, Tanrım.

Kapa çeneni, Henry. Her şeyin mükemmel olduğunu söylemeyi bırak.

İki parmağı içime giriyor, içeri ve dışarı pompalıyor, uyarılmamın ıslak sesi o kadar kaba ki beni daha da hızlandırıyor. "Seni yemek istiyorum," diye hırılıyor, içime daha sert, daha derin girmeye başlarken, başparmağı klitorisimi en müstehcen şekilde inanılmaz bir şekilde çalıştırıyor. "Seni burada, bu mutfakta, bu tezgâhın üzerinde çok güzel yedim ve sonra dilime boşaldığında, seni alırdım ve

seni yatağa götürür ve her şeyi tekrar yapardım. Daha fazla dayanamayıp durmam için bana yalvarana kadar çılgılık atmanı sağladım."

"Siktir," diye inliyorum. "Siktir, siktir, siktir."

"Bunu seviyorsun," diye hırılıyor içime doğru, boynumu ve atletimin üzerinden görünen göğüslerimin üst kısmını ısıyor. "Sana yapmak istediğim tüm iğrenç şeyleri söylemem hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. Evet. Lanet olsun, durma."

İçime doğru gülüyor, dili göğüs dekolteme dalıyor.

"Eden, böyle pis bir kız için çok saf bir isim. Beni emdikten sonra bile, bütün gün seni böyle düşünerek sertleşeceğim. Kalçaların bana yapıyor. Islak amın, benim için damlıyor. Seni bana doğru süründüreceğim, Eden. Sikimi ağzına almanı sağlayacağım ve sonra seni hâlâ dört ayak üstündeyken becereceğim."

Daha hızlı gidiyor, üçüncü bir parmağını sokuyor ve klitorisime sertçe bastırıyor, neredeyse acı noktasına kadar ve ben onu kaybediyorum. Bitmek tükenmek bilmeyen zevk dalgaları üzerime çöküp beni yiyip bitirirken dikiş yerimden ayrılıyorum. Henry ben sarkana kadar durmuyor, vücudum sarsılıyor ve artçı şoklarla titriyor.

Daha önce kimse beni böyle parmaklamamıştı.

Henry'nin daha önce hiç deneyimlemediğim pek çok şeyi yapabileceğini öğreniyorum. Ben iyi kızın bedenine hapsolmuş kötü kızdım. Bunu hiç istemeyen ya da nasıl istediğimi söylemeyen.

Bu bir uyanış.

Şafak söküyor ve Henry'yi şimdiye kadar sahip olduğum her şehvetli fanteziyi yerine getirmek için kullanmayı planlıyorum.

Henry'nin parmakları içimden kayarken aynı anda vücudumu tezgahın üzerinde düzeltiyor. Bir elin yüzümü kavradığını hissediyorum ve ıslak parmakların alt dudağımda gezindiğini hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Anında açıyorum, kendimi onun her bir parmağından emiyorum.

"Sen gerçekten de gördüğüm en muhteşem kadınsın Eden Dawson. Sana dokunmama izin verdiğin için çok şanslıyım." Nazik öpücükler önce burnumun ucunu, ardından da alnımı okşuyor. Bana usulca gülümsüyor, gözleri beni içine çekerken parıldıyor. Başparmağı şefkatle yanağımı okşuyor ve içim titriyor. Sert.

Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem.

Bunlar onun sözleriydi, benim lanet mantramdı, ama gözlerine, o mutlu gülümsemeye bakarken, onun kirli sözlerinin ve kirli eylemlerimizin tüm kalıntıları kaybolurken, bir şey *gümbürdüyor*. Sertçe. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Kalbimin daha önce hiç bulunmadığı bir yere yerleştiğini anladım. Yeni bir ürperti içimde gürlüyor. Az önce yaşadığım orgazmıla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti. Boğazım duygularla şişiyor ve eğer tam karşımda olmasaydı, ağlamak isteyebilirdim.

Kahretsin.

Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Aptalca bir soru, değil mi? Ben Henry. Mesele nasıl olacağı değil, ne zaman olacağıydı.

Bu sefer onu unutmam ne kadar sürecek merak ediyorum. Şafak sökmeden gitmeler, burada uyumalar ve ondan ne kadar hoşlandığımı görmezden gelmeler belli ki işe yaramamış. Beni iki saniyede mahvetti. Tek bir bakış. Bir öpücük. Birkaç basit kelime. Ve şimdi, şimdi ben onunum. Geri dönülmez bir şekilde. Acı verici bir şekilde.

Trajik bir şekilde.

Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem.

Evet. Bu gerçekten berbat. Yine de bunu durduracak kadar umurumda değil gibi görünüyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, kaltağı aşağı itiyorum.

Onu geri itiyorum, tezgâhtan atlıyorum ve istediğini söylediği gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Birkaç adım daha geri çekilirken o mutlu gülümseme sinsî ve karanlık bir hal alıyor. Ona doğru sürünmemi istiyor ve bu çok aşağılayıcı bir şeymiş gibi gelse de beni yeniden ısıtıyor.

Belki de bunu yapan gözlerindeki açlık ve ihtiyaçtır, ama bu adama doğru sürüneceğim ve sikini üflerken lanet aklını da uçuracağım. Ellerim serin mermer zeminle buluşuyor ve ona doğru sürünmeye başlıyorum, bunu yaparken dizlerimdeki rahatsızlığı görmezden geliyorum.

Nefesinin altında bir dizi küfür tıslıyor, gözleri her santimimde ziyafet çekiyor. Metal şingirtılarının sesi gözlerimi onunkilerden ayırıp kemerine çeviriyor. Mandalını çözüyor ve kot pantolonunun kemer halkalarından geçen derinin şıpırtısı havada bir elektrik akımı gibi zaplıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, Eden.

Gözlerini benden ayırma."

Yutkunuyorum ve emrettiği gibi yapıyorum.

"Herhangi bir noktada durmamı istersen, elini kaldır, parmakların bu işaretle açılsın."

"Ne?" Şaşkın ama boğuk bir sesle soruyorum.

"Bileklerini kemerimle arkadan bağlayacağım ve ağzını sikeceğim. Beni durduramayacak ya da itemeyeceksin. Eğer çok fazla gelirse, elini kaldır ve ben de durayım."

Oh Tanrım.

Henry ön kollarımı ve bileklerimi kemeriyle bağlıyor, direnci test ediyor ve bana da aynısını yapmamı söylüyor. Sonra ellerimi hâlâ hareket ettirebildiğinden ve onları görebildiğinden emin oluyor. Ama o izin verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. "Böyle ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun? Göğüslerin öne doğru çıkarken ve kolların bağlıyken? Sen bir hayal gibisin. Erotik bir peri masalı."

Dudaklarımı yalıyorum, fazlasıyla hazırım.

Henry atletimin ve sütyenimin üst kısmını aşağı çekerek göğüslerimi ona gösteriyor. Eğilip bir meme ucumu ağzına alıyor, sertçe emerken sikini pantolonundan çıkarıp yavaşça kendini okşamaya başlıyor. O kadar tahrik olmuştum ki kalçalarım akitiyordum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, parmaklarıyla çenemi gıdıklıyor. "Evet."

"Benim için aç, Eden, ve elin hakkında söylediklerimi unutma."

Ne isterse söyleyebilir, ama durmamın imkanı yok. Bunu çok istiyorum. Onu ağzıma ve boğazıma almak ve parçalanışını izlemek istiyorum. Ben onun zevkini sahiplenirken, çünkü bu noktaya kadar o benimkini sahiplendi.

Henry uzun, kalın ve mükemmel, ama uzun ve kalın olduğunu söylemiş miydim? Onu istediğim kadar derinden içime çekmek zor oluyor ve burnumdan nefes alırken çenemi ve boğazımı gevşetmek için kendimle konuşmam gerekiyor.

Başta bana karşı sabırlı davrandı ama orada olduğumu hissettiğinde kendini ağzıma bıraktı. İçime giriyor, elleri saçlarımda ve gözleri ateş püskürten bir ejderhanın gözlerine kilitlenmiş. Homurdanıyor ve hırlıyor, kendini tutmadan alırken bana övgüler yağıdırıyor.

Tükürük ağzımda birikiyor ve çenemden aşağı damlıyor. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Ama onu emmeyi bırakmıyorum. Elimden geldiğince onu çalıştırıyorum, bunun üzerinde biraz kontrol kazanmaya çalışıyorum. Dilim onun üzerinde geziniyor, tepesiyle oynuyor ve ondan sızan prekumu yalıyor. Dilimi düzleştirerek damarlı shaftına masaj yapıyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve yutkunuyorum, ciğerlerinden düşük, vahşi bir inilti kopmasına neden oluyor.

İşte bu, Henry. Aklını kaçır.

"Eden," diye bağıyor. "Elini kaldır, bebeğim."

Bebegim. Bu bana üçüncü kez böyle seslenişi. Elimi kaldırmamın imkanı yok. Gözlerim ona bunu söylüyor ve o zaman gerçekten aklını kaybediyor. İçime pompalıyor ve ben de onu tüm gücümle emiyorum, ta ki o çekilip ciğerlerinden derin, gırtlaktan bir inilti çıkarken göğüslerimin üzerine boşalana kadar.

Nefes nefese kalıp küfrederek işini bitirdiğinde eğilip nefes alma sebebiymişim gibi beni öpüyor. "Tanrım, mükemmelsin. Kımıldama," diye talimat veriyor ve ben buna resmen gülüyorum. Kollarım bağlı bir şekilde dizlerimin üzerindeyim. Hangi cehenneme gidiyorum ben?

Bir dakika sonra elinde sıcak bir bezle döndü ve beni temizlemeye başladı. Sonra ayağa kalkmama yardım etti ve bağlarımı çözdü.

"İyi misin?" diye soruyor, kollarımı ve bileklerimi kontrol ederken. Biraz kızarmışlar ve kelepçeyi çektiğim yerde birkaç iz var.

"Ben iyiyim. Acımıyor."

"Emin misin? Sana krem ya da başka bir şey getirebilirim." Çoktan solmaya başlayan sıyrıklarımı nazıkçe ovarken yüz ifadesi endişe doluydu. "Elini kaldırmalıydın. Seninle çok ileri gittim."

"Hoşuma gitti, Henry. Çok ateşliydi. İstesem durdurabilirdim." Başımı eğip onu inceledim. "Bugün bana neden iyi davranıyorsun?"

Sanki en komik insan benmişim gibi kıkırdıyor. Değilim, o yüzden ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. "Eden, az önce seni kemerimle bağladım ve acımasızca ağzını siktim. Buna pek hoş diyemem."

Doğru. Ama yine de onda farklı bir şeyler var. Bu sabah gözlerinde bir hafiflik var. Yeşil biraz daha net ve ben bunu anlamıyorum. Sert Henry, idare edebilirim. Bu adam beni düşündürüyor ve meraklandırıyor. "Söylediklerimi unut."

Birkaç kalp atışı boyunca bana bakıyor, yüz ifademi okumaya çalışıyor. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Karşılıklı bir anlayış bulduğumuzu. İster inanın ister inanmayın, penis benim varsayılan ayarım değil."

Öyle olmadığını biliyorum. Bu onun başa çıkma mekanizması.

"Eğer bir eşek olmamı istiyorsan, seni seninkine götürebilirim." "İşte bu bir fikir."

Bir daire çizerek dönerken ellerini kalçalarına vuruyor, oflayıp pufluyor ve bir kez daha sertleşiyor. "Eden-"

"Bugün yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum, belki göt olayını daha sonra yaparsın? Senin büyük aletini bakire kıcıma sokmanın

Kolay bir görevden sonra yürüyüş yapmak," diyerek ona takılıyorum ki tam o sırada kapım çalınıyor. Henry'ninki gibi benim de gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kim o?" diye seslendim.

"Ben Keith. Kapıyı aç."

Aman Tanrım.

YİRMİ ÜÇ

EDEN

Henry'nin gözleri etrafımızda dönüyor, görünüşümüzü inceliyor. Göğüslerim sütyen ve atletimin içine geri dönmüştü ve kollarımdaki kızarıklık hemen hemen geçmişti. Henry kemerini yeniden taktı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra gidip kanepeye oturdu, televizyonu açıp rahatına baktı. Arka kapıdan kaçmasını bekliyordum ama kaçmadı.

Bunu sevip sevmediğimden emin değilim.

Kapıyı açtığımda Keith'i Maia'nın yanında bulacağımı sanıyordum ama yalnızdı. "Hey," dedim parlak bir sesle, sesim gereğinden biraz daha yüksek çıkmıştı. Sesimi sessizce temizleyip kendimi kontrol altına alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendimi, erkek arkadaşı yatağının altında saklanırken babası odasına giren bir genç kız gibi hissediyorum. Sadece Henry benim erkek arkadaşım değil ve saklanmıyor.

"Bir erkek kardeş küçük kız kardeşine uğrayamaz mı?"

"Randevu almadan ya da en azından önceden aramadan olmaz."

Keith kıs kıs güler. "Bir uğrayıp bugün nasıl olduğuna bakayım dedim. Önce Henry'nin evine uğradım ama orada değildi."

Ve evet, ses tonunda suçlama var. Kızarmamaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum, ama sanırım piç herif yine de dışarı sızıyor, bu yüzden her ihtimale karşı Keith'e sırtımı vererek dönüyorum. "Şanslısın. O da burada televizyonumu izliyor ve beni rahatsız ediyor, tıpkı senin gibi."

"O burada mı?"

"Evet, pislik. Ben buradayım. İçeri gel ve benimle Sports Center'ı izle."

Keith yanımdan geçip gidiyor ve ben gözlerimi kapatıp gürleyen kalbimi dizginlemeye çalışıyorum. Ama sonra "Kalk kardeşim" sesini duydum. Gözlerimi açtım ve

Keith'i Henry ile yumruk tokuştururken, onun yanındaki kanepeye uzanıp rahatlarlarken yakaladım.

Bu beklenmedik bir şey.

Ama belki de olmamalı? Yani Keith'in bir şeylerden şüphelenmesi için hiçbir neden yok. Kapıyı kapatıp mutfığa dönüyorum ve artık soğumuş olan kahvemi alıp lavaboya koyuyorum. "Bir şey ister misiniz?" diye sordum. "Ya da, bilirsiniz, ikiniz de beni kontrol etmeye karar verdiğinizde ve iyi olduğumu açıkça gördüğünüze göre artık gidebilirsiniz."

Güzel, Eden. Havalı oynamanın yolu, kızım.

Zihinsel olarak gözlerimi kendime deviriyorum ve Henry'nin bana hızla attığı sırtışa bakılırsa, bunu yutmuyorum.

Buzdolabından bir su alıp yarısını içtikten sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Eğer onlar televizyon izleyecekse, ben burada durup onları izlemeyeceğim.

"Çok güldük, çok eğlendik ama ben yürüyüşe çıkıyorum. Siz ezikleri öbür tarafta yakalarım. Çıkarken kapıyı kilitleyin."

"Yürüyüşe mi çıkıyorsun?" Keith soruyor.

"Evet. Tahmin edebileceğiniz gibi bugün biraz karaya vurmuş durumdayım." "Yalnız gitmiyorsun, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kardeşime en alaycı bakışlarımı yöneltiyorum. "Uzun zamandır tek başına yürüyüş yapan yetişkin bir kadın olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Evet ama bölgeyi bilmiyorsunuz. Vahşi yaşamı bilmiyorsun. Tüm bunları bilseniz bile tek başınıza yürüyüşe çıkmak tehlikelidir."

"Hadi ama Keith. Dur artık."

"Aslında haklı," diye söze karışıyor Henry yardımcı olmadan. "Yalnız gitmemelisin. Güvenli değil."

İkisini de tersliyorum ama bana ters ters baktıklarından bir yere varamıyorum. Harika. "Bana katılabilirsin."

Keith kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayatta olmaz. Yürüyüşten nefret ederim." Biliyorum. Bu yüzden ona sordum.

"Oh iyi. Denemediğimi söyleyemem. Hoşça kalın." Onlara kıpır kıpır parmaklarımı uzatıyorum ve çoktan hazırladığım sırt çantamı almaya gidiyorum.

Keith kayıtsızca, "Henry seninle gelebilir," dedi.

"Ne yapabilir?" Henry ve ben aynı anda bağıırıyoruz. Cinayet işlemeye hazır bir şekilde ayaklarımın üzerinde dönüyorum.

Keith Henry'ye bakar, ikisi arasında sözsüz bir çekişme vardır. Henry başını sallar. Keith de başını sallıyor. Jasper ve Gus'ın bu saçmalığı daha önce yaptığını görmüştüm ama bu ikisiyle hiç yapmamıştım.

"Onunla gidebilirsin," diyor Keith, sesi rahatlamış olsa da neredeyse talep ediyor. "Sana güveniyorum. Onu güvende tutacaksın ve Eden gitmemek için çok inatçı olduğu için, onunla gidersen kendimi daha iyi hissederim."

"Dün suda hipoksiye mi maruz kaldım yoksa bu sabah LSD'li kahve mi içtim?"

Keith çok komikmiş gibi gülüyor. "Ben ciddiym dostum. Yürüyüş yapmayı falan seviyorsun. Bugün başka ne yapacaktın?"

"Um..." Ancak Henry bunun ötesinde bir yanıt veremez çünkü çok inanmaz. "O değil. Eden'in peşime takılmamı isteyeceğinden şüpheliyim zaten."

"Saçmalık. Eden buna bayılırdı." "Ben mi?"

Beni tamamen görmezden geliyorlar.

"Ciddi misin?" Henry iter.

"Kesinlikle." Keith ayağa kalkar ve Henry'nin omzuna bir tokat atar. "Sağ ol dostum. Sana borçluyum. Hem dün hem de bugün için."

Keith oturma odasına geçti ve beni kucakladı. "İyi olmana sevindim. Senin için çok endişelendim." Başımın üstünü öpüyor ve sonra kapıya yöneliyor. "Yürüyüşünde iyi eğlenceler. Tabii böyle bir şey mümkünse." Kıs kıs gülüyor. "Böcekler tarafından canlı canlı yenmemeye çalış."

Keith bu yüzden yürüyüşten nefret ediyor. Böcekler. Çocukken hepimiz bir kez kampa gitmiştik ve Keith böcekler tarafından neredeyse canlı canlı yenmişti. Eve kalamın losyonu ile dönmüş ve bir daha asla yürüyüş yapmamaya ya da kamp kurmamaya yemin etmişti. Pısrık.

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve sonra yine sadece ben ve Henry birbirimize boş boş bakmaya başladık.

"Neden bu bir tuzak gibi geliyor?"

Onu işaret ediyorum çünkü kesinlikle öyle. "Evet. Tuzak gibi. Sanki bizi kameralarla takip ettirecek ama National Geographic Survivor Hawai tarzı havalı bir program yerine, vahşi bir paçavrada sevişen müstehcen ünlülerin programında olacağız."

"Ha?"

Ona el salladım. Aklımda bir anlamı vardı. "Gerçekten benimle gelmek zorunda değilsin."

Gülüyor, ayağa kalkıyor ve televizyonu kapatıyor. "Aslında biliyorum. Kardeşin benden ona bir iyilik yapmamı istemekle kalmadı, aynı zamanda bunun

yalnız yürüyüşe çıkmak güvenli."

"Harika," diye homurdanıyorum, onu bana katılmaktan vazgeçirmenin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Sırt çantamın fermuarını açıyorum, dolapları açıp daha fazla yiyecek ve su doldurmaya başladım bile. "O zaman bu çantayı sen taşıyorsun çünkü artık uğraşmak istemediğim kadar ağır."

"Nasıl istersen, zayıf çocuk."

"Ben zayıf değilim." Ezmeye devam ettiği sağ pazumu gösteriyorum. "Ah. Bu acıttı."

"Kadınlardaki zayıflık beni tahrik ettiği için şanslısın." Ona şaplak atıyorum ve o da sırtarak beni dudaklarımdan öpüyor. "Ben üstümü değiştireceğim. Hemen döneceğim ve eğer bir daha gizlice kaçmaya kalkarsan Eden Dawson, kışın kıpkırmızı olana kadar sana şaplak atarım ve bu erotik türden bir şaplak da olmaz."

"Evet, baba."

"Bu beni ürkütmekten başka bir işe yaramıyor."

Gülüyorum. Bu yüzden söyledim.

On dakika sonra ödünç aldığımız bir tatil köyü cipiyle, konsiyerjimin bana verdiği talimatları izleyerek engebeli patikadan yukarı çıkıyoruz. Kapısız tarafa uçmamak için oh-bok çubuğuna tutunurken ılık esinti etrafımızı kırbaçlıyor. Mükemmel bulutsuz bir gün ve bu yürüyüş için heyecanlı olduğumu söylemek yetersiz kalır. Görünüşe göre çok uzakta olmayan gerçekten harika bir doğal şelale var ve oraya giden iyi bir patika var, ancak önce iniş noktasına gitmeniz gerekiyor.

"Anladığım kadarıyla Keith'in seninle sapık tavşanlar gibi oynadığımızdan haberi yok, yoksa benimle gelmeni asla istemezdi."

Henry yoldaki büyük bir kayaya çarpmamak için cipi hızla döndürüyor ama ondan önce yüzünü buruşturduğunu fark etmiyorum. "En iyi arkadaşıma yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Durmak mı istiyorsun?"

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri benimkileri arıyor. "Seviyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bilmiyorum." Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık.

Yola geri dönüyor ve çok uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonunda iç çeker ve şöyle der: "Ben de öyle. Ve ikimiz de bunun sadece şimdilik, sadece buradayken olması konusunda anlaştığımıza göre..."

"Evet," diye kabul ediyorum, bu sözlerin verdiği acıyı görmezden gelerek. "Eğer sadece şimdilikse ve bir yere gitmeyecekse, söyleyecek bir şey yok. Ayrıca, ben yetişkin bir kadını ve kardeşim benim bekçim değil. Ne istersem onu yapmaya hakkım var. Açıkçası, bu onu hiç ilgilendirmez."

"Sana dokunmamamı açıkça söylemesi dışında."

Ona doğrudan böyle söylediğini bilmiyordum. Bu da Henry'yi bugün benimle gelmesi için zorlamasını garip kılıyor.

"Ve şimdi sana göz kulak olmam için bana güveniyor. Seni güvende tutmam ve zarar görmemeni sağlamam için."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki ben bunu yapabilecek kapasitede değil miyim? Neden erkekler biz kadınların yapabilecekleri konusunda bu kadar cahil? "Ne zamandan beri bir vajinaya sahip olmak beni kendime bakmaktan aciz yapıyor?"

"Bu öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun. Ama burada konuyu saptırıyorsun. Birlikte takılmamız kardeşine verdiğim sözü tutmamam anlamına geliyor." Tedirgin bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Tanrım. Ben gerçek bir pisliğim. O benim hayat boyu en iyi arkadaşım ve benden yapmamamı istediği halde kız kardeşini beceriyorum."

Bu geçen hafta seni durdurmadı, söylemek istiyorum ama ağzımı kapalı tutacak kadar akıllıyım. Seni sevmeyeceğime söz veriyorum, Henry. Vücudumun vahşice haykırması dışında, seni seveceğime söz veriyorum. Eğer böyle bir durum varsa, bu tam bir karmaşa.

"Keith ilk etapta bunu sana yükleyerek haddini aştı. Bu onun vereceği bir karar değil. Geçici ya da başka türlü sevgilileri konusunda bana hiç danışmadı. Beni korumaya çalıştığını anlıyorum ama ben artık çocuk değilim. Hayatımla ilgili taleplerde bulunabileceği günler çoktan geçti. Henry, gerçek şu ki, neden ona söyleyelim ki? Gereksiz bir kavga başlatmaktan başka ne işe yarar ki? Aramızda olan şey tam olarak bu. Aramızda. Yasal olarak başka kimseyi ilgilendirmiyor."

Dümdüz önüne bakıyor, sözlerimi düşünürken bizi kayalık arazide sürüyor. Gerekleştirmeye ihtiyacı olsun ya da olmasın, sonunda başını sallayarak kabul ediyor. Ama sonra uzanıp kucığımda duran elimi sıkıyor.

Kısa sürüyor, olduğu gibi bitiyor ama kalbime bir kurşun gibi saplanıyor. Çünkü bu onun bunu yapacağımızı söyleme şekli. Bu işte birlikte olduğumuzu ve bunun bizim sırrımız olduğunu söyleme şekli. Bundan bu kadar heyecan duymamalıydım ama duyuyorum ve bunun geçmeyeceğini biliyorum.

Bu senaryonun asıl kötü yanı, Keith'e verdiği sözü tutmayan Henry gibi, ben de ona verdiğim sözü tutmadım. *Bana aşık olma, Eden*. Oops. Çok geç. Senin için kötü oldu, Henry. Ondan çok benim için. Doğrusu, ona aşık olmadığımdan emin değilim.

Ve bu yüzden, onunla bu zamanı geçirmek istiyorum. Bittiğinde beni parçalayacak olsa bile. Daha önce onun ellerinde kırık bir kalple hayatta kaldım, bunu tekrar yapabilirim. Sevmiş olmak daha iyi, değil mi? Belki de.

Doğrusu, şu anda kafam güzelken acıyı düşünemiyorum. "İşte," diyorum, neredeyse koltuğumda zıplayarak Yolun kenarında küçük bir çakıl sapak ve patikanın adının yazılı olduğu bir tabela var. "Buraya park edin. Burası mükemmel."

Henry kısa bir an için bana bakıyor ama söyleneni yapıyor. Sonra önüne park ettiğimiz dağa bakıyor. "Bu nasıl mükemmel olabilir?"

Dağı gösteriyorum çünkü belli olması gerekiyor.

"Yürüyüş yaptığımız şey *bu mu*? Lanet bir dağ mı?"

"Şey, evet. Ne yürüyüşü yapacağımızı sanıyordun?"

Henry'nin geniş, kuşkulu gözleri yavaşça bana doğru dönüyor. Sonra beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu konuda ciddi misin?"

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Evet. Oldukça ciddi. Ve sen de gitmeyi kabul ettin. Şimdi Keith'in neden endişelendiğini biliyorsun. Ve neden seni önceden uyarmadığını. Yürüyüşü severim. Kamp yapmayı da. İkisiyle de dalga geçmem. Los Angeles'taki şu anki evime, karanlık olan her şeye olan tuhaf tutkuma ve saçlarımın şu anki mavi tonuna rağmen açık havayı seviyorum. Bir gün gücüm yettiğinde, bir dağın eteğinde bir çiftlik satın almayı planlıyorum, böylece gündüzleri sığır güdebilir ve geceleri dağlara tırmanabilirim."

"Başka bir rüyan mı?" Henry bana sayamayacağım kadar çok kez göz kırpmıyor. "Ciddi değil misin?"

Neden bana bu soruyu sorup duruyor?

"Tam olarak değil. Sığır güreştirecek bir kız olduğumdan emin değilim. Bu bana yanlış geliyor. Ama yürüyüş ve kamp konusunda şaka yapmıyorum."

Daha fazla göz kırpmak. Çok uzun bir süre dağa geri dönüyor. Sonra tekrar bana. Ona aslında dağa tırmanmadığımızı, sadece etrafındaki patikadan gittiğimizi söylemek istiyorum ama yüzündeki dehşete düşmüş ifade şu anda çok eğlenceli. Bu beni sürtüğ yapsa bile umurumda değil.

"Bulduğumuz yere bakılırsa bu büyük olasılıkla bir yanardağ."

"Evet. Ama çok hareketsiz bir tane. Bu adada hiç aktif volkan yok." Kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Bu beni de hayal kırıklığına uğrattı. Bu yüzden başka bir adaya atlayıp canlı bir tane bulabilir miyiz diye bakmayı umuyorum. Ama bu başka bir gün için."

"Eden?"

"Evet, Henry," diye mırıldanıyorum. Hiç eğlenmiyor.

"Üzerimde bir tişört, şort ve Chucks ayakkabı var."

Öyle olduğunu biliyorum. Chucks'lar düz tabanlı ve sıfır tutuşlu oldukları için muhtemelen yürüyüş için en kötü ayakkabılardır. Ama o böyle ortaya çıkınca ne diyecektim ki? Onun da benim gibi yürüyüş botları olduğundan şüpheliyim. O burada. Benimle birlikte. Artık vazgeçmek için çok geç. Ve doğrusu, bu patikanın o kadar da zorlu olacağını sanmıyorum.

"Madem gardıroplarımızdan bahsediyoruz, atletimin ve şortumun altına giydiğim tek şeyin daracık bir bikini olduğunu söylemiş miydim?"

"Eden-"

"Gel bakalım. Tuttum seni prenses." Yanağına bir öpücük kondurmak için kendimi vitesin üzerinden yukarı kaldırıyorum. Sonra da bu yavruyu rekor sürede geri döndürmeye karar vermeden önce cipten iniyorum.

"Buna değse iyi olur," diye homurdanıyor nefesinin altında. Oh, planladığım şey için degecek.

YİRMİ DÖRT

HENRY

Eden'la ilgili sorun şu ki, onu üç yıl önce kulüpte gördüğüm andan itibaren onu her şeyden çok istedim. Daha önce hiçbir kadına sahip olmak istemediğim şekilde ona sahip olmak zorundaydım. Ve o zamandan beri bu değişmedi. Ve burada bulunduğumuz haftalarda, bu arzu umduğum gibi azalmak yerine, büyüdü. Asla doyurulamayacak inatçı bir canavar.

Günler gittikçe hızlanıyor ve her biriyle birlikte içimdeki panik daha da artıyor.

Hawaii'nin bitmesini istemiyorum. Ondan önceki hayatıma geri dönmek istemiyorum. Ben sadece sözünü tutmayan değil, aynı zamanda en iyi arkadaşına açıkça yalan söyleyen bir pisliğim.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey mantıklı değil. Özellikle de hayatımdaki diğer her şey değişmemişken. Eden için doğru kişi değilim. Olmak istediğimi düşünmeye başlasam bile.

Şu anki gibi. Bu benimle ilgili olmalı. Değil mi? Yani, başka neden sahilde çıplak dursun, sırtı bana dönük, suyla bütünleşmek üzereymiş gibi suya bakıyor olsun ki? Çıplak. Bundan bahsetmiş miydin? Çünkü evet, sevimli kıcı resmen bana sesleniyor, ilgimi çekmek için yalvarıyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum.

Gökten tropik fırtına tarzında yağmur yağıyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve iki saniye geriden bir gök gürültüsü duyuluyor. Üzerimizde değil. Bunu biliyorum. Ama yine de havadaki elektriği hissedebiliyorsunuz. Eden suya bir adım daha atarken bu durum sinirlerimi daha da geriyor.

Su ve lanet olası elektrik.

Benimle dalga mı geçiyor bu?

"Eden," diye bağıryorum, sesimin ona ulaşmasını umarak elimi ağzıma götürüyorum. Ama hayır. Ya da ulaşsa bile tamamen görmezden geliyor. Gece yağmur yağmaya başladı. Ben uyanık yatarken Eden'in uykudan ağırlaşmış bedeni bana yaslanmıştı, çatıdaki yağmuru dinlerken yapmamam gereken şeyleri düşünüyordum.

Bütün sabah kayıt yaptık ve sonra hava nedeniyle ayrı ayrı sütlerimize çekildik. Adalyn sorun yaşıyordu. Ya da Vi'nin mesajından öyle anlaşılıyordu. Gus da Naomi'yle birlikte olmak istediği için erken ayrıldı ve Keith de kendisine bedava izin verilmiş gibi hissederek dayanamadı.

Öğleden sonramızı kanepede yalnız, yatağında çıplak ya da hamakta uyuyarak geçireceğimizi umarak Eden'la buraya geri döndüm, sadece onun soyunması için etrafımızı saran yağmurla. Çıkar ve soyun. Soyunup okyanusun kıyısına kadar yürümek.

Yağmurun öfkeli sağanaklar halinde üzerine yağmasına izin verirken kolları etrafında uçuşuyor, yüzü gökyüzüne doğru eğiliyor. Bir gök gürültüsü daha ve kalbim anında hızlanıyor, havadaki enerjiden mümkün olan en kötü şekilde besleniyor.

"Eden," diye tekrar deniyorum ama görmezden geliniyorum. Bir kez daha. Lanet olsun ona.

Gömleğimi başımın üzerinden yırtarak spor ayakkabılarımı verandanın zeminine vurdum, ardından çoraplarım geldi. Burada durup elektrik çarpmasını izleyemem. Lanet olası yirmi iki yaşındakiler. Her şeyin bir macera olduğunu sanıyor. Ve şimdi beni yetiştiren adam gibi konuşuyorum. Bu düşüncenin kafamda yarattığı histen nefret etmesem gülerdim. Yumuşak dokuya atılan bir yumruk gibi.

Yağmur başımı, göğsümü ve sırtımı tokatlıyor, fırtınaya doğru yürürken beni anında ıslatıyor, havuzu geçiyor ve ötesindeki sahile doğru daralıyorum. Şortum sudan ağırlaşmış bir şekilde üzerime çöküyor, düğmelerini ve fermuarını açıyorum, düşmesine izin veriyorum ve mahvolup olmamasını umursamıyorum. "Eden!"

Pozisyonu değişmedi. Kendini göklere sunan kurbanlık bir tanrıça gibi ve tedirginliğime rağmen, başka hiçbir şeye benzemeyen bir manzara.

"Hissediyor musun, Henry?" diye sesleniyor bana, vücudunu düzeltiyor ve beni bulmak için başını omzunun üzerinden çeviriyor. Beni başından beri duymuştu. Onun için geldiğimi biliyordu. "Toprak." Ayaklarının altındaki kumu işaret ediyor. "Su." Elleri, avuç içi yukarı bakacak şekilde, yağın yağmurla buluşuyor. "Ateş." Bir şimşek, sanki bir işaretmiş gibi, gökyüzüne çarpıyor. "Hava." Gök gürültüsü o kadar gürültülü ki

Rüzgâr yanımdan geçerken öfkeyle uğulduyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Fırtınanın içinde çırılçıplak durup onunla kafa kafaya çarpışmadım."

"Ne yapıyorsun?"

Gülüyor, elime uzanıyor ve tutmam için beni zorluyor. "Yaşamak. Yeterince yaşamıyorum. Çok fazla endişeleniyorum." Dudaklarındaki yağmur suyunu yalarken gözleri parlıyor. "Biraz senin gibi."

"Bu çılgınlık," diye bağıriyorum, tam yanında olmama rağmen. Burası çok gürültülü. Çok çalkantılı. "Ve tehlikeli. Gel hadi."

Olduğu yerde dönüyor ve görmezden gelemeyeceğim bir bakışla beni çiviliyor. Daha önce kalbimin hızla çarptığını düşünüyorsam... Yanılmışım. "Bütün sabah beni izledin," diye meydan okuyor.

Yaptım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Gerçek olduğundan emin olmak için.

Onu gördüğümde, onu hissedebiliyorum. Hissedemediğimde ise onu kaybettiğimden korkuyorum. Annemle ilgili olmadan annem gibi. Annem oradayken bile, o yoktu. Eden bir şekilde farklı. Çünkü beni görmezden geldiğinde, bunun arkasındaki niyeti hissediyorum. Bizden etkilenmemesi onun için bir meydan okuma. Benden habersiz. Annemin umurunda bile değildi ve belki de bu yüzden onu izliyorum.

"Çünkü yapmak zorundayım. Zaten üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Gülümsüyor. Bu cevap hoşuna gidiyor çünkü Eden yapmaması gereken bir şey yapıyor. Yapmayacağına söz verdiği bir şeyi. Bana aşık oluyor.

Daha fazla gök gürlüyor ve ben birden kendimi korkmak yerine enerjiden beslenirken buluyorum. Yine de aptal değilim ve onu kendime çekerek suyun kenarından uzaklaştırıyorum. Islak, çıplak vücudu benimkine yapışıyor.

"Şelaleyi hatırlıyor musun?" diye soruyor, nefesimi içine çekerek.

Kulak.

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Seni arkadan becerdiğimden mi bahsediyorsun?"

Bu

filmlerde gördüğünüz türden bir şelale değildi. Şelalenin arkasında mağara yoktu. Sadece keskin kayalar vardı. Yine de denedik ve onu oraya götürdüm, onu bir taşın üzerine oturttum ve vücudunu santim santim yuttum. O şelale, o zamandan beri beni iki kez onunla yürüyüş yapmaya ikna etmesinin sebebidir.

Her nasılsa geçen hafta, onu nasıl arzuladığımla ilgili daha fazla ve onu

nasıl almam gerektiğiyle daha az ilgili hale geldi. Okyanusu suçluyorum.
Okyanusu suçluyorum.

Denizanası. O da dahil olmak üzere her şeyi suçluyorum. Bir kişi hakkında bu kadar çok düşünmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu kadar endişeli ve tükenmiş olmak. Bu korkunç bir şey ve sırf bu nedenle, geçen hafta boyunca aramızdaki bu şeyi kısa kesmek için kendimle konuşmaya çalıştım.

Ve yine de buradayım. Fırtınanın içinde onu takip ediyorum. Yaklaşan tehlikeye rağmen onun yanında olmak için çaresizim.

"Heyecanı hisset, Henry. Bu sihir."

"Bu sihir değil. Bu tehlikeli," diye hırlıyorum, sabrım hızla tükeniyor.

"Riskin içinde ödül olabilir."

Hiç bulamadım. Yine de onunla birlikte olmak dışında ne kadar risk aldığımdan emin değilim. Çoğunlukla sadece yolculuğa devam ediyorum. Beni parçalıyor ve bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Yağmuru avuçlarının içine alıp başıma boşaltıyor, parlak mavi gözlerine bakarken yüzümden nehirler akıyor. Etrafımızı saran doğanın öfkesine kapılmış ve büyülenmiş bir halde. Kadın benden eğlenceli bir tepki koparmaya çalışıyor. Bir gülümseme. Bir kahkaha. "Biraz daha yaşayacak mısın?" diye soruyor, gözleri yüzümde gezinirken.

Homurdanıyorum. "Buna böyle mi diyorsun? Sen kafayı yemişsin." "Belki de."

Tek kelime etmeden onu kollarımın arasına alıyorum, soğuk ve çıplak bedenini kendime yaslıyorum ve hızla eve dönüyorum. İtiraz etmedi. Peşinden gitmemi istedi ve ben de gittim. Onu kurtarmamı istedi, ben de yaptım. Burada bir haftadan az bir zamanımız kaldı ve kalan az zamanımızı oyun oynayarak harcamak istemiyorum.

Evimin arka verandasına ulaştım, merdivenlerden yukarı çıktım ve onu hamağın üzerine fırlattım. Göğüsleri çarpmanın etkisiyle zıplıyor, hamak cılgınca sağa sola sallanıyor. Tek kelime etmeden üzerine çıkıyorum, ikimizi de alabora etmediğinden emin oluyorum ve bileklerini ellerimin arasına alıyorum.

Nefesleri hızlı hızlı geliyor, göğsü eforla inip kalkıyor. Kollarını başının üzerine kaldırıp, ellerini ve bileklerini hamaktaki düğümlü elmas şeklindeki ipin arasına, asla kaçamayacağı kadar bükülüp bağlanana kadar örerken erimiş gözleri benimkileri tutuyor.

"Eğer kendini kurtarmaya çalışırsan, dururum."

Başka bir şey söylemeden bacaklarını ayırdım ve iki parmağımı içine soktum. Dudaklarından bir inilti dökülürken sırtı eğiliyor, başı da onunla birlikte eğiliyor.

"Beni deli ediyorsun Yusufçuk. Buna dayanamadığım kadar seviyorum da."

Dudaklarım aşığıya dalıyor, az önce yağın yağmur gibi tadı olan soğuk, ıslak dudaklarıyla ziyafet çekiyor. Alt dudağını ısııyorum, parmaklarım amansız bir tempo tuttururken dişlerimin arasında sürüklüyorum, klitorisine dokunmadan içine girip çıkıyorum. Bunu seviyor, ama daha fazlasını istediğini, daha fazlasına *ihtiyacı olduğunu* bilecek kadar tanıyorum onu.

"Beni her türlü konfor alanımın ötesine itiyorsun," diye nefes alıyorum ona, dudaklarım dudaklarına değerken. "Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım sana doyamıyorum. Bunu neden yapıyorsun?" Sözlerini ona geri fırlatarak talep ediyorum.

Kendimi dudaklarından çekip vücudunun aşığısına, parmaklarımın olduğu yere ağızımı koyuyorum. Kolları sarsılıyor, elleri iplere dolanıyor, ben onun üzerine indiğimde yapmayı sevdiğini bildiğim şekilde saçlarımı kavrayamıyor. Ama umurumda değil. Öfkeliyim.

Onun için endişelenmeme neden oldu.

Tekrar. Beni onun için çaresiz bıraktı.

Tekrar.

O yaptı, bu yüzden ona doyamıyorum. Her zaman.

Kimseyi umursamayacağıma yemin etmişken onu bu kadar umursamamı sağladı.

"Henry," diye haykırıyor, bağlarla savaşıırken hamak tehlikeli bir şekilde sallanıyor, ben onu yalamaya devam ederken vücudu kıvranıyor, dilim içeri girip çıkıyor. Parmaklarım klitorisıyla oynuyor. Bir gök gürültüsü sesi orgazmının sesini gölgede bırakıyor ve onu acımadan sarsıp parçalıyor. Ve o daha nefesini tutamadan, ben onun içindeyim, onu hissetmek aklımı başımdan alıyor. Neden her seferinde böyle olmak zorunda? İlk seferki gibi. Çok güzel. Mükemmel. Çok... *doğru*.

Anlamıyor mu? Anlamıyor mu? Ona bu sözü vermemin bir sebebi vardı.

Ama onun içinde ne kadar derine inersem. Ona ne kadar çok sahip olursam. Bu söz aklımdan gittikçe uzaklaşıyor ve bana kalan tek şey o oluyor. Bu akıllı, seksi, vahşi, savunmasız kadını sarıp sarmalamak ve kirli, kirli şeyler yaparken güvende tutmak istiyorum.

Eden'ın vücudu benimkinin altında titriyor, kalçaları o kadar sert titriyor ki ikinci kez üzerime boşalırken beni tutmakta zorlanıyorlar. Onu kenardan takip ediyorum, aklım milyonlarca farklı yönde dörtlüyle koşarken inanılmaz derecede zor nefes alıyorum.

Bileğindeki bağları anında çözerek üzerine yığılıyorum ve başını hızla çarpan kalbime yaslayarak üstümde yatması için bizi döndürüyorum.

Ve en uzun süre boyunca, ben onun bileklerine masaj yaparken ikimiz hafifçe sallanıyoruz, sadece birkaç adım ötedeki fırtınanın şiddetini dinliyoruz, hava yoğun ve nemli.

"Eve gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor ve bedenim anında pişmanlıkla doluyor. İlişkimizin bitmesini o da istemiyor, ben de... Ama alternatifi ne? Onunla birlikte olmak mı? Bunu yapamam. Ben sadece...

"Başka seçeneğimiz yok." Bunu kendime söylediğim kadar ona da söylüyorum.

"Var," diye açıkça belirtiyor. "Sonsuza kadar böyle yaşayabilir ve eve dönmek zorunda kalmayabiliriz."

"Bunu yapamam Eden. Ben böyle biri değilim. Olmak istediğim kişi bu değil." Kendimi gerçekten ona teslim etme düşüncesi.

"Neden? Bana nedenini söyle."

İç çekiyorum. Ne sorduğunu çok iyi biliyorum ve kimseye vermediğim bir gerçeği hak ediyor. "Bu konuda konuşmuyorum. Geçmişe takılıp kaldığımdan ya da çok trajik olduğu için başa çıkamadığımdan falan değil. Benim bokum Keith'inki gibi değil. Sadece boktan, tamam mı? Dışarıda düzinelerce çocuğun başına geldi ve bu beni özel ya da eşsiz yapmıyor. Bu kişisel bir şey ve bunun hakkında konuşmuyorum çünkü hiç konuşmadım."

Eden fırtınayı izlerken sessizliğe gömülür. Bundan nefret ediyorum. Burada olmamızın sebebinden nefret ediyorum. Sessizlikten, sorulardan ve taleplerden nefret ediyorum. Hepsi bir kadın için. Bu, cam ayakkabıma sadece bir kadının sığacağı bir peri masalı saçmalığı falan değil. Bu bir kız ve bir çıkış yolu bulmalıyım.

"Hiç aşık olmak istemediğinizi söylerken ne demek istediniz? Aşık olamayacağını. Seninle aramızdaki bu şeyi anlamamı istiyorsan, o zaman bunu gerçeğe dönüştürmek için ne olduğunu bilmek istiyorum."

Tekrar iç çekiyorum, ıslak başının tepesini öpmek için eğiliyorum ve sonra geri çekilip verandanın ahşap tavanına bakıyorum, bacaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hiç kimseye söylemedim. Çocuklara değil. Hiç kimseye."

"Biliyorum."

"Çok
çirkin."

"Anlamıştı
m."

"Sana her şeyi anlatmayacağım. Sadece
anlatmayacağım." "Tamam," diyor, sesi giderek
uzaklaşıyor.

"Ben de ayrıntılara girmeyeceğim."

"Peki."

Nefes alıyorum, ne söyleyip ne söylemeyeceğimi düşünürken göğsüm sıkışıyor. Bu işin arka yüzünde ön yüzünde olduğundan çok daha fazla şey var ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Babam aslında benim babam değildi," diye başlıyorum, gözlerim kapanıyor ve ölmesini dilediğim görüntüler gözlerimin önünde canlanıyor. "Annemin erkek arkadaşıymış ama ben bunu on dört yaşına kadar bilmiyordum çünkü tüm hayatım boyunca onunla yaşadım. Anneme takıntılıydı. Annem de ona takıntılı olması dışında onu hiç umursamıyordu. Annem de bundan hoşlanıyordu. Hem de çok. O kadar ki, onun devam etmesini sağladı." Sertçe yutkunuyorum, başım dönüyor ve berbat neme rağmen alnımda soğuk bir ter oluşuyor. "Tamamen ayrı bir ailesi olmasına rağmen. Gerçek bir aile. Bir kocası ve iki çocuğu daha. Önce beni doğurdu. Çoğunlukla onlarla birlikte olduğu için beni erkek arkadaşıyla birlikte tuttu."

Eden bana karşı sertleşiyor, bir elini kalbimin üzerine koyup yanına bir öpücük bırakırken bile vücudu katılaşıyor.

"Aşık bir aptaldı. Bütün parasını ona verdi. Parası yetse de yetmese de ona istediği her şeyi aldı. Kapının önünde kızın dönmesini ve ona en ufak bir ilgi ve şefkat göstermesini bekler, sonra da aynı hızla zavallı kıcını bir kez daha geride bırakırdı. Beni de onunla birlikte geride bıraktı. Onun sahibiydi. Ve onu her terk ettiğinde, işler daha da kötüye gidiyordu. Ben sadece oradaydım. Babasız ve umurunda bile olmayan çocuğunu, çocuk hizmetleri devreye girmeden saklayabileceği bir yer."

İçki içmek. Söylediği sözler ve yaptığı şeyler.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, görüntülerin, seslerin, kelimelerin ve kokuların zihnimden çıkmasını istiyorum.

"Her neyse, sonunda kocası onu ve beni öğrendi ve bu onu son görüşümüz oldu."

Öylece gitmişti. Vedalaşmak yok. Hayır, üzgünüm Henry. Öylece gitti. Sanki ben onun için hiç var olmamışım gibi. Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap bile vermedi ve ben de ona bir sürü mesaj gönderdim.

O andan itibaren her şey harika oldu. O kadar harika ki, unutmaya çalışırsam diye hatırlatıcı olarak yara izlerim var. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi parmağı, sarhoş bir öfkeyle bıçağı alıp beni kestiği zaman yan tarafımda oluşan üç inçlik beyaz çökük doku boyunca ilerliyor. Şanslıyım ki derin değildi.

Yüzeyseldi ve kimsenin haberi olmadan kendi başıma hallededildim.

O gün orada yaşadığım son gündü. Kendime söz verdiğim gün. Bir daha asla kimseye aşık olmayacaktım. Bir daha asla kimseye üzerimde böyle bir güç vermeyecektim. Ve sonum asla *onun* gibi olmayacaktı.

"Gerçek babanın kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor çok uzun ve sessiz birkaç dakikadan sonra usulca. Sesinde gözyaşları var ve ben eğilip başının üstünü öpüyorum, parmaklarım çıplak sırtının pürüzsüz teninde aşağı yukarı geziniyor.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok. Bilip bilmediğini bile bilmiyorum." "Peki ya annen? O şimdi nerede?"

"Sanırım hâlâ diğer ailesiyle birlikte."

"Senden haberi var mı Henry? Üvey kardeşlerin biliyor mu?"

Bunu söyleme şeklinden irkildim. Sanki benim bir parçammış gibi. Değiller ve asla da olmayacaklar. "Eğer öyleyse, şükürler olsun ki benimle temasa geçecek kadar umursamadılar. Bunu sana benim için üzül diye söylemedim. Benim yapımın böyle olmadığını bilmen için anlattım. Ama eğer biriyle birlikte olacak olsaydım, bu sen olurdun. Lütfen bunu bil. Sen mükemmelsin. Mükemmel olmayan benim."

"Bana yalan söyledin." Eli göğsümde sıkılaşıyor. "Bunun büyük bir şey olmadığını söyledin. Bektan bir şey olduğunu ve onlarca çocuğun başına geldiğini söyledin. Yalan söyledin. Bu çok büyük bir şey Henry. Yaşadıkların korkunçtu ve kimseye anlatmadığın için sana kızgıyım. Keith'le ya da ailemle bile konuşmadığın için. Hiç gerek yokken eve döndün ve buna katlandın."

"Kimsenin bilmesini istediğim bir şey değildi ve mükemmel ailenizden ya da ihtiyacım olduğunda beni sorgusuz sualsiz yanlarına alan muhteşem en iyi arkadaşlarımdan isteyeceğim son şey bana acımalarını görmektir. Katlandığım pek çok şey vardı Eden. Bu beni sonsuza kadar kırabilirdi."

"Bana olduğunu söylediğinden beri daha fazlası olduğunu biliyorum." Bana daha da yaklaşıyor, göğsüme ve boynuma öpücükler konduruyor. "Sen de aptalsın."

"Ne?" Patladım, sesim zoraki bir yarım kahkaha olarak çıktı. "Aptalca. Arkadaşlarının seni anlamayacağını ya da anlayamayacağını düşündüğün için."

Sana acıyacaklarını. Yalnız olmadığınız halde yalnız olduğunuzu düşündüğünüz için. Aşkın zehirli olduğuna ve sadece acıyla bittiğine inandığın için. Hepsi hakkında yanılıyorsun. Bir çürük elma tüm kile çürük demek değildir. Arkadaşlarınıza bakın. Etrafındaki sevgiye bak. Benim sadece kötü

Ama ne kadar yanıldığını bilecek kadar çok şey biliyorum." Başını kaldırarak bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorluyor. "Aşk konusunda yanıyorsun Henry," diyor bana kararlılıkla. "Keşke bunu sana kanıtlamama izin verseydin."

YİRMİ BEŞ

HENRY

"Tek söylediğim, bunu yapmasını istemediğim."

Maia'ya bakıp dehşetle başımı sallıyorum ve vanilyalı donmuş yoğurtla dolu kocaman bir külah dondurmayı yalamasını izliyorum.

"Maia, beni rahat bırak. Bugün senin doğum günün. Yirmi bir yaşına giriyorsun. Bu büyük bir mesele."

"Sadece içki içersen, ki içmiyorum, hamile olsam da olmasam da." "O seni seviyor. Biz de seni seviyoruz. Seni kutlamak istiyoruz."

"Beni kutlamak istiyorsun, Henry. Besle beni. Sanki içimde yaşayan parazit uzaylılar var. Her şeyi kontrol ediyorlar. Keith ikizler konusunda haklı olmak zorunda mıydı? Sanki o piç beni hamile bıraktığında bunu yapacağını biliyordu." Bikini üstü ve altı arasından görünen sevimli, minik, yuvarlak göbeğini işaret ediyor. "Şu şeye bak. Her geçen saniye daha da büyüyor ve göğüslerim de öyle. Bu arada bunun ne kadar berbat olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bilmek de istemiyorum."

Maia gözlerini deviriyor çünkü göğüslerini duymak istesem de istemesem de bana her halükarda anlatacak. "Çift D ile başladım. Büyük, dolgun olanlar. Eğer dinamiklerden bahsediyorsak sevimli ve dik, ki boyutları göz önüne alındığında İsa'nın bir lütfu gibiydi."

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum.

"Şimdi özel sütyenler ve mayolar almak zorundayım çünkü Victoria's Secret'ta benim bedenimi satmıyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ve daha ağırlar, Henry. Çok ağır, dolgun ve hassaslar-"

"Maia, arkadaşın İsa aşkına, göğüslerin hakkında konuşmasak olmaz mı? Burada gerçekten yalvarıyorum."

Bilerek sırtıyor. "Ah, doğru ya. Sen mükemmel küçük şımarık olanları tercih ediyorsun. Müstakbel baldızım olarak bilinen mavi saçlı tanrıçaya ait olanları. Evet, şu anda onun göğüslerini benimkilerden çok daha fazla seviyorum."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni onunla dans ederken gördüm," diyor bana, külahını rekor sürede kaplarken damlayan vanilyaya ayak uydurmaya çalışıyor, parmaklarındaki yapışkan vanilya kalıntılarını yalıyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Dün gece," diyor rahatça. "İşemeye gidiyordum ve herkesin içki içtiği bara geri dönerken okyanusu seyretmek için bir dakikamı ayırdım. Seni gördüm. Barın arkasında kenardaydın ve beyaz gömleğin gözüme çarptı. Seni Eden'la gördüm. Birbirinize sarılmıştınız, Henry. Birbirinizin gözlerinin içine bakıyordunuz. Sen ona dokunuyordun, o da sana dokunuyordu. Ama en iyisi, daha önce hiç kimseye gülümsediğini görmediğim bir şekilde ona gülümsüyordun. Peki ya gözlerindeki o bakış? Keith'in beni sevdiğini söylemeden hemen önce bana baktığı gibi."

Vay be. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Onun yerine kahvemden bir yudum alarak iç geçiriyorum.

"Artık bildiğime göre, bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Hayır." Vanilya damlamaya başladığında sırtarak ona bakıyorum. "Çabuk yesen iyi olur bebeğim. Her yerde erimek üzere."

"Biliyorum," diyor, öfkeyle yalayarak. "Burada üzerinde çalışıyorum. Ben yalayacağım, sen konuşacaksın."

"Kulağa pis geliyor."

Gülüyor. "Öyle ama değil. Bu hamilelik yüzünden artık içemediğim o lanet olası kahveni iç ve bana her şeyi anlat Henry. Hepsini."

Ben de öyle yaptım. Burada geçirdiğimiz yaklaşık üç hafta boyunca olan biten her şeyi anlattım. Ve bu süre içinde Maia külahını bitirdi, ellerini sildi ve iyi bir arkadaşın rahatlığına ihtiyacım varmış gibi bana yaklaştı, ki belki de öyleyim.

"Ona verdiğin bu sözü asla tutamayacaksın. Hayatta olmaz."

Öfkeyle alay ettim. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Şezlongunun koluna yaslanıyor ve başını omzuma bırakıyor. "Bunu biliyorum çünkü sen benim erkek versiyonumsun ve ben de

Senin kadın versiyonun. Birbirimize sırlarımızı açtığımızda, bu kendimizle konuşmak gibidir. Beynimiz aynı şekilde çalışıyor."

Bu doğru ve bu yüzden deli gibi gülümsüyorum. "Sen benden daha inatçısın."

Gülüyor, beni dürtüyor. "Bu büyük bir yalan. İkimiz de aynı derecede inatçınız."

Başının üstünü öpüyorum, sandalyenin kenarına yaklaşıyorum, böylece bana daha kolay yaslanabiliyor. Erkeklerle kadınların asla arkadaş olamayacağına, çünkü seksin her zaman araya gireceğine dair eski bir klişe vardır. Maia muhteşem. Uzun boylu, şehvetli ve sarışın ama sikim onu hiç fark etmedi. Bir kere bile. İlk tanıştığımızda bile, onunla çıkma konusunda takılıyordum. Hepsi bu kadardı. Dalga geçmek. Ve Keith'i kızdırmanın kolay bir yolu vardı.

"Tek söylediğim, seni tanıyorum ve bu sözünü tutmayacaksın. Tıpkı Keith'le bozduğun gibi."

"Teşekkürler," diye kestirip attım.

"Ne zaman istersen. Ama eve döndüğümüzde onunla görüşmeye devam etmek istediğini ona söylemelisin. Üç gün içinde bitirmek delilik, aptallık ve düpedüz yanlış olur. Bunu yapacağına söz ver, Henry."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Homurdanıyor. "Bunu neden yapayım ki? Sen mutlusun. O seni mutlu ediyor. Bunun peşini bırakmamın imkanı yok."

"Lanet olsun. Jasper ve Gus'ın yanına oturmam gerektiğini biliyordum." Maia gülüyor. "Sana seçme şansını vermedim."

O yapmadı. Bir sırtlan gibi adımımı haykırmaya başladı ve beni yanına çağırdı. Onu bu kadar sevdiğim için çok şanslı. Kimse için bu kadar acı çekmem. "Burada oturup güneşin tadını çıkarsak ve ciddi bir şey konuşmasak olmaz mı? Bu tatilin bitmesine daha üç gün mü var?"

Alay ediyor, kendini düzeltiyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor, bana bakarken bir kolunu başının arkasına atıyor. "Evet. Sonra da sıcak ve güneşli Kaliforniya'ya geri dönüyoruz. Hepimiz için gerçekten çok zor bir durum. Bu konuda şaka yapmıyorum Henry."

"Maia. Lütfen. Dur artık. Normal şeyler hakkında konuşamaz mıyız? Ya da hiçbir şey konuşmasak daha iyi olur."

"Ben bu şekilde çalışmıyorum. Senin de bunu bildiğini biliyorum. Keith'e kız kardeşine aşık olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

İnliyorum. Yüksek sesle. Tedirgin ellerimi yüzüme sürerken bulutsuz gökyüzüne bakarken başım arkaya düşüyor. "Şunu keser misin? Ciddiyim, bunu bilemezsin Maia. Hiçbir şey görmemiş ya da duymamış gibi davran."

"Asla olmaz. Ben burada görevde olan bir kadınlm. Onu saplantılı bir şekilde izliyorsun.

Ne zaman bir odaya girse gülümse. Gülümsediğinde ya da kakhaha attığında Noel sabahındaki bir çocuk gibi ışıldayın. Ve bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu düşünüyorsan, görüldüğünden daha aptalsın. Bunu doğrulamak için kendi gözlerimle görmeme ya da seni dinlememe gerek yoktu. Bu son derece açık."

"Ben bunların hiçbirini yapmıyorum." Yapıyor muyum?

"Biliyorsun. Ve sonra biraz. Gün gibi ortada, dostum. Eden Dawson'a aşkırsın."

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Benim için her zaman doğru olanı yapıyorsun."

"Arkadaşlar böyle yapar ama kadınlar böyle şeyleri fark eder. Jasper da öyle çünkü bir erkeğe göre tuhaf biri. Ama sen ve şuradaki güzel kızın gizlendiğinizi ve benimle diğer hanımlar arasında sohbet konusu olmadığınıza sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir. Eden söz konusu olduğunda gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi."

Müthiş. Bu acayip harika.

"Ona aşık değilim Maia. Sadece biraz eğleniyoruz. Birkaç gün içinde döndüğümüzde bitmiş olacak."

Ve aniden midem bulanıyor. Kalbim ve midem arasındaki nokta bir mengene gibi sıkışıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Üç gün. Bu kadar. Sonra her şey bitecek.

Rahatlamış

olmalıyım. Onun

yerine, dehşete

düşüm.

Onunla olmak istediğimden -olmam gerekenden- çok daha derin bir ilişkiye girdiğimi zaten biliyorum. Son birkaç haftadır zaman sınırlmız hakkında pek düşünmedim. Ama şimdi.

"Hı hı," diye alay ediyor Maia, bir an bile inanmıyor. "Bu yüzden yüzündeki tüm renk uçup gitti ve kusacakmış gibi görünüyorsun."

Benimle istediği kadar dalga geçebilir ama bu doğru. Eden'a aşık değilim. Aşık olamam. Bu mümkün değil. Mümkün mü? Hayır. Zihinsel olarak kendimi silkeliyorum. Bu hastalıklı, panik hissi öyle değil.

Değil mi?

"Öyle olsaydın dünyadaki en kötü şey olur muydu?"

"Evet," diye yanıtlıyorum otomatik olarak, çünkü öyle olacaktı. Başka yolu yok o.

Ben aşk istemiyorum. Çünkü birini sevdiğin zaman, verdiğin zaman Onlar sizin o parçanız, üzerinizde başka hiçbir şeye benzemeyen bir güce sahipler. Sizi tek bir kelimeyle yok edebilirler. Umursamadan ya da geriye dönüp bakmadan sizi parçalara ayırabilirler.

Aşk sakat bırakır. Terörize eder. Yok eder.

Mavi bir ışık gözüme çarpıyor ve Eden'ın gülüşünü, Ady ve Cora ile havuzda su sıçratışını izliyorum. Göğsüm tamamen farklı bir şekilde sıkışıyor. Gülümsemesiyle Eden. Gülüşüyle Eden. Alaycı şakalarıyla. Mükemmel dokunuşlarıyla ve beni dinleme şekliyle. Beni anlamasıyla. Tüm boşluklarımı ve eksik parçalarımı doldurması ve beni... bir bütün haline getirmesi. Ona kendim konusunda hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Ona hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Geçmişimi. Geçmişimi. Hepsini biliyor, her boktan detayı. Buna asla ihanet etmez. Asla bana karşı kullanmaz.

Çünkü Eden Dawson beni seviyor. En azından ben sevdiğinden oldukça eminim. Kahretsin. Bununla ne yapacağım ben?

"Belki de dünyadaki en kötü şey olmazdı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Maia'ya mı yoksa kendime mi söylediğimden emin olamadan. "Oldukça harika biri, değil mi?"

"En iyisi. Ve o en iyisini hak ediyor. Bu sensin, eğer kaçırdıysan."

O beni hak ediyor. Bu benim onu hak ettiğim anlamına mı geliyor?

Maia'ya dönüyorum, koyu renk gözleriyle buluşabilmek için güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru kaydırıyorum. "Keith'e söylemem gerek."

"Öyle. Ama belki de düşündüğün kadar kötü olmaz?" Omuz silkiyor, dudağını kemiriyor çünkü bu konuda o da benim kadar gergin.

Denizanası olayından beri Keith, Eden ne zaman çılgınca bir şey yapmak istese onun yanında olmam için beni teşvik ediyor. Hiçliğin ortasında uzun yürüyüşlere çıkmak mı? Kesinlikle, Henry buna bayılır. Aktif bir yanardağı mı ziyaret edelim? Elbette Henry, sen de onunla git. Parasailing? Evet, Henry senin adaman, her ne kadar öyle olmadığımı söylediğim konuşmayı çok net hatırlıyor olsam da.

Hayır diyemiyorum çünkü Keith benden Eden'e göz kulak olmamı istiyor ve ben de hayır diyemiyorum çünkü Eden ve onun saçma sapan hareketleri için gerçekten endişeleniyorum ve iyi olduğundan emin olmak için orada olmalıyım. Yine de, Keith

Henry-Eden, kız kardeşinden uzak durmamı özellikle söylediği zamandan bu yana tam bir tek seksen.

Baskı yaptığımda, ona göz kulak olacağını biliyorum diyor. Bundan çok daha fazlasını yaptığımdan haberi yok. Bu adaya geldiğimizden beri, cehennem

-Ondan çok daha önce bile en iyi arkadaşına baktığımda suçluluktan başka bir şey hissetmedim. Her fırsatta kız kardeşini beceriyordum, bunu tamamen onun burnunun dibinde ve arkasından yapıyordum. Böyle bir ihanetin sonuçları içler acısı ve çok geniş kapsamlı.

Büyük ihtimalle en iyi arkadaşımı kaybedebilirim. Grubumuzu dağıtabilirim.

Hayatımda önemli olarak gördüğüm her şeyi kaybedebilirim.

Ama Eden'in riske ve bunun sonucunda ortaya çıkacak kavgaya değebileceğine inanmaya başlıyorum.

Yansıtıcı gözlüklerimi tekrar aşağı indirirken şükrederek havuz alanına göz gezdiriyorum. Eden'ı -son on dakika içinde ellinci kez- hala havuzda, Adalyn, Cora ve şimdi de Viola ile birlikte su sıçratırken bulmam iki saniyemi alıyor.

Evet. Buna değebilir. Onu izlerken aptal bir piç gibi gülümsüyorum. Saklamak için hiçbir şey yapmadığım gibi. "Başım büyük belada."

"Evet."

Kıkırdıyorum, aniden bundan o kadar da korkmuyorum. Belki Eden haklıydı? Bir çürük elma, bir kile değil? Belki de *o* ve annem istisnaydı, kural değil? Belki de.

"Keith'in sana doğum günü partisi vermesine yardım et." "Sen bir pisliksin."

"Aksini hiç iddia etmedim, tatlım. Yine de partiyi kabul etmeni sağlayacaksa, tüm gün boyunca ve Pazar günü iki kez saçmalıklarına katlanacağım."

"Eğer onu seviyorsan, kızmayacaktır. Tek söylediğim bu. Kızmayacaktır. *Mutlu* olacaktır. İkiniz için de. Tek istediği bu, biliyorsun."

Nefesimin altında bir tür hırıltı çıkarıyorum. "Sen lanet bir yalancısın, ama seni seviyorum." Sonra üzerinde uzandığım ıslak havludan sırtımda iz bırakan bu aptal şezlongdan atlıyorum. Maia'nın yanağına bir öpücük konduruyorum, kaşlarını çatmasına ve sivri bakışlarına aldırmadan evimin yolunu tutuyorum.

Pazar günü yola çıkıyoruz ve bugün Perşembe. Bütün sabah çalıştık ve şu ana kadar Hawaii'ye gitmeden önceki iki şarkı da dahil olmak üzere

kaydetmek üzere yola çıktığımız on dört şarkıdan sekizini tamamladık. Bu hızla gidersek

Bir Eylöl'deki son teslim tarihine yetişmekte sorun yaşarsınız ve Eden gider. Puf. Hayal gücümün bir ürünü.

Onu görmek için bir nedenim
olmayacak. Onunla iletişim
kurmak için bir nedenim
olmayacak.

Onu yatağıma sürüklemem ve orada tutmam için bir neden yok, gitmesine ya da gizlice çıkmasına izin vermek istemiyorum. Bu sonun düşüncesi beni zorluyor. Düşünüyorum. Kendimi tamamen yeni bir şey yapmaya zorlamak için bir ömür boyu yaptığım berbatlığı geri alıyorum. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi.

Biriyle bir gelecek planlayın.

Ona söylemem gerek. Ve kardeşine de söylemeliyim.

"Hey," diyor Eden, bana yetişmek için yalınayak koşarken. Üzerinde sadece bir bikini var. Biliyorum çünkü kendimi zorlasam da bakmadım. "Maia benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledi."

Ciğerlerimden bir kahkaha havlaması geçiyor. Maia. O yılan.

"Buraya gel." Kolumu omzuna atıp onun küçük tatlı bedenini kendime doğru çekiyorum.

Eden kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için endişeyle omzunun üzerinden havuzun olduğu yöne bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle yürüyorum. Hadi hamağı gidelim."

"Hamak fiil olarak kullanılabilir mi bilmiyorum."

"Benimle doğaçlama yap."

Eden kıkırdıyor. Bu ses benim de gülmeme neden oluyor. "Seninle yaptığım tek şey bu, Henry. Doğaçlama yapıyorum."

"O zaman bu da çok farklı olmamalı. Ayrıca, seninle konuşmak istiyordum," diyorum, sesim aniden titriyor ve söyleyeceklerimden dolayı gerginleşiyor.

Sanki en kötüsüne hazırlanıyormuş gibi kısa ve kesik kesik bir nefes alıyor. Özellikle de "Koşuya çıkacaktım. Koşmaya ihtiyacım var. Bunu yapmalı birkaç gün oldu."

"Eden," diye başlıyorum, ses tonum ciddileşiyor. Ellerim belini kavrayacak şekilde onu kollarımın arasında döndürürken, kararlı bir şekilde gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten konuşmamız gerek, sence de öyle değil mi?"

Yutkunuyor ve geri adım atarak kendini benden kurtarıyor. Çabucak kontrol altına almadan önce gözleri duyguyla parlıyor. "Sanırım koşuya çıkmak istiyorum Henry. Sonra konuşabilir miyiz? Şu anda bunu yapmaya hazır değilim."

Oh. Huh.

Bunu beklemiyordum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Yaptığımız şeye devam etmek istediğimi mi söyleyeyim? Muhtemelen

Daha fazlası olduğumuzu mu? Keith'e gerçeği söylemek istediğimi çünkü ona söylememenin beni canlı canlı yediğini mi? Bu tür şeylerle ne yapacağımı bilmiyorum. Bilinmeyen sular da yüzen bir adamım.

"Sanırım koşuya çıkman gerekiyorsa, koşuya çıkabilirsin. Ama seninle gerçekten konuşmak istiyorum Eden. Bizim hakkımızda. Keith hakkında."

Bir adım daha geri çekilmeden önce mavi baykuş gözlerini bana hızla kırptırıyor. "Görüşürüz, Henry. Tamam mı? Daha sonra. Bunu henüz yapamam. Hazır değilim."

Yutkunuyor ve arkasını dönüp evine doğru hızla koşmaya başlıyor. O kadar şaşkınım ki, onu durdurup yine de söylemek istediğime karar verdiğimde, çünkü bunu yanlış okuduğunu düşünüyorum, çoktan evine girmiş ve kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Beklediğim gibi gitmedi.

Şimdi kapalı olan kapısına bakıp bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünürken ellerimi saçlarımda gezdirerek nefes alıyorum. Hazır olmadığını söyledi. Koşuya çıkmak istediğini söyledi.

Tamam. Bırakayım da koşsun. Ve sonra ona her şeyi anlatacağım. Artık inkar edemeyeceğim bir şey de dahil... Sanırım ona aşık oldum.

YİRMİ ALTI

EDEN

Ayaklarım kaldırıma vuruyor, çoraplarımla spor ayakkabılarımdan arasına sinir bozucu bir kum tabakası sıkışmış durumda. Ama yavaşlayamıyorum. Duramıyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Düşüncelerimden, kalbimden ve kafamın içinde yetmişli yılların hüznünlü bir 8'li kaseti gibi tekrar tekrar çalan aptal ben sana söylemiştim sesimden kaçmayı umuyorum.

Merak ediyorsanız, şöyle bir şey.

Henry bunu bitirecek. Sana eğlenceli olduğunu ve artık bittiğini söyleyecek.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Tedirginliği. Dehşeti. Bugünden önce hayatında bir gün bile yaşamadığı gerginliği. Lanet olsun ona. Bunu yapmak zorunda değil. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Çünkü bitmesini istemiyorum.

Bunu ona söylemek zorundayım.

Eğer yapmazsam, risk almadığım için hep pişmanlık duyacağım. Aşk ve ilişkilerle ilgili tüm takıntıları biliyorum. Neden beni sevemeyeceğini söylediğini biliyorum. Ve doğrusu, onun geçmişi benim geçmişim olsaydı, ben de aynı şekilde hissedebilirdim. Yani anlıyorum. Sadece bunu kabul etmek istemiyorum.

Henry'nin bana karşı hisleri var. Olduğunu biliyorum. Benimkiler kadar köklü olmayabilir ama orada bir potansiyel var. Sahip olduğumuz şey savaştan bırakılamayacak kadar iyi.

Eğer hala beni istemediğini söylerse, en azından denedim ve elimden geleni yaptım. Canım yanacak. Çok acıyacak, ama ne olursa olsun, bunun beni kırmasına izin vermeyeceğim. Veremem. Bu benim kendime verdiğim söz. Tamamen tutmaya niyetli olduğum bir söz.

Adımlarımda yeni bir kararlılıkla evime geri dönmenin yolunu

buluyorum. Gidip onunla konuşmadan önce şiddetli bir duşu ihtiyacım var.

Ama tam kapıma ulaştığımda, yerde oturup kapıya yaslanan adama inanamayarak bakarken kayarak duruyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Chad yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri spor ayakkabılarımdan başlayıp onunla birlikte yükseliyor, çıplak bacaklarımın, koşu şortumun, çıplak karnımın, spor sütyenimin her santimini gözlerime kadar alıyor. Sonra sanki fırtınadan sonra gök yarılmış da beni sonsuz güneş ışığına boğmuş gibi gülümsüyor.

Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor, ellerini uzatıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni daha önce ondan hiç hissetmediğim bir şekilde kucaklıyor. Beni kendine doğru çekerken, yüzü boynumda, nefesi kesilirken ter içinde olduğum gerçeği fark edilmiyor bile.

"Tanrım, Eden. Seni görmeyi ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Gözlerim kapanıyor ve buna nasıl tepki vereceğimi düşünmeye çalışıyorum. Ona tekrar sarılayım mı? Hayır. Bu doğru gelmiyor. Onu iteyim mi? Bu da doğru gelmiyor. Ama burada hareketsiz durmak garip ve tuhaf, bu yüzden ona birkaç saniye daha veriyorum ve yavaşça kendimi ondan kurtarıyorum.

Gözleri gözlerimi ararken elleri yukarı kalkıp yüzümü kavıyor. Gözlerinde bir şey var. Hoşuma gitmeyen bir şey ve anında kalbimin olduğundan daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Bu adamla iki yıl birlikte oldum. İfadelerinin içini ve dışını biliyorum.

Ciğerlerim boşaldı. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Dudaklarını yalıyor ve uzanıp elimi tutuyor. "İçeri girebilir miyiz? Tercihen klimalı bir yere. Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kupkuru. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Onu evime götürüyorum, kapı arkasından kapanıyor ve hemen mutfığa gidip buzdolabından bir şişe su alıp içiyorum.

Chad mutfakta bana katılmadan önce etrafına bakınıyor, her şeyi inceliyor. Şişeyi elimden alıp tezgâhın üzerine koydu. Bana bakıyor ve ben her türlü dehşetle aklımı kaçırmak üzereyim. "Ne var Chad? Sadece söyle bana."

"Tatlım, bunu sana söyleyen kişi olduğum için çok üzgünüm ama Jess'in ailesi dün gece bir trafik kazası geçirdi."

Başımı şiddetle sallamaya başladım, tüm vücudum titriyordu. "Hayır, Chad."

"Yoldaki bir hayvana çarpmamak için direksiyonu kırdılar ve bir setin üzerinden memleketinizin yakınındaki nehre uçtular. Kazadan sağ kurtulamadılar."

Bacaklarım altımdan kayıp düşmeye başlayınca Chad beni yakalayıp kollarına alıyor. Bizi kanepeye götürüyor ve tam hıçkırıklarımın ilki ciğerlerimden sökülürken beni yere bırakıyor. Jess'i hayatım boyunca tanıdım. Birlikte büyüdü. Ailesi benim için ikinci ebeveyn gibiydi ve bunun tersi de geçerliydi.

Sadece annem ve babam yıllar önce Keith onlara kız kardeşimiz Beth'e daha yakın bir yer alınca Alabama'dan taşındılar ve emekli oldular. Bildiklerinden bile şüpheliyim.

"Jess?" Sonunda başardım, gömleğine sonsuz gözyaşlarımı akıtırken kollarımla ona sarıldım.

Chad beni kendine yakın tutuyor ve kulağıma boş teselli sözcükleri fısıldıyor. "Telefon geldiğinde oradaydım. Kaliforniya saatiyle akşam on civarıydı. Onu uçağa bindirdim ve gelip seni alacağıma söz verdim."

Başımı salladım. "Neden onunla oradaydın?"

Kıkırdıyor ama içinde mizah yok. "Döndüğünü umuyordum. Seni görmeyi umuyordum. Beni engelledin ve o da bana nerede olduğunu söylemedi, çaresizdim."

Tanrım. "Chad-"

"Şimdi olmaz, Eden. Şimdi olmaz. Bu kadar perişan haldeyken olmaz. Jess'e seni Alabama'ya ona götüreceğimi söyledim ve bunu yapmaya niyetliyim. Ailemin özel uçağı burada bekliyor. Jess'in sana ihtiyacı var ve senin de ona ihtiyacın olduğunu biliyorum."

O haklı. Bir tur daha atmanın zamanı değil. Burada olmasına sevindim. Jess'le birlikte olduğu ve onu uçağa bindirdiği için mutluyum. Benim için geldiği ve beni ona götürdüğü için mutluyum. Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Artık Chad'e aşık değilim. Eğer burada duygulara göre hareket ediyorsak, ona karşı hissettiklerim Henry'ye karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz bile.

Henry.

Keith.

Onlara gideceğimi söylemeliyim. Toplanmam lazım. Bir hıçkırık daha ciğerlerime doluyor. Buna inanamıyorum. Gittiklerine inanamıyorum. Henry'nin beni teselli etmesini istiyorum. Benimle gelmesini. Ama bunu ondan isteyemem. Aramızda ne olacağını bile bilmiyorum.

Geri çekilerek yüzümü siliyorum ve ayağa kalkıyorum. Dizlerim anında bükülüyor ama kendimi tutuyorum, bedenimi düşünmeye değil hareket etmeye zorluyorum. Bölümlere ayırmayı talep ediyorum ve işe yarıyor. Bir bakıma. Gözyaşlarım durmuyor. Bir saniye bile.

Onlar bir ıstırap nehri.

Böyle bir şey nasıl olabilir? Çok rastgele. Çok garip. Çok yanlış.

Jess. Ona hemen ulaşmalıyım.

Başka kimsesi yok. Küçük bir kız kardeşi var ama o kadar. Ben onun ailesiyim. Tanrım, neler yaşıyor olmalı? Hayal bile edemiyorum. Yıkıldım ve onlar benim ailem bile değil.

"Duş alacağım ve eşyalarımı toplayacağım," diyorum Chad'e. "Çocuklara gideceğimi ve ne zaman döneceğimden emin olmadığımı söylemeliyim." Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyorum ama bir plan üzerinde konuşmak yardımcı oluyor. Yine, bir bakıma. Dikkat dağıtıcı ama kabul ediyorum.

"Ben seni burada bekleyeceğim. Oraya vardığımızda uçak kalkacak, o yüzden ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözlerinin içine, yüzüne baktım. Sevdiğim gözlere ve yüze. Chad'e her şeyimi verdim, vermemem gereken şeyleri bile. Bu benim suçumdu, onun değil. Marni'yle gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama artık bu konuda acı ya da kızgın hissetmiyorum. Neredeyse minnettar hissediyorum. Aksi takdirde ne olurdu? Onu terk etmezdim. Şu an olduğum kadın olmazdım.

Henry ile birlikte olmazdım.

Başımın hafifçe selam veriyorum ve onu oturma odasında bırakıyorum. Yatak odama girip kapıyı kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Bavul da dahil olmak üzere çekmecelerdeki ve dolaplardaki her şeyi çıkarıp telefonumu kontrol ediyorum. Bütün gün yapmadığım ve şimdi kendimi berbat hissettiğim bir şey.

Elbette, Jess'ten cevapsız çağrılar var.

Onu geri aradım ve neyse ki hemen açtı.

"Merhaba," diye mırıldanıyor telefonda ama sonra gözyaşlarına boğuluyor. Ben de aynısını yapıyorum, yatağın ucuna oturuyorum ve birkaç dakika boyunca tek yaptığımız bu. Sessizlik içinde birbirimizle ağlıyoruz. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Tek yapabileceğim onun için burada olmak. Ne olursa olsun bana sahip olduğunu bilmesini sağlamak.

"Geliyorum. Chad burada ve uçak beni sana ulaştırır ulaştırmaz orada olacağım."

"Tamam. Eden-"

"Biliyorum. Biliyorum. Tess nerede?" Tess onun küçük kız kardeşi.

"Okul. Bu yaz eve gelmedi. Vermont'ta arkadaşlarıyla kaldı. şu anda eve dönüş uçağını yakalamaya çalışıyor."

"Uçağa binmeden önce bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır. Sadece sana burada ihtiyacım var. Bununla tek başıma başa çıkamam."

Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefesle, "Yalnız değilsin Jess," diyorum. Yakında orada olacağım."

Görüşmeyi kesiyoruz ve sonra her şeyi toplamaya başlıyorum, hepsini bavullarıma atıyorum. Sonra soyunuyorum ve duş almak için banyoya giriyorum. Her yerim ağrıyor ve bunların hiçbirini koşudan kaynaklanmıyor. Arkadaşıma yanına gitmeliyim ama bir yanıma Henry'yle konuşma fırsatı bulamadan gidersem ne olacağı konusunda dehşete düşüyor. Onu da kaybedeceğim. Bunu biliyorum.

YİRMİ YEDİ

HENRY

Bir buçuk saat oldu ve ben delirmek üzereyim. Evin içinde volta attım. Sahilde yürüdüm. Bas gitarımı biraz tıngırdattım. Ama daha fazla dayanamıyorum. Bu beni huzursuz ediyor. Onu benim yapma ihtiyacı. Aramızdaki bu şeye gerçek bir şans vermek için.

Onunla konuşmalıyım ve o buna hazır olsa da olmasa da bunu şimdi yapmalıyım.

Evden çıktığımın farkına bile varmadan spor ayakkabılarım sert zemine çarpıyor. Ayaklarım beni taşıyor, odak noktam o kadar tek ki kapısına vurduğumu bile fark etmiyorum. Diğer taraftan yaklaşırken hışırtılar duyuyorum.

"Eden, benim. Aç kapıyı, bebeğim. Konuşmamız gerek." Sessizlik. Sonra ayırt edemediğim bir ses. Tekrar vuruyorum. "Hadi, Yusufçuk. Artık kaçmak yok. Benden kaçmana dayanamıyorum."

Kapı uçarak açıldı ve o an hissettiğim rahatlama gülümsememle birlikte anında yok oldu. Uzun boylu, yarı çıplak bir adamla yüz yüze geldiğimde ciğerlerim boşaldı. Chad. Daha önce hiç tanışmamış olsam da o olduğunu biliyordum. Eden'in evindeydi. Üzerinde tişörtü yoktu. Şortunun düğmesi açıktı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmış, bana dik dik bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim, Henry? Sanırım yanlış eve geldiniz." "Eden nerede?"

Sırıttıyor. "Duşta, beni bekliyor."

Saçmalık. Sadece saçmalık. "Eden," diye sesleniyorum aptal gibi.

İçinden kıkırdıyor. "Bana inanmayın. Bir dinleyin."

Ama yapmak zorunda değilim. Sözleri daha ağzından yeni çıkmıştı ki duşun çalışma sesini duydum. Borulardan akan suyun tiz sesi. Çok hafifti ama ne olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Eden duştaydı ve Chad yarı çıplak bir halde kapıya bakıyordu.

Ne haltlar dönüyor burada? Eden bunu yapmazdı. Aldatmaz.

Ama bu aldatma değil, değil mi? Biz birlikte değiliz. Başından beri geçiciydik. Ona onu sevemeyeceğimi söyledim çünkü söz konusu kadınlar ve aşk olduğunda güvenim sıfır.

İlk elden gördüm.

En kötü suçlarını yaşadım.

Ve şimdi, sanki içim benimle alay ediyormuş gibi, zihnim başından beri haklı olduğumu haykırıyor. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Ama yaptım ve şimdi bak.

"Bunu senin için heceleyeceğim Henry," diyor Chad, boyuna göre ayağa kalkıp bana dik dik bakmaya çalışırken. Ne yazık ki penisimle aramda bir santim kadar mesafe var. "Eden benim. Her zaman öyleydi. Beni hâlâ sevdiğini ve bize bir şans daha vermeye hazır olduğunu söyledi. Bizi daha önce ayıran her neyse, çoktan affedildi. Belli ki." Sırıttıyor ve hızla çözölmüş düğmelerine bakıyor. "Aranızdaki her ne saçmalık varsa bitti. Ondan uzak dur yoksa söz veriyorum, hayatını mahvederim."

Bununla birlikte, gülüyorum. Çok geç dostum, demek istiyorum. Ya da belki de bunu bana yapan oydu. Herkesten daha çok önemsemeye başladığım tek kişi. Başından beri daha iyi olduğunu bilerek ona bu gücü verdim ve bakın onunla ne yaptı.

"Duştan çıkar çıkmaz bu adayı terk ediyoruz. Albümünle işi bitti. Seninle işi bitti. Şimdi siktir git."

Kapıyı suratıma çarpmak için hamle yaptı ama elimi kapıya doğru iterek onu durdurdum. Bir adım öne çıkıp onu sıkıştırdım ve dangalak irkildi. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, onu ölçüp biçiyorum, onu çıplak ellerimle ter dökmeden öldürebileceğimi biliyorum. Zengin güzel çocuk muhtemelen hayatında hiç yumruk atmamıştır.

Ben aynı şekilde büyümedim.

Şimdi sırtıttıyorum çünkü istediğim zaman acımasız, kindar bir orospu çocuğu olabiliyorum. Ne de olsa ustamdan öğrendim.

"Eden bana senin hakkında her şeyi anlattı, Chad. Ne kadar sefil, sıkıcı bir pislik olduğunu. Onun istediği şeyleri nasıl hiç anlamadığını. Onun tüm güzel, sapıkça fantezilerini gerçekleştirdim. Onu hiç bağlamadın, değil mi? Asla.

Onunla da kirli konuştun, ha?" Gözlerindeki parıltıyı yakaladığımda sırtıyorum. "Bundan ne kadar hoşlandığını biliyor muydun? Belki de sana birkaç ipucu vermeliyim? Onun vücudunu nasıl tatmin ettiğimin tüm iğrenç ayrıntılarını anlatmalıyım. Buna doyamazdı."

Öfke yüzünde dans ediyor, ukala kabadayılığının bir kısmı gözlerimin önünde parçalanıyor. "Doğru." Alay ediyor. "İşte bu yüzden ben buradayım ve sen dışarıdasın."

Sözleri beni iliklerime kadar yaksa da umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Onu asla tam olarak anlayamayacaksın ve bu yüzden asla gerçekten senin olamayacak."

Hiçbir zaman da benim olmayacak.

Bu düşünce kalbimin ayaklarımın dibine inmesine neden oluyor ve artık numara yapmaya devam edemiyorum. Suratını yumruklamak istiyorum. Benim kanadığım gibi onun da kanamasını izlemek. Benim acı çektiğim gibi acı çekmesini sağlamak. Ama bunun ne anlamı var ki? Gerçeği değiştirmeyecek. O içeride ve ben dışarıdayım. Benden kaçıp doğruca onun kollarına koştu.

Eden.

Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Yarı çıplak Chad'in görüntüsü ve akan duşun sesi oldukça açıklayıcı.

İçimdeki her şey sönüyor ve bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha ve topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaşıyorum. Başka bir şey söylediyse de duymuyorum. Tek duyduğum arkasından kapanan kapı. Kilidin mandalının yerine oturması.

Benim ve Eden'in sonu.

Orospu çocuğu!

Kapıyı arkamdan çarparak evime giriyorum ama bu hissi durdurmaya yetmiyor. Bu lanet güçsüz, kontrolden çıkmış toksin içimi kemiriyor. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğime yemin etmişim ve şimdi bakıyorum. "Siktir!" diye bağıyorum, yumruğumu duvara vuruyorum ve ardından gelen tatmin edici *çıtırtıdan* zevk alıyorum.

Bu sesi çıkaranın benim yumruğum mu yoksa duvar mı olduğunu bile bilmiyorum, ama her iki şekilde de umurumda değil.

Cam şişenin mantarını koparıp tekiladan büyük bir yudum alıyorum. Bir an için şişeyi duvara fırlatıp parçalanmasını seyretmek istiyorum. Tadı Cennet gibi. Çünkü ikimiz de tekila içmeyi seviyoruz. Ama bu düşünce beni şişeyi daha sıkı tutmaya ve uzun bir yudum daha almaya itiyor.

Elimden kan damlıyor, gözlerim beyaz mermer zemine teker teker sıçrayan damlaları takip ediyor.

Ne yapıyorum ben?

Onun için böyle aklımı mı kaçıracam?

Hayır. Ben o olmayacağım. Daha önce de kendimi kapattım. Bir daha asla düşünmeyeceğimi varsaydığım şeyleri kilitledim. Bir yudum daha alıp şişeyi yere bırakıyorum, dolaptan bir bez alıp elimi sıkıca sarıyorum. Beni diğer her şeye karşı uyuşturacak kadar acıtmıyor. Sanırım alkol bunun için var.

Boğazımdan bir yudum daha alıp kapıya yöneldim. Buradan çıkmam lazım. Kafamı boşaltmalıyım. Lanet yatağım onun gibi kokuyor. Bu sabah üstünü değiştirmeye gittiğinde giymesine izin vermediğim külot da hâlâ orada. Onu bu evin her yerinde vahşice, tatlıca ve aradaki her şekilde becerdim. O burada. Her köşede. Hayal etmek için gözlerimi kapatmama bile gerek yok. Onu hayal etmek için. Benim oyun değiştiricim. Ya da ben öyle sanıyordum.

Hayır. Öyleydi. Öyleydi.

Eden bunu yapmazdı. Bana defalarca Chad'le işinin bittiğini söyledi. Aramasın ve mesaj atmasın diye numarasını bile engelledi. Duştaydı. Onun orada olduğunu biliyor muydu? Tanrım.

Ön kapıyı çekiştirerek açarken, diğer tarafta duran ve kapıyı çalmak üzereymiş gibi yumruğunu havaya kaldırmış olan kadına neredeyse çarpıyordum. Eden'in saçları duştan ıslanmış, yüzü makyajsız, mavi gözleri kan çanağı ve kırmızı çerçeveli. Gözlerimiz buluştuğu anda yaşlar süzölmeye başlıyor, bir tanesi neredeyse anında yanağından aşağı süzölüyor.

Onu yakalama, göğsüme çekme ve her şeyi daha iyi hale getirme dürtüsü beni neredeyse tüketiyor.

Eğer o piç ona zarar verirse.

Ama bakışlarım onun yanından geçerken, Eden'in tüm eşyalarıyla birlikte bekleyen golf arabasında sabırla oturan, kendini beğenmiş görünümlü Chad'e kilitleniyorum. Gerçekten de onunla gidiyor. Yalan söylemiyordu.

"Henry," diye başlıyor Eden, sesi kederle çarpılmış. Ona doğru kayıyorum, yüz hatlarımı nötrale ederek onun hemen ötesine bakmaya devam ediyorum. "Chad uğradığını söyledi. Sana gideceğimi söyledi mi?"

Şu an benimle dalga mı geçiyor? Neden burada ki? Düşüşümü izlemek için mi? Yıkılışıma tanık olmak için mi? Birkaç damla gözyaşı dökmek için mi? Böylece tüm bu olanlarda kötü olan o gibi görünmeyecek mi? Yoksa her şeyi bitirerek doğru olanı mı yapmaya çalışıyor?

Ben de zorunda kalmayayım diye mi? Ona karşı hissettiklerim hakkında hiçbir fikri yok ve şu anda bunun için minnettarım. Bilmesi ve yine de onunla gitmesi karnıma bıçak saplamak gibi olurdu.

"Evet," diyorum, ses tonum da duygulanımım kadar düz. "Bana her şeyi anlattı."

Rahatlamış bir nefes veriyor ve sanırım tam burada bir parçam daha ölüyor.

"Güzel. Bu çok iyi. Kelimeleri söyleyebileceğimi sanmıyordum." Derin bir nefes alıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Eminim Chad'le neden ayrılmak zorunda olduğumu anlıyorsundur. Tüm bunların böyle olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu kadar beklenmedik bir şekilde. Ama Henry, gitmeden önce seninle konuşmak istedim. İkimizin de söylemek istediğı şeyler olduğunu biliyorum-"

Sözünü kestim. "Konuşmayacağız. Sanırım son birkaç haftadır bu konu hakkında yeterince konuştuk. Bir kaçamak yaptık ama artık bitti." Umursamazca omuz silktim. "Chad'le gidiyorsun ve sonra eve dönüyoruz. Söyleyecek başka ne var ki?"

Eden sert sözlerim ve keskin ses tonum karşısında irkiliyor ama duracak gibi görünmeyen gözyaşlarına rağmen kendini çabucak toparlıyor. "Çok şey. Söylenecek çok şey var. Bu şekilde bitmek zorunda değil. İstedğim bu değil-"

"Ne istediğın umurumda bile değil," diye bağırdıktan sonra kendimi hızla geri çekiyorum. "Bu şekilde bitmesini istemiyor musun? Ne yani, hiç olmamış gibi mi davranalım? Birbirimizden nefret etmeye ya da birbirimizi görmezden gelmeye geri mi dönelim? Bizim için başka bir yol yok Eden. Bunun nasıl gideceğini sanıyordun? Arkadaş olacağımızı mı? Senin hayatını kenardan izlerken rahat olacağımı mı?" Chad'e doğru işaret ediyorum ama gördüğünden bile emin değilim. Yüzü ellerinin arasında ve ağlıyor.

Ağlamayı kes. Ağlamana dayanamıyorum.

Ama bundan sonra *arkadaş* olabileceğimize gerçekten inanıyor muydu? O Chad'le kaçıp peri masalındaki mutlu sonunu yaşarken benim sessizce oturup gülümseyeceğime ve kalp acısından başka bir şey yaşamayacağıma mı? Bunu yapamam. Siktir et, yapmayacağım.

Bu kadını seviyorum ve o kalbimi kırıyor.

Bunu görmüyor mu? Bunu hiç anlamıyor mu?

Beni anladığını düşündüm, onun da aynı şekilde hissettiğini düşündüm. Her şeyi riske atmaya hazırdım. Her şeyi değiştirmeye. Kendimle ve hayatımla ilgili her şeyi... *onun için*.

Sonra Chad içeri girip aşkını ilan ediyor ve ona saçma sapan süslü cümleler kuruyor ve ben anında bir kenara itiliyorum. Aynen böyle. Göz açıp kapayıncaya kadar. Bu sabah benim yatağımdaydı. Şimdi onunla birlikte. Daha önce hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret ettiğimi sanmıyorum ve bunu ben söylüyorum, bu ciddi bir şey.

Eğer bundan sağ çıkacak ve ondan önceki halime döneceksem, onu unutmalıyım. Eden Dawson'la ilgili her şeyi bir kenara itmeli ve hiç olmamış gibi davranmalıyım. Bunu anlayamıyor mu?

"Böyle biteceğini düşünmemiştim," diye mırıldanıyor ellerini tekrar yanlarına bırakmadan önce. Ateşli bir öfkeyle bana bakıyor. Seninle aynı fikirdeyim, tatlım. "Pekala Henry, görünüşe göre tam olarak istediğini elde ettin. Haklısın, işimiz bitti. Umarım saçma sapan kurallarına ve sözlerine bağlı kalmak sana mutluluktan başka bir şey getirmez."

Bununla birlikte, etrafında döner ve Chad'in yanındaki golf arabasına tırmanır. Chad hemen kolunu ona doluyor ve başını omzuna yaslıyor. Onu rahatlatıyordu. Konuşmamızı duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yok ama kolunu ona dolamış halini görünce gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Arabayla uzaklaşıyorlar, mavi saçları arkasından savruluyor ve lanet kalbim göğsümden fırlıyor, onun peşinden koşuyorum. Güzel. Bırak kaçsın. Bedenimi sonsuza dek terk etsin. Zaten artık işime yaramıyor.

YİRMİ SEKİZ

HENRY

Eğer kalp ağrısı ve country müzik el ele gidiyorsa, o zaman ne tür boktan bir evrene girdim? Eden, o dangalakla gün batımına doğru yola çıktıktan sonra o eve geri dönemedim. Bunun yerine, sonsuza kadar dolaştım ve kendimi burada, tatil köyündeki rastgele bir barda televizyonda boktan beyzbol maçını izlerken ve kulaklarımı kafatasımdan sökmek istememe neden olan boktan Rascal Flatts şarkısını dinlerken buldum.

Buna ek olarak, bu...

"America Fortress muhteşem. OMG gibi muhteşem. Nasıl oldu da onunla daha uzun süre çıkmadın?" Barmen bana bu soruyu sorarken bir yandan da telefonuna bakıyor, Google'dan, IG'den ya da herhangi bir yerden yıllar boyunca rastgele kadınlarla çekilmiş resimlerimi inceliyor. Her şey tam da bu senin hayatın-Henry-Gauthier-ne kadar yalnız ve boş olduğunu gör- tarzında yapıyor. On dakika önce oturduğumdan beri flört hayatımla ilgili kığımın dibinden ayrılmıyor. Ayrıca, barın etrafında aylak aylak dolaşan turistler var ve bu konuda hiçbir şey belli etmedikleri halde benim fotoğrafımı çekmeye çalışıyorlar.

"Lütfen müziği değiştirir misiniz?" Öldürmeden, müşterilerinizi katletmeden ve bir sonraki fotoğrafım sabıka fotoğrafım olmadan önce mi?

"Ne? Wild Minds'ı açmamızı mı istiyorsun?" Gülüyor ve ben de buna kızgın bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır. Üzgünüm, yapamam. Yönetimin kuralları." Bana tatlı, yatıştırıcı bir gülümseme veriyor ama ben buna bir an bile inanmıyorum. "Evet, Amerika Kalesi? Orada ne oldu?"

O sadece bir kez yemeğe çıktığım ve bir kez yattığım boş bir narsistti çünkü seks yapmaktan çok yatakta nasıl görüldüğüyle ilgileniyordu. Sıkıcı, beyinsiz ve birlikte olduğum diğer tüm kadınlar gibiydi. Eden hariç. Çünkü eğer dokunmasaydım

Eden'in konuşmasını dinliyor, onu konuşturmak için sorular soruyor ve durmadan onu düşünüyordum.

İşin boktan tarafı, çuvalladım mı, çuvallamadım mı anlayamıyorum.

Kuralları o yarattı. Onları çiğneyen bendim. Ona verdiğim sözü bozan bendim. Ben aşık oldum. Bu konuda yalnız olduğum hiç aklıma gelmedi. Bitirme şekli boktandı. Boktan da öte. Ama Eden'a bunun asla olmayacağını ve onun mutluluğu hak ettiğini söyledim. Belki de bu yüzden yaptı? Ona gerçeği hiç söylemedim, o da bilmiyordu.

Barmen çok uzun tırnağını tezgâha vuruyor ve benden bir yanıt beklediğini fark ediyorum.

"Yürümedi işte" deyip geçiyorum. Neden hâlâ burada oturuyorum? Neden kalkıp gitmedim? Ya da daha iyisi, yanıma bir şişe almadım.

"Oh, ve sonra o mankenle birlikte miydin?" Elim tutan uzun boylu bir sarışınla bir restorana girerken çekilmiş bir fotoğrafımı görmem için telefonunu uzatıyor. "Heidi bilmem ne mi?"

"Evet." Çünkü soyadını hatırlamıyorum ve o söyleyene kadar adını da hatırlamıyordum. Başımı sallıyorum, shot bardağıma bakıyorum. Her şeyin TMZ'de yayınlanacağından emin olmasam, telefonunu alır ve kırardım. Böyle anlarda işimin getirdiği şöhretten nefret ediyorum. Bu yüzden Viola tatil köyünün yarısını sadece bize kiraladı. Böylece mahremiyetimiz olacak ve bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacaktık.

Tesisin şu anda oturmadığım yarısı.

"Aslında hiç birlikte olmadılar," diyor bir ses ve döndüğümde Jasper'ın birdenbire ortaya çıkıp yanıma çöktüğünü görüyorum. Bir elini omzuma atıp beni sıkıyor ve sarsıyor, ben de iç çekiyorum. Bunun olacağını bilmeliydim.

"Hayır," diye devam ediyor Gus, Jasper'ın diğer tarafındaki koltuğa oturarak. "Değillerdi. O kadınlardan hiçbiriyle gerçekten çıkmadın. Değil mi, Hank?"

Bana tuhaf, okunamaz gülümsemelerle bakan en iyi iki arkadaşına ters ters bakıyorum. Alnım kırışıyor ama kendimi başımı sallarken buluyorum. "Um. Hayır. Yapmadım." Başımı tekrar sallayarak onlara ne oluyor der gibi bakıyorum.

"Artık onun aşk hayatını açıklığa kavuşturduğumuza göre, hepiniz şuradaki bara gitmeye ne dersiniz?" Keith diğer yanımda duruyor ve tatil köyünün karşısındaki başka bir bar olduğunu tahmin ettiğim yeri işaret ediyor. "Tüm içkileriniz ve yiyecekleriniz bizden. Her şeyi ayarladık bile."

Ve işte böyle, tüm sıradakiler bedava içki ve yiyeceklere doğru koşuşturuyor, giderken de son bir fotoğrafımızı çekiyorlar.

Keith barmene, "Sen de bebeğim," diye tekrarlar. "Ama. Um."

"Patronunla çoktan anlaştık. Senden diğer bara gitmeni ve birdenbire dolup taşan yeni müşterilere yardımcı olmanı istiyorlar."

Dudağını kemiriyor, her bir erkeği büyüleyici gülümsemeleriyle inceliyor ve sonra hayal kırıklığına uğramış bir nefes çekiyor. "Önce hızlıca bir selfie çekebilir miyim?"

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar ve sonra koltuklarından kalkıp üzerime geliyorlar ve onun kamerasına gülümsüyorlar. Telefonuna kim bilir neler yazarken coşkulu bir gülümsemeyle oradan uzaklaşıyor.

Jasper sandalyesinden atlayıp barın diğer tarafına geçerken, "Ve birdenbire yine dört kişi oldular," diye anons ediyor. Eğlenceli bir sırıtışla yeni ortamına bakıyor.

"Siz çocuklar az önce tüm o turistlerin hayatını kurtardınız," diye ilan ediyorum.

Keith gülüyor. "Cesetleri örtbas etmenize yardım ederdik. Ömür boyu kardeşiz, değil mi?"

Ellerime bakıyorum. "Keith-"

"Her zaman barın bu tarafında olmak istemişimdir," diye araya giriyor Jasper. "Size ne ikram edebilirim?"

Keith gülüyor. "Bahama Mama."

Gus, "Sen zaten onlardan bir tane almışsın," diye takılıyor.

"Doğru. O zaman bir şişe Jack'e ne dersin? Eski tarz. Yeni başladığımız zamanlardaki gibi."

"Artık böyle içmiyorsun diye mi?" Jasper elini uzatıp şişeyi kaptığı gibi Keith'in önüne bırakıyor. "Şimdiye kadar yaptığım en kolay işti. Sırada kim var? Bütün gece devam edebilirim."

"Karın bu kadar kolay vazgeçtiğini biliyor mu?" Gus çekiştiriyor. "Evet. Biliyor. Bütün gece kiminle takıldığımı sanıyorsun?"

Etrafımdaki arkadaşlarıma bakıyorum. Hâlâ bana gülümseyen Keith'e. O da şişenin üstünden shot dökme aparatını çıkarıyor. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Marco'nun Instagram ve TikTok'ta resim ve videolarınız olmadığı için bizi aramış olması dışında mı demek istiyorsunuz?" Keith soruyor.

"Ciddi misin? O kadar hızlı mı? Sadece on dakikadır buradayım."

"Seni etiketlemişler," diyor Gus. "Marco'nun bu tür şeyler için uyarıları var." "Tanrım," diye tıslıyorum, ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum. "Özür dilerim. Buraya otururken düşünemedim. Bizim evde kalmalıydım.

tatil köyü tarafında."

"Ama o zaman bizim oğlanların içki gecesini kaçırmış oluruz. Senin aletini yalayan trans kadını hatırlıyor musun... neredeydi, New Orleans'ta mı?" Gus'a ters ters bakıyorum çünkü o da oraya gitmişti. Üç yıl önce ve bunun peşini asla bırakmayacaklar.

"Çok ateşliydi," diye cevap veriyorum ama kendime rağmen gülümsemeye başlıyorum.

"Öyleydi," diye kabul ediyor. "Belki de şimdi onu aramalısın. Belki de son ameliyatını olmuştur ve iyi bir erkeğe ihtiyacı vardır."

"Hayır, teşekkürler" dedim.

"Bu durumda." Gus pahalı bir burbon şişesini işaret eder. "İşte şuradaki, Jas. Şu güzel bayanı ve iki kadehi al ve kışını kaldırıp bu tarafa gel. Hazır başlamışken, Hank için şu Gran Patron Platinum'u da bırak. Kalp ağrısına içiyorsak, bunu doğru yapmalıyız."

Donup kalıyorum, gözlerim büyüyor. Göğsümdeki ölü organ irkilerek, hastalıklı bir şekilde sarsılıyor.

"Ne?" Jas, sanki bu barın sahibi bizmişiz gibi şişeyi önce benim önüme, sonra da diğerini Gus'ın önüne koyarak şaka yapıyor. "Bilmediğimizi mi sandın?" Şaşkın ifadem karşısında kıkırdıyor, koşarak bara geri dönüyor ve Gus'ın yanındaki koltuğa oturuyor.

Keith'e dönüyorum, o da bana bakıyor. Bunca zamandır öyle görünüyordu. Gözleri yüzümü tarıyor ve hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. "Sen de biliyordun." Bu bir ifade, soru değil ama yine de başını sallıyor. "Ne kadar zamandır?"

"Denizanasından önceki geceden beri."

Lanet olsun. Bu iki hafta önceydi. Tekrar ellerime baktım. "Keith-"

"O gece Eden'ı aramaya gitmiştim, hatırladın mı? Onu bulamadım ve evine doğru iz sürerken senin onun elini tuttuğunu ve ikinizin yürüdüğünü gördüm. Seni takip ettim ve sonra ona tatlı bir iyi geceler öpücüğü verip gidişini izledim. Bu konuda seninle yüzleşecektim. Yalancı, pislik, arkadan bıcaqlayan bir arkadaş olduğun için kışını Fiji'ye kadar tekmeleyecektim."

Doğru tanımlaması karşısında irkiliyorum ve bakışlarıyla yüzleşmek için kendimi zorluyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorum.

"Ama sonra o gün seni onunla sahilde gördüm. Onu sudan nasıl çıkardığını. Onu nasıl tuttuğunu ve iyi olduğundan nasıl emin olduğunu. Yüzündeki o saf dehşet ifadesi beni kendime getirdi. Kahretsin, Henry kız kardeşime aşık diye düşündüm. Ve Henry hiç kimseye aşık olmamıştı. Ne zaman denesek ya da zorlasak, ne olursa olsun, aşkın istediği son şey olduğuna yemin etti."

"Öyleydi. Öyle."

Keith daha iyi biliyormuş gibi sırtıyor. "Hayır, dostum. Onu korumanı izledim. Bana öyle bir baktın ki, onu senden almaya kalkarsam beni olduğum yerde öldürecek, gerekirse cennetle cehennem arasında savaşıacaktın. Ve onun sana sarılışını, sana bakışını... Belki de birbirleri için doğru kişilerdir diye düşündüm."

Buna acı acı gülüyorum. Ne kadar yanıldığının farkında bile değil. "Bu yüzden mi beni onunla birlikte olmaya zorladın?"

İnsanlığa bir hizmet yapmış gibi başını sallıyor.

"Onun yerine beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydin. Bundan çok daha iyi olurdu. Şimdi gittiğini biliyor muydun? Bir saat önce gitti mi?"

"Evet. Her şeyi biliyoruz."

Sikerim böyle işi. Şişemi kaldırıp büyük bir yudum alıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Ayağa kalkıp taburemi geri itiyorum. Tabure sert zemine çarparak korkunç bir ses çıkarıyor ve ne demek istediğimi vurguluyor. "O zaman neden beni hâlâ öldürmedin?"

"Dürüst olmak gerekirse, asıl soru şu: Neden onunla birlikte değilsin?"

Jasper soruyor. "Şaka mı yapıyorsun lan?" Ona ateş püskürüyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

ne yapıyorsun?" Öfkeyle parmağımı onun ayrıldığı tesisin ön tarafına doğru havaya kaldırıyorum.

"Onunla gitmeye ne dersin?" Keith havlıyor, birdenbire umduğum gibi sinirlenmeye başlıyor. "Hâlâ burada olduğunu, bir pislik gibi içtiğini, çünkü sonunda bana Eden'la aranızdaki gerçeği söyleyeceğini ve bunu yapmak için biraz sıvı cesarete ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Sonunda aşık olmak istemediğin saçmalığını unuttuğunu ve ona katılmak için ayrıldığını söyleyeceğini sanıyordum. Ama bu öyle bir şey değil, değil mi? Neler oluyor, Henry? Onu takip etmeye niyetin yokken yalnız gitmesine izin mi verdin?"

"Yalnız mı?" Kükredim. "Sen neden bahsediyorsun be adam? Kız onunla birlikte. Chad ile birlikte." Havayı iki kez daha bıçakladım.

"Chad ile mi?" Gus şaşkın şaşkın bakıyor. "Grup mesajımızda bundan bahsetmedi. Sadece Jess'in ailesinin öldüğünden ve onun yanında olmak için Alabama'ya uçtuğundan bahsetti."

Tekila ve adrenalinin etkisiyle zihnim bulanıklaşırken gözlerimi kırıştırıyorum. Az önce ne dedi? Birdenbire hava kaynağı olmadan boğuluyormuşum gibi hissettim. "*Jess'in ailesi öldü mü?* Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Dün gece. Araba kazası."

Kusmama yarım saniye kalmasına rağmen Gus'a bakıyorum. Chad bu yüzden oradaydı. Onu almaya geldi. Bu yüzden onunla gitti.

Hayır. Bundan daha fazlasıydı.

Kapıyı açtığında neredeyse çıplaktı. Kadın çoktan duşa girmişti. Kollarını ona doladı. Kadın onu rahatlatmasına izin verdi.

"Ne yaptın sen Henry?" Keith kükrüyor ve beni iterek geri çekiliyor. "Onunla gitmesine izin verdin, değil mi? Seni lanet olası aptal. Eminim onun için savaşmamışsındır bile. Hissetmek zorunda kalmamak için her şeyi yaptın. Ona zarar verdin mi?"

Ona ters ters baktım. "Evet. Kasıtlı olarak."

Yumruğu fırladı ve doğrudan yanağıma çarptı. Sendeleyerek geri çekildim, neredeyse yere düşecektim ki Gus beni yakaladı, vücudumu düzeltti ve misilleme yapacakmışım gibi güçlü bir kolla beni geride tuttu. Yapmayacağım. Bunu bana vurması için söyledim. Yüzümde beyaz bir ateş pathiyor ve ağzım kanla doluyor. Ağzımı silme zahmetine girmeden yere tükürüyorum.

Keith nefesinin altından küfrediyor, ileri geri adım atarken ölçsüz bir tedirginlik içinde, Jasper da Gus gibi nöbet tutuyor.

"Lanet olsun sana, Henry. Neden bunu yapmak zorundaydın?" Arkasını döndü, gözlerinde alev alev yanan bir öfkeyle bana baktı. "Sana vurmak istemedim. Yaşadığın onca şeyden sonra sana asla vurmak istemedim. Neden beni itmek zorundaydın?" diye homurdanıyor ve beni işaret ediyor. "Neden ona zarar vermek zorundaydın? Sen ve bilmediğimizi sandığın lanet olası saçmalıkların. Hepsi bu, değil mi? Bu yüzden mi yaptın bunu? Onu bu yüzden mi uzaklaştırdın?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Eden onlara söyledi mi? Bilen tek kişi o.

"Bu doğru. Biliyoruz," diye tükürüyor, ancak duruşuyla birlikte ifadesi de yumuşuyor, dalgın ve üzgün bir hal alıyor. "Babanın sana nasıl zarar verdiğini biliyoruz. Annenin her zaman çalıştığı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığı için nasıl etrafta pek bulunmadığını da." İç geçiriyor, elini

Ellerini yüzünde gezdirdi, saçlarının arasından geçirdi ve ensesinde birleştirdi. "Yaptıklarının şu anda olduğun adamı etkilemesine izin vermeyi ne zaman bırakacaksın? Sen iyi bir adamsın, Henry. Gerçekten öylesin. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni seviyorum. Hepimiz seviyoruz ama bazen çok inatçı oluyorsun. Aptal olduğun ve korktuğun için başına gelen en iyi şeyin gitmesine izin veriyorsun."

Keith'in üzerine yürüyorum, yüzüne doğru yaklaşıyorum. Gus arkamda, harekete geçmeye hazır ama Keith'e vurmayacağımı biliyor. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun... Yanılıyorsun." Yumruğumu göğsüne bastırıyorum. Ona vurmuyorum, onu kışkırtıyorum. "Babam bana vurmadı." Daralmış yüz hatlarında beliren şoku izliyorum. "Önce benim babam olması gerekirdi. Ama değildi. Onun erkek arkadaşıydı. Beni ona hayır diyemeyecek kadar zayıf ve zavallı bir pislikle bıraktı. Ve orada olmamasının gerçek sebebini bilmek ister misin? Başka bir ailesi vardı."

Keith havayı içine çekiyor, gözleri yüzümü taradıktan sonra birdenbire öyle sessizleşen Gus ve Jasper'a bakıyor ki burada iğne atsan yere düşmez.

"Ve *kocas*ı beni ve erkek arkadaşını öğrendiğinde kaçtı. Aynen böyle. Onları seçti. Arkasına bile bakmadan gitti ve birlikte yaşadığım adam, o noktada benimle sıfır bağlantısı olan adam, beni tüm acısı, öfkesi ve hastalıklı, dengesiz kalp ağrısı için mükemmel bir çıkış noktası olarak buldu. Bana neler yaptığını tahmin bile edemezsiniz. Söylediği şeyleri. Nasıl bir adama dönüştüğünü. Bunu ona o yaptı. *Bana da yaptı*. Yalan söyledi, manipüle etti, kullandı ve gitti."

Yumruğumu tekrar göğsüne bastırıyorum, umuyorum, dua ediyorum, bana tekrar vuracak ve sonunda buna bir son verecek.

"İşte bu yüzden bunu hiç istemedim. Hiçbirini. Bir de bana bak..." Elimi vücudumda bir aşağı bir yukarı salladım, "Haklıydım. Her konuda. Çünkü Chad ortaya çıktı ve o da hemen ona geri döndü. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Ben yine de ona aşık olan bir aptaldım, sonunun böyle olacağını biliyordum ama safça yanıldığımı umuyordum. *Ona* dönüşmek istemiyorum! Ama bil bakalım ne oldu Keith? Kız kardeşine aşığım. Aşığım amına koyayım. Sanırım sonunda hepiniz benden istediğinizi aldınız."

"Henry..."

Keith'i itiyorum. Bir adım geri çekiliyor ama fazla ileri gitmiyor, gözleri benimkilere sıkıca tutunuyor. Bana tekrar vurmayacak. Bunu onun yüzünde görebiliyorum.

Gözleri. Acımayla dolular. Hepsininki öyle ve ben buna dayanamıyorum. Bu yüzden onlara hiç söylemedim. Oradaki bakış.

"Her neyse. Bir önemi yok. Bitti artık. O Chad'le ve ben..."

Onu incitecek şeyler söyledim. Farkındalık bir tsunami şiddetiyle üzerime çökerken nefesimi dışarı üflüyorum. Kapımı çaldığında Jess'in ailesi yüzünden ağlıyordu. Bu yüzden gidiyordu ve benim bildiğimi sanıyordu. Chad'in söylemediği halde bana söylediğini düşünmüştü ve şimdi de en iyi arkadaşının ailesi öldükten sonra onu kendimden uzaklaştırdığıma inanıyor.

Sikeyim.

İçim burkuluyor, iğreniyorum.

Ne yaptım ben? Siktir, ne yaptım ben?

Konuşmak istediğini söyledi ve ben...

Etrafımda dönüyorum, nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum, tek bildiğim artık burada olamayacağım. Ama fazla uzaklaşmadım. Maia tam karşımda duruyor ve kaşlarını çatmış, kızgın bir şekilde bana bakıyor.

YİRMİ DOKUZ

EDEN

Whitney Houston söylediğinde, her zaman dinlemelisin. Şu an hariç. Çünkü bu kesinlikle çok saçma. Chad'e bakıyorum, uçağın hoparlörlerinden gelen "I Will Always Love You" şarkısını dinliyorum ve eğlenmediğimi söylemek hafif kalır.

"Bu konuda ciddi misin?"

"Ne?" diye soruyor, cahil numarası yaparak. Sırıtmak pek bir işe yaramıyor. o.

Ugh.

Ona gözlerimi deviriyorum ve oturduğum koltuğa geri dönüyorum. aptal telefonum kapalı olmasına rağmen hala elimde. Henry beni aramıyor, aramasını da istemiyorum ama yine de o lanet şeyi elimden bırakamıyorum.

Grup sohbetimize Jess'in anne ve babasının vefatı nedeniyle seyahatin geri kalanını ve muhtemelen stüdyoda birkaç günü kaçıracağımı bildiren bir mesaj göndermiştim, hem de çok profesyonel bir mesaj. Henry hariç hepsi başsağlığı dileyen ve bana istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söyleyen cevaplar gönderdi.

Sonra Viola'ya mesaj atarak bu inanılmaz gezi için teşekkür ettim.

Naomi onu takip etti ve ben de onu tanımaktan ne kadar keyif aldığımı ve gelecekte onunla daha fazla zaman geçirmeyi umduğumu söyledim.

Maia en sondaydı çünkü ona ulaştığımda hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, hüngür hüngür ağlayan bir kadın olmuşum. Henry ile bir şeyler denemem için beni cesaretlendirmeden cesaretlendirmişti. Bundan ve birlikte geçirdiğimiz haftalardan pişmanlık duymaya çalışsam da duyamıyorum. Biliyordum ki bu

nihai sonuç. Kendime hazırlıklı olduğumu söylemişim, ama kalbinizin kırılmasına gerçekten hazır mısınız?

Hiç sanmıyorum.

Ben: Gitmek zorundaydım. Ama bilmelisin ki Henry konusunda tavsiyene uydum. Yine de pek iyi gitmedi.

Ona gözünden bir damla yaş gelen üzgün bir yüz emoji ve kırık bir kalp emoji gönderdim. Sonra konuşmamız şöyle devam etti.

Maia: Ne oldu? Neredesin? Henry ile konuştum, seninle konuşup Keith'e itiraf edecekti.

Ben: Arkadaşımın ailesi öldü ve Chad beni almaya geldi. Alabama'ya giden bir uçağa binmek üzereyim. Ama Henry ve ben konuştuk. Kaçamağımız bitti ve şimdi eve gidip hiç olmamış gibi davranabiliriz gibi bir şeydi.

Maia: WTF?! Hayır. Bunun için onu öldüreceğim. Bekle. Yine Chad'le misin? Neden senin için geldi?

Ben: Kesinlikle olmaz. Chad beni almak için buraya uçtu ve ben ona bunun olmayacağını açıkça belirttim. Deliyim ama o aptal rock yıldızına fena aşık oldum.

Bir sorun var Eden. Henry ile konuştuğumuz şey bu değildi. O da seninle daha fazlasını istediğini söyleyecekti.

O noktada durakladım ve sözlerini defalarca okudum çünkü bu bana hiç mantıklı gelmedi.

Belli ki fikrini değiştirmiş.

Öylece bıraktım ve telefonumu kapattım. Henry artık benim odak noktam ya da endişem değil. Jess ilgilendiriyor. Mümkün olduğunda Los Angeles'a döneceğim ve beni hâlâ istiyorlarsa albümü bitireceğim. Profesyonel olacağım, başka bir şey değil.

Maia'nın söyledikleri doğru olsun ya da olmasın, ben bittim zaten. Henry söz konusu olduğunda bunu kendime yapmaya devam edemem. Herhangi bir erkek söz konusu olduğunda. Daha iyisini hak ediyorum ve bunu almamın zamanı geldi.

Geçmiş olsun ya da olmasın, bana saygılı davranmalıydı. Ama davranmadı. Benimle bir hiçmişim gibi konuştu. Hiçten daha az. Anlamsızmışım gibi.

"Marni'nin Marni olduğunu bilmediğimi biliyorsun, değil mi? Bunu sana milyonlarca kez söyledim ama bana inanıp inanmadığından emin değilim."

Çünkü ona inanıp inanmadığımdan emin değilim.

"Önemli değil, Chad."

Ona karşı nankör olmak ya da öyle görünmek istemiyorum. Beni almak ve arkadaşşıma götürmek için özel bir uçakla Hawaii'ye kadar geldi. Ona delicesine minnettarım. Ama bu onunla tekrar bir araya gelmek istediğim anlamına gelmiyor. Başka bir adama aşık olmak bir yana, Chad benim bu halimi asla istemedi. Artık bunların hiçbirini umursamadığını, sadece beni istediğini söyleyebilir ama bu nasıl doğru olabilir?

Ne olursa olsun, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yıllardır tek başıma kalmadım. Muhtemelen tüm hayatım boyunca çünkü Henry Gauthier'e takıntılı olmasaydım, onun tarafından kalbim kırılırdı ve onun tarafından kalbim kırılmasaydı, Chad ile birlikteydim.

Chad kendini uçağın zeminine bırakıyor, dizlerinin üzerinde koltuklarımız arasındaki küçük bölmeye doğru ilerliyor. Telefonu elimden alıp küçük masanın üzerine bırakıyor ve sonra yüzümü kavırıyor, o kadar yakınlaşıyor ve o kadar yoğun bir şekilde yaklaşıyor ki donup kalıyorum.

"Benimle gerçekten işin bitti, değil mi?"

"Özür dilerim."

Bir an arkasına yaslanıp bana bakarken düşünüyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyor usulca, gözleri gözlerimi arıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kelimeleri oluşturmamdan başımı sallıyorum.

"Onu biliyorum," diye devam ediyor. "Onu her zaman nasıl istediğini. Sen ve ben olmadan önce bir gece onunla takıldığını ve kalbini kırdığını biliyorum. Onu internette çok aradığını biliyorum."

"Nasıl?"

"Duyamayacağımı düşündüğünüz zamanlarda Jess ile birkaç kez bu konu hakkında konuştuğunuzu duydum."

Oh.

"O da seni sevdi mi?"

Bunu düşününce donup kalıyorum. Bu soru kalbimi o kadar acıtıyor ki nefesimi zorlukla dışarı atabiliyorum. Sonra başımı sallıyorum çünkü acı içime işlerken tek yapabildiğim bu.

Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor ve boğuk bir nefes alıyorum. "Bilmiyorum. Belki diye düşündüm, ama sonra o..." Hala her şeyden emin olamadığım için sözümü kesiyorum.

Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem.

Chad kamburunun üzerine oturmuş, yüz ifadesindeki bir şeyle bana bakarken biraz doğrulup ona bakıyorum ve içimi bir tedirginlik kaplıyor. "Bir şey yapmış olabilirim Eden."

"Ne?" Chad bunu takip etmeyince dik oturuyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, aniden gerginliğin ötesine geçiyorum. "Ne yaptın Chad?"

"Seni seviyorum. Son birkaç aydır yaptığım her şeyi bu yüzden yapıyorum. Seninle birlikte olmamaktan nefret ediyorum. Aramızda çok iyi bir şey vardı Eden. Çok iyi bir şey." Keskin bir nefes alıyor ve nefes verirken şöyle diyor: "Marni'yle işleri berbat ettim, tamam mı? Bunu kabul ediyorum. Berbat ettim. Zil zurna sarhoştum ve ilk başta onu sen sandım ve sen odaya girmeden birkaç saniye öncesine kadar bunu anlamamıştım. Geri çekilmeye başladım ama sonra Marni beni tuttu, beni orada tutmaya çalıştı ve sonra sen içeri girdin. Sana söylemekten korktum çünkü seni kaybedeceğimi ve bir daha asla geri alamayacağımı düşündüm ama sanırım artık çok geç. Ne olursa olsun seni kaybettim. Öyle değil mi?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, sesim kısık. "Sen harika bir adamsın, Chad. Bu benim için hiçbir zaman söz konusu olmadı. Aramızda ters giden pek çok şey benim hatamdı. Kim olduğumu çok sakladım. İstedğim şeyleri. Kendimi rahat hissettiğim kişiyi. Sen beni belli bir şekilde sevdin ve ben de o olmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Sadece bu konuda hiç iyi olamadım."

Uçağın tavanına bakıyor, elleri uyluklarına gidiyor. "Saçlarının uzun ve kahverengi olmasını seviyorum. Mürekkepsiz tenini seviyorum. Piercinglerden pek hoşlanmıyorum. Belki bu beni sıkıcı yapıyor ama elimde değil." Gözleri düşüyor, benimkilerle buluşuyor. "Yine de *seni* seviyorum. Seviyorum ve eğer bana bir şans daha vermek istersen, bunların hiçbiri hakkında tek kelime etmeyeceğim."

"İkimiz de istemediğimiz bir şeye razı olmak zorunda değiliz. Birbirimiz için doğru kişi değiliz, Chad. Harika bir ilişkimiz vardı. Sadece birbirimiz için yaratılmamışız."

Başını sallıyor, üzgün ama aynı zamanda teslim olmuş. Haklı olduğumu biliyor. Chad'i sevdim. Sadece uzun sürmesi için doğru türde bir aşk değildi.

"Sen duştayken Henry kapıya geldi. Kapıyı üzerimde tişörtüm olmadan ve şortumun düğmeleri açıkken açtım. Ona benim olduğumu ve tekrar birlikte olduğumuzu söyledim. Bundan hiç memnun olmadı Eden. Aslında çok kızmıştı. Beni kızdırmaya çalıştı ve sonra bana seni anlamadığımı ve bu yüzden asla gerçekten benim olamayacağını söyledi. Ayrıca ona Jess'in ailesinden hiç bahsetmedim. Seni almaya geldiğime ve benimle birlikte olmak için gittiğine inanmasına izin verdim."

Bir nefes çekiyorum, minderli deri koltuğa yaslanıyorum, gözlerimi kapatırken başım da benimle birlikte gidiyor. Vay canına. "Keşke bunu yapmasaydın." Ciğerlerimden mizahsız bir kahkaha boşalırken

bir kez daha ona bakmak için çenesini kaldırdı. "Tanrım, Chad. Bunu yaptığına inanamıyorum. Nasıl yapabildin?" Bu sözleri ona bağırarak söyledim, onu tokatlamaya ve boğmaya hazırdım. "Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordun ve bunu mu yaptın? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Ve üzgünüm. Gerçekten, Eden. Karışmamalıydım. Sadece düşündüm ki... eğer o artık resmin içinde olmasaydı... eğer kendimi sana kanıtlamak için ikinci bir şansım olsaydı..."

"Artık her şey boka sardı, özrünü umursayan birine sakla."

Tanrım. Henry, Chad ile ayrılacağını sanıyordu. Onunla tekrar birlikte olduğumu.

Bunu düşünüyorum. Henry'nin ayrılık sözlerini kafamda canlandırıyorum. Ne kadar zalim olduğumu.

Bana aşık olma Eden, çünkü ben de seni asla sevemem.

Henry kolay bir çıkış yolu arıyordu ve o da buldu. Bana ne olduğunu sormadı. Benden cevaplar talep etmedi. Mücadele etmedi. Azıcık bile. Gözlerimde ve yüzümde yaşlarla kapısına geldim ve o bana karşı duygusuz, gösterişçi ve tamamen kayıtsızdı.

Annesi ve onun erkek arkadaşının ellerinde acımasızca acı çektiğini biliyorum. Aşka inancı ya da güveni olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama o da beni tanıyor. Bana güvenmesi gerekirdi. Ona hiç söylememiş olsam bile, onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Bu konuda eminim.

Hayır, her zaman bitirmeyi planlıyordu. Ben onu terk edip koşuya çıkmadan önce de bunu yapacaktı. Bunu gözlerinde gördüm. Chad'in orada olmasına kızdığı için hıyarlık yaparak bunu noktaladı.

Ama sonuç hep aynı olacaktı.

Hayatında aşk istemeyen bir adamın peşinden koşmaya devam edemem. Bu saçmalığa tahammül edemeyecek kadar çok şey istiyorum.

"Şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

Öyle mi? Hayır. Benim için, bizim için savaşıyordu ve ben bunu biliyorum. Bunu görüyorum.

Bu onu doğru yapmaz ama neden yaptığını biliyorum.

"Sana cidden kızgınım Chad. Hem de çok kızgınım. Ama bana gerçeği söylediğin için mutluyum. Ve Jess'le birlikte olabilmem için beni almaya geldiğin için minnettarım."

Chad eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir veda öpücüğü. "Her zaman senin yanında olacağım Eden. Bana hangi kapasitede izin verirsen. Ve

Tekrar söylüyorum, böyle acı çektiğin için ve bunda benim payım olduğu için çok üzgünüm."

Uzanıp elini sıkıyorum çünkü ona inanıyorum ve benim için de aynı şeyin geçerli olduğunu bilmesini istiyorum. Hâlâ boynuna sarılmak istesem bile.

Los Angeles'ta yakıt ikmali yapmak ve Chad'i uçaktan indirmek için kısa bir mola verdikten sonra yola devam ettim. Chad ticari bir uçuşla uğraşmak yerine uçakta kalmam konusunda ısrar etti. Jess'in bana ihtiyacı olduğunu söyledi ve indiğimde, bir araba kiraladığımda ve büyüdüğüm kasabaya birkaç saat sürdüğümde, o kadar geç olmuştu ki artık hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Telefonumu açtığım tek an Jess'e indiğimi ve yola çıktığımı bildiren bir mesaj atmak oldu.

Bu kadar.

Cevapsız mesajım var mı diye kontrol etmedim. Cevapsız arama ya da sesli mesaj var mı diye kontrol etmedim. Her iki şekilde de bilmek istemiyorum. Çiğ ve yıkılmış durumdayım ve o kadar *üzgünüm ki* kendi tenimde olmaya bile zor dayanıyorum.

Araba kullanmak yardımcı olmadı. Uçakta biraz kestirebildim ama araba kullanmak, müzik dinlemek bana yardımcı olmuyor. O adamla birlikte büyüdüğü eve gitmek ve onu öldürmek istiyorum. Ya da en azından yüzüne bağırıp canını yakmak. Annesini de bulup ona ağzının payını vermeyi çok isterdim.

Bu şehirdeki hayatımın büyük bir kısmı Henry'ye özlem duyarak geçti. Onu putlaştırarak. Onu takip ederek. Ancak çoğu küçük kızın yaptığı gibi bu sevdadan vazgeçmek yerine, bu sevdadan asla kurtulamayacağımdan emin olduğum bir aşka dönüştü.

Onu özlüyorum.

Ve bundan kesinlikle nefret ediyorum.

Artık onu sevmek istemiyorum.

Bu, yol boyunca ağlamamı engellemiyor ve Jess'in ailesinin evinde kalmak çok acı verici olduğu için kaldığı motele girdiğimde, o kadar berbat durumdayım ki bir ayağımı diğerinin önüne zor koyuyorum.

İlk vuruştan sonra kapıyı açıyor, sarı saçları darmadağınık, yüzü kederden şişmiş. Beni görür görmez gözleri sulanmaya başlıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan odaya girip çantalarımı bırakıyorum, kapıyı kapatıyorum ve arkadaşşıma sarılıyorum.

"Yanımdayım," dedim ona. "Ben buradayım ve bunu birlikte atlatacağız." Hepsini, sanırım.

OTUZ

HENRY

"Al," diye tersliyor Maia, telefonunu yüzüme doğru iterek. "Oku şunu."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzüyorum, çenemdeki yanma ve Keith'in bana vurduğu yerden yanağıma saplanan acı, memnuniyetle karşıladığım bir zonklamaya dönüşüyor. Maia'nın telefonuna Mesih karşıtıymış gibi bakıyorum. Ne kadar kötü batırdığımı okumama gerek yok. Ona nasıl güvenmediğimi, onunla nasıl konuşmadığımı ve onu nasıl dinlemediğimi okumama gerek yok.

Yine de telefonunu alıyorum ve kendimi sadece kalbe doğrudan bir atış olacağını tahmin ettiğim şeyi okumaya zorluyorum.

Eden: **Gitmek zorundaydım. Ama Henry konusunda tavsiyene uyduğumu bilmelisin. Yine de pek iyi gitmedi. Üzgün, ağlayan yüz emoji ve kırık bir kalp emoji. Harika.**

Maia: **Ne oldu? Neredesin? Henry ile konuştum, seninle konuşup Keith'e itiraf edecekti.**

Ben: **Arkadaşımın ailesi öldü ve Chad beni almaya geldi. Alabama'ya giden bir uçağa binmek üzereyim. Ama Henry ve ben konuştuk. Kaçamağımız bitti ve şimdi eve gidip hiç olmamış gibi davranabiliriz gibi bir şeydi.**

Maia: **WTF?! Hayır. Bunun için onu öldüreceğim. Bekle. Yine Chad'le misin? Neden senin için geldi?**

Ben: **Kesinlikle olmaz. Chad beni almak için buraya uçu ve ben ona bunun olmayacağını açıkça belirttim. Deliyim ama o aptal rock yıldızına fena aşık oldum.**

Son satırı tekrar tekrar okurken, kalbim patlamak üzereyken ve beynim bana güneşin altındaki her pislik eşanlamlısını çağırırken keskin bir hava emiyorum.

Bir sorun var Eden. Henry ile konuştuğumuz şey bu değildi. O da seninle daha fazlasını istediğini söyleyecekti.

Eden: Belli ki fikrini değiştirmiş.

Eden bana aşık oldu. Sadece aşık olmakla kalmadı, sert bir şekilde aşık oldu. Benim ona yaptığım gibi. Ve şimdi fikrimi değiştirdiğimi düşünüyor. Onu sevdiğim gibi sevmediğimi düşünüyor. Hiç kimseyi sevmek istemediğim gibi ama artık çok geç. Bu duruma saplanıp kaldım, ya bununla yüzleşip bundan biraz mutluluk çıkarmaya çalışacağım ve ileride içimi boşaltmaması için dua edeceğim ya da şimdi çekip gideceğim.

Ondan uzaklaşamayacağımı zaten biliyorum. Eğer o beni gerçekten benim onu istediğim gibi istiyorsa.

Maia'nın karanlık gözlerine bakarken ellerim titriyor ve vücudum sarsılıyor. Telefonunu ona veriyorum ve tek kelime etmeden hışımınla sahile doğru ilerliyorum. Şu anda hiçbirinin yanında olamam. Önce Eden'in telefonunu arıyorum, uçakta olduğu için kapalı olacağını zaten biliyorum. Yine de, önceden kaydedilmiş selamlamasında tatlı sesi kulaklarıma çarptığı anda, hayal kırıklığıyla sarkıyorum. Bip sesini duyuyorum ve sonra donup kalıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor.

Ona ne diyeceğim ben?

"Eden... Ben... kahretsin. Özür dilerim. Bunu yüzüne söylemem gerekiyordu ve sen zaten uçaktaydın ve ben... Yanılmışım, tamam mı? Hem de çok yanıldım. Gördüğümü sandığım şeyi gördüm ve o... önemli değil. Seninle konuşmalıydım ama konuşmadım çünkü çok öfkeli ve acılıydım.

."

Kulağıma, bana ayrılan sürenin bittiğini bildiren yüksek sesli bir bip sesi geliyor. "Kalp hastası," diyorum cümlemi bitirirken.

Ona mesaj atmaya gidiyorum ama ona söylemek istediğim şeyleri bu şekilde söyleyemiyorum. Sahile doğru yola çıkmadan önce bir daire çiziyorum, giderken de yazıyorum.

Özür dilerim. Gönder. Seni seviyorum. Sil. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve her şeyi berbat ettim. Sil. Sana bu şekilde aşık olmayı hiç istememiştim ve şimdi sen gittiğine göre her şey yanlış geliyor. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi sana da ihtiyacım var çünkü gittiğinde lanet kalbimi de yanında götürdün ve şimdi ben öldüm. Buna bakıyorum, parmağım mesajı göndermek için mavi yukarı okunun üzerinde geziniyor. Ama Tanrım, az önce söylediğim şeylerden sonra bunu ona yapmak ne kadar adaletsiz. En iyi arkadaşının anne babasının, yani hayatı boyunca tanıdığı insanların yasını tuttuğu gerçeğinden sonra.

Boş metin kutusuna bakarak her şeyi bir kez daha siliyorum. Ben Jasper gibi şair değilim. Gus gibi kaprisli bir yaratıcı değilim ve Keith gibi bir kalbim de yok. Sahip olduğum tek şey oydu. Karanlık gökyüzümü tüm renkleriyle aydınlatan bir havai fişek.

Asla *onun gibi* olmak istemedim. Panzehiri olmayan bir aşkla hastaydım. Nekrotik ve içten dışa çürüyen. Ama artık bunu geri çevirmek mümkün değil. Burası Eden.

Ayaklarım kuma çarpıyor, tanecikler ağırlığım altında çıtırdıyor ve ayak parmaklarımın arasından kayarak beni karşılamak için süzülen serin suya ulaşıyorum. Ötemdeki uçsuz bucaksız okyanusa bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Hayır. Onun yerine onu hayal ediyorum. Bana tüm saçma kurallarım ve vaatlerimle mutlu olacağımı umduğunu söylerkenki yüzü.

Ben hissetmiyorum. Hiç bu kadar işkence çekmiş ve çaresiz hissetmemiştim. Hayatımda ilk defa *onu* anlıyorum. Yaptığı şeyleri değil. Bunu asla anlayamayacağım ve kabullenemeyeceğim. Bana yaptıkları için binlerce acı içinde ölebilir.

Ama bu his? Evet, bunu anlayabilirim.

Sadece... Eden'a aşık olduğum için pişman değilim. Ve bunu değiştirmeyeceğime de eminim.

Birkaç adım geri çekilip kuma iniyorum, dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı ince öğütülmüş kayaların üzerinde gezdiriyorum.

"Erkekler çok aptal," diye homurdanıyor Maia arkamdan, ancak bir saniye sonra kumda bana katılıyor. Ona ters ters bakmak için sıralamamı durduruyorum. "Ne var Henry? Bana öyle bakma. Sen öylesin."

"Biliyorum. Ama bana zaten bildiğim şeyleri söylemenin bir faydası olmayacak." "Rehberlik mi arıyorsun?" Gülüyor. "Ben bir bakireydim Bir rock yıldızına çarptı, onu sadece birkaç saat tanıdıktan sonra yanına taşındı, ona aşık olacak kadar deliydi ve sonra onun çocuklarından hamile kaldı. Bir değil, iki."

"Hepsini tekrar yapardın."

"Her saniyesinde. Aşk gariptir, Henry. Sana ne diyebilirim ki? Bize aksi halde yapmayacağımız aceleci ve aptalca şeyler yaptırır. Başka türlü söylemeyeceğimiz çılgınca şeyler söyletir. Duygularımızı her yere sürükler. İnsanlar yirmi yedi duyguya sahiptir ve iyi ya da kötü, aşk bize bunların her birini hissettirir."

Arkama yaslanıp kolumu başımın arkasına sıkıştırıyorum, solmakta olan güneş yüzümü kaplıyor ve gözlerimi mavi gökyüzüne dikmek zorunda kalıyorum. Maia yine bana katılıyor, ikisi

Birkaç dakika boyunca nefes alıp verdik. "Onu geri almalıyım."

"Yapacaksın."

Bundan pek emin değilim ama denerken öleceğim. "Beni bunun için uğraştıracak."

Maia gülüyor. "Bu bizim işimiz. Vazgeçmemek sizin işiniz. Bu konuda iyi olmalısın. Biz hayatta kalanlarız, sen ve ben. Hayatta kalmakla meşgul olduğumuz insanlar bize kendimizi zayıf, yetersiz ve hiçbir şey yapamayacakmışız gibi hissettirmeye çalışsa da biz yine de yaptık."

"Onlar için berbat. Parti bizden."

"Aynen öyle." Uzandı ve karnıma vurdu. Sertçe.

Hızla kahkahaya dönüşen bir homurtu çıkarıyorum. "Bu ne içindi?" "Eden için. Bu bir kız meselesi. Onu nasıl geri alacaksın?"

"Bilmiyorum. Ne önerirsiniz?"

"Eden'in kim olduğunu ve onun için neyin önemli olduğunu düşünmenizi öneririm. Onu harekete geçiren nedir? Sevdiği şeyler nelerdir? Sizin onda sevdiğiniz şeyler neler?"

Ama o bu sözleri söylerken, beynimde şeytani bir plan oluşurken, tüm öğleden sonra ilk kez yüzümde bir gülümseme belirliyor. Evet. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Umarım işe yarar.

OTUZ BİR

EDEN

Los Angeles'ın sabah trafiğinde stüdyoya doğru ilerlerken Jess, "Telefonun çalıyor," diyor.

"Duyuyorum."

"Ama cevap vermeyeceksin," diyor kesin bir dille, zaten cevap vermeyeceğimi biliyor. Henry gittiğim ilk birkaç gün birkaç kez aradı ve mesaj attı, sonra hepsi bu kadar. O zamandan bugüne kadar hiçbir şey olmadı. Aramalarının hiçbirini açmadım. Hiçbirini. Mesajlarına da cevap vermedim.

Doğrusu, üzgün olması umurumda değil. Güzel bir duygu ve her şey, ama çok az çok geç kelimeleri aklıma gelip duruyor. Ne bekliyor ki? Dünya çapında bir pislik olduğu için özür dilemesini ve benim de bunu aşmamı mı? Onu kollarımı açarak ve yüzümde bir gülümsemeyle karşılayacağımı mı?

On gün oldu. Ağladığım, üzüldüğüm, ondan nefret ettiğim ve onu özlediğim on sefil gün. Adam beni mahvetti ve sonra gidip beni tekrar mahvetti ve şimdi bakın. Şimdi bu kızım ve bu kız olmaktan nefret ediyorum.

Daha iyisini bilen ama yine de yapan kırık olan.

"Açabilir miyim? Ona aklımdan bir parça verebilir miyim?"

Kıs kıs gülüyorum. "Tabii. Devam et."

Telefonu açmadı ve bir kez daha çaldıktan sonra arama kesildi. Sesli mesaj yok, gerçi ben de beklemiyordum. Sadece Jess'in ailesi için üzgün olduğunu ve o günkü davranışları için üzgün olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktı. Hepsi bu kadardı. Mesajlarında da hemen hemen aynı şeyler yazıyordu.

Dick.

"Cenaze masraflarını ödediğini biliyorsun, değil mi? Tüm masrafları."

Bunu biliyorum. Bu onun için delicesine cömert bir davranıştı çünkü Jess'in ailesi varlıklı değildi. Çalışkanlar kadar çalışkandılar ve Jess'e üniversite boyunca yardım ettiklerinden ve şimdi de kız kardeşinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Geriye kalanı da Jess kız kardeşinin almasını istiyordu, böylece üniversite boyunca bu kadar endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Henry arkadaşımın her şeyini ödedi.

Eve dönmemiz için uçağı da o gönderdi. Keith bana bunu yapmanın tamamen Henry'nin fikri olduğunu söyledi ve uçağın geldiğini gördüğümde, onun da uçakta beni bekliyor olacağını düşünerek içimde kelebekler uçuştı. Ama değildi.

Ne kadar rahatlatıcı, değil mi? Ugh!

Planım, bu sabah onu işte gördüğümde hem Jess'e yardım ettiği hem de uçağı gönderdiği için teşekkür etmek. Ben yokken Lyric ve Jasper'la konuştum ve ikisi de Hawaii'deyken kaydettiğimiz ilerlemeyle birlikte, Jess'in yanında olmak ve ailesini dinlendirip işlerini yoluna koymasına yardımcı olmak için izin aldığım bir haftanın albümün beklenen tamamlanma tarihini aksatmayacağı konusunda hemfikir oldular.

Jasper'ın bana söylediğine göre grup hala beni istiyor ve bir yanım başka bir yapımcı bulmalarını istese de bunu yapamam. Bu benim işim. Benim kariyerim. Benim adım söz konusu. Benim başladığım işi başkasının bitirmesini istemiyorum.

Henry Gauthier ile uğraşmak zorunda kalsam bile.

Jess, Turn Records'un önündeki kaldırıma yanaşıyor ve bir an için pencereden dışarı bakıyorum, kontrol altında tutmaya çalıştığım sinirlerim aniden içime akıyor. Onu görmek istemiyorum. Özrünü duymak istemiyorum. Sadece onunla işimin bitmesini ve hayatıma devam etmek istiyorum.

"İyi olacak mısın?"

Parmaklarımı emniyet kemerinin tokasına ritmik bir şekilde vuruyorum, ona dönmeden önce hâlâ pencereden dışarı bakıyorum. "Yapacak mısın?"

Bana trajik bir yarım gülümseme veriyor. Haklısın. Aptalca bir soru. Bir insan ailesini kaybettikten sonra ne kadar iyi olabilir ki? "Ben'i görmeye gidiyorum. Günü eğlenerek geçireceğimizi söylüyor."

Barmen Ben iyi bir adamdır. Bu noktada hala devam edeceğini beklemiyordum, ama cenaze için uçtu ve iş ve dersler için geri dönmek zorunda kalmadan önce fazladan bir gün kaldı.

"Korunun," diyorum, omzuma vuruyor ama gülümsüyor, hafifçe gülüyor ve belli ki amacı da buydu.

"Arabanın hala burada olduğuna emin misin?"

Hayır. Hiçbir fikrim yok ama öyle olduğunu varsayacağım. Aslında Hawaii'ye gitmeden önce arabamda sorun olduğunu tamamen unutmuştum. Henry halledeceğini söylemişti ama her şey olup biterken aklımdan tamamen çıkmış. Ona sormam gereken başka bir şey daha var.

"Olmazsa Keith'i eve bırakırım." Eğildim ve yanağından öptüm. "Seni seviyorum."

"Sen de. Güçlü kal. Güçle ve diğer şeylerle savaş."

"Üzerinde. Sürtükler kükrediğimi duysun." Kendime olan güvenimi belli edercesine sırtarak ona göz kırpıyorum ve sonra arabadan iniyorum. İş modunu aktif hale getirip binaya giriyorum, güvenlik görevlisi Gerald'a rozetimi gösterdikten sonra stüdyo katına çıkıyorum. Bugün yapmam gereken bir şarkı var. Tamamlamam gereken bir albüm.

Ve hiçbir orospu çocuğu beni durduramayacak.

Beyonce'nin "Run the World" şarkısı aklımdan geçiyor ve beni heyecanlandırmasına izin veriyorum. Asansör durduğunda, oğlu Apollo Creed'i öldüren Rus herifin peşine düşmeden önceki Rocky gibiyim. Bu şekilde on beş raunt dövüşmeye ve adamı indirmeye hazırım.

Aklımdan geçenler kulağa hoş geliyor, ama kapıyı açıp adamları burada görünce tertemiz halının üzerine neredeyse kusacakken kalbim bana serseri bir yalancı olduğumu söylüyor.

Hepsine.

"Günaydın
çocuklar."

Keith iki büyük adımda odayı geçiyor ve beni destansı ayı sarılışlarından biriyle sarıyor ve biriktirdiğim tüm o kabadayılık, Anna Karenina'da olduğu gibi trajik bir sıçrayışla platformdan raylara atlıyor. Gözlerim akıtmayı reddettiğim yaşlarla doluyor ve o kadar çok yutkunmak zorunda kalıyorum ki Keith'in boğulup boğulmadığını kontrol etmemesine şaşırıyorum.

"Jess'in ailesi için çok üzgünüm. Çiçeklerimi aldı mı? Gönderdiğim tüm yiyecekleri?"

Kardeşimi seviyorum.

"O yaptı. Ve teşekkür ediyor."

"Yeterli değildi ama daha fazlasını yapmama da izin verilmedi. Başka biri bundan emin oldu," diye kulağıma fısıldıyor ve kimden bahsettiğini anlamak için tüm beyin hücrelerimi kullanmama gerek kalmıyor. Henry Keith'in en iyi arkadaşı ve onun taraf tutmasını ya da favorilerini seçmesini asla istemem. Asla bir çatlağa neden olmak istemedim ve öyle görünmediği için rahatladım.

Bu sadece Henry'yi değil, Keith'i de yok ederdi.

Keith'in yanağına bir öpücük konduruyorum çünkü kelimeler şu anda berbat ve sonra omuzlarımı dikleştirip uzaktan bile hissetmediğim bir gülümseme yi zorlayarak geri çekiliyorum. "Arkadaşımla birlikte olabilmem için bana zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim," diyorum ve Henry'ninkiler de dahil olmak üzere herkesin gözlerine bakıyorum, çünkü ona o da dahil olmak üzere beni hiçbir şeyin etkilemediğini göstermeye çalışıyorum ama gözlerim şimşek gibi çakıyor.

Hazır olduğumu sanıyordum.

Dayanıklı olabileceğimi
düşünmüştüm. Yanılmışım.

Yeşil gözler bir kılıç gibi içime işliyor, ter bile dökmeden zırhımı delip geçiyor. Bana bakıyor ve bir an için her şey ve herkes kayboluyor ve geriye bizden başka bir şey kalmıyor. ne doğru cesur bir adım atıyor ve ben başımı sallayarak onu durdurmayı başarıyorum. Gözleri üzerimde bayram ediyor, her santimetrekaremi tarıyor, yüz ifadesi sanki bana gelmesini engellemem onu gerçekten, fiziksel olarak incitmiş gibi acı çekiyor.

Klbe hoş geldin dostum.

Boğazımı temizliyorum, aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve diğerlerine bakıyorum.

"Artık geri döndüm ve bu albümü bitirmeye hazırım. Ben yokken sabırla beklediğiniz ve vizyonuma inanarak benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı gerçekten çok büyük. Altı şarkımız daha var ve onları tamamlamak için bir ayımız var. Çok güzel olacak."

"Turta, bebeğim," diyor Gus. "Biz güneyli çocuklar turtamızı severiz." Bana mkemmmelleştirdiği o büyüleyici gülümsemesini veriyor ve sonra elektro gitarını eline alıp doğrudan kardeşine bakıyor. "Biraz melodi almak ister misin? Karım bugün doğurganlık tedavisine başlıyor. İçimde dışarı atılması gereken yeterince bastırılmış sinir olduğunu söylemek yetersiz kalır."

"Umarım ocukların Naomi'ye benzer," diye takılıyorum ve Gus'ın dudaklarının seğirmesini izliyorum.

"Ben de."

Gülüyorum ve aslında enstrümanlardan tamamen arındırılmış  şarkımız olduğu için Gus ve arkadaşlarına verimli olduğu sürece bir saat boyunca jam yapabileceklerini ve üzerinde çalışmak için bu albümden bir şarkı seebileceklerini söylüyorum.

Henry onları kabine kadar takip etmez.

Henry şezlonglardan birinde sonsuza kadar önce yaptığı gibi otururken ben de ses tahtasının başında oturmuş düğmeleri çeviriyor ve kadranlara gereğinden fazla bir iştahla basıyor, onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bu hiç kolay değil. Bana baktığını biliyorum. Gözlerinin içimi yaktığını, enseme ısıttığını ve tüylerimi diken diken ettiğini hissedebiliyorum.

"Mor renge geri döndün." Elini uzatıyor ve korkunç bir an için bana dokunacağını sanıyorum ama sonra vazgeçip elini dizine indiriyor. "Sende hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. Maviyi mi moru mu? Belki siyah da güzel olurdu. Cildini parlatır ve gözlerini ortaya çıkarır."

Nefesimi tutuyorum, kalbimin yavaşlamasını ve onun da diğerlerini takip ederek kabine girmesini istiyorum. Cevap vermiyorum çünkü buna söyleyecek bir şey olmadığı gibi, kulaklığımı takmış adamları dinliyorum. Müziği bu nedenle odaya pompalamadım.

Onunla konuşmak istemiyorum.

"Jess nasıl?" diye devam ediyor sessizliğimin ortasında.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye cevap veriyorum sonunda, sırf bu kısmı atlatmak için. "Tüm ayarlamalarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Ve bizim için uçağı gönderdiğiniz için." Miksere dönmeden önce omzumun üzerinden yarım bir bakış atıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabileceğinden eminim. "Bu onun için gerçekten çok önemliydi."

"Sadece ona mı?"

Kapa çeneni, Henry. Yapma şunu.

Gayri ihtiyari bir mırıldanma sesi çıkarıyorum ve mikseri Gus'ın gitarının sesine göre ayarlayarak onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

"Kardeşinin beni neden öldürmediğini bilmek ister misin?"

"Umurumda değil." Bu sefer anında cevap veriyorum çünkü böyle bir şey olmayacak. Keith'in onu öldürmemesine sevindim ve eminim kendine göre nedenleri vardır ve benim için sorun değil. Erkeklerin, ilişkilerinin ve bu grubun iç işleyişini bilmeme gerek yok. Ben sadece yarattıkları işi önemsiyorum ve üretiyorum.

"Yusufçuk, o kadar çok şeyim var ki-"

"Yapma," diye tersliyorum, kulaklıkları kulağımdan çıkarıp ses tahtasının üzerine fırlatıyorum. Sandalyemde dönüp ona bakıyorum çünkü sanırım bunu yapıyoruz. "Bana yusufçuk deme. Bana Eden bile deme. Ben senin için bir hiçim. Hatırladın mı? Ben bir kaçamaktım ve bitti, şimdi birbirimizden nefret etmeye ya da birbirimizi görmezden gelmeye geri dönebiliriz. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum!"

Eğer orada yarım bir kalbin olsaydı, benimkiyle uğraşmayı bırakır ve bunu yapmama izin verirdiniz."

Derin bir nefes alırken bakışları benimkilere kilitleniyor, burun delikleri açılıyor. Bir nefes daha alıyor, bu seferki daha yavaş ve sonra öylece bana bakıyor. Sanki söylemek istediği milyonlarca şey varmış da kararsız kalmış gibi. Öne doğru eğiliyor, eli uzanıyor ve benim alanıma girmeye çalışıyor. Kolonyasının kokusu öyle güçlü çarpıyor ki, sanki bu beni bir şekilde koruyacakmış gibi kollarımı ve bacaklarımı kavuşturarak arkama yaslanmak zorunda kalıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerimi tutuyor, bana daha yakın olabilmek için sandalyenin kenarına kayıyor ve şöyle diyor: "Seninle konuşmayı çok istiyordum. Ama bunu telefonda ya da mesajla yapmak istemedim ve sen ve arkadaşın bu tür bir acıyla uğraşırken öylece ortaya çıkamazdım. Kendi bencil nedenlerim yüzünden bunu yapmam doğru olmazdı." Düşüncelerini toplarken gözleri yere düşüyor, sonra tekrar yukarı fırlayıp yüzüme bakıyor ve bakışlarını ciddiyetle yakalıyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. O gün sana söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Kızgındım ve durumu yanlış değerlendirdim. Sen sadece bir kaçamak değildin. Senden asla nefret edemem ya da seni görmezden gelemem."

"O zaman burada bizden biri var."

Nefes alıp veriyor, parmaklarını iç içe geçiriyor ve daha da yaklaşırken ellerini ayrılmış kalçalarının arasına bırakıyor. "Bu kadar mı yani? Beni dinlemeyecek misin?"

Aslında buna gülüyorum. Garip ve boğucu ama evet. Ne fark eder ki diye sormak istiyorum ama her halükarda cevaptan korkuyorum. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olan benim ondan nefret etmemi istemediğini söylemesini istemiyorum. Ve bana üzgün olduğunu ve bir şans daha istediğini söylemesini de istemiyorum.

Çünkü her iki durumda da beni sevilme istediğim şekilde sevmeyecek. Bunu bana yeterince söyledi ve sonunda dinlememin zamanı geldi. Bu, en başta ihtiyaç duymamam gereken bir uyandırma çağrısıydı. O zarar görmüş. Kırılmış. Sevgi istemiyor. Ve artık onun parçalarını düzeltmeye ve kalbimi onunkine sokmaya çalışmaktan bıktım. Nafile. O üzgün. Bunu görebiliyorum. O kadar zalim olmak istememişti. Harika.

Ama öyle değil. Değiş. Kahretsin.

Ses panosuna doğru dönerek kulaklığımı alıyorum ve kulağıma tekrar takıyorum. "Özrünüz için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Ama her ne dersanız deyin, i l i ş k i m i z i bitirmeyi hep planlamıştık. Sen sadece

süreci hızlandırdı. Böylece her şey tamamlandı ve artık ikimiz de yolumuza ayrı ayrı devam edebiliriz."

"Eden-"

"Çalışmaya çalışıyorum Henry. Sen de aynısını yaparsan iyi olur."

Göz ucuyla Henry'nin yavaşça yükselişini izliyorum, tam yanıma gelene kadar küçük bir adım atıyor. Sonra arkamda, üstümde duruyor ve ağırlığının ve sıcaklığının tüm ölçüsünü içime bastırarak aşağıya bakıyor. Efekt işlemcisinde değiştirilmesi gerekmeyen bir sesi değiştirirken ellerim titriyor.

Sıcak nefesi boynumu okşarken becerikli parmakları saçlarımı geriye tarıyor ve ben masaya doğru sarsılarak başlıyorum. Doğrudan kulağıma konuşabilmek için kutuyu kenara çekerken kalbim hızla atıyor ve nefesim kesiliyor. "Bilgin olsun, bu iş bitmedi. Hawaii'de ya da buraya döndüğümüzde bitmeyecekti ve şimdi de bitmediği kesin. Seninle işim bitmedi Eden. Asla da bitmeyecek."

Kutuyu kulağımın üzerine yerleştiriyor ve ses kabinine girerek uzaklaşıyor ama artık çok geç. Olan oldu. O sözü her yerde hissettim ve yaptığım hiçbir şey bunu durduramaz.

OTUZ İKİ

HENRY

"Seni pislik," diye bağıyor Eden, tam o sırada soğuk ve ıslak bir şey başımın arkasına ve boynuma çarpıp tişörtümün içine damlıyor.

Arkamı döndüğümde, karşımdaki öfkeli cadalozu gördüğümde gözlerim şaşkınlıktan irileşiyor, bakışlarım elindeki boş su şişesine takılıyor. Telefonumu kulağımdan çekiyorum, neyse ki yapmam gereken aramayı henüz bitirmiştım ve kotumun arka cebine atıyorum. Elim başımın arkasına dokunuyor, biraz nem topluyor ve sonra onu inceliyor, sadece su olduğundan ve o şeyin içinde sakladığı başka bir şey olmadığından emin oluyorum.

"Ben şimdi ne yaptım, Yusufçuk?"

Sırtımdan aşağı kayan suyun verdiği rahatsızlığa rağmen sesimdeki neşeyi ya da dudaklarımdaki sırıtmayı engelleyemiyorum. Yumruklarını iki yana açmış, su şişesinin plastiği ninja tutuşunun altında kırışıyor. İfadesi, bakışlar öldürebilseydi deyimine yeni bir anlam kazandırıyor ve hayatımda hiçbir kadını şu anda olduğu kadar çok öpmek istememiştim.

"Bana arabamı tamir ettireceğini söylemiştin. Onunla ilgileneceğini."

Başımı eğerek ona doğru iki adım atıyorum ve gömleğimin arka yakasına uzanıp beni ıslattığı suyu siliyorum. Bakışları, kaldırdığım gömleğimin paçasının altından kot pantolonuma batan karın kaslarıma takılıyor ve içten içe sırtışımanın ukala bir gülümsemeye dönüşmesine izin veriyorum. Bir kaşımı kaldırıp gömleğimi indiriyorum ve o da yanaklarında renk yükselirken başka tarafa bakıyor.

Yine de...

"Çalışmıyor mu? Bir adam gelip baktı. Arabanıza atladı, yarım saat kadar sürdü ve sonra tekrar sizin yerinize park etti."

"Neden benim evime götürmesini istemedin? Bunu yapacağını söylediğini sanıyordum."

"Çünkü insanların adreslerini öylece vermiyorum ve binanızdaki park yerinize girmek için fob kullanmanız gerekiyor. Bununla doğrudan sizin ya da başka birinin dairesine gidebilirdi."

"Oh."

Kıkırdıyorum. "Beni suya batırdığın için üzgün müsün?"

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor, topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Biraz bile değil."

"Bununla yaşayabilirim. Beni hâlâ affetmedin mi? Eğer affettiysen, seni öpüp başımdan atacağım."

Çenesi düşer ve bir adım geri çekilir. "Aklınızdan bile geçirmeyin bayım."

"Şimdi sana sadece söylediklerim için üzgün olduğumu değil, aynı zamanda senin için deli olduğumu söylemek için iyi bir zaman mı?"

"Henry. Yapma-"

"Yapmak zorundayım Eden." Bir adım atıyorum, aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyorum. Sesim beni duyması için duyduğum çaresizlikle yükseliyor, tüm şakacılığım kayboluyor. "Sana söylemek zorundayım çünkü bilmene ihtiyacım var. Senin için deliriyorum, aşırı derecede deliriyorum. Gittiğin on gün tamamen çok uzundu. Seninle birlikte olmamaya dayanamadım. Sana dokunmamaya, sana bakmamaya, seni dinlememeye ve sana sataşmamaya. Seni geri istiyorum. Tekrar denememizi istiyorum. Bu sefer gerçekten. Zaman sınırı yok. Kısıtlama yok. Sen ve ben. Bir ilişki."

Başını sallıyor, dudağını kemiriyor. Gözleri camlaşıyor, nefes alış verişini düzensizleştiriyor. "Bunu bana yapma," diye fısıldıyor. "Yeterince incindim. Bitti artık. Bitmesine ihtiyacım var. Bir an önce hayatıma devam etmeliyim."

"Bunu yapmana izin veremem."

Bir adım daha geri atıyor ve kaçmasına iki saniye kaldığını biliyorum. Ama arabası yine çalışmıyor ve onu burada, park yerinde bırakıp atlamasını bekleyemem. Ya da daha kötüsü, ağabeyinin geri dönüp bugünün benimle uğraşmaktan bıktığı gün olduğuna karar vermesi ve Eden'in ne kadar incindiğini görünce beni öldürmesi. Sanırım geçen sefer beni öldürmemesinin tek sebebi buydu. Ona bunu düzelteceğime söz verdim ve bunu yapmaya niyetliyim.

Ama gözlerindeki kararlılık bana başka bir şey söylüyor.

Benimle gerçekten işinin bittiğini söylüyor.

Boğazımı temizliyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve bu düşüncenin yarattığı panikle düşünmeye çalışıyorum. "Arabanızın aküsü yine bitmiş olmalı. Araba bir aydır burada duruyor. Belki de değiştirilmesi gerekiyordur. Aküyü takviye etmemi ister misin? Kablolarım var. Ya da başka bir şey varsa, bir bakabilirim. Hatırlarsan eskiden babanın dükkanında çalışıyordum."

"Yardımanızı istemiyorum. En başta hiç almamalıydım. İlk seferinde yapmam gerekeni yapacağım ve AAA'yı arayacağım."

"Ama ben buradayım," diye hızla ekliyorum, tam o kaçmak için dönerken. "Ve Los Angeles'ta iş çıkış saati, bu da AAA'nın sana yakın zamanda ulaşamayacağı anlamına geliyor."

"Bu son kez olduğunda da benzer bir konuşma hatırlıyor gibiyim."

Ona doğru yürürken dudaklarımda karşı konulması imkânsız bir gülümseme beliriyor, sırtı bana dönük ama kımıldamıyor. Ve kaçmadı. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, dövmesinin koyu mürekkebinin, saçlarını, dar beline ve sevimli poposuna kadar takip ediyor. Tanrım, bu kadını kollarıma almalı çok uzun zaman olmuştu.

"Güzel," diyorum sesimi yumuşatarak, uzanıp ona dokunmak istiyorum ama kaçınıyorum. "O zaman benimle savaşmanın nafile olduğunu biliyorsun." İçeri dalıyorum, teninin kokusunu içime çekiyorum. "Seni eve götürmeme izin ver. Geç oldu ve uzun bir gündü. Yarın arabayı senin için halledeceğim. Söz veriyorum."

İçini çekiyor. İç çekmek iyidir. İç çekmek bağırarak değildir.

Onu döndürüyorum, omzundan tutuyorum ve göz göze gelebilmek için eğiliyorum. "Aç mısın? Açlıktan ölüyorum. Benimle Eden's Roadside Tacos in Paradise'a gelmek ister misin?"

Gülmek yok. Gülümseme yok. Güzel mavi gözlerinde ışık yok. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Eden kızgın ve kalbi kırık. Ve bulabileceğim hiçbir kelime bunu düzeltmeyecek. O gün Hawaii'de gördüm.

Resmen onun kalbini birçok kez kırdım. Sözlerim anlamsız. Özürlerim önemsiz. Benim onunla işimin bittiğini söylediğim gibi onun da benimle işi bitti.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diye yalvararak ellerimi dar kalçalarına indiriyorum.

Beni silkelemeye çalışıyor. "Dur, tamam mı? Sadece dur." Siktir. Sikeyim. Bu kıza ne yaptım ben?

Bunu düzeltebileceğime inanmak zorundayım. Onun kalbini ve aklını değiştirebileceğime. İşkencenin en acımasız şekli, elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu bilmemektir. Teşekkürler. Dersimi aldım. Mükemmele, ihtiyacım olabilecek her şeye sahiptim ve elimden kayıp gitmesine izin vermekle kalmadım, iki elimle ittim.

Çaresiz erkekler çaresiz şeyler yapar ve ben ne yaptığımı anlamadan kolumu beline doladım ve onu kendime çektim, bana karşı koymaya çalışsa bile onu çok sıkı tuttum.

"Bunu telafi etmem için bana bir şans ver," diye mırıldanarak boynunun kıvrımlarını öpüyorum. "Lütfen Eden. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Verdiğin sözlerin benim için hiçbir anlamı yok. Amacınıza uygun olduğu anda onları bozuyorsunuz."

O haklı. Kesinlikle haklı. Verdiğim sözlerin hiçbir anlamı yok. Sertçe yutkunuyorum, başka bir insana hiç söylemediğim sözleri söylemeye hazırlanırken gözlerim kapanıyor. "Seni seviyorum."

Kollarımın arasında kaskatı kesildi, kendini benden geriye itti. "Eğer bu doğru olsaydı bana güvenirdin Henry. Chad ile sana asla böyle bir şey yapmayacağımı bilirdin."

"Bunu biliyordum." Elimi uzatıp yüzünü kavriyorum, bakışlarını benimkilere çevirmeye zorluyorum ve ona tutunuyorum. "Gördüğüm her şeyle savaştım ve sen kapımı çalmaya geldiğinde, neler olup bittiğini öğrenmek için senin evine geri dönüyordum. Ama sonra sen orada duruyordun, Chad seni bekliyordu ve tüm bavulların toplanmıştı ve aniden Chad'in söylediği her şeyin doğru olduğunu hissettim. Ben bir pisliktim. Pislik olduğumu biliyorum. Her şeyi yanlış söyledim ve yaptım. Lütfen Eden, bunu telafi etmem için bana bir şans ver," diye tekrarladım.

Ağır bir nefes alıyor; yüzü beton zemine düşüyor. "Beni eve götürebilir misin? Sadece eve gitmek ve bu gece artık bu konu hakkında konuşmamak istiyorum."

Bu gece.

Bu gece dedi.

Bu da demek oluyor ki bir açık var. Yani işi bitmedi ve benim hâlâ bu oyunda bir payım var. Umut, içimde bir gayzer gibi fokurdayarak kabarıyor. Tek kelime etmeden uzanıp elini tutuyorum ve onu arabama götürüyorum. Onun için yolcu tarafını açtım ve kalkmasına yardım ettim.

Sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve diğer tarafa koşuyorum. Onu itmeyeceğim. Bu gece bunun için uygun değil. Ama belki yarın ya da ertesi gün ya da

Bir hafta ya da bir ay sonra. Ne kadar sürdüğü önemli değil çünkü asla demedi.

Sadece bu gece olmaz dedi.

SUV'u çalıştırıyorum ve Eden anında Bluetooth'tan çalan müziğin sesini açıyor. "Sonic Youth mu? Sonic Youth mu dinliyorsun?" diye hayretle mırıldanıyor, sanki ikimiz de ona yalan söylüyormuşuz gibi benimle ses sistemi arasında bir ileri bir geri bakıyor.

"Evet." Sonic Youth dinliyorum çünkü o Sonic Youth dinliyor. Çünkü Hawaii'de geçirdiğimiz üç hafta boyunca sürekli müzik dinliyordu, dinlemediği zamanlarda da korkunç bir şekilde akortsuz mırıldanıyordu. Tıpkı onun gibi, direnmeme rağmen bende de büyüdü.

"Bu onların en sevdiğim ürünü."

Başımı sallıyorum çünkü bana hiç söylememiş olsa da bunu zaten biliyordum. Her zaman en çok buna kafa sallardı.

"Daha yavaş bir orta bölüme geçişler ve alternatif vokallerle üç şarkı bir arada gibi. Çok zekice ve enstrümanlar da..." İç çekiyor. "Bu dünyanın çok dışında ve farklılar ve bu şarkı benim müzik yapmak istememin nedeni."

Bilmediğimi.

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun. Yaratıcı olun. Sanatçıları konfor alanlarının ötesine iterek daha önce kimsenin yapmadığından biraz daha farklı bir şey yapmaya zorlayın. Müziğin güzelliği ve sanatı budur, Dragonfly. Gelişir. Jasper da buna bayılırdı. Şiirini ifade etmek için her zaman yeni yollar arar."

"Sence 'Surrender to Me'de böyle bir şey yapar mı?"

Bu şarkıdaki sözleri düşünüyorum. Jas'ın her zamanki yazım tarzı değil. Kelimelerin daha sert, biraz daha öfkeli bir seyri var. Bunu neden yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Jasper biliyor ve çoğu zaman ona bir şeyin arkasındaki anlamı sorduğumuzda bize sırtıyor. O kafasında yaşayan ve kalbinde ölen ketum bir adam ve bu onun tarzı.

Sağ tarafımdaki bu sevimli tatlımla geçirdiğim süre uzadıkça bunu daha iyi anlamaya başlıyorum.

"Bence Jasper yaratıcılığınızın ortaya çıkarabileceği her şeyi keşfetmeye kesinlikle açık olacaktır ve geri kalanımızın bu noktada hiçbir korkusu yok. Elbette Rolling Stones olmak ve altmışlı yaşlarımıza kadar turneye çıkmak istiyoruz ama kariyerimizin bu noktasında bir isim yapmaya çalışmıyoruz. Müzik için ve müzik aşkıyla çalışıyoruz."

"Huh," diye mırıldanıyor, bana dönmeden önce dizine ritmik bir şekilde vuruyor, koltuğunda kayıyor ve yüzümün yan tarafına bakıyor. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Seninle konuşmamın farklı bir şey ifade ettiğini düşünme."

Sinyale basıp sola döndüm, onun dairesine doğru ilerledim, trafik yüzünden yavaşlamıştım ama acelem de yoktu. "Biz işleri böyle yaparız. Gerçekten karşı koyamadığımızda nefret ediyormuş gibi yaparız."

"Sana karşı koymaya çalışıyorum Henry ve eğer umurunda olsaydı, bunu düzgün bir şekilde yapmama izin verirdin. Seni sevmek istemiyorum. Senden hoşlanmak ya da seni affetmek istemiyorum. Hayatımda iki adamı sevdim ve ikisi de beni kelimelerin ötesinde incitti. Ama bu sonuncusu ödülü aldı. Göğsümün içinde zonklayan kil parçası kalkıp gitti."

Başımı sallıyorum, elimi uzatıp onunkini tutuyorum ve tutmama izin verdiği için son söylediğinin hiç de doğru olmadığını anlıyorum. Sadece korkuyor ve bunu anlıyorum. Bana güvenmiyor ve bunu daha da iyi anlıyorum. Onunla uzun süre birlikte olacağımı düşünmesi için ona hiçbir sebep vermedim. Ama yapacağım. Sadece ona göstermeliyim.

Sadece bu gece değil.

"Mesleğimi resmen değiştirdiğimi biliyor muydun?" "Ne?"

diye yarı gülerek patladı.

Ona bakıyorum, yüzümde kontrol edemediğim kocaman şapşal bir sırıtışla başımı sallıyorum. "Ben artık bir doktorum Eden. Ve göğsündeki o kil yığınının yeniden hayata döndüreceğim. Sadece bekle."

"Bu çok klişe."

"Aşık erkekler her zaman bayattır. İlk etapta kızı nasıl elde ettiğimizi ve her şeyi berbat ettikten sonra onu nasıl geri kazandığımızı sanıyorsun?"

OTUZ ÜÇ

EDEN

"Seni yukarı çıkarayım mı?" Henry soruyor ve ben binamın önüne bakıyorum, dışarı çıkmak istemiyorum ama kesinlikle çıkmam gerektiğini biliyorum.

"Hayır."

İç çekiyor. "Eden, sen bir aydınlanmaydın. Aşk hiçbir zaman güzel ya da arzulanan bir şey olmadı. Çirkin, trajik ve ruh kırıcıydı. Annemin beni sevmesini istedim çünkü o benim annemdi ve çocuklar bunu yapar. Sonra babam olduğunu sandığım adam babam olmadı ve ben onun ruhunun ölümünü izlerken, o da son nefesinde beni yıktı. İstedğim bu *değildi*. Ama şimdi hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şey bu çünkü sensiz yaşamak, biri olmadan yaşayabileceğimi hiç hayal etmediğim kadar berbat." Elimi tutuyor ve ben ona bakamıyorum. Gözyaşları sinir bozucu bir şekilde kirpiklerime yapışıyor ve o kadar gözyaşı döküyorum ki bir daha asla ağlamak istemiyorum. Onlara istedikleri ilgiyi vermeyeceğim ve onları uzaklaştıracam.

Onun sözleri hiçbir şey olmaması gerekirken her şeydir.

Ama sen busun Henry Gauthier. Kelimeler. Ve bir ömrü dolduracak kadar çok sözün var. Havaya ve rüzgârın değişimine göre bunlar ne kadar çabuk değişiyor? Yine de, tüm yaşadıklarından sonra bunu söylemesi, bunu düşünmesi? Hayır. Kes şunu. Kötü, Eden. Şimdi buna boyun eğersen, bir dahaki sefere bir şeyler ters giderse ne olacak? Bunu onunla tekrar yapamam.

"Yarın seni işten alabilir miyim? Belki sonrasında bir akşam yemeği randevusu ayarlayabilirim? Seni bir yere götürmek istiyorum Eden."

Hayır. *Hayır!* "Üçüncü şanslara inanmam."

"Gerçekten mi? Bu çok garip çünkü en iyi türler bunlardır. Adamın her şeyini ortaya koyduğu türden."

"Henry-"

Sözümü kesti. "Kapa çeneni Eden. Beynin bir lunapark gibi ve şu anda sıkışmış durumda, gerçeği yansıtmayan çarpık görüntülerle kafayı bulmuş durumda. Anlıyorum. Onu bu hale getiren benim hatam. Ama ben aşktan nefret eden ama seni umursamayacak kadar seven bir adamım. İnsanlara onları sevdiğimi söylemem. Aşık olmam. Seninle ikisini de yaptım. Beni anlıyor musun?"

Aslında biliyorum ve bu yüzden kendimi kesime giden bir koyun gibi hissediyorum. Bir sürü kelime. Çok fazla kelime. Çok fazla mükemmel kelime. Başından beri sadece kötü şeylere yol açtığını bildiğin halde karanlık tarafa düşmek gibi. Hep söylemesini hayal ettiğim üç kelimeyi söyledi.

Asla söylemeyeceğine yemin ettiği üç kelime.

Yani bu gerçek mi, yoksa sadece sahip olduklarımızı geri istiyor ve benim ona kızmamdan hoşlanmıyor mu? Ve beni sevmenin getirdiği her şeyden ürktüğünde onları geri almaya çalışması ne kadar sürer?

"Sana güvenmiyorum." Bu kadarla bırakıyorum.

Başka bir şey söylemeden Escalade'inden atlayıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Peşimden gelmedi ve bunun için minnettarım. Boşluğa ihtiyacım var. O etraftayken düşünemiyorum çünkü kalbimin tek istediği ona inanmak. Onun içinde kaybolmak. Bunu daha önce o kadar çok yaptım ki ezbere dönüştü. Lanet kas hafızası.

Artık yok.

Arkama bile bakmadım. Sadece daireme çıktım ve kapımı kilitledim, kapıma yaslandım. "Jess?" Seslendim.

"Evet," diye bağıyor. "Hemen çıkıyorum. Üzerimi değiştiriyorum."

Onun burada olması ve beni aptalca şeyler yapmaktan alıkoyacak olması beni sıcak bir kucak gibi rahatlatıyor. Şu karanlık taraf, dostum. Baştan çıkarıcı bir piç.

Kendime bir bardak su almak için kapıyı ittiğim anda dairemizin zili çalıyor. Yaklaşık üç metre havaya sıçrayıp kırım tutuşmuş gibi dönüyorum ve dahili telefonun düğmesine basıyorum. Kapının yanında duran küçük kare kutuya "Bu gece olmaz dedim Henry," diye yazıyorum.

"Um." Henry'ye ait olmadığı kesin olan bir ses geliyor. "Eden Dawson için bir teslimatım var?"

Oops.

"Özür dilerim. Sizi başka biri sandım. Sizi içeri alayım." Binanın ön kapısının iki tık sesini duyana kadar düğmeye basıyorum ve sonra bırakıyorum, dudağımı kemirirken kapıya yapıyorum.

"O da neydi?" Jess dışarı çıkarken sorar, saçları ıslaktır ve pjs.

"Kapı. Görünüşe göre bir teslimatım var." Ona sıkıntılı gözlerle bakıyorum. Gözler. Teslimatlar hiçbir zaman iyi olmadı. Chad'in bana verdiği kutu hâlâ duruyor ve ona iade etmem gerekiyor.

"Bir teslimat, ha? Ben de pizza sipariş edecek kadar ileri görüşlü olduğunuzu umuyordum."

Onu işaret ediyorum. "Bu akıllıca olurdu. Ve garajda duran arabamın çalışmaması dışında kesinlikle yapmam gereken bir şeydi. Aküyle ilgili bir şey."

Jess kaşlarını çatıyor, tam o sırada kapımız çalınıyor.

"Bu onuru bana mı bırakmak istiyorsun?" diye soruyor, sırtışını gizlemeye çalışarak.

Ugh! Omuzlarım azarlanmış bir çocuğunki gibi öne doğru eğiliyor ama kapının kilidini açıyorum ve bir teslimatçıyla karşılaşıyorum. "Eden sen misin? Bunu Eden'dan başkasına veremeyeceğim söylendi."

"O benim," diyorum temkinli bir şekilde, ama adam tedirginliğimi fark etmemiş olacak ki heyecanla gülümsüyor ve elini uzatıp bana büyük, sıradan olmayan kahverengi bir to-go poşeti uzatıyor.

"Bu harika. İsmi çok havalı. Keyfini çıkar."

Beklediğimden daha ağır olan çantayı almak için uzandığımda "Teşekkürler?" diye soruyorum.

"İyi geceler."

Ve sonra gitti. Jess'e bakarken kapıyı kapatıp kilitliyorum. "Açayım mı?"

Gülüyor, elimden kapıyı mutfığa götürüyor ve tezgâhın üzerine bırakıyor. "Evet. Yemek gibi kokuyor."

Öyle. Baharatlı yemek gibi. Gerçekten iyi baharatlı yemekler gibi.

"Sanırım o yerden. Beni götürdüğün yol kenarındaki taco dükkanından." Jess birden fazla yiyecek kutusu çıkarmaya başlar, ancak eli beyaz kutulardan birinin üzerinde donup kalır, kutunun üzerindeki etiketi okumak için gözlerini kısarken kaşları şaşkınlık ve inançsızlıkla kıstırılır. Sonra bir kahkaha patlatıyor. "Aman Tanrım, ahbap. Senin adamın."

"Ne?"

Hâlâ gülüyor ve bunu atlatamamış gibi başını sallıyor. "Gel ve kendin gör."

"Henry'den mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. Tabii ki Henry'den. Başka hiç kimse, teslimat bile yapmadığından emin olduğum o taco dükkanından bana teslimat yapıldığını bilmez ya da bu kadar zahmete girmezdi.

"Ne, not falan mı bıraktı?" Daireyi geçip kutulardan birini kaldırırken garip bir heyecan ürpertisi tenimi ve enseme diken diken ediyor. "Eden's Roadside Tacos in Paradise," diye okuyorum, çenem çözülüyor. "Çıkartma yaptırıp kutuların üzerine mi yapıştırmış?"

Jess bir içki tutucusuna yerleştirilmiş plastik bardaklarda iki margarita çıkarırken omuz silkiyor ve sonra altı kişiyi rahatlıkla doyurabilecek devasa yiyecek büfesine bakıyoruz. "Öyle görünüyor. Senin hakkında bunları bilmesi ve bunu gerçekleştirmek için zahmete girmesi çok tatlı. Ayrıca, misafir bekliyor muyuz çünkü bu menüde her şeyden bir tane olmalı."

Jess kutulardan birinin kapağını açıyor, kontrol ediyor ve sonra uzanıp bir taco çıkarıyor. Bir ısırık alıyor, çiğnerken inliyor ve sızlanıyor. "Tanrım, bunlar çok güzel," diye haykırıyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında. "Şu anda Henry Gauthier'in her şeyinden nefret ettiğimizi biliyorum ama sana aşık olduğum ve seni geri kazanmaya çalıştığı için çok mutluyum, eğer bunu böyle yapıyorsa."

Duraksıyorum, arkadaşşıma bakarken elimde bir taco duruyor. "Henry'nin beni sevdiğini söylediğini sana söylemedim. Beni geri kazanmaya çalıştığını da söylemedim."

Margaritasından bir yudum alırken homurdanıyor. "Doğru ya. Çünkü erkekler aşık olmadıkları ve/veya bir kızı geri kazanmaya çalışmadıkları zamanlarda hayallerindeki restoranların isimlerinin yazılı olduğu çıkartmalar yaptırıyor ve bunları teslim ettiriyorlar." Yine homurdanıyor. "Lütfen. Bu sadece aptalca bir konuşma."

Elimdeki tacoya bakıyorum, sonra da açık mavi renkteki Eden's haricinde siyah harflerle yazılmış sade beyaz etikete. Hawaii'deyken saçlarımın olduğu gibi.

"Onu affedebilir miyim bilmiyorum Jess. Ona kalbimle güvenmiyorum. Ya ona bir şans daha veririm ve o yine kırarsa? Zaten zar zor dayanıyorum. Onsuz geçen on sefil gün oldu. Onu özlüyorum. Ama bu geçecek, değil mi? Bu albüm bittiğinde ve onu bir daha görmek zorunda kalmadığımda, onu unutacağım."

İçkisinden bir yudum alırken bana bakıyor ve ağzından çıkmak üzere olan kelimeleri daha o söylemeden biliyorum. "Yani geçen sefer yaptığın gibi mi?"

Evet. Biliyordum.

"Son seferinde onu unutamamış olabilirim ama hayatıma devam ettim. Ve bunu tekrar yapmaya niyetliyim." Takoma yumuluyorum çünkü bu yemeği ziyan edemezsin. Böyle bir suçu düşünmek için fazla güzel.

"Ama son kez kalbini kırdığında, onu geri kazanmaya çalışmıyordu."

Banyodaki ışığı kapatıp yalınayak odama giriyorum, yatağa girip yorganın altına giriyorum ve çeneme kadar çekiyorum. Gözlerimi tavana dikerek nefes veriyorum. Onu düşünmek istemiyorum ama başka bir şey düşünmek de imkânsız. Sadece, tüm hafta boyunca olduğu gibi Hawaii yerine, zihnim bugüne hapsolmuş durumda. Söylediği sözlerde ve bana öylesine sert, ateşli bir kararlılıkla bakışında.

Ama aynı zamanda beni seviyor gibi.

Bu bakış onda yeni bile değil. Günler ilerledikçe bunu Hawaii'de de gördüm ve bu yüzden kalbimi riske atıp ona daha fazlasını istediğimi söylemeye hazırdım. Ama Jess'e de yalan söylemiyordum. Kalbim ona güvenmiyor. Ve temelinde bu varken ne tür bir hayat, aşk ya da ilişki inşa edilebilir ki?

İçimi çekerek yan dönüyorum ve çalar saatimi buluyorum. Parlak mavi ışığı bana saatin onu biraz geçtiğini söylüyor. Uyumalıyım ki yarın stüdyodaki oyunuma hazır olabileyim. Onu tekrar görmek zorunda kalacağım yerde.

Bir iç çekiş daha dudaklarımdan dökülüyor, bu seferki biraz daha umutsuz, tam da telefonum bir mesajla çınlarken. Kontrol etmemek için kendimi zor tutuyorum. Çünkü eğer o ise sinirleneceğim ve eğer o değilse daha da sinirleneceğim. Ama sonra tekrar çalışıyor, ikinci bir mesaja işaret ediyor ve direnmenin nafile olduğunu biliyorum.

Uzanıp onu alıyorum, şarj aletini içinden çıkarıyorum ve elimdeyken sırt üstü dönüyorum.

Henry: **Tacoları aldın mı? Nasıldı?**

Menüdeki her şeyden birer tane göndermelerini istedim. Henüz oradaki her şeyi deneme şansın olmamıştı.

Tartışırım. Düşünüyorum. Homurdanıyorum, iç çekiyorum ve biraz daha tartışıyorum. Sonunda o kazanıyor. Bana karşı hep öyle yapıyor ve bu beni daha da öfkeliendiriyor.

Ben: **Evet. Taco aldım. Çok lezzetliydi. Teşekkür ederim.**

İşte. Basit. Basit. Fazlasına yer yok. Ama bu Henry ve kurallara uymuyor.

Henry: **Kutunun üzerindeki logo hakkında ne düşünüyorsunuz? Her zaman böyle görünmesini mi hayal etmiştiniz? Değilse, değiştirebiliriz. İstedğin her şeyi yapabiliriz.**

Çok tatlıydı. Düşünceli jestin için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.

Şimdi bana mesaj atmayı kes.

Henry: **Seni arayabilir miyim? Sesini duymak istiyorum.**

Gözlerim kapandı. Kahretsin, Henry. Dur

artık. Ben: **Hayır.**

Henry: **Hamaktaki o günü hatırlıyor musun? Biri olacaksa o kişi sen olursun demiştin ya? Sensin Eden. Gittiğin o gün, seninle daha fazlasını istediğimi söyleyecektim. Ne olursa olsun, Los Angeles'a döndüğümüzde gitmene izin veremeyeceğimi söyleyecektim. Keith'e senin benim olduğunu ve bu konuda ne diyeceğini umursamadığımı söyleyecektim.**

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor, saçlarımın telleri ve yastığımın kumaşı onları yakalayana kadar biri diğerini takip ediyor.

Ben: **Lütfen dur. Bunu seninle bir daha yapamam.**

Duramam. Senin için savaşıyorum Eden Dawson. Beni it. Beni başından sav. Benden nefret et. Fark etmez. Senin için savaşıyorum. Hawaii'de yapmam gerektiği gibi. Biraz uyu, Yusufçuk. Ama bu iş bitmedi. Uzun bir atışla değil.

OTUZ DÖRT

EDEN

Nefret ettiğiniz birini sevmenin en sinir bozucu yanı, ondan nefret etseniz bile onu hala seviyor olmanızdır. İki hafta oldu. Her yerde olan ve benim de bunu bildiğimden emin olan Henry ile iki hafta. İki haftadır bu albümün prodüksiyonu Hawaii'deyken bile olduğundan daha yavaş ilerliyor. Sanki sürüncemede bırakmaya çalışıyorlar.

Jasper, bu işi Eylül'e kadar bitirmek için acele eden sabırsızlığına rağmen, şimdi hepsi, belki de bunu değiştirmeliyiz. Ya da belki bir gecede yazdığım ekstra bir şarkıyı eklemeliyiz. Ya da özellikle bu nottan pek emin değilim.

-Nota mükemmeldi. Hey Gus, bununla oynayabilir miyiz?

Bu albümle işimin dün bitmesini istiyordum çünkü bu Henry ile resmen işimin bittiği anlamına geliyordu. Ama olmadı.

Buna bir de bana bakışını ekle. Her zaman. Hoşuma gideceğini düşündüğü ya da beni düşünmesine neden olan şeyleri bana göndermesi ya da getirmesi. Şarkılar, özel yerel yapım tekila ve üzerinde mavi ve mor mücevherler olan yusufçuk kolyesi - sanırım bunu o yaptırdı ama sormadan boynuma taktığında inkar etti. Rastgele gönderilen tacoların kutularının üzerinde Eden's Roadside Tacos in Paradise etiketleri vardı.

Gece geç saatlerde gelen mesajlar.

Karşı koyamadıklarım ve bunun için kendimden nefret ettiklerim.

Seni özlediğimi, seni düşündüğümü, üzgün olduğumu, seni sevdiğimi, sana ihtiyacım olduğunu, tenini hissetmeyi ve saçının kokusunu arzuladığımı söyleyenler. Şu lanet mesajlar.

Ama gerçekten, bir kız nefret ettiği bir adama aşık olduğunda ne yapmalı?

Özellikle de nefretin büyük bir kısmı kaybolup geriye sadece sevgi kaldığında.

Jasper, Gus'ı uyarak, "Hayır, şarkının bu kadar hızlı bir ritmi olması gerektiğini düşünmüyorum," diyor. "Bence bu daha çok bir balad."

Aman Tanrım. Benimle dalga mı geçiyor bu?! "Jas," diye araya girdim, mikserin mikrofona düğmesine gereğinden fazla basarak çünkü cidden aklını kaçırdığını düşünüyorum. "Bu şarkı için hazırladığımız şey mükemmel. Size söz veriyorum; öyle. Doğrulamak için başka yapımcıları da çağırmak isterseniz, benim için sorun yok. Ama lütfen bana güvenin, bu bir balad *değil*."

Cam bölmenin arkasından bana bakıyor ve yüzünde fark edemediğim bir gülümseme var çünkü burada Jasper Diamond'dan bahsediyoruz. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Daha yavaş çalışabileceğini düşünmüyor musun?"

HAYIR! HAYIR! "Ben sadece kafamda bu şekilde duymuyorum. Ama eğer farklı bir vizyonunuz varsa..." *Lütfen bunu kendinize saklayın ve bir sonraki albüm için bir çözüm bulun.*

Sırıtsı genişliyor, eli kızıl kahverengi saçlarında geziniyor. "Bence en azından bu seçeneği değerlendirmeli ve sonunda ne düşündüğümüzü görmeliyiz."

Sonunda ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sanırım bu odayı dağıtmama, ateşe vermeme ve hiç hakkım olmayan bir diva gibi dışarı fırlamama çok az kaldı.

Bunun yerine, onun da anlayacağından emin olduğum bir gülümsemeyi zorlayarak "Bu senin şarkın" diyorum.

Ve benim cenazem.

"Biliyor musun, eğer beni affeder ve bize ikinci bir şans verirsen, tüm bu acılar sona erer."

"Ne?" Sandalyemde dönüp Henry'ye bakıyorum çünkü ne zaman kabinde olmasa, o koltuklardan birinde yanımda oturuyor, alanımı, zihnimi ve akıl sağlığımı işgal ediyor. Ayrıca bugün çok güzel kokuyor. Destansı derecede iyi. Ve gözlerindeki yeşili vurgulayan yeşil bir tişört giyiyor. Saçları da biraz daha uzun. Ona bakmak bile içimi ısıtmaya yetmiyor, bu yüzden genellikle ona bakmıyorum. Ancak bu sefer bu sözleriyle beni hazırlıksız yakaladı ve şimdi bakıyorum ve şimdi başım belada.

Henry onu yaramaz bir kötü çocuk gibi gösteren o sırıtsıyla gülümsüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. "Demek istediğim şu ki

Değişiklik olsun diye sizi mutlu görmek isteyen dostlarınız yanınızda."

Sanırım kulaklarımdan buhar çıkıyor. "Bunu bizi bir araya getirmek için kasıtlı olarak uzattıklarını mı söylemek istiyorsun?"

Henry benim öfkeli ve kuşkulu ifadem karşısında kıkırdıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ama bunu yaparken sol kolunun alt tarafında, trisepslerinin arasına sıkışmış bir şey gözüme çarpıyor. Ona doğru yaklaşıyorum çünkü gördüğüm şeyi görmemin imkânı yok.

"Nedir o?" Dövmesini gördüğümü fark ettiğinde kolunu hızla indirmesi için işaret ediyorum. Hawaii'de olmayan dövmesini. "Bu bir..." Tereddüt ediyorum, ağzım bir anda çölden daha kuru oluyor ve zorla yutkunup gözlerine bakıyorum. "Yusufçuk dövmesi yaptırdın mı?"

Gözleri belirsizlikle dolu bir şekilde yüzümde geziniyor. "Olabilir," diye geçiştiriyor.

"Bunu neden yaptın?" Çılgılık atmak istiyorum, ama sadece boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Çok güzeldi. Kanatları mavi ve mor renklerdeydi, kuyruğunun alt kısmı hafifçe kıvrıktı.

Bakışlarımı tutan Henry sandalyeden kayarak dizlerinin üzerine çöküyor ve tam karşıma gelene kadar ilerliyor. Güçlü elleri beni nazıkçe tutarken yüzümü kavırıyor. Gülümsüyor, gözleri birkaç santim öteden benimkilere bakarken parlıyor. "Bunu neden yapayım ki? Sana taktığım lakap yusufçukken yusufçuk dövmesi mi yaptırayım?" Başparmakları yanağıma okşuyor. "Çünkü seni seviyorum Eden. Yusufçuğum. Çünkü seni asla geri kazanamasam bile yanımda olmana ihtiyacım var. Sonsuza kadar."

Thunk.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki zor nefes alıyorum. "Ben... um..."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve tam telefonum çantamdan çalarken beni irkilterek niyetle eğiliyor.

"Cevap verme," diye emrediyor.

Başımı sallıyorum ve bunu yaparken onu silkeliyorum. Kamburunun üzerine düşüyor, elleri hayal kırıklığı içinde kalçalarına çarpıyor. "Yapmak zorundayım. Muhtemelen Jess bana burada olduğunu haber veriyordur." Çantamdan telefonumu çıkararak hızla ayağa kalkıyorum. "Aslında geç oldu." Telefona cevap vermek için kaydırıyorum ve Jess'e hemen geleceğimi söylüyorum. Sonra çılgınca mikrofonun düğmesine basıp çocuklara bugünlük işimizin bittiğini ve yarın tekrar devam edeceğimizi söylüyorum. Sonra Henry'yi ve bana seslenişini duymazdan gelerek olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum.

Sadece... Bir saniye düşünmem gerekiyor ve o bu sözleri söylerken ve gözlerimin içine öyle bakarken düşünemiyorum. Sanki söylediği her şeyde ciddiymiş gibi.

Lanet olsun!

Asansör zemin katta açılıyor ve hemen binanın önündeki cam kapılara koşuyorum, Jess'in arabasını tam önünde rölantide buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor tam kapıyı arkamdan kapatıp kemerimi bağladığım sırada.

"Hayır. Sadece git."

Sinyale basıyor, caddeye çıkmadan önce karşıdan gelen arabaları kontrol ediyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Arabanızın alınmaya hazır olduğundan emin misiniz?"

Bu sefer omuz silkti. Olacağını söylediler. Görünüşe göre akü ile ilgili bir bağlantı sorunu vardı, bu yüzden aküyü değiştirmemize rağmen araba tekrar öldü ve ilk ve son kez tamir edilmesi için bir oto tamirhanesine çektirdim.

"Tamam, seni dükkana götüreceğim."

Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve savaşı düşünmelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Eğer beni öpmüş olsaydı, her şey bitmiş olurdu. Bunu biliyorum. Elleri yüzümdeyken zar zor dayanabildim. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Onu sevmek istiyorum Jess. Onu sevmek ve bundan korkmamak istiyorum." "Sence de şu ana kadar ona ciddi bir şekilde aşık olmasaydı sen, onun söylediği gibi, vazgeçer miydin?" Gözlerim ona doğru açıldı ve elini kaldırdı. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum."

"Sence saçmalıyor muyum?"

"Hayır. Bence seni gerçekten incitti ve sadece ciddi olduğunu kanıtlaması için onu zorlamak değil, aynı zamanda doğru seçimi yaptığından emin olmak için bu işi ağırdan almak ve iyice düşünmek için her hakka sahipsin. Henry ile olan her şey körü körüne atlamaktı. Ben sadece bu sefer onun gerçek bir anlaşma olduğunu düşündüğümü söylüyorum."

Sessiz bir nefes veriyorum ve bunu düşünürken gözlerimi bir kez daha kapatıyorum. "Sanırım sadece bir işarete ihtiyacım var. Bir şey... sadece bir şey, böylece emin olabilirim."

"Sanırım bende bir tane var. Bir işaret yani."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Kızma, tamam mı? Ailemin cenazesi için ona borçluydum. Tahsilat yaptığından falan değil. Sadece seni buraya getirmek için benden yardım istedi ve eğer onun gerçek olduğuna inanmasaydım, bunu yapmazdım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sırıtıyor, bir otoparka giriyor. "İhtiyacın olan işaret." Çenesini ön camın ötesindeki şeye doğru uzatıyor. "İşte işaretin."

Dönüp baktığımda ciğerlerimin hemen boşaldığını görüyorum, elim hıçkırıklarına karışan sesi bastırmak için ağzıma gidiyor. "Bu gerçek mi?"

Elinin benimkini sıktığını hissediyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Kemerimi çözerek arabadan uyuşmuş bacaklarımın üzerinde çıkıyorum, tüm vücudum titriyor. Durmadan önce iki adım atabildim, daha fazla ilerleyemedim. Henry yaklaşık bir metre ötede tek başına duruyor ama hemen arkasında herkes var. Jasper, Viola ve iki kızları. Maia ve Keith. Gus ve Naomi. Hepsi de bana Henry'nin yüzündeki umut dolu gülümsemeyle bakıyor.

Vay be, ben fark etmeden ne kadar zamandır araba kullanıyormuşuz?

Bir adım öne çıkıyor, omuzları geniş ve başı dik bir şekilde bana bakarken ben her şeyi kavırıyorum. Mavi ve mor şemsiyeli piknik masaları. Çit duvarı şimdi parlak renkli çiçek saksılarıyla kaplı. Tıpkı ona istediğimi söylediğim gibi. Ama tabela. Evet, onlardan bir tane var ve arkasındaki ironiyi anladığımda hıçkıra hıçkıra gülüyorum.

"Sadece çıkartma olduğunu sanıyordum."

Henry bir adım daha atarak başını sallar. "Soracağını umuyordum ama hiç sormadın. Bana hayallerinden birinin Eden's Roadside Tacos in Paradise adında bir yol kenarı taco standı açmak olduğunu söylemiştin. Artık var."

"Ama... daha önce buranın sahibi olan insanlar ne olacak?"

"Onları satın aldım ve inanın bana, onlara verdiğim fiyata satmaktan çok mutlu oldular. Ayrıca, zaten emekli olmak istemelerine çok da uzak değildiler. Ama yemekler, tarifler, hepsi onların ve ben bu geleneği asla bozmayacağıma söz verdim. Özellikle de bunun isteyeceğin son şey olduğunu bildiğim için. Eğer öğrenmek istersen sana her şeyi öğreteceklerine söz verdiler."

Eğer öğrenmek isteseydim? Benimle dalga mı geçiyor? Tabii ki istiyorum. Zihnim şimdiden yaratabileceğim şeylerin olasılıklarıyla çılgına dönmüş durumda.

"Bana yol kenarında bir taco standı mı aldın?" Bunu benim için yaptığına hâlâ inanamıyorum.

"Ben yaptım. Hepsi senin." O tereddütlü gülümseme yüzünde patlıyor. "Tüm hayallerini gerçekleştirmek istedim ve sen zaten bir müzik yapımcısı olduğun için aklıma gelen tek şey buydu."

İsa. O gerçek mi?

"Ama bu bir başlangıç olabilir. Restoran sahibi olan pek çok ünlü var. Birlikte yapabileceğimiz eğlenceli bir şey olabilir. Eğer istediğiniz buysa, bunu gerçekleştirebiliriz."

"Henry-"

Önümü kesiyor, tam önüme gelene kadar iki büyük adım atıyor. Çok yakın ama yine de dokunmuyor. "Eden, bu geçici bir şey değil. Bu gerçek. Hayatım boyunca, bebeğim, arkadaşlarım ve müziğim dışında hiçbir şey beni mutlu etmedi. Ta ki sen gelip bana kaçırdığım her şeyi gösterene kadar. Bana aşkın acı vermek, çirkin ve acımasız olmak zorunda olmadığını gösterdin. Doğru aşk olduğunda, tüm riskleri almaya değer olduğunu. Lütfen. Bu sefer her şeyin farklı olduğunu göstermem için bana bir şans ver. *Ben farklıyım* ve seni bir daha asla incitmeyeceğim. Sen yanımda olmadan hayatım bir hayat değil."

Bir kakhaha kabarcığı ciğerlerime kaçtı. Bir işaret istedim, değil mi?

Tek kelime etmeden kendimi ona doğru fırlatıyorum, ani ve beklenmedik hareketim onu bir adım geri atmaya zorluyor ve refleks olarak bana tutunup beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayarak onu öpüyorum. İçime doğru hırlıyor, başını eğip dilini benimkine sürerken beni ayarlıyor.

"İğrenç," diye bağıyor Keith, sesindeki eğlenceyle. "Eğer beni burada istiyorsan, dilini kız kardeşimin ağzına sokmaktan vazgeç. Bir kardeş ancak bu kadarını kaldırabilir."

Henry'nin ağzının benimkine değdiğini hissederek gülüyorum. "Sen ve Maia daha kötüydünüz," diye karşılık veriyor ama gözleri benimkilerde.

"Hâlâ öyle," diye homurdanıyor Gus. "Ama burada küçük çocuklar olduğunu biliyorsun, bu yüzden onun kışını bırakmak isteyebilirsin."

"Artık yiyebilir miyiz?" Jasper soruyor. "Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için beklememiz gerektiğini biliyorum ama açlıktan ölüyoruz."

Henry sesini sadece benim duyabileceğim şekilde yumuşatmadan önce, "Evet, git yemeğini ye," diye bağıyor. "Kadınımı biraz daha öpmem gerek." Henry arkasına bile bakmadan, hâlâ kollarında olan beni piknik alanlarından birine götürdü.

masalara oturtuyor ve beni kalçalarına oturtuyor. Ağzıma tekrar dalmadan önce "Bize bir şeyler getir, olur mu?" diye bağıyor. Elleri saçlarımda geziniyor, başımın arkasını kavırıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor, ayak parmaklarımı kıvrandıran ve vücudumu uğuldatan doyumsuz bir açlıkla beni öpüyor.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"Bunu Hawaii'den ayrılmadan önce yaptım. Sen gittikten sonraki sabah ç o k t a n harekete geçmişti."

"Henry-"

"Tekrar benim olacak olsan da olmasan da buna sahip olmanı istedim. Seni seviyorum."

Alnım onun alnına düşüyor, burunlarımızın uçları öpüşüyor. "Ben de seni seviyorum." "Çok şükür." Rahatlayarak sarkıyor, göğsümü onunkine daha sıkı bastırıyor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim.

Vazgeçmediğin için. Savaştağın için. Yaptığın için tüm hayallerim gerçek oldu."

"Yusufçuk, bundan sonraki hayatımız boyunca asla vazgeçmeyeceğim. Her zaman senin için savaşacağım. Ve her zaman hayallerini gerçekleştireceğim. Her zaman."

EPILOG

HENRY

İki Buçuk Yıl Sonra

"EDEN," diye bağılıyor biri. "Eden, fotoğraf için dur. Henry, sen de."

Her yönden gelen kör edici ışık parlamaları bize saldırıyor.

Eden bana sırtıyor, mavi gözleri bütün gece olduğu gibi dans ediyor. O kadar çok mutluluk saçıyor ki. Parlıyor. O kadar ışıltılı, o kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Her zaman olduğu gibi.

Bu gece büyük bir geceydi. Onun için. Grup olarak bizim için. Her şey için.

Bir elim göğsüme çarpıyor, yüzüğümün takılı olduğu elim, diğeri de onun Grammy'sini tutuyor. Kolumu beline doluyorum ve kendi heykelimin üzerinde yükseliyorum, eğilip kızımı yanağından öpüyorum çünkü denesem bile onunla daha fazla gurur duyabileceğimi sanmıyorum.

Fotoğraflarımızı çekerken daha fazla ışık çakıyor, soru üstüne soru soruyorlar.

Bu Eden'in ilk Grammy'si değil. İlkini Hawaii'deyken yapımcılığını üstlendiği albümümüzle kazanmıştı. Jasper, yavaşlama ve ara verme konusundaki tüm saçmalıklarına rağmen, bunu yaklaşık sekiz ay boyunca yaptı. Sonra kaşınmaya başladı ve stüdyoya geri dönmek istedi.

Ayrıca deli gibi yazıyordu.

Adalyn'in okula herkesin beklediğinden daha iyi alışmış olması çok yardımcı oldu. Şimdi ikinci sınıfta ve hiçbirimiz kaydettiği ilerlemeye inanamıyoruz. Destek alıyor. Konuşma, mesleki terapi, bir yardımcı öğretmen ve diğer özel

eğitim ğretmenleri. Ama o okuyor. Hikayeler yazıyor. Matematiğini ve diğer her şeyi takip ediyor.

Tam da bildiğimiz gibi, ortalığı kasıp kavuruyor ve isimler alıyor.

Ayrıca şarkı söylüyor ve mőzik yazıyor. Tıpkı babası gibi.

"Peki büyük gün ne zaman?" diye soruyor yüző kamerasının objektifinin arkasına sıkışmış bir kadın. "Hepinizin ağzı çok sıkı. Bize bir şey söyleyemez misiniz?"

Eden sadece gülümsüyor ve yaramaz bir parıltıyla bana bakıyor. "Sen ne düşünöyorsun? Evleneceğimizi tüm dünyaya söylemeli miyiz?" Parlak dudağını ısıırıyor ve ben ne düşöndüğünü çok iyi anlıyorum.

"Bu gece," diyorum basına. "Bu gece büyük gece." Onlara göz kırpıyorum, onlar bize bir dizi kızgın yuhalama ve kaş çatma hareketi yaparken gülüyorum. Eden parmağında büyük bir pırlantayla göröldüğünden beri aylardır bizi bir randevu için sıkıştırıyorlardı. "Herkes iyi geceler." İkimiz de el sallayıp dışarı çıktık, köşeyi döndük ve bizi bekleyen iki büyük cipi gördük. "Hazır mısınız?"

"Ben
hazırım."

"Seni
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bunu böyle yaptığımız için çok mutluyum. Bu kesinlikle mükemmel."

Eğilip dudaklarımı ağzının kenarına bastırıyorum, güvenliğimiz bize kırmızı halı boyunca eşlik edip salondan uzaklaştırıyor. Hemen yanımızda Jasper, Viola, Gus, Naomi, Keith, Maia, Lyric ve Jameson var.

"Eğlenceli bir geceydi," diyor Lyric, ikinci çocuklarını doğurmasına yaklaşık dört ay kalan hamile karnını ovuştururken kocaman gülümsüyor. "Turn Records ve sanatçıları bu gece on beş Grammy kazandı. şimdi de bunu tamamlamak için bu." Jameson'a bakıyor. "Evet. Bu gece güzel bir gece."

"En iyisi," diye katılıyor. "Ve daha yeni başlıyor."

Hepimiz bizi bekleyen ciplere biniyoruz ve sonra gecenin karanlığında hızla yola çıkıyoruz. Elim Eden'in elini bırakmadı. Gözlerim de. Kızım, her mükemmel kıvrımı saran ve vurgulayan mor elbisesi içinde göz kamaştırıcı. Artık siyah olan saçları ensesindeki dövmeyle ortaya çıkaracak şekilde başının üstünde toplanmış.

En sevdiğim dövmesi.

Karşı koyamayarak eğildim, dişlerim elmas çivili kulak memesini sıyırdı. "Bunu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Titriyor, eli benimkini sıkıyor. Koltuğunda dönerken burnu benimkinin üzerinde kayıyor. "Bu smokinin içinde ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydin?" Dudakları benimkileri yakalıyor ama oyalanmıyor. Henüz değil. Bu daha sonra olacak. Başparmağıyla alt dudağımı silerek kiraz parlaticısının lekesini çıkarıyor. Dişlerim dışarı fırlıyor, başparmağını yakalıyor ve pedini kemiriyorum.

"Tamam. Siz ikiniz bu kadar yeter," diye şakacı bir şekilde araya giriyor Maia. Bu gece beyaz giyen o. Payetlerle dolu, ışıltılı beyaz bir elbise.

"Evet. Kabul ediyorum demeden önce gelini öpmek yok," diye homurdanıyor Keith. "Ve kesinlikle küçük kız kardeşimi nasıl soymak istediğin hakkında konuşmak yok."

Kıs kıs güldüm. "O zaman belki de diğer arabaya binmeliydin." Beni tersledi ama gülümsüyordu. Hepimiz gülümsüyoruz.

Bunu geleneksel şekilde yapmıyoruz. Bu bizim tarzımız değil. Paparazzilere bu gece evleneceğimizi söylediğimde yalan söylemiyordum. Aslında Viola'nın dahiyane planıydı. Sır olarak kalacak bir tarih bulamadık. Düğünümüzün küçük olmasını istedik. Sadece aile ve yakın arkadaşlar. Ama Jas ve Viola, Gus ve Naomi gibi bunu denedi. Keith ve Maia bile. Hepsinin düğünü basının hücumuna uğradı.

Ama şimdi tüm basın Grammy'ye odaklanmış durumda. Tüm partilere. Bizden değil.

Kesinlikle kimsenin bilmediği düğünümüzde değil.

On dakika sonra Eden'in taco ve tekila restoranının önünde duruyoruz. Bu, Eden'in Cennet'teki Yol Kenarı Tacos'una ek olarak ikinci restoranı. Kız duramıyor. Doymak bilmiyor. Tutkuları söz konusu olduğunda acımasızdır ve kesinlikle daha seksi bir şey yoktur.

Arabadan inerek ona yardım ediyorum, Keith de Maia'ya aynısını yapıyor ve sonra içeri giriyoruz, diğer SUV bizi buraya kadar atlatmıştı. Restoran mavi ve mor parlak ışıklarla süslenmiş, normalde restoranın ana bölümünü kaplayan tüm masa ve sandalyeler daha sonra yemek yediğimizde kullanılmak üzere geriye ve kenara itilmiş.

Eden'in ailesi bizi ilk karşılayanlar oldu, annesi elimi tutmadan önce yanağımdan öptü ve onu yanımdan uzaklaştırdı. "Yakında görüşürüz," diyor bana.

"Yakında görüşürüz."

Bu konuda gergin olduğumu düşünebilirsin. Tüm bunlar hakkında. Ama Eden'la olan her şey doğaldı. Kollarıma atladığı andan itibaren,

Bizim için geri dönüş yoktu. Geriye dönüp bakmadan tam gaz ilerliyorduk. Artık ikinci bir tahmin yok. Tereddüt ya da korku yoktu. Sadece biz vardık. Sadece aşk.

Keith omzumdan tutup beni odaya geri çekti. Kucağında oğlu Xavier var. Diğer oğlu Griffith, kendisinin ve Jasper'ın üçüncü kızına hamile olan Viola ile konuşan Maia'ya ve kendi ikizlerinden biri olan Parklyn'i kucağında tutan Naomi'ye asılıyor.

Gus ve Jasper, Adalyn, Cora ve Gus'ın diğer kızı Taylor'ın açık odada dans edip dönmelerini izliyor.

Jasper'ın ailesi bir kenarda Lyric, Jameson, Ethan ve Lyric'in ailesiyle konuşuyor. Marco Eden'in yanında olmalı çünkü düğün dediğimiz bu çılgın şeyi o yönetiyor.

"Buna hazır mısın kardeşim?"

Kardeşim. Keith'in olmak üzere olduğu şey tam olarak bu. Sadece kardeşlik grubu anlamında değil. Evlilik anlamında da. Artık bir ailem var. Benim için her şeyden daha önemli olan gerçek bir bağ.

"Ben hazırdım."

"Bu gece gitmek istediğine emin misin? Fiji'ye çok uzun bir uçuş var."

Sırıtiyorum. "Uçağımız için mi endişeleniyorsun?"

Burnunu kıvrıyor. "Orayı balayı süitiniz yapmamanızı umursamayacağımı söylüyorum. Özellikle de uçağa bindiğimizde çocuklarımızın uyuduğu yer olduğunu düşünürsek."

Gülüyorum. Elimde değil. "Bu yazdan önce daha büyük bir uçak alacağımızı sanıyordum?"

Öyleyiz. Daha çok çocuk. Daha büyük bir aile. Özellikle de bu yaz hepimiz turneye çıkacağımız için. Bölünmüş bir gösteri. Naomi ve Wild Minds. Adalyn yaz tatilinde olacak. Diğer çocuklar bunun önemli olması için hala çok küçükler, ama artık hiçbirimiz kimseyi geride bırakmadığımıza göre, böyle olması gerekiyor.

"Evet. Ama." İnliyor, başını kıvranan ve sızlanan Xavier'in içine gömüyor. Hareketsiz kalmayı sevmiyor. Tıpkı babası gibi, hareket etmeyi seviyor. Keith onu yere bırakıyor ve o da koşarak arkadaşlarının yanına gidiyor. Sanırım kuzenleri, çünkü biz onlara öyle diyoruz. Keith bana döndü. "Tamam. Sana konuşma yapmayacağım. Sadece bu gece kız kardeşimi hamile bırakma, tamam mı? O daha çok genç."

"Maia kaç yaşındaydı?"

"Dude-"

"Şaka yapıyorum. Eden ve benim bu gece hamile kalmak gibi bir planımız yok." Ama bana kalırsa, yakında olacak. Bana yeşil ışık yaktığı an, her şey başlayacak. Bunu istiyorum. Bütün bebekleri ondan istiyorum.

Marco arka odadan çıktı, karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Gösteri zamanı, millet. Yerlerinize geçin."

"Marco'nun seninle evlenmek için konuşmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum," diyor Jasper, ben odanın ön tarafına, eğer buna gerçekten alter denebilirse, doğru ilerlerken yanıma geliyor.

"Başka seçenekleri olduğunu sanmıyorum," diyor Gus ona.

Marco hepimize kaşlarını kaldırarak, "Hayır, yapmadılar," diye tersliyor. "Ayrıca Keith'e sorun, düğününde harika bir iş çıkardım, değil mi?"

"Bence sen Maia'dan daha çok ağladın."

"Her neyse. Bu gece ağlamayacağım-" sözleri kesildi ve Lyric'in babası Gabriel Rose'un sade gitar telleri havada süzölmeye başladığında bir nefese dönuştü. "Aman Tanrım. Şuna bir bakın."

Üçümüz de olduğumuz yerde dönüyoruz ve gözlerim odanın diğer ucundaki Eden'inkilerle buluştuğı anda nefesim kesiliyor ve aniden tıkanan ben oluyorum. "Vay canına, çok çekici."

Ve benimkini.

Onu ilk gördüğüm gece anlamıştım. O gece kim olduğunu bilmiyor olabiliirdim ama özel biri olduğunu biliyordum. Tanımam gereken biri. Ve şimdi o benim karım olmak üzere. Diğer yarım. Ortağıım. Benim ailem. Ölüm bizi ayırana kadar.

Hepimiz.

SON

Zaman ayırıp Seni Sevmeye Söz Veriyorum'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım Henry ve Eden'ın hikâyesini beğenmişsinizdir. Vahşi Aşk serisinin tamamını okumadıysanız, Lyric ve Jameson'ın ikinci şansı, arkadaştan aşığı hikayesi [Seni Sevmek İçin Pervasız](#) ile başlayabilirsiniz. Eğer daha çok düşmandan aşığı havasını seviyorsanız, Jasper ve Viola'nın yasak aşk hikayesi [Ondan Nefret Etmeyi Sev'e](#) göz atın.

Ateşli milyarder ofis romantizmim [The Edge of Temptation'dan](#) bir alıntı için okumaya devam edin.

Ayrıca [bültenime](#) de kaydolabilirsiniz, böylece hiçbir sürümü, indirimi veya özel içeriğimi kaçırmazsınız!

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: [Seni](#)

[Sevmek İçin Pervasız](#)

[Ondan Nefret](#)

[Etmeyi Sevmek](#)

[Seni Sevmek İçin](#)

[Delirmek Seni](#)

[Ayartmak İçin](#)

[Sevmek](#)

[Seni Seveceğime Söz Veriyorum](#)

The Edge Serisi:

[Baştan Çıkarmanın Sınırı](#)

[Sonsuzluğun Sınırı](#)

[Aklın Sınırı](#)

Yeniden Başla

Serisi: [Yeniden](#)

[Başla Yeniden](#)

[Başla](#)

[Benimle Başla](#)

Las Vegas Günah

Serisi: [Günaha](#)

[Dokunmak Günahı](#)

[Yakalamak En](#)

[Karanlık Günah](#)

Bağımsızlar:

[Sadece Bir](#)

[Öpücük Aşk](#)

[Yeniden](#)

[Yazıldı](#)

[Beautiful Potential](#)

[Forward](#)

-

ÜCRETSİZ

KITAP NOTUNUN SONU

Beni daha önce okumadıysanız, bu kitabın *düzenlenmemiş* kısmı, sizin için her şeyi çözmeye çalıştığım yer. Dürüst olacağım, bu seri bittiği için yıkıldım. Yazdığım her bir karakteri kesinlikle SEVİYORUM, ama bundan daha fazlası, onları bir bütün olarak seviyorum.

Jasper ve Viola'nın kitabını yazarken Henry'yi pek dikkate almadım. Gus'ın kitabında bile. Ama Keith'in kitabı çıkınca, Henry benim için şekillenmeye başladı. Onun daha fazlası olmasını istedim. Bildiğimiz pek bir hikayesi olmaması hoşuma gitti. Ayrıca onu Eden ile eşleştirmeyi de sevdim çünkü kardeşin en iyi arkadaşı en sevdiğim mecazlardan biridir.

Henry'de beni tamamen etkileyen bir şey var ve ona çok aşık oldum!

Ve Eden. Kahretsin, onu yazmaya bayıldım. Gerçekten sayfalardan uçup gitti ve çılgın, ateşli tavırlarıyla kafamı doldurdu. Bir meleğin kalbine sahip, okul için fazla havalıydı.

Bu hikaye hakkında ne söyleyeceğimden emin değilim. Belki hala kendimi çok kaptırmış durumdayım ama başladığımda kimsenin beğeneceğinden emin değildim. Ama sonra daha da derine indikçe, özellikle de Chad Hawaii'de sahnesinde, yazmayı bırakamadım. Bundan sonra ne olacağını bilmem gerekiyordu ve kelimeleri sayfaya dökmek hayati önem taşıyordu. O noktada onları yeterince hızlı yazamadım.

Son bölüm benim için cinayet gibiydi. Disney World'de olduklarını ve Adalyn'in başlattığı bir yardım kampanyasının parçası olarak şarkı söylediğini hayal etmiştim. Belki iki sayfa yazdım ve yapamadım. Adalyn, bilmeyenler için söylüyorum, benim küçük kızımın kurgusal bir temsili.

Adalyn'i bu kadar uzak bir gelecekte yazmak... Bunu yapamazdım. Her seferinde içim burkuldu. Nedenini bile bilmiyorum.

Yani bu sonsöz, belki biraz genel olsa da, benim için hikayeyi ve karakterleri kapattı. Bana bu karakterlerin devamının gelip gelmeyeceği soruldu ve cevabım bilmiyorum. Yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı bir Adalyn kitabı olmayacak, ancak tüm bu çocukların bir gün kendi hikayelerine sahip olmaları mümkün mü? Evet, mümkün. Bu mümkün. Sadece şu anda değil.

Sevgili betalarım Patricia ve Danielle'e teşekkür etmek istiyorum. Siz hanımlar bana gerçekten çok yardımcı oldunuz. Özellikle Henry ve Eden arasındaki dinamik konusunda. Size sonsuz minnettarım ve yardımınız olmadan bunu yapamazdım.

Benim sevgili kocama. Seninle geçen her gün daha da güzelleşiyor. Kendime güvenim sıfıra indiğinde beni destekliyorsun ve başarılarımı kendi başarıymış gibi kutluyorsun. Ben gerçekten gezegendeki en şanslı kadını. Kızlarıma. Benim güzel, tatlı, cesaret verici kızlarıma. Yazar bir anneye sahip olmak kolay değil, ama sizinle konuşurken bunu asla bilemezsiniz. Siz benim gücüm, tutkum, mutluluğum, sebebimsiniz. Anneniz olmak gelmiş geçmiş en iyi iş.

Okuyucu grubumdaki tüm harika insanlara, sizi seviyorum! Sizler kesinlikle en iyisisiniz ve sizinle çok eğleniyorum. Siz güzel okuyucularıma teşekkür ederim!!! Kitaplarımdan birini her elinize aldığınızda bana olan inancınızı ortaya koyuyorsunuz ve umarım beklentilerinizi karşılayabilirim. Hepinizi seviyorum!!!

XO ~ J. Saman

AYARTMANIN SINIRI

Halle

"Hayır," diye ısrarla cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında geziniyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzülüyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe *yaramaz* yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü bile zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve söz konusu hırsızlıkları sizinle yaşarken yapıyor.

FBI'nın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkiyi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü o da her zaman ofisinde kilitliydi.

Bana zerre kadar ilgi göstermek için bilgisayarıyla meşguldü. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Ve sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkimi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüzünlü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üçüncü oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Burada biriyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Sadece sana bir içki ismarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir konuşma yap."

Alay ediyorum. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kışına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışıklandırma, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da öğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jölelemiş ve buraya gelip 'çakacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan çıkmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"Şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statümden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel çıktı. Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etmesine rağmen, bana o bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı verdim. Seksten önce de böyle olduğuna söz vermişti. Üniversitede iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküdü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süre erkeklerden ümidimi kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz? - ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler siktirip gidebilirler. Çünkü beni becermeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da başka bir şeye odaklanabilseydim.

Arkadaşlar takıntılı bir şekilde rastgele bir sürüngene bakıyor. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle. "Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken, her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ duruyor. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını üzerime dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Baştan çıkmamalıyım. Gerçekten olmamalıyım. Bir dünya bela, acı ya da yasal ücret istiyorum. Öyleyse neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana cazip geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdeki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimin yerini almaya başladı ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteyliyi alıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda höpürdeterek içerken bardağının kenarından kısıp gözlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O iç geçiriyor ve ben de iç geçiriyorum çünkü kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az önce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız kötüleşirse, ki doğal olarak kötülecek, bu bana en önemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston bölgesindeki en büyük oyuncularından biri.

"Sadece bütün erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya çalışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria gülümser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir. "Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancı'nın kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptırmışsın, tıraş olmuşsun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deney gibi olabilir." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu konuda seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı olması muhtemel.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına girdiğimde bile beni fark etmiyor. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakını. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina'yı yakalıyorum,

Margot ve Aria barın karşısından heyecanlı ve cesaretlendirici gülümsemeleriyle dikkatle izliyorlar. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrederek geçiştiriyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcağı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'mın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma itiyor ve beni öne doğru fırlatıyor. Doğruca onun içine.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunla buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırptıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısık kısık açılıyor.

Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan da öte, dışarıyı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttıyor ve yüzündeki o çarpık sırıtiş kalp atışlarımı bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime düşmezsin" diye açıklıyor. Gözlerini kırptırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırıtiş dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "Özür dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dışı ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapamadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Halle ve Jonah'a bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?

[Günahın Kıyısında](#)'nın kopyasını hemen alın!

SENI SEVMEK PERVASIZCA

Lirik

Ona bakmadan duramıyorum. İki kısa kelimeyi tekrar tekrar okuyup duruyorum. Çok basitler. Aslında düşünürseniz etkileyici değiller. Ama bu iki kelime her şeyi ifade ediyor. Bu iki kelime ruhumun en karanlık derinliklerine, yıllar boyunca metodik olarak kapattığım kısma dalıyor ve uyuyan volkanı uyandırıyor. İki basit kelime nasıl olur da bu duygu kuyusunu bu kadar çabuk patlatabilir?

Eve gel.

Mesajın geldiği numarayı tanımıyorum. Bilinmiyor olarak görünüyor. Ama tanımak zorunda değilim. Kimden geldiğini biliyorum. İçgüdüsel olarak biliyorum. En azından vücudum biliyor, çünkü kalp atışlarım tavan yaptı. Midem şiddetli, kötü gizlenmiş, hastalıklı kelebeklerle sıkıca kenetlenmiş durumda. Alnım terden sıırılsıklam ve ellerim telefonumu tutarken titriyor.

Kaliforniya'da saat erken. Şafak bile değil ama uyanığım. Uyanık olmadığım zamanlarda bile her zaman uyanığım ve telefonum ne yazık ki başka bir uzantı haline geldiğinden beri sürekli benimle.

Bu bir New York alan kodu.

Allah kahretsin! Beni sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmayan derin, titreyen bir nefes emiyorum, sonra yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

Ben: Bu kim?

Mesaj balonu anında belirdi, sanki beni bekliyormuş gibi. Sanki yanlış numara olmasına imkan yokmuş gibi. Sanki parmakları yeterince hızlı cevap verememiş gibi.

Bilinmiyor: ***Bunun kim olduğunu biliyorsun. Eve gel.***

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Donup kaldım. Dört yıl oldu. Dört lanet yıl. Ve bana böyle mi ulaşıyor? Benimle böyle mi iletişime geçiyor? Beni tüketen duyguların saldırısından kendimi korumak için acınası bir çabayla ağır yorganı başımın üzerine çekerek yatağıma geri dönüyorum. Telefonumu göğsüme yaslıyorum, kırık kalbimden geriye kalanların üzerine.

Acı çekiyorum. Kızgınım. Berbat durumdayım ve kırıldım ama yine de kırılıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan zaten kırılmışken nasıl kırılmaya devam edebilir? Dört yıldır görmediğim bir insan beni nasıl hâlâ böyle etkileyebilir?

O hain cihazı duvara fırlatıp parçalamak istiyorum. Penceremden olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak ve kumsalın diğer ucundaki Pasifik'e ulaşmasını, orada bir daha geri dönmek üzere sürüklenip gitmesini ummak istiyorum. Ama yapmadım. Çünkü merak hain bir sürtüktür. Çünkü her şeyim olan ve şimdi hiçbir şeyim olmayan adamın bunca zaman sonra neden benimle iletişime geçtiğini ve eve dönmemi istediğini bilmek zorundayım.

Bilinmiyor: ***Burada, eski odamda, yatağımda oturuyorum ve odaklanamıyorum. Düşünmem gereken şeyi düşünemiyorum. Bu yüzden eve gelmene ihtiyacım var.***

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum, inatla düşmeyi reddediyor ama yine de görüşümü engelliyor. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey. Tamamen saçma ama yine de değil. Onu hâlâ ne söylediğini ve ne söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Ben: ***Neden?***

Bilinmiyor: ***Çünkü sana ihtiyacım var.***

Ben: Yapamam. İşle çok meşgulüm.

Bu bir çeşit yalan. Yani, birkaç gün içinde Gökkuşağı Balosu için New York'a gideceğim. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ve onu görmek istemiyorum. Kesinlikle, kesinlikle, istemiyorum.

Bilinmiyor: ***Babam felç geçirdi.***

Gözlerim kapanıyor ve bir elimle onları kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Soluk soluğa bir hıçkırık boğazımın arkasından kaçıyor ve çiğ tadıyla beni yakıyor. Tanrım. Şimdi ne yapacağım ben? Babasını seviyorum. Yüce İsa. Şimdi ona nasıl hayır diyebilirim? Umutsuzca ihtiyaç duyduğum şekilde bundan nasıl kaçınabilirim? *Kahretsın.*

Ben: ***Özür dilerim. Bilmiyordum. O iyi mi?***

Yaşayacak ama durumu iyi değil. Yoğun bakımda. Kalp krizinden sonra olduğundan daha kötü.

Başımı ileri geri sallıyorum. Gidemiyorum. Eve gidemem. İki ay önce ailemi ve kız kardeşimin ailesini ziyaret etmek için oradaydım. İşim var, o kadar çok işim var ki zar zor yetişiyorum. Onu görmek istemiyorum. Buna dayanamam. Onu göreceğim ve kendime hissetme izni vermediğim her şeyi hissedeceğim. Tekrar içine çekileceğim.

Artık her şey farklı.

Öyle. Durumum tamamen değişti ama onu arayıp bunu söyleyecek cesaretim hiç olmadı. Çoğunlukla incindiğim için. Çoğunlukla terk edilmiş ve itilmiş hissettiğim için. Çoğunlukla da ayrı geçen bunca zamandan sonra bunun bir önemi olmayacağından korktuğum için. Onu şimdi görsem, ne kadar değiştiğini bilsem... Kahretsin. Ben sadece... Siktir. Yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Terden sıırılsıklam oldum. Sığındığım battaniye şimdi beni boğuyor. Babası hayatta olduğu için rahatladım. Onunla hâlâ ayda bir kez konuşuyorum. Dur, düzelteyim. Beni hâlâ ayda bir *arıyor*. Ve konuşuyoruz. Jameson hakkında değil. Asla onun hakkında değil. Sadece ben ve hayatım hakkında. Jameson'ın benimle iletişime geçmesi beni mahvetti. Bu oyunu oynayamam. Hiç oynayamadım. Onunla ya hep ya hiçti.

Bilinmiyor: ***Seni özledim.***

Kelimelere bakıyorum, onları tekrar okuyorum, sonra çok hızlı cevap veriyorum, ***Yalancı.***

Bilinmiyor: ***Asla. Seni çok özledim.***

Sanırım az önce öldüm. İçimdeki her şey durdu. Kalbim atmıyor. Nefesim göğsümün içinde durmuş, dışarı çıkamıyor. Zihnim tamamen boş. Ve her şey yeniden canlandığında, yapabileceğimi hiç bilmediğim kızgın, yakıcı bir öfkeyle dolup taşıyorum.

Bilinmiyor: ***Hala orada mısın?***

Ben: ***Ne söylememi istiyorsun?***

Bilinmiyor: ***Bilmiyorum. Bu konuda kararsızım. Lütfen eve gel.***

Ben: ***Neden?***

Bilinmiyor: ***Çünkü sana ihtiyacım var. Çünkü onun sana ihtiyacı var. Çünkü ben her zaman başkasına aşık olmak için sana kafayı takmakla meşguldüm. Çünkü umut ederek hata yapıp yapmadığımı bilmem gerekiyor.***

Başımı şiddetle sallıyorum, çıkarabildiğim en yüksek, en tiz çığlığı çıkarıyorum. Hiç yardımcı olmuyor ve yardım edecek bir şeye ihtiyacım var. Clamoring

Yataktan kalkıp aceleyle balkon kapısına gidiyorum, kilidi açıp ardına kadar açıyorum.

Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım var. Hatta Güney Kaliforniya'nın temiz havasına. Tuzlu bir okyanus sisi yüzüme çarpıyor ve üzerimdeki tere yapışıyor. Dışarısı hâlâ karanlık. Şafak henüz gece mavisi gökyüzüyle oynaşmıyor.

Okyanusun siyah genişliğine bakıyorum, dalgaların çarpışını dinliyorum ve iç çekiyorum. Onu tanıyordum. Yıllar boyunca onu bir ya da yirmi kez Facebook'ta takip etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Siyasi figürler ve pop yıldızları için ayrılmış bir tutkuyla ondan nefret etmek için kendimi zorladım. Ama bu? Beni özlediğini söylemesi mi?

Beni görmek bunu değiştirmeyecek. Ama madem soruyorsun, soruyorsun.

Hemen cevap veriyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz sırtıtıyorum. *Beni hâlâ önemsiyorsun Jameson Woods.* Hain düşünceyi yakaladığımda, anında kapatıyorum. Çünkü eğer umursasaydı, mesajının bir anlamı olsaydı, o zaman ben burada olmazdım, o da orada olmazdı ve bu saçma sapan sabahın dördündeki mesaj konuşması gerçekleşmezdi.

Bilinmiyor: ***Sormuyorum. Seni görmek her şeyi değiştirebilir. Ama bundan daha fazlası, burada yanımda olmana ihtiyacım var. Babam seni görmek isterdi. Eve gel.***

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

Ben: Eve gelemem. Beni manipüle etmek için babanı kullanmayı bırak.

Elimdeki tek oyun bu. Eve dönebilirsin. Gelebileceğini biliyorum. Biriyle mi görüşüyorsun? Cevap vermeden önce, hayırdan başka bir cevap beni şu an öldürebilir.

Hırlıyorum, yanımdan geçen birinin duyup duymamasını umursamıyorum. Bunu bana nasıl yapabilir? Nasıl bu kadar bencil olabiliyor? Bana neler yaşattığını bilmiyor mu? Dört yıl sonra hâlâ yolumu bulamadığımı? Cevap vermemeliyim. Telefonumu fırlatıp atmalı ve asla arkama bakmamalıyım.

Ben: ***Hayır. Ve sen bir piçsin.***

Bilinmiyor: ***EVET. Evet! Lütfen. Resmen yalvarıyorum. Gerçekten, Lee. Saçmalamıyorum bile. Berbat durumdayım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!!!!***

Ben: ...

Bilinmiyor: ***Bu ne anlama geliyor?***

Düşünüyorum demek. Dur!

Gözlerim hiçbir şeye kilitlenmiyor, zihnim bir dakikada bir mil dönüyor.

Lee. Bana Lee derdi. Bu lakap en çok canımı yakan şey olabilir. Ve şimdi benden eve gelmemi istiyor. Jameson Woods, sonsuza dek benim olduğunu düşündüğüm adam, onu görmek için eve gelmemi istiyor. Peki ne için? Uzun zamandır unutulmuş bir kaşıntıyı kaşımak için mi? Yaptığı şeyden dolayı uzun zamandır terk edilmiş suçluluk duygusunu yatıştırmak için mi? Neden buna kanayım ki?

Tekrar iç çektim çünkü nedenini biliyorum. Eve asla erkek getirmememle aynı sebepten. Artık tam olarak içinde yaşamıyor olmama ve uygun olmaktan uzak olmasına rağmen bu evden vazgeçmememin nedeni de bu. Telefonumu kırmak yerine bu konuşmaya devam etmemin nedeni de bu.

Jameson Woods.

Vücudumdaki silinmez mürekkep. Ruhumdaki yara izi. Kalbimdeki yarık.

Bilinmiyor: ...

Öne doğru eğilip dirseklerimi korkuluğun kenarına dayadığımda küçük bir kakhaha atmama engel olamıyorum. Serin rüzgâr saçlarımı savuruyor ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onu bu şekilde eğlendirdiğim için.

Ben: ***Bu ne demek?***

Bilinmiyor: ***Sabırsızlanıyorum demek. Lütfen. Eve gelmene ihtiyacım var. Biliyorum, ben bir piçim. Senden bunu istememem gerektiğini biliyorum. Ama istiyorum.***

Bilinmiyor: En azından biraz merak etmiyor musun?

EVET!

Hayır!!!!!! Ve piç seni kapsamıyor.

Bilinmiyor: ***Lütfen. Her şey kontrolden çıkıyor ve seni görmem gerek. Bilmek istiyorum.***

Ben: ***Zaten biliyorsun.***

Bilinmiyor: ***Senin hakkında mı?***

Ben: ***Evet, yoksa sabahın dördünde bana mesaj atmazdın.***

Bilinmiyor: ***Burada saat yedi. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?***

Ben: ...

Bilinmeyen: ...

Ben: ***Evet.***

Telefonum parmaklarımın arasından kayarak balkonumun sert zeminine çarpıyor. Telefonum tekrar çalışıyor, ses yerden yankılandığı için şimdi biraz daha yüksek. Açmıyorum. Aşağı bakmıyorum. Bana teşekkür edip etmemesi ya da aklına gelen başka bir şey umurumda değil. Umurumda değil. Bilmek istemiyorum.

Çünkü kafamı toparlamakla meşgulüm.

Kendimi kilitliyorum.

Babası için endişeleniyorum ve onu görmek istiyorum, kendi gözlerimle iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Eve gideceğim ve onu göreceğim. Onu göreceğim ve daha önce hiç yapamadığım bir şeyi yapacağım. Veda edeceğim. Gözlerim kapanıyor ve kendime geçmişe dönme izni veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlamak için. İzin veririm beni parça parça edecek tatlı işkencenin tadını çıkarmak için. Çünkü neye bulaştığımı biliyorum ve o uçaktan indiğimde hiçbir şeyin bir daha doğru olmayacağını da biliyorum.

[Seni Sevmek](#) İçin [Pervasisiz](#)'da Lyric ve Jameson'ın başına neler geleceğini öğrenin.

